ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

Euripidis quæ extant omnia.

Tragœdias ſuperſtites ad fidem Veterum Editionum Codicumque MSS. cùm aliorum, tùm præcipuè Bibliothecæ Regiæ Pariſienſis recenſuit:

Fragmenta Tragœdiarum deperditarum collegit:

Varias Lectiones Inſigniores Notaſque perpetuas ſubjecit:

Interpretationem Latinam ſecundùm probatiſſimas lectiones reformavit:

SAMUEL MUSGRAVE M. D.

Accedunt Scholia Græca in Septem priores Tragœdias ex optimis et locupletiſſimis Editionibus recuſa.

VOL. IV.

OXONII,
E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.
MDCCLXXVIII.

MVSEVM
BRITAN
NICVM

In hoc volumine continentur,

Interpretatio Latina Tragœdiarum ſuperſtitum.

Scholia Græca in Septem priores Tragœdias.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΗΡΑΚΛΗΣ

ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ
ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΥ.

Ἡρακλῆς γήμας Μεγάραν τὴν Κρέοντος, παῖδας ἐξ αὐτῆς ἐγέννησε· καταλιπὼν δὲ τούτους ἐν ταῖς Θήβαις, αὐτὸς εἰς Ἄργος ἦλθεν, Εὐρυσθεῖ τοῦ ἄθλους ἐκπονήσων· πάντων δὲ τελεσθέντων, ἐπὶ πᾶσιν εἰς ᾅδου κατῆλθε καὶ πολλὰ ἐκεῖ διατρίψας χρόνον, δόξαν ἀπέλιπε παρὰ τοῖς ζῶσιν, ὡς ἔτι παθὼν· στασιάσαντες δὲ οἱ Θηβαῖοι πρὸς τὸν δυνάσην Κρέοντα, Λύκον ἐκ τῆς Εὐβοίας κατήγαγον ——

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ
ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.
ΜΕΓΑΡΑ.
ΛΥΚΟΣ.
ΙΡΙΣ.
ΛΥΣΣΑ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΗΡΑΚΛΗΣ.
ΘΗΣΕΥΣ.
ΧΟΡΟΣ Θηβαίων γερόντων.

Προλογίζει δὲ ὁ ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΗΡΑΚΛΗΣ

ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΤΙΣ, τὴν Διὸς σύλλεκτρον, οὐκ οἶδε βροτῶν
Ἀργεῖον Ἀμφιτρύων', ὃν Ἀλκαῖός ποτε
Ἔτικτεν ὁ Περσέως, πατέρα τόνδ' Ἡρακλέος;
Ὃς τάσδε Θήβας ἔσχεν, ἔνθ' ὁ γηγενὴς
Σπαρτῶν στάχυς γ' ἔβλαστεν, ὧν γένους Ἄρης
Ἔσωσ' ἀριθμὸν ὀλίγον, οἳ Κάδμου πόλιν
Τεκνοῦσι παίδων παισίν· ἔνθεν ἐξέφυ
Κρέων, Μενοικέως παῖς, ἄναξ τῆσδε χθονός.
Κρέων δὲ Μεγάρας τῆσδε γίνεται πατὴρ,
Ἣν πάντες ὑμεναίοισι Καδμεῖοι ποτὲ
Λωτῷ συνηλάλαξαν, ἡνίκ' εἰς ἐμοὺς
Δόμους ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς νιν ἤγετο.

Λιπὼν δὲ Θήβας, οὗ κατῳκίσθην ἐγὼ,
Μεγάραν δὲ τήνδε, πενθερούς τε, παῖς ἐμὸς,
Ἀργεῖα τείχη, καὶ Κυκλωπείαν πόλιν,
Ὠρέξατ' οἰκεῖν, ἣν ἐγὼ φεύγω, κτανὼν
Ἠλεκτρυῶνα· συμφορὰς δὲ τὰς ἐμὰς
Ἐξευμαρίζων, καὶ πάτραν οἰκεῖν θέλων,
Καθόδου δίδωσι μισθὸν Εὐρυσθῆ μέγαν
Ἐξημερῶσαι γαῖαν, εἶθ' Ἥρας ὕπο
Κέντροις δαμασθεὶς, εἴτέ τοῦ χρεὼν μέτα·
Καὶ σοῦ μὲν ἄλλους ἐξεμόχθησεν πόνους.
Τὸ λοίσθιον δὲ, Ταινάρου διὰ στόμα
Βέβηκ' ἐς ᾅδου, τὸν τρισώματον κύνα
Εἰς φῶς ἀνάξων· ἔνθεν οὐχ ἥκει πάλιν.
Γέρων δὲ δή τις ἐστὶ Καδμείων λόγος,
Ὡς ἦν πάρος Δίρκης τις εὐνήτωρ Λύκος,
Τὴν ἑπτάπυργον τήνδε δεσπόζων πόλιν,
Τὼ λευκοπώλω πρὶν τυραννῆσαι χθονὸς
Ἀμφίον', ἠδὲ Ζῆθον, ἐκγόνω Διός.
Οὗ ταυτὸν ὄνομα παῖς πατρὸς κεκλημένος,
Καδμεῖος οὐκ ὤν, ἀλλ' ἀπ' Εὐβοίας μολὼν,
Κτείνει Κρέοντα, καὶ κτανὼν ἄρχει χθονὸς,
Στάσει νοσοῦσαν τήνδ' ἐπεισπεσὼν πόλιν.
Ἡμῖν δὲ κῆδος εἰς Κρέοντ' ἀνηγμένον,
Κακὸν μέγιστον, ὡς ἔοικε, γίγνεται.
Τοὐμοῦ γὰρ ὄντος παιδὸς ἐν μυχοῖς χθονὸς,
Ὁ κλεινὸς οὗτος, τῆσδε γῆς ἄρχων, Λύκος,
Τοὺς Ἡρακλείους παῖδας ἐξελεῖν θέλει

Κτανὼν

Κ᾽αινὼν δάμαρτά θ᾽, ὡς φόνῳ σβέσῃ φόνον,
Κἄμ᾽, εἴ τι δὴ χρὴ κἄμ᾽ ἐν ἀνδράσιν λέγειν,
Γέροντ᾽ ἀχρεῖον· μή ποθ᾽ ⓗ δ᾽ ἠνδρώμεθα
Μήτρωσιν ἐκπράξωσιν αἵματος δίκην.
Ἐγὼ ᾗ, λείπῃ γάρ με τοῖσδ᾽ ἐν δώμασιν
Τροφὸν τέκνων οἰκουρὸν, ἡνίκα χθονὸς
Μέλαινάν᾽ ὄρφνην εἰσέβαινε παῖς ἐμὸς,
Σὺ μὲν πρὸς, τέκνα μὴ θάνωσ᾽ Ἡρακλέους,
Βωμὸν καθίζω τόνδε σωτῆρος Διὸς,
Ὃν, καλλινίκου δορὸς ἄγαλμ᾽, ἱδρύσατο
Μινύας κρατήσας οὐμὸς εὐγενὴς τόκος.
Πρὸς τῶν χρεῖοι τάσδ᾽ ἕδρας φυλάσσομεν,
Σίτων, ποτῶν, ἐδητὸς, ἀστρώτῳ πέδῳ
Πλευρὰς πτέντες· ἐκ γὰρ ἐσφαγισμένοι
Δόμων καθήμεθ᾽, ἀπορίᾳ σωτηρίας.
Φίλων ᾗ σοῦ μὲ, σὲ σαφεῖς ὁρῶ φίλοις,
Οἱ δ᾽, ὄντες ὀρθῶς, ἀδυνατοι σοι σωφελεῖν.
Τοιοῦτον ἀνθρώποισιν ἡ δυσπραξία,
Ἧς μή ποτ᾽, ὅστις κὴ μέσως εὔνοις ἐμοὶ,
Τύχοι, φίλων ἔλεγχον ἀψευδέστατον.
Με. Ὦ πρέσβυ, Ταφίων ὅς ποτ᾽ ἐξεῖλες πόλιν,
Στρατηλατήσας κλεινὰ Καδμείων δορὸς,
Ὡς οὐδὲν ἀνθρώποισι τῶν θεῶν σαφές.
Ἐγὼ γὰρ οὔτ᾽ εἰς πατέρ᾽ ἀπηλάθην τύχης,
Ὃς οὕνεκ᾽ ὄλβου μέγας ἐκομπάσθη ποτὲ,
Ἔχων τυραννίδ᾽, ἧς μακραὶ λόγχαι πέσοι
Πηδῶσ᾽ ἔρωτι, σώματ᾽ εἰς εὐδαίμονα·

Ἔχω.

Ἔχων δὲ τέκνα· κἄμ' ἔδωκε παιδὶ σῷ,
Ἐπίσημον εὐνὴν Ἡρακλῆς συνοικίσας.
Καὶ νῦν ἐκεῖνα μὲν θανόντ' ἀνέπτατο.
Ἐγὼ δὲ, καὶ σὺ, μέλλομεν θνήσκειν, γέρον,
Οἵθ' Ἡράκλειοι παῖδες, οὓς ὑποπτέρους
Σώζω νεοσσοὺς, ὄρνις ὡς ὑφειμένη,
Οἵ δ' εἰς ἔλεγχον ἄλλος ἄλλοθεν πιτνῶν,
Ὦ μῆτερ, αὐδᾷ, ποῖ πατὴρ ἄπεστι γῆς;
Τί δρᾷ; πόθ' ἥξει; τῷ νέῳ δ' ἐσφαλμένοι,
Ζητοῦσι τὴν τεκόντ'· ἐγὼ δὲ διαφέρω
Λόγοισι μυθεύουσα θαυμάζω δ', ὅταν
Πύλαι ψοφῶσι, πᾶς τ' ἀνίστησιν πόδα,
Ὡς πρὸς πατρῷον προσπεσούμενοι γόνυ.
Νῦν οὖν τίν' ἐλπίδ', ἢ πέδον σωτηρίας,
Ἐξευμαρίζῃ, πρέσβυ, πρὸς σὲ γὰρ βλέπω.
Ὡς οὔτε γαίας ὄρι' ἂν ἐκβαῖμεν λάθρα,
Φυλακαὶ γὰρ ἡμῶν κρέσσονες κατ' ἐξόδους·
Οὔτ' ἐν φίλοισιν ἐλπίδες σωτηρίας
Ἔτ' εἰσὶν ἡμῖν· ἥντιν' οὖν γνώμην ἔχεις,
Λέγ' εἰς τὸ κοινὸν, μὴ θανεῖν ἕτοιμον ᾖ,
Χρόνον δὲ μηκυνώμεν, ὄντες ἀσθενεῖς.

Ἀμ. Ὦ θύγατερ, οὔτοι ῥᾴδιον τὰ τοιάδε
Φαύλως παραινεῖν σπουδάσαντ' ἄνευ πόνου.

Με. Λύπης τί προσδεῖ σ', ἢ φιλεῖς οὕτω φάος;

Ἀμ. Καὶ τῷδε χαίρω, καὶ φιλῶ τὰς ἐλπίδας.

Με. Κἀγώ· δοκεῖν δὲ τἀδόκητ' οὐ χρὴ, γέρον.

Ἀμ. Ἐν ταῖς ἀναβολαῖς κακῶν ἔνεστ' ἄκη.

Με.

Με. Ὁ δ' ἐν μέσῳ με, λυπρὸς ὤν, δάκνει χρόνος.
Ἀμ. Γένοιτ' ἂν, ὦ [μοι] θύγατερ, οὔριος δρόμος
Ἐκ τῶν παρόντων τῶνδ' ἐμοὶ, καὶ σοὶ, κακῶν.
Ἔλθοι τ' ἔτ' ἂν παῖς οὐμὸς, εὐνήτωρ δὲ σός.
Ἀλλ' ἡσύχαζε, καὶ δακρυῤῥόοις τέκνων
Πηγὰς ἀφαίρει, καὶ παρευκήλει λόγοις,
Κλέπτουσα μύθοις ἀθλίους κλοπὰς ὅμως·
Κάμνουσι γάρ τοι καὶ βροτῶν αἱ συμφοραί·
Καὶ πνεύματ' ἀνέμων, οὐκ ἀεὶ ῥώμην ἔχει,
Οἵ τ' εὐτυχοῦντες διὰ τέλους οὐκ εὐτυχεῖς·
Ἐξίσταται γὰρ πάντ' ἀπ' ἀλλήλων δίχα.
Οὗτος δ' ἀνὴρ ἄριστος, ὅστις ἐλπίσιν
Πέποιθεν αἰεί· τὸ δ' ἀπορεῖν, ἀνδρὸς κακοῦ.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. Ὑπώροφα μέλαθρα, καὶ γεραιὰ
Δέμνι', ἀμφὶ βάκτροις
Ἔρεισμα θέμενος, ἐστάλην ἰηλέμων
Γόων ἀοιδὸς, ὥστε πολιὸς ὄρνις·
Ἔπεα μόνον, καὶ δόκημα νυκτερωπὸν
Ἐννύχων ὀνείρων,
Τρομερὰ μόνον, ἀλλ' ὅμως πρόθυμα·
Ἰὼ τέκεα, τέκεα πατρὸς

Ἀπάτορ', ὦ γεραιὲ, σύ τε
Τάλαινα μᾶτερ, ἃ τὸν αἴδα δόμοις
Πόσιν ἀναστενάζεις.

Ἀντιστροφή.

Μὴ προκάμητε πόδα, βάρυ τε κῶλον,
Ὥστε πρὸς πετραῖον
Λέπας ζυγηφόρον πῶλον ἀνέντες· ὡς
Βάρος φέρων τροχηλάτοιο πώλου,
Λαβοῦ χερῶν, καὶ πέπλων, ὅτου λέλοιπε
Ποδὸς ἀμαυρὸν ἴχνος.
Γέρων γερόντα παρακόμιζε,
Τὸ πάρος ἐν ἡλίκων πόνοις,
Ὦ, ξύνοπλα δούρατα νέα
Νέῳ ξυνῆν ποτ', εὐκλεεστάτας
Πατρίδος οὐκ ὀνείδη.

Ἐπῳδός.

Ἴδετε πατρός ὡς γοργῶπες αἵδε προσφερεῖς
Ὀμμάτων αὐγαί.
Τὸ δὴ δὴ κακοτυχὲς οὐ λέλοιπεν ἐκ τέκνων,
Οὐδ' ἀποίχεται χάρισ'.
Ἑλλὰς ὦ ξυμμάχοις
Οἵοις οἵους ὀλέσασα
Τούσδ' ἀποστερήσῃ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τῆσδε κοίρανον χθονὸς,
Λύκον, περῶντα τῶνδε δωμάτων πέλας.
Λύ. Τὸν Ἡράκλειον πατέρα, καὶ ξυνάορον,
Εἰ χρή μ', ἐρωτῶ· χρὴ δ', ἐπείγε δεσπότης
Ὑμῶν κατέστηχ', ἱστορεῖν ἃ βούλομαι.
Τίν' εἰς χρόνον ζητεῖτε μηκυῦαι βίον;
Τίν' ἐλπίδ', ἀλκήν τ', εἰσορᾶτε μὴ θανεῖν;
Ἢ τὴν πάρ' ᾄδῃ πατέρα τῶνδε κείμενον
Πιστεύεθ' ἥξειν, ὥσθ' ὑπὲρ τὴν ἀξίαν
Τὸ πένθος αἴρεσθ', εἰ θανεῖν ὑμᾶς χρεών;
Σὺ μὲν, καθ' Ἑλλάδ' ἐκβαλὼν κόμποις κενοὺς,
Ὡς σύγγαμός σοι Ζεὺς τέκοι νέον,
Σὺ δ', ὡς ἀρίστου φωτὸς ἐκλήθης δάμαρ.
Τί δὴ τὸ σεμνὸν σῷ κατείργασται πόσει,
Ὕδρειν ἕλειον εἰ διώλεσεν κτανών;
Ἢ τὴν Νέμειον θῆρ'; ὃν, ἐν βρόχοις ἑλὼν,
Βραχίονος φήσ' ἀγχόναισιν ἐξελεῖν.
Τοῖς δ' ἐξαγωνίζεσθε; τῶνδ' ἄρ' οὕνεκεν
Τοὺς Ἡρακλείους παῖδας οὐ θνήσκειν χρεών;
Ὃς ἔσχε δόξαν, οὐδὲν ὤν, εὐψυχίας
Θηρῶν ἐν αἰχμῇ, τἆλλα δ' οὐδὲν ἄλκιμος.
Ὃς οὔποτ' ἀσπίδ' ἔσχε πρὸς λαιᾷ χερὶ,
Οὐδ' ἦλθε λόγχης ἐγγὺς, ἀλλὰ, τόξ' ἔχων,
Κάκιστον ὅπλον, τῇ φυγῇ πρόχειρος ἦν.
Ἀνδρὸς δ' ἔλεγχος, οὐχὶ τόξ', εὐψυχίας,

Ἀλλ'

164. Τοιδε] Toup. in Suid. I. 71.

Ἀλλ' ὃς μθύων βλέπει τε, κἀντιδέρκεται
Δορὸς ταχεῖαν ἄλοκα, τάξιν ἐμβεβώς.
Ἔχει γὰρ τιμὴν οὐκ ἀναίδειαν, γέρων,
Ἀλλ' εὐλάβειαν· οἶδα γὰρ κἀμὲ σὸν
Κρέοντα πατέρα τῆσδε, κἠ θρόνους ἔχων·
Οὔκουν, πεσόντων τῶνδε, πιμπρῆναι ἐμὲς
Χρήζω λιπέσθαι τῆσδ' ἀθρανθμίαν δίκην.
Ἀμ. Τῷ δ' Διὸς μὲν Ζεὺς ἀμυνέτω μέρει
Παιδός· τὸ δ' εἰς ἔμ', Ἡράκλεις, ἐμοὶ μέλει
Λόγοισι τ' ἐσθλὸν ἀμαθίαν ἐπεὶ σέθεν
Δείξας· κακῶς γὰρ σ' οὐκ ἐατέον κλύειν.
Πρῶτον μὲν οὖν τἄρρητ' (ἐν ἀῤῥήτοισι γὰρ
Τλῆναι σλεῖν νομίζω δειλίαν, Ἡράκλεες)
Σεμνὰ μάρτυσιν θεοῖς, δῆξ μ' ἀπαλλάξαι σέθεν.
Διὸς κεραυνὸν δ' ἠρόμεν, τέθριππά τε,
Ἐν οἷς βεβηκὼς, τοῖσι γῆς βλαςήμασιν,
Γίγασι πλευροῖς πῆν' ἐναρμόσας βέλη,
Τὸν χαλλίνικον μῦθον ἐκμάσσων.
Τεταρσικελές θ' ὕβρισμα, Κενταύρων γένος,
Φολόην ἐπελθὼν, ὧν κάμετε βασιλέων,
Ἔρρει, τίν' ἄνδρ' ἄριστον ἐγκρίναιεν θεῶν;
Ἢ τὰ παῖδα τ' ἐμὸν, ἂν σὺ φὴς εἶ δοκεῖν;
Δίρφην τ' ἐρωτῶν, ἢ σ' ἔθρεψ', Ἀβαντίδα,
Οὐκ ἂν γ' ἐπαινέσειεν· ἐν γὰρ ἐσθ' ὅπῃ,
Ἐσθλόν τι δράσας, μάρτυς ἂν λάβοις πάρεσθ'.
Τὸ πάνσοφον δ' εὕρημα, τοξήρη σάγην
Μέμφῃ· κλύων νεῶν τάπ' ἐμαῦ, σοφὸς γένε.

Ἀνὴρ

Ἀνὴρ ὁπλίτης, δοῦλός ἐστι τῶν ὅπλων,
Καὶ τοῖσι σαυταχθεῖσιν, οὖσι μὴ ἀγαθοῖς,
Αὐτὸς τέθνηκε, δειλίᾳ τῇ τῶν πέλας·
Θραύσας τε λόγχην, οὐκ ἔχει τῷ σώματι
Θάνατον ἀμῦναί γ' ἂν, ἔχων ἀλκὴν μόνον.
Ὅσοι δὲ τόξοις χεῖρ' ἔχουσιν εὔστοχον,
Ἓν μὲν τὸ λῷστον, μυρίους ὀϊστοὺς ἀφεὶς,
Ἄλλοις τὸ σῶμα ῥύεται μὴ κατθανεῖν.
Ἑκὰς δ' ἀφεστὼς, πολεμίοις ἀμύνεται,
Τυφλοῖς ὁρῶντας ὀυτάσας τοξεύμασιν.
Τὸ σῶμά τ' οὐ δίδωσι τοῖς ἐναντίοις,
Ἐν εὐφυλάκτῳ δ' ἐστί· τοῦτο δ' ἐν μάχῃ
Σοφὸν μάλιστα, δρῶντα πολεμίοις κακῶς,
Σώζειν τὸ σῶμα, μὴ 'κ τύχης ὡρμισμένους.
Λόγοι μὲν οἵδε τοῖσι σοῖς ἐναντίαν
Γνώμην ἔχουσι τῶν καθεστώτων πέρι.
Παῖδας δὲ δὴ τί τούσδ' ἀποκτεῖναι θέλεις;
Τί σ' οἵδ' ἔδρασαν; ἕν τι σ' ἡγοῦμαι σοφὸν,
Εἰ τῶν ἀρίστων τἄκγον', αὐτὸς ὢν κακὸς,
Δέδοικας· ἀλλὰ τοῦθ' ὅμως ἡμῖν βαρὺ,
Εἰ δειλίας σῆς κατθανούμεθ' εἵνεκα,
Ὃ χρῆν σ' ὑφ' ἡμῶν τῶν ἀμεινόνων παθεῖν,
Εἰ Ζεὺς δικαίας εἶχεν εἰς ἡμᾶς φρένας.
Εἰ δ' οὖν ἔχειν γῆς σκῆπτρα τῆσδ' αὐτὸς θέλεις,
Ἔασον ἡμᾶς φυγάδας ἐξελθεῖν χθονός.
Βίαν δὲ δράσῃς μηδὲν, ἢ πείσῃ λίαν,
Ὅταν θεός σοι πνεῦμα μεταβαλὸν τύχῃ.

ὀιστοὺς Josua Barnes.

Βίαν

Φεδ·
Ὦ γαῖα Κάδμου, ἢ γὰρ εἴς σ' ἀφίξομαι,
Λόγους ὀνειδιστῆρας ἐνδατούμενος,
Τοιαῦτ' ἀμυνέθ' Ἡρακλῆς, τέκνοισί τε;
Ὃς, εἷς Μινύαισι πᾶσι διὰ μάχης μολὼν,
Θήβαις ἔθηκεν ὄμμ' ἐλεύθερον βλέπειν.
Οὐδ' Ἑλλάδ' ᾔνεσ', οὐδ' ἀνέξομαί ποτε
Σιγῶν, κακίστην λαμβάνων εἰς παῖδ' ἐμὸν,
Ἣν χρὴν νεοσσοῖς τοῖσδε, πῦρ, λόγχας, ὅπλα,
Φέρουσαν, ἐλθεῖν, ποντίων καθαρμάτων,
Χέρσου τ' ἀμοιβὰς, ὧν ἐμόχθησεν χάριν.
Τά δ' οὖ, τέκν', ὑμῖν, οὔτε Θηβαίων πόλις,
Οὔθ' Ἑλλὰς, ἀρκῆ· πρὸς δ' ἔμ' ἀσθενῆ φίλον
Δεδόρκατ', οὐδὲν ὄντα, πλὴν γλώσσης ψόφον·
Ῥώμη γὰρ ἐκλέλοιπεν, ἣν πρὶν εἴχομεν·
Γήρᾳ δὲ τρομερὰ γυῖα, κἀμαυρὸν σθένος.
Εἰ δ' ἦν νέος τε, κἄτι σώματος κρατῶν,
Λαβὼν ἂν ἔγχος, τοῦδε τοῦ ξανθοῦς πλόκους
Καθημάτωσ' ἂν, ὥστ' Ἀτλαντικῶν πέρα
Φεύγειν ὅρων ἂν δειλίᾳ τοὐμὸν δόρυ.
Χο. Ἆρ' οὐκ ἀφορμὰς τοῖς λόγοισιν ᾧ γαθοὶ
Θνητῶν ἔχουσι, κἂν βραδύς τις ᾖ λέγειν;
Λύ. Σὺ μὲν λέγ' ἡμᾶς, οἷς πεπύργωσαι λόγοις·
Ἐγὼ δὲ δράσω σ' ἀντὶ τῶν λόγων κακῶς.
Ἄγ', ᾧ μὲν Ἑλικῶν', οἱ δὲ Παρνασοῦ πτύχας,
Τέμνειν ἄνωχθ' ἐλθόντας ὑλουργοὺς δρυὸς
Κορμούς· ἐπειδὰν δ' εἰσκομισθῶσιν πόλει,

Βωμὸν

Βωμὸν πέριξ νήσαντες ἀμφήρη ξύλα,
Ἐμπίπρατ' αὐτῶν, καὶ πυροῦτε, σώματα
Πάντων, ἵν' εἰδῶσ', οὕνεκ' οὐχ ὁ κατθανὼν
Κρατεῖ χθονὸς τῆσδ', ἀλλ' ἐγὼ τανῦν τάδε.
Ὑμεῖς δὴ, πρέσβεις, ταῖς ἐμαῖς ἐναντίοι
Γνώμαισιν ὄντες, οὐ μόνον στενάζετε
Τοὺς Ἡρακλείους παῖδας, ἀλλὰ καὶ δόμου
Τύχας, ὅταν πάσχῃ τί· μεμνήσεσθε δὲ,
Δοῦλοι γεγῶτες τῆς ἐμῆς τυραννίδος.
Χο. Ὦ γῆς λόχευμα, σοῦ Ἄρης σπείρει ποτὲ,
Λάβρον δράκοντος ἐξερημώσας γένυν,
Οὐ σκῆπτρα χειρὸς δεξιᾶς ἐρείσματα
Ἀρεῖτε, καὶ τοῦδ' ἀνδρὸς ἀνόσιον κάρα
Καθαιματώσεθ'; ὅστις, οὐ Καδμεῖος ὤν,
Ἄρχει κάκιστος τῶν νέων, ἔπηλυς ὤν.
Ἀλλ' οὐκ ἐμοῦ σὺ δεσπόσεις χαίρων ποτέ·
Οὐδ', ἃ πόνησα πόλλ' ἐγὼ καμὼν χερὶ,
Ἕξεις· ἀπέρρων δ', ἔνθεν ἦλθες, ἐνθάδε,
Ὕβριζ'· ἐμοῦ γὰρ ζῶντος, οὐ κτενεῖς ποτε
Τοὺς Ἡρακλείους παῖδας· οὐ τοσόνδε γῆς
Ἔνερθ' ἐκεῖνος κρύπτεται, λιπὼν τέκνα.
Ἐπεὶ σὺ μὲν γῆν τήνδε διολέσας ἔχεις,
Ὁ δ' ὠφελήσας, ἀξίων οὐ τυγχάνει.
Κἄπειτα πράσσω πόλλ' ἐγὼ, φίλους ἐμοὺς
Θανόντας εὖ δρῶν, οὗ φίλων μάλιστα δεῖ.
Ὦ δεξιὰ χεὶρ, ὡς ποθεῖς λαβεῖν δόρυ,
Ἐν δ' ἀσθενείᾳ τὸν πόθον διώλεσας·

Ἐπεί

Ἐπεί σ' ἔπαυσ' ἂν, δοῦλον ἐννέποντά με,
Καὶ τάσδε Θήβας εὐκλεῶς ᾠκήσαμεν,
Ἐν αἷς σὺ χαίρεις· οὐ γὰρ εὖ φρονοῦ πόλις
Στάσει νοσοῦσα, καὶ κακοῖς βουλεύμασιν·
Οὐ γάρ ποτ' ἄν σε δεσπότην ἐκτήσατο.
Με. Γέροντες, αἰνῶ· τῶν φίλων γὰρ οὕνεκα
Ὀργὰς δικαίας τοὺς φίλους ἔχειν χρεών.
Ἡμῶν δ' ἕκατι δεσπόταις θυμούμενοι,
Πάθητε μηδέν· τῆς δ' ἐμῆς, Ἀμφιτρύων,
Γνώμης ἄκουσον, ἤν τί σοι δοκῶ λέγειν.
Ἐγὼ φιλῶ μὲν τέκνα· πῶς γὰρ οὐ φιλῶ,
Ἃ 'τικτον, ἃ 'μόχθησα; καὶ τὸ κατθανεῖν
Δεινὸν νομίζω· τῷ δ' ἀναγκαίῳ τρόπῳ
Ὃς ἀντιτείνει, σκαιὸν ἡγοῦμαι βροτόν.
Ἡμᾶς δ' ἐπειδὴ δεῖ θανεῖν, θνήσκειν χρεὼν,
Μὴ πυρὶ καταξανθέντας, ἐχθροῖσιν γέλων
Διδόντας, οὐμοὶ τοῦ θανεῖν μεῖζον κακόν·
Ὀφείλομεν γὰρ πολλὰ δώμασιν καλά.
Σὲ μὲν δόκησις ἔλαβεν εὐκλεὴς δορὸς,
Ὥστ' οὐκ ἀνεκτὸν δειλίας θανεῖν σ' ὕπο·
Οὐμὸς δ' ἀμαρτύρητος εὐκλεὴς πόσις·
Ὡς τούσδε παῖδας οὐκ ἂν ἐκσῶσαι θέλοι,
Δόξαν κακὴν λαβόντας· ἡ γὰρ εὐγενεῖς,
Κάμνουσι τοῖς αἰσχροῖσι τῶν τέκνων ὕπερ·
Ἐμοί τε μίμημ' ἀνδρὸς οὐκ ἀπωστέον.
Σκέψαι δὴ τὴν σὴν ἐλπίδ', ᾗ λογίζομαι.
Ἥξειν νομίζεις παῖδα σὸν γαίας ὕπο;

Καὶ

Καὶ τίς θανόντων ἦλθεν ἐξ ᾅδου πάλιν;
Ἀλλ' ὡς λόγοισι τόνδε μαλθάξαιμεν ἄν;
Ἥκιστα· φεύγειν σκαιὸν ἄνδρ' ἐχθρὸν χρεὼν,
Σοφοῖσι δ' εἴκειν, καὶ τεθραμμένοις καλῶς·
Ῥᾷον γὰρ αἰδοῦς ὑπολαβὼν φίλ' ἂν τύχοις.
Ἤδη δ' ἐσῆλθέ μ', εἰ παραιτησαίμεθα
Φυγὰς τέκνων τῶνδ'· ἀλλὰ καὶ τόδ' ἄθλιον,
Πενίᾳ σὺν οἰκτρᾷ περιβαλεῖν σωτηρίαν,
Ὡς τὰ ξένων πρόσωπα φεύγουσιν φίλοι,
Ἕν τ' ἦμαρ ἡδὺ βλέμμ' ἔχειν φασὶν μόνον.
Τόλμα μεθ' ἡμῶν θάνατον, ὃς μένει σ' ὅμως.
Προκαλούμεθ' εὐγένειαν, ὦ γέρον, σέθεν·
Τὰς τῶν θεῶν γὰρ ὅστις ἐκμοχθῇ τύχας,
Πρόθυμός ἐστιν· ἡ προθυμία δ' ἄφρων·
Ὃ χρὴ γὰρ, οὐδεὶς μὴ θεῶν θήσει ποτέ.
τῶν Χο. Εἰ μὲν, θανόντων ἐμῶν βραχιόνων,
Ἦν τις σ' ὑβρίζων, ῥᾳδίως ἐπαύσατ' ἄν.
Νῦν δ' οὐδὲν ἐσμέν· σὸν δὲ τοὐντεῦθεν σκοπεῖν,
Ὅπως διώσῃ τὰς τύχας, Ἀμφιτρύων.
Αμ. Οὔτοι τὸ δειλὸν, οὐδὲ τοῦ βίου πόθος,
Θανεῖν ἐρύκει μ', ἀλλὰ παιδὶ βούλομαι
Σῶσαι τέκν'· ἄλλως δ' ἀδυνάτων ἔοικ' ἐρᾷν.
Ἰδού· πάρεστιν ἥδε φασγάνῳ δέρη,
Κεντεῖν, φονεύειν, ἱέναι πέτρας ἄπο.
Μίαν δὲ νῷν δὸς χάριν, ἄναξ, ἱκνούμεθα.
Κτεῖνόν με, καὶ τήνδ' ἀθλίαν, παίδων πάρος·
Ὡς μὴ τέκν' εἰσίδωμεν, ἀνόσιον θέαν,

Ψυχορραγοῦντα, ἐκ καλουῦτα μητέρα,
Πατρός τε πατέρα· τἆλλα δ', εἰ πρόθυμος εἶ,
Πρᾶσσ'· οὐ γὰρ ἀλκὴν ἔχομεν, ὥστε μὴ θανεῖν.
Με. Κἀγώ σ' ἱκνοῦμαι, χάριτι προσθεῖναι χάριν,
Ἡμῖν ἵν' ἀμφοῖν εἷς ὑπουργήσῃ διπλᾶ·
Κόσμον πάρες μοι παισὶ προσθεῖναι νεκρῶν,
Δόμους ἀνόιξας· νῦν γὰρ ἐκκεκλείσμεθα·
Ὡς ἀλλὰ ταῦτα γ' ἀπολάχωσ' οἴκων πατρός.
Λύ. Ἔσται τάδ'· οἴγειν κλῇθρα προσπόλοις λέγω.
Κοσμεῖσθ', ἔσω μολόντες, οὐ φθονῶ πέπλων.
Ὅταν δὲ κόσμον περιβάλησθε σώμασιν,
Ἥξω πρὸς ὑμᾶς νερτέρᾳ δώσων χθονί.
Με. Ὦ τέκν', ὁμαρτεῖτ' ἀθλίῳ μητρὸς ποδὶ
Πατρῷον εἰς μέλαθρον, οὗ τῆς οὐσίας
Ἄλλοι κρατοῦσι, τόδ' ὄνομ' ἔσθ' ἡμῶν ἔτι.
Ἀμ. Ὦ Ζεῦ, μάτην ἄρ' ὁμόγαμόν σ' ἐκτησάμην,
Μάτην δὲ παιδός τοι νεὼν ἐκλῄζομεν.
Σὺ δ' ἦσθ' ἄρ' ἥσσων, ἢ 'δόκεις εἶναι, φίλος.
Ἀρετῇ σε νικῶ, θνητὸς ὤν, θεὸν μέγαν·
Παῖδας γὰρ οὐ προὔδωκα σοῦ Ἡρακλέους.
Σὺ δ' εἰς μὲν εὐνὰς κρύφιος ἠπίστω μολεῖν,
Τἀλλότρια λέκτρα, δόντος οὐδενὸς, λαβών.
Σώζειν δὲ σοῦ σοὺς οὐκ ἐπίστασαι φίλους.
Ἀμαθής τις εἶ θεὸς, ἢ δίκαιος οὐκ ἔφις.

ΑΝΤΙΣΤΡΟ-

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α΄.

Χο. 1 Αἴλινον ἦ. ἐπ' εὐτυχῆ
2 Μολπᾷ Φοίβῳ ἰαχῆ,
3 Τὰν καλλίφθογγον κιθάραν
4 Ἐλαύνων πλήκτρῳ χρυσέῳ.
5 Ἐγὼ γὰρ τ', ἐρέων τ', ἐς ὄρφνιλον
6 Μολόντα, παῖδ' εἴτε Διῶ νιν εἴπω,
7 Εἴτ' Ἀμφιτρύωνος ἴνιν,
8 Ὑμνῆσαι, σεφάνωμα μίχθων,
9 Δὶ εὐλογίας θέλω.
10 Γενναίων δ' ἀρεταὶ πόνων,
11 Τοῖς θανοῦσιν ἄχαλμα.
12 Πρῶτον ἦ. Διὸς ἄλσος
13 Ἠρήμωσε λέοντος,
14 Πυρσῷ δ' ἀμφεκαλύφθη,
15 Ξανθὸν κρᾶτ' ὑπνώτισας,
16 Δεινῷ χάσματι θηρός.

Ἀντιστροφὴ α΄.

1 Τόν τ' ὀρεινόμων ἀγρίων
2 Κενταύρων ποτὲ γύναν
3 Ἔτεμες τόξοις φονίοις,
4 Ἐναίων πλαγοῖς βέλεσιν

5 Ξυνοίδε Πηνειὸς ὁ καλλιδίνας,
6 Μακραί τ' ἄρουραι πεδίων ἄκαρποι.
7 Καὶ Πηλιάδες θεράπναι,
8 Συγχορτοί τ' Ὀμόλας ἔναυλοι,
9 Πεύκαισιν ὅθεν χέρας
10 Πληροῦντες, χθόνα Θεσσαλῶν
11 Ἱππείαις ἐδάμαζον.
12 Τάν τε χρυσοκάρανον
13 Δόρκαν ποικιλόνωτον,
14 Συλήτειραν ἀγρωστᾶν,
15 Κτείνας, θηροφόνον θεὰν
16 Οἰνωᾶτιν ἀγάλλει.

Στροφὴ β'.

1 Τεθρίππων τ' ἐπέβα,
2 Καὶ ψαλίοις ἐδάμασε πώλους
3 Διομήδεος, αἳ φονίαισι φάτναις
4 Ἀχάλιν' ἐθόαζον
5 Κάθαιμα σῖτα γεύσι, χαρ-
6 μοναῖσιν εὐδροβρῶσι δυστράπεζοι.
7 Πέρεν δ' ἀργυρορρύταν
8 Ἕβρον ἐξεπέρασ' ὄχθον,
9 Μυκηναίῳ πονῶν τυράννῳ,
10 Τεύδε Πηλιάδ' ἀκτὰν
11 Ἀναύρου παρὰ πύλας.
12 Κύκνον τὸ ξενοδαΐκτεν

13 Τόξοις

13 Τόξοις ὤλεσεν, Ἀμφαναίας
14 Οἰκήτορ' ἄμικτον.

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Ὑμνῳδούς τε κόρας
2 Ἤλυθεν ἑσπέριον ἐς αὐλὰν,
3 Χρυσέων πετάλων ἄπο μηλοφόρον
4 Χερὶ καρπὸν ἀμέρξων,
5 Δράκοντα πυρσόνωτον,
6 Ὃς ἄπλατον ἀμφελικτὸς ἕλικ' ἐφρούρει,
7 Κτανών· ποντίας θ' ἁλὸς
8 Μυχοὺς εἰσέβαινε, θνατοῖς
9 Ταλανίας τιθεὶς ἐρετμοῖς.
10 Οὐρανοῦ θ' ὑπὸ μέσαν
11 Ἐλαύνει χέρας ἕδραν,
12 Ἄτλαντος δόμον ἐλθών·
13 Ἀστρωπούς τε κατέσχεν οἴκοις
14 Εὐανορίᾳ θεῶν.

Στροφὴ γ'.

1 Τὸν ἱππευτάν τ' Ἀμαζόνων στρατὸν
2 Μαιῶτιν ἀμφὶ πολυπόταμον
3 Ἔβα δι' Εὔξεινον οἶδμα λίμνας.
4 Τίν' οὐκ ἀφ' Ἑλλανίας
5 Ἀγορὸν ἁλίσας φίλων,
6 Κόρας ἀρείας πέπλων
7 Χρυσεόστολον φάρος,

8 Ζωςῆρος ὀλεθρίους ἄγρας;
9 Τὰ κλεινὰ δ' Ἑλλὰς ἔλαβε
10 Βαρβάρου κόρας λάφυ-
11 ρα, καὶ σώζετ' ἐν Μυκηνάις.
12 Τάν τε μυριόκρανον
13 Πολύφονον κυνὰ Λέρνας
14 Ὕδραν ἐξεπύρωσε,
15 Βέλεσί τ' ἀμφέβαλε,
16 Τὸν τρισώματον οἷσιν
17 Ἔκτα βοτῆρ' Ἐρυθείας.

Ἀντιςροφὴ γ'.

1 Δρόμων τ' ἄλλων ἀγάλματ' εὐτυχῆ
2 Διῆλθε· τὸν πολυδάκρυτον
3 Ἔπλευσ' ἐς Ἀΐδαν, πόνων τελευτὰν,
4 Ἵν' ἐκπεράνῃ τάλας
5 Βίοτον, οὐδ' ἔβα πάλιν·
6 Στέγαι δ' ἔρημοι φίλων.
7 Τὰν δ' ἀνόςιμον τέκνων
8 Χάρωνος ἐπιμένει πλάτα
9 Βίου κέλευθον ἄθεον,
10 Ἄδικον· εἰς ἢ σὰς χέρας
11 Βλέπει σῶμα τοῦ παρόντος.
12 Εἰ δ' ἐγὼ σθένος ἥβων,
13 Δόρυ τ' ἔπαλλον ἐν αἰχμᾷ,
14 Καδμείων τε συνήβοι,
15 Τέκεσιν ἂν πάρεςαν

16 Ἀλκᾷ·

16 Ἀλκᾶ· νῦν δ' ἀπολείπο-
17 μαι τὰς εὐδαίμονος ἥβας.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀλλ' ἐσορῶ γὰρ τούσδε, φθιμένων
Ἔνδυμ' ἔχοντας,
Τοὺς τοῦ μεγάλου δή ποτε παῖδας
Τοπρὶν Ἡρακλέους, ἄλοχόν τε φίλην,
Ὑπὸ σειραίοις ποσὶν ἕλκουσαν
Τέκνα, καὶ γεραιὸν πατέρ' Ἡρακλέους.
Δύστηνος ἐγὼ,
Δακρύων ὡς οὐ δύναμαι κατέχειν
Γραίας ὄσσων ἔτι πηγάς.

γράιον
sic Hecub.

ΙΑΜΒΟΙ.

Με. Εἶεν· τίς ἱερεὺς, τίς σφαγεὺς τῶν δυσπότμων,
Ἢ τίς ταλαίνης τῆς ἐμῆς ψυχῆς φονεὺς,
Ἕτοιμ' ἄγειν τὰ θύματ' εἰς ᾅδου τάδε;
Ὦ τέκν', ἀγόμεσθα ζεῦγος οὐ καλὸν νεκρῶν,
Ὁμοῦ γέροντες, καὶ νέοι, καὶ μητέρες.
Ὦ μοῖρα δυστάλαιν' ἐμοῦ τε, καὶ τέκνων
Τῶνδ', οὓς πανύστατ' ὄμμασιν προσδέρκομαι.
Ἔτεκον μὲν ὑμᾶς, πολεμίοις δ' ἐθρεψάμην
Ὕβρισμα, κἀπίχαρμα, καὶ διαφθοράν.
Φεῦ·
Ἦ πολύ με δόξης ἐξέπαιος ἐλπίδες,
Ἣν πατρὸς ὑμῶν ἐκ λόγων ποτ' ἤλπισα.

Σοὶ

Σοὶ μὲν γὰρ Ἄργος ἔνεμ' ὁ κατθανὼν πατὴρ,
Εὐρυσθέως δ' ἔμελλες οἰκήσειν δόμοις,
Τῆς καλλικάρπου κράτος ἔχων Πελασγίας.
Στολήν τε θηρὸς ἀμφέβαλλε σῷ κάρᾳ
Λέοντος, ᾗπερ αὐτὸς ἐξωπλίζετο·
Σὺ δ' ἦσθα Θηβῶν τῶν φιλαρμάτων ἄναξ,
Ἔγκληρα πεδία τἀμὰ γῆς κεκτημένος,
Ὡς ἐξέπειθε τὴν κατασπείραντά σε.
Εἰς δεξιὰν δὲ σὴν ἀλεξητήριον
Ξύλον καθίει, Δαιδάλου ψευδῆ δόσιν.
Σοὶ δ', ἣν ἔπερσε τοῖς ἑκηβόλοις ποτὲ
Τόξοισι, δώσειν Οἰχαλίαν ὑπέσχετο.
Τρεῖς δ' ὄντας ὑμᾶς τριπτυχοῖς τυραννίσι
Πατὴρ ἐπύργου, μέγα φρονῶν ἐπ' ἀνδρίᾳ.
Ἐγὼ δὲ νύμφας ἠκροθινιαζόμην,
Κήδη σαυάψουσ', ἔκ' τ' Ἀθηναίων χθονὸς,
Σπάρτης τε, Θηβῶν θ', ὡς, ἀνημμένοι κάλως,
Πρυμνησίοισι βίον ἔχοιτ' εὐδαίμονα.
Καὶ ταῦτα φροῦδα, μεταβαλοῦσα δ' ἡ τύχη,
Νύμφας μὲν ὑμῖν κῆρας ἀντέδωκ' ἔχειν,
Ἐμοὶ δὲ δάκρυα, λουτρά· δύστηνος φρενῶν,
Πατὴρ δὲ πατρὸς ἑστιᾷ γάμους ὅδε,
Ἅιδην νομίζων πενθερὸν, κῆδος πατρός·
Ὤ μοι· τίν' ὑμῶν πρῶτον, ἢ τίν' ὕστατον,
Πρὸς στέρνα θῶμαι; τῷ προσαρμόσω στόμα;
Τίνος λάβωμαι; πῶς ἂν, ὡς ξουθόπτερος
Μέλισσα, σαυενέγκαιμ' ἂν ἐκ πάντων γόους;

Εἰς

Εἰς ἓν δ' ἐνεγκοῦσ', ἀθρόον ἀποδοίην δάκρυ;
Ὦ φίλτατ', εἴ τις φθόγγον εἰσακούσεται
Θνητῶν πᾶσ' ᾄδῃ, σοὶ τάδ', Ἡράκλεις, λέγω,
Θνήσκει πατὴρ σὸς, καὶ τέκν'· ὄλλυμαι δ' ἐγὼ,
Ἢ πρὶν μακαρία διά σ' ἐκληζόμην βροτοῖς.
Ἄρηξον, ἐλθὲ, καὶ σκιὰ φάνηθί μοι·
Ἅλις γὰρ ἐλθὼν ἱκανὸν ἂν γένοιο σύ.
Κακοὶ γὰρ εἰς σέ γ, οἳ τέκνα κτείνουσι σά.
Ἀμ. Σὺ μὲν τὰ νέρθεν εὐτρεπῆ ποιοῦ, γύναι.
Ἐγὼ δέ σ', ὦ Ζεῦ, χεῖρ' ἐς οὐρανὸν δικῶν,
Αὐδῶ, τέκνοισιν εἴ τι τοῖσιδ' ὠφελεῖν
Μέλλεις, ἀμύνειν, ὡς τάχ' οὐδὲν ἀρκέσεις.
Καίτοι κέκλησαι πολλάκις· μάτην πονῶ·
Θανεῖν γὰρ, ὡς ἔοικ', ἀναγκαίως ἔχει.
Ἀλλ', ὦ γέροντες, μικρὰ μὲν τὰ τοῦ βίου,
Τοῦτον δ' ὅπως ἥδιστα διαπεράσετε,
Ἐξ ἡμέρας εἰς νύκτα μὴ λυπούμενοι.
Ὡς ἐλπίδας μὲν ὁ χρόνος οὐκ ἐπίσταται
Σώζειν· τὸ δ' αὐτοῦ σπουδάσας, διέπτατο.
Ὁρᾶτε μ', ὅσπερ ἦν περίβλεπτος βροτοῖς,
Ὀνομαστὰ πράσσων, καί μ' ἀφείλεθ' ἡ τύχη,
Ὥσπερ πτερὸν πρὸς αἰθέρ' ἡμέρᾳ μιᾷ.
Ὅδ' ὄλβος ὁ μέγας, ἥ τε δόξ', οὐκ οἶδ' ὅτῳ
Βέβαιός ἐστι· χαίρετ'· ἄνδρα γὰρ φίλον
Πανύστατον νυῦ ἥλικες δεδόρκατε.
Με. Ἔα·
Ὦ πρέσβυ, λεύσσω τἀμὰ φίλτατ'; ἢ τί φῶ;

Ἀμ. Οὐκ οἶδα, θύγατερ· ἀφασία δὲ κἄμ' ἔχει.
Με. Ὁ δ' ἐστὶν, ὃν γῆς νέρθεν εἰσηκούομεν,
Εἰ μή γ' ὄνειρον ἐν φάει τί λεύσσομεν.
Τί φημί; ποῖ' ὄνειρα κηραίνουσ' ὁρῶ;
Οὐκ ἐσθ' ὅδ' ἄλλος αὐτὶ σοῦ παιδὸς, γέρον·
Δεῦρ', ὦ τέκν', ἐκκρήμνασθε πατρῴων πέπλων·
Ἴτ', ἐγκονεῖτε, μὴ μεθῆτ', ἐπεὶ Διὸς
Σωτῆρος ὑμῶν οὐδὲν ἐσθ' ὅδ' ὕστερος.
Ἡρα. Ὦ χαῖρε, μέλαθρον, πρόπυλά θ' ἑστίας ἐμῆς,
Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον, ἐς φάος μολών.
Ἔα· τί χρῆμα; τέκν' ὁρῶ πρὸ δωμάτων
Στολμοῖσι νεκρῶν κρᾶτας ἐξεστεμμένα,
Ὄχλῳ τ' ἐν ἀνδρῶν τὴν ἐμὴν ξυνάορον,
Πατέρα τε, δακρύοντα συμφορᾶς τινος.
Φέρ'· ἐκπύθωμαι τῶνδε πλησίον σταθείς·
Γυναι, τί καινὸν ἦλθε δώμασιν χρέος;
Με. Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ὦ φάος μολὼν πατρὶ,
Ἥκεις, ἐσώθης, εἰς ἀκμὴν ἐλθὼν φίλοις.
Ἡρα. Τί φῄς; τίν' εἰς ταραγμὸν ἥκομεν, πάτερ;
Με. Διολλύμεσθα· σὺ δὲ, γέρον, σύγγνωθί μοι,
Εἰ πρόσθεν ἥρπασ', ἅ σε λέγειν πρὸς τόνδ' ἐχρῆν·
Τὸ θῆλυ γάρ πως μᾶλλον οἰκτρὸν ἀρσένων·
Καὶ τἄμ' ἔθνησκε τέκν', ἀπολλύμην δ' ἐγώ.
Ἡρα. Ἄπολλον, οἵοις φροιμίοις ἄρχῃ λόγου;
Με. Τεθνᾶσ' ἀδελφοὶ, καὶ πατὴρ οὐμὸς γέρων.
Ἡρα. Πῶς φῄς; τί δράσας; ἢ δορὸς ποίου τυχών;
Με. Λύκος σφ' ὁ κλεινὸς, γῆς ἄναξ, διώλεσε.

Ἡρα·

Ἡρα. Ὅπλοις ἀπόντων, ἢ νεοσπάστοις χθονός;
Με. Στάσιν τὸ Κάδμου γ' ἐκπάλαιον ἔχει κράτος.
Ἡρα. Τί δῆτα πρὸς σὲ, μὴ γένοιτ', ἐλθὼν φόβος;
Με. Κτείνειν ἔμελλε παῖδας, κἀμὲ, μὴ τέκνα.
Ἡρα. Τί φῄς; τί παρθὼν, ἀρσένων ἐμῶν τέκνων;
Με. Μή πω τὸ Κέρβερον θάνατον ὑπεκπεύσεσθε.
Ἡρα. Κόσμῳ γ' ὃ πέπλων τῶνδε, μεγέθει τε πρέπει;
Με. Θανάτου τάδ' ἄθλα σῶν τεθνάσι' ἀνήμεθα.
Ἡρα. Καὶ πῶς βίᾳ νιν ἐθήρασες; ὦ τλήμων ἐγώ.
Με. Φίλων ἔρημος· ἢ γὰρ ἦσθ' ἂν ἥκομεν.
Ἡρα. Πόθεν δ' ἐς ὑμᾶς ἦλθε δαίμονος αἰθυμία;
Με. Εὐρυσθέως κήρυκος ἦγε δ' ἄγγελον πάρος.
Ἡρα. Τί δ' ἐξελείπετ' οἶκον, εἰσόδου τ' ἐμοῦ;
Με. Βίᾳ πατὴρ ἦν ἐκπεσὼν σφετῶν λέχους.
Ἡρα. Κἀκ ἔσχεν αἰδῶ τὸν γέροντ' ἀτιμάσαι;
Με. Αἰδὼς γ' ἀπουσῶν τῶνδε τῶν θεοῦ πρόσω.
Ἡρα. Οὕτω δ' ἀπόντες ἐσπανίζομεν φίλων;
Με. Φίλοι γὰρ εἰσὶν ἀνδρὶ δυσπραγοῦντι τίνες;
Ἡρα. Μάχας γ' ὑμῶν, ἃς ἔτλαν, ἀπέφυσαν;
Με. Ἄφιλον, ἵν' αὖθις οὐ λέγω, τὸ δυστυχές.
Ἡρα. Οὐ ῥίψεθ' ἅδου πρόσθε βουλαὶ σκότιαι,
Καὶ φῶς ἀναβλέψεσθε, τῶν κάτω σκότος
Φίλας ἀμοιβὰς ἔμμισαν δεδεγμένοι;
Ἐγὼ γ', ὃν ὑμῶν ἔργον ἔργων χρεὼν,
Πρῶτον μὲν εἶμι, μὴ κατασκάψω δόμους
Καινῶν τυράννων· χρὴ δὲ δεύτερον πεμὼν,
Ῥίψω νεκρῶν ἕλκηθρα, Καδμείων δ' ὅσοι

Κακὸς

Κακοὺς ἐφεῦρον, εὖ παθόντας ἐξ ἐμοῦ,
Τῷ καλλινίκῳ τῷδ' ὅπλῳ χειρώσομαι·
Τοὺς δὲ πτερωτοῖς διαφορῶν τοξεύμασι,
Νεκρῶν ἅπαντ' Ἰσμηνὸν ἐμπλήσω φόνου,
Δίρκης τε νᾶμα λευκὸν αἱμαχθήσεται.
Τῷ γάρ μ' ἀμύνειν μᾶλλον, ἢ δάμαρτι, χρὴ,
Καὶ παισὶ, καὶ γέροντι; χαιρόντων πόνοι·
Μάτην γὰρ αὐτοὺς τῶνδε μᾶλλον ἤνυσα.
Καὶ δὴ μ' ὑπὲρ τῶνδ', εἴπερ οἵδ' ὑπὲρ πατρὸς,
Θνήσκειν ἀμύνοντ'· ἢ τί φήσομεν καλὸν,
Ὕδρᾳ μὲν ἐλθεῖν εἰς μάχην, λέοντί τε,
Εὐρυσθέως πομπαῖσι, τῶν δ' ἐμῶν τέκνων
Οὐκ ἐκπονήσω θανάτον; οὐκ ἄρ' Ἡρακλῆς
Ὁ καλλίνικος, ὡς πάροιθεν, λέξομαι.
Δίκαια τοὺς τεκόντας ὠφελεῖν τέκνα,
Πατέρα τε πρέσβυν, τήν τε κοινωνὸν γάμων.
Ἀμ. Πρὸς σοῦ μὲν, ὦ παῖ, τοῖς φίλοις εἶναι φίλον,
Τά τ' ἐχθρὰ μισεῖν· ἀλλὰ μὴ 'πείγου λίαν.
Ἡρα. Τί δ' ἐστὶ τῶνδε θᾶσσον, ἢ χρεὼν, πάτερ;
Ἀμ. Πολλοὺς πένητας, ὀλβίους δὲ τῷ λόγῳ
Δοκοῦντας εἶναι, συμμάχας ἄναξ ἔχει·
Ὃ στάσιν ἔθηκαν, καὶ διώλεσε πόλιν,
Ἐφ' ἁρπαγαῖσι τῶν πέλας· τὰ δ' ἐν δόμοις,
Δαπάναισι φροῦδα, διαφυγόνθ' ὑπ' ἀργίας.
Ὤφθης ἐπελθὼν πόλιν· ἐπεὶ δ' ὤφθης, ὅρα,
Ἐχθροὺς ἀθροίσας, μὴ παρὰ γνώμην πέσῃς.
Ἡρα. Μέλει μὲν οὐδὲν, εἴ με πᾶσ' εἶδεν πόλις.

Ὄρνιν

Ὄρνιν δ' ἰδών τιν' οὐκ ἐν αἰσίοις ἕδραις,
Ἔγνων πόνον τιν' εἰς δόμους πεπτωκότα,
Ὥστ' ἐκ προνοίας κρύφιος εἰσῆλθον χθόνα.
Ἀμ. Καλῶς· προσελθὼν νυῦ, πρόσειπέ θ' ἑστίαν,
Καὶ δὸς πατρῴοις δώμασιν σὸν ὄμμ' ἰδεῖν·
Ἥξει γὰρ αὐτὸς σὴν δάμαρτα, καὶ τέκνα,
Ἕλων, φονεύσων, κἄμ' ἐπισφάξων, ἄναξ.
Μένοντι δ' αὐτοῦ πάντα σοι γενήσεται,
Τῇ τ' ἀσφαλείᾳ κερδανεῖς· πόλιν τε σὴν
Μὴ πρὶν ταράξῃς, πρὶν τόδ' εὖ θέσθαι, τέκνον.
Ἡρα. Δράσω τάδ'· εὖ γὰρ εἶπας· εἶμ' εἴσω δόμων.
Χρόνῳ δ' ἀνελθὼν ἐξ ἀνηλίων μυχῶν
Ἅιδου κόρης ἔνερθεν, οὐκ ἀτιμάσω
Θεοὺς προσειπεῖν πρῶτα σοῦ κατὰ στέγας.
Ἀμ. Ἦλθες γὰρ ὄντως δώματ' εἰς ᾅδου, τέκνον;
Ἡρα. Καὶ θῆρά γ' εἰς φῶς τὸν τρικάρηνον ἤγαγον.
Ἀμ. Μάχῃ κρατήσας, ἢ θεᾶς δωρήμασιν;
Ἡρα. Μάχῃ· τὰ μυστῶν δ' ὄργι' εὐτύχησ' ἰδών.
Ἀμ. Ἢ καὶ κατ' οἴκους ἐστὶν Εὐρυσθέως ὁ θήρ.
Ἡρα. Χθονίας νιν ἄλσος, Ἑρμιών τ' ἔχει πόλις.
Ἀμ. Οὐκ οἶδεν Εὐρυσθεύς σε γῆς ἥκοντ' ἄνω;
Ἡρα. Οὐκ οἶδεν· ἐλθὼν τἀνθάδ' εἰδείην πάρος.
Ἀμ. Χρόνον δὲ πῶς τοσοῦτον ἦσθ' ὑπὸ χθονί;
Ἡρα. Θησέα κομίζων, ἐχρόνισ' ἐν ᾅδου, πάτερ.
Ἀμ. Καὶ ποῦ 'στιν; ἢ γῆς πατρίδος οἴχεται πέδον;
Ἡρα. Βέβηκ' Ἀθήνας, νέρθεν ἄσμενος φυγών.
Ἀλλ' εἶ', ὁμαρτεῖτ', ὦ τέκν', εἰς δόμους πατρί.

ἕλξων

Καλλίονές τ' ἄρ' εἴσοδοι τῶν ἐξόδων
Πάρεισιν ὑμῖν· ἀλλὰ θάρσος ἴσχετε,
Καὶ νάματ' ὄσσων μηκέτ' ἐξανύετε,
Σύ τ', ὦ γύναι μοι, σύλλογον ψυχῆς λάβε·
Τρόμου τὲ παῦσαι, καὶ μέθεσθ' ἐμῶν πέπλων·
Οὐ γὰρ πτερωτὸς, οὐδὲ φευξιῶ φίλους.
Ἆ·
Οἵδ' οὐκ ἀφιᾶσιν, ἀλλ' ἀνάπτονται πέπλων
Τοσῷδε μᾶλλον· ὧδ' ἔβητ' ἐπὶ ξυρῷ.
Ἄξω λαβών γε τούσδ' ἐφολκίδας χεροῖν,
Ναῦς δ' ὡς, ἐφέλξω· καὶ γὰρ οὐκ ἀναίνομαι
Θεράπευμα τέκνων· πάντα τἀνθρώπων ἴσα.
Φιλοῦσι παῖδας οἵ τ' ἀμείνονες βροτῶν,
Οἵ τ' οὐδὲν ὄντες· χρήμασιν δὲ διάφοροι·
Ἔχουσιν, οἵ δ' οὔ· πᾶν δὲ φιλότεκνον γένος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Teletes ap. Stob. XCV. p. 524. Xo. 30. et XCVI. 535. 34.

1 Ἁ νεότας μοι φίλον ἄ-
2 χθος, τὸ δὲ γῆρας, αἰεὶ
3 Βαρύτερον Αἴτνας σκοπέλων,
4 Ἐπὶ κρατὶ κεῖται,
5 Βλεφάρων σκοτεινὸν
6 Φάρος ἐπικαλύψαν.
7 Μή μοι μήτ' Ἀσιήτιδος

8 Τυραννίδος

8 Τυραννίδος ὄλβος εἴη,
9 Μὴ χρυσοῦ δώματα πλήρη,
10 Τὰς ἥβας ἀντιλαβεῖν·
11 Ἃ καλλίστα μὲν ἐν ὄλβῳ,
12 Καλλίστα δ' ἐν πενίᾳ.
13 Τὸ δὲ λυγρὸν, φόνιόν τε, γῆρας
14 Μισῶ· κατὰ κυμάτων
15 Δ' ἔρροι· μηδέ ποτ' ὤφελεν
16 Θνατῶν δώματα, καὶ πόλεις,
17 Ἐλθεῖν, ἀλλὰ κατ' αἰθέρ' ἀεὶ
18 Πτεροῖσι φορείσθω.

Ἀντιστροφὴ α'.

1 Εἰ δὲ θεοῖς ἦν ξυνέσις,
2 Καὶ σοφία κατ' ἄνδρας,
3 Δίδυμον δὴ ἥβαν ἔφερον,
4 Φανερὸν χαρακτῆ-
5 ρ' ἀρετῆς, ὅσοισι
6 Μέτα· καὶ θνατοὶ ἐς
7 Τὰς αὐγὰς πάλιν ἁλίου
8 Διοσοὺς δὴ ἔβαν διαύλους·
9 Ἁ δυσγένεια δ' ἁπλοῦν ἂν
10 Εἶχε ζωᾶς βιοτάν·
11 Καὶ τῳδὶ, τούς τε κακοὺς ἂν
12 Γνῶναι, καὶ σοὺς ἀγαθοὺς,
13 Ἴσον, ἅτ' ἐν νεφέλαισιν ἄστρων
14 Ναύταις ἀριθμὸς πέλει.

15 Νῦν

15 Νῦν δ' οὐδεὶς ὅρος ἐκ θεῶν
16 Χρηστοῖς, οὐδὲ κακοῖς, σαφὴς,
17 Ἀλλ' εἱλισσόμενός τις αἰὼν
18 Πλοῦτον μόνον αὔξει.

Στροφὴ β'.

1 Οὐ παύσομαι τὰς χάριτας
2 Μούσαις συγκαταμιγνὺς,
3 Ἡδίσταν συζυγίαν.
4 Μὴ ζώην μετ' ἀμουσίας,
5 Αἰεὶ δ' ἐν στεφάνοισιν εἴην.
6 Ἔτι τοὶ γέρων ἀοιδὸς
7 Κελαδῇ μναμοσύναν.
8 Ἔτι τὰν Ἡρακλέους
9 Καλλίνικον ἀείσω,
10 Παρά τε Βρόμιον οἰνοδόταν,
11 Παρά τε χέλυος ἑπτατόνου
12 Μολπὰν, ἐς Λίβυν αὐλόν.
13 Οὔπω καταπαύσομεν
14 Μούσας, αἵ μ' ἐχόρευσαν.

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Παιᾶνα μὲν Δηλιάδες
2 Ὑμνοῦσ' ἀμφὶ πύλας, τὴν
3 Λατοῦς εὔπαιδα γόνον
4 Εἱλίσσουσαι καλλίχορον·
5 Παιᾶνας δ' ἐπὶ σοῖς μελάθροις,

6 Κύκνος

6 Κύκνος ὡς, γέρων ἀοιδὸς
7 Πολιᾶν ἐκ γενύων
8 Κελαδήσω· τὸ γὰρ εὖ
9 Τοῖς ὕμνοισιν ὑπάρχει,
10 Διὸς ὁ παῖς· τὰς δ' εὐγενείας
11 Πλέον ὑπερβάλλων,
12 Μοχθήσας τὴν ἄκυμον
13 Θῆκεν βίοτον βροτοῖς,
14 Πέρσας δείματα θηρῶν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Λύκ. Εἰς καιρὸν οἴκων Ἀμφιτρύων ἔξω πρᾷ·
Χρόνος γὰρ ἤδη δαρὸς, ἐξότου πέπλοις
Κοσμεῖσθε σῶμα, καὶ νεκρῶν ἀγάλμασιν.
Ἀλλ' εἶα, παῖδας, καὶ δάμαρθ' Ἡρακλέους,
Ἔξω κέλευε τῶνδε φαίνεσθαι δόμων,
Ἐφ' οἷς ὑπέστητέ γ' αὐτεπάγγελτοι θανεῖν.
Ἀμ. Ἄναξ, διώκεις μ' ἀθλίως πεπραγότα,
Ὕβριν θ' ὑβρίζεις ἐπὶ θανοῦσι τοῖς ἐμοῖς·
Ἃ χρῆν σε μετρίως, κεἰ κρατεῖς, σπουδὴν ἔχειν·
Ἐπεὶ δ' ἀνάγκην προστιθεῖς ἡμῖν θανεῖν,
Στέργειν ἀνάγκη· δραστέον δ', ἅ σοι δοκεῖ.
Λύκ. Ποῦ δῆτα Μεγάρα; ποῦ τέκν' Ἀλκμήνης γόνου;
Ἀμ. Δοκῶ μὲν αὐτὴν, ὡς θύραθεν εἰκάσαι —
Λύκ. Τί χρῆμα δόξης τῆσδ' ἔχεις τεκμήριον;
Ἀμ. Ἱκέτιν πρὸς ἁγνοῖς ἑστίας θάσσειν βάθροις.
Λύκ. Ἀνόνητά γ' ἱκετεύουσ' ἐκσῶσαι βίον.

Ἀμ. Καὶ τὸν θανόντα γ' ἀνακαλῇ μάτην πόσιν.
Λύκ. Ὅδ' οὐ πάρεστιν· οὐδὲ μὴ μόλῃ ποτέ.
Ἀμ. Οὐκ· εἴγε μή τις θεῶν ἀναστήσειε νιν.
Λύκ. Χώρει πρὸς αὐτὴν, καὶ κόμιζ' ἐκ δωμάτων.
Ἀμ. Μέτοχος ἂν εἴην τοῦ φόνου, δράσας τόδε.
Λύκ. Ἡμεῖς, ἐπειδή σοι τόδ' ἐστ' ἐνθύμιον,
Οἱ δειμάτων ἔξωθεν, ἐκπορεύσομεν·
Σὺν μητρὶ παῖδας· δεῦρ' ἕπεσθε, πρόσπολοι,
Ὡς ἂν σχολὴν λύσωμεν ἄσμενοι πόνων.
Ἀμ. Σὺ δ' οὖν ἴθ', ἔρχῃ δ' οἷ χρεών· τὰ δ' ἄλλ' ἴσως
Ἄλλῳ μελήσει· προσδόκα δὲ, δρῶν κακῶς,
Κακόν τι πράξειν· ὦ γέροντες, εἰς καλὸν
Στείχει, βρόχοισι δ' ἀρκύων γενήσεται
Ξιφηφόροισι, τοῦ πέλας δοκῶν κτενεῖν,
Ὁ παγκάκιστος· εἶμι δ', ὡς ἴδω νεκρὸν
Πίπτοντ'· ἔχει γὰρ ἡδονὰς θνήσκων ἀνὴρ
Ἐχθρὸς, τίνων τε τῶν δεδραμένων δίκην.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Μεταβολὰ κακῶν·
Μέγας ὁ πρόσθ', ἄναξ
Πάλιν ὑποστρέφει
Βίοτον εἰς ἀΐδαν.
Ἰὼ δίκα, καὶ θεῶν

Παλίρρους

Παλίῤῥους πότμος.
Ἀμ. Ἦλθες χρόνῳ μ̂, οὗ δίκην δώσεις θανὼν,
Ὕβρεις ὑβρίζων εἰς ἀμείνονας σέθεν.

Στροφὴ β'.

Χο. Χαρμοναὶ δακρύων
Ἔδοσαν ἐκβολάς.
Πάλιν ἔμολεν, ἃ πάρος
Οὔποτε διὰ φρενὸς ἤλ-
πισε παθεῖν γᾶς ἄναξ·
Ἀλλ', ὦ γεραιὲ, καὶ τὰ δωμάτων ἔσω
Σκοπῶμεν, εἰ πράσσει τις, ὡς ἐγὼ θέλω.

Στροφὴ γ'.

Λύ. Ἰώ μοι, μοι. Χο. Τόδε κατάρχεται
Μέλος ἐμοὶ κλύειν
Φίλιον ἐν δόμοις.
Θάνατος οὐ πρόσω· βοᾷ,
Βοᾷ, στενάζων φροίμιόν γ' ἄναξ φόνου.
Λύ. Ὦ πᾶσα Κάδμου γαῖ', ἀπόλλυμαι δόλῳ.
Χο. Καὶ γὰρ διώλλυς· αὐτίποινα δ' ἐκτίνων,
Τόλμα, διδοὺς γε τῶν δεδραμένων δίκην.

Στροφὴ δ'.

Χο. Τίς ὁ θεοὺς ἀνομίᾳ χραίνων, θνητὸς ὤν,
Ἄφρονα λόγον οὐρανίων μακάρων
Κατέβαλ', ὡς ἄρ' οὐ σθένουσι θεοί;

Γέροντες,

Γέροντες, οὐκέτ' ἐστι δυσσεβὴς ἀνήρ·
Σιγᾷ μέλαθρα, πρὸς χοροὺς τραπώμεθα·
Φίλοι γὰρ εὐτυχοῦσιν, οὓς ἐγὼ θέλω.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

1 Χοροὶ, χοροὶ, καὶ θαλίαι, μέλουσι Θήβας
2 Ἱερὸν κατ' ἄστυ·
3 Μεταλλαγαὶ γὰρ δακρύων,
4 Μεταλλαγαὶ συντυχίας,
5 Ἔτεκον ἀοιδάς.
6 Βέβακεν ἄναξ ὁ κλεινός·
7 Ὁ δὲ παλαίτερος
8 Κρατῇ, λιμένα λιπών γε τὸν Ἀχερόντιον.
9 Δοκημάτων ἐκτὸς ἦλθεν ἐλπίς.

Ἀντιστροφὴ α'.

1 Θεοὶ, θεοὶ, τῶν ἀδίκων μέλλουσι, καὶ τῶν
2 Ὁσίων, ἐπαΐειν.
3 Ὁ χρυσὸς, ἅ τ' εὐτυχία,
4 Φρονεῖν βροτοὺς ἐξάγεται,
5 Δυνάσιν ἄδικον
6 Ἐφέλκων· χρόνον γὰρ ἔτλα
7 Τοπάλιν εἰσορᾷν·
8 Νόμον παρέμενος, ἀνομίᾳ χάριν διδοὺς,
9 Ἔθραυσεν ὄλβου κελαινὸν ἅρμα.

Στροφὴ

Στροφὴ β'.

1 Ἰσμηνῷ στεφανοφορία,
2 Ξεσταί θ' ἑπταπύλου πόλεως
3 Ἀναχορεύσατ' ἀγυιαὶ,
4 Δίρκα θ' ἁ καλλιρέεθρος·
5 Σύν τ', Ἀσωπίδες κόραι,
6 Πατρὸς ὕδωρ βᾶτε
7 Λιποῦσαι συναοιδοὶ
8 Νύμφαι τ' Ἡρακλέους
9 Καλλίνικον ἀγῶν'· ὦ
10 Πυθίου δενδρῶτι πέτρα,
11 Μουσῶν θ' Ἑλικωνίδων δώματα,
12 Ἥξετ' εὐγαθοῦς κελάδῳ
13 Ἐμὰν πόλιν, ἐμά τε τείχη,
14 Σπαρτῶν ἵνα γένος ἔφανε,
15 Χαλκασπίδων λόχος, ὃς γᾶν
16 Τέκνων τέκνοις μεταμείβει,
17 Θήβαις ἱερὸν φῶς.

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Ὦ λέκτρων δύο συγγενεῖς
2 Εὐναὶ, θνατογενοῦς τε, καὶ
3 Διὸς, ὃς ἦλθεν ἐς εὐνὰς
4 Νύμφας τᾶς Περσηΐδος· ἐς πιστὸν
5 Μοὶ τὸ παλαιὸν ἤδη
6 Λέχος, ὦ Ζεῦ, τὸ σὸν

7 Οὐκ ἐπ' ἐλπίδι, φεύθη.
8 Λαμπρὰν δ' ἔδειξ' ὁ χρόνος
9 Τὰν Ἡρακλέος ἀλκάν·
10 Ὃς γᾶς ἐξέβα θαλάμων,
11 Πλούτωνος δῶμα λιπὼν νέρτερον·
12 Κρείσσων μοι τύραννος ἔφις
13 Ἢ δυσγένει' ἀνάκτων.
14 Ἃ νῦν ἐσορᾷν φαίνει
15 Ξιφηφόρων ἐς ἀγώνων
16 Ἄμιλλαν, εἰ τὸ δίκαιον
17 Θεοῖς ἔτ' ἀρέσκει.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἔα, ἔα·
Ἆρ' εἰς τὸν αὐτὸν πίτυλον ἥκομεν φόβου,
Γέροντες; οἷον φάσμ' ὑπὲρ δόμων ὁρῶ·
Φυγῇ, φυγῇ
Νωθὲς πέδαιρε κῶλον, ἐκποδὼν ἔλα·
Ὦ 'ναξ Παιὰν,
Ἀπότροπος γένοιό μοι τῶν πημάτων.
Ἶρις. Θαρσεῖτε, νυκτὸς τήνδ' ὁρῶντες ἔκγονον
Λύσσαν, γέροντες, κἀμὲ, τὴν θεὼν λάτριν,
Ἶριν· πόλει γὰρ οὐδὲν ἥκομεν βλάβος,
Ἑνὸς δ' ἐπ' ἀνδρὸς σώματα στρατεύομεν,
Ὃν φασιν εἶναι Ζηνὸς Ἀλκμήνης τ' ἄπο.
Πρὶν μὲν γὰρ ἄθλους ἐκτελευτῆσαι πικροὺς,
Τὸ χρεών νιν ἐξέσωζεν· οὐδ' εἴα πατὴρ

Ζεύς

Ζεύς νιν κακῶς δρᾷν, ἔτ' ἔμ', ἔτ' Ἥρᾳ ποτέ·
Ἐπεὶ ᾗ μόχθους διεπέρασ' Εὐρυσθέως,
Ἥρα προσοράψας καινὸν αἷμ' αὐτῷ θέλει,
Παῖδας κατακτείναντι· συνθέλω δ' ἐγώ.
Ἀλλ' εἶέν, ἄτεγκτον συλλαβοῦσα καρδίαν,
Νυκτὸς κελαινῆς ἀνυμφίευτε πρόφρον,
Μανίας τ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδε, κἠ παιδοκτόνους
Φρενῶν ταραγμούς, κἠ ποδῶν σκιρτήματα,
Ἔλαυνε, κίνει, Φόνιον ἁρμόσασ' ἄγαν·
Ὡς ἂν, πορθοῦσα δι' Ἀχερουσίου πόρου
Τὸν καλλίπαιδα σέφνιον αὐθέντην φόνῳ,
Γνῷ μὴ τὸ Ἥρας οἷός ἐσ' αὐτῷ χόλος,
Μάθῃ θ' ἑμόν· ἢ θεοὶ μὲ ὠδαμοῦ,
Τὰ δ' ἔνπαλ' οὐ σμικρὰ μεγάλα, μὴ δόντος δίκην.

Λύσ. Ἐξ εὐγενοῦς μὲν πατρὸς, ἔκ τε μητέρος,
Πέφυκα, νυκτὸς ἱερανῦ τ' ἀφ' αἵματος.
Τιμὰς δ' ἔχω πάσῃ, σὺκ ἀγαθῶναγ φίλοις,
Οὐδ' ἥδομαγ φοιτῶσ' ἐπ' ἀνθρώπων φίλοις.
Παραινέσαγ θ', σὲν σφαλερᾷ εἰσιδεῖν,
Ἥρᾳ θέλω σοί τ', ἢν πίθηθ' ἐμοῖς λόγοις·
Ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἄσημος, ἔτ' ὂν ἐπὶ χθονὶ,
Οὔτ' ἐν θεοῖσιν, ἔγε μ' εἰσπέμπεις δόμους·
Ἄβατον θ' ὁρᾷς χώραν, κ' θαλασσαν ἀγρίαν
Ἐξημερώσας, θεῶν ἀνέσησεν μόνος·
Τιμὰς, πιτνόσας ἀνοσίων ἀνδρῶν ὕπο·
Σοί τ' ὐ πρανῶ μεγάλα βέλεσθ κακά.

Τεθχαῖοι

Τροχαῖοι.

Ἶρις. Μὴ σὺ νουθέτει, τά θ' Ἥρας κακὰ μηχανήματα
Εἰς τὸ λῷστον ἐμβιβάζουσ' ἴχνος, ἀντὶ τοῦ κακοῦ·
Οὐχὶ σωφρονεῖν γ' ἔπεμψε δεῦρό σ' ἡ Διὸς δάμαρ.
Λύσ. Ἥλιον μαρτυρόμεσθα δρῶσ', ἃ δρᾷν οὐ βούλομαι.
Εἰ δὴ δή μ' Ἥρᾳ θ' ὑπουργεῖν, σοί τ', ἀναγκαίως ἔχει,
Τάχος, ἐπιῤῥοίβδην θ', ὁμαρτεῖν ὡς κυνηγέτῃ κύνας,
Εἶμι γ'· οὔτε πόντος οὕτω κύμασι στένων λάβρως,
Οὔτε γῆς σεισμὸς, κεραυνοῦ τ' οἶστρος ὠδῖνας πνέων,
Οἷ' ἐγὼ σταδιοδραμοῦμαι στέρνον εἰς Ἡρακλέος.
Καὶ καταῤῥήξω μέλαθρα, καὶ δόμους ἐπεμβαλῶ,
Τέκν' ἀποκτείνασα πρῶτον· ὁ δὲ κανὼν, οὐκ εἴσεται
Παῖδας, οὓς ἔτικτ', ἐναίρων, πρὶν ἂν ἐμᾶς λύσσας ἀφῇ.
Ἤν' ἰδού· καὶ δὴ τινάσσει κρᾶτα βαλβίδων ἄπο,
Καὶ διαστρόφους ἑλίσσει σῖγα γοργώπους κόρας·
Ἀμπνοὰς δ' οὐ σωφρονίζει, ταῦρος ὡς ἐς ἐμβολὴν
Δεινός· μυκᾶται δὲ, κῆρας ἀνακαλῶν τὰς Ταρτάρου.
Τάχα σ' ἐγὼ μᾶλλον χορεύσω, καὶ καταυλήσω φόβῳ·
Στεῖχ' ἐς οὔλυμπον πεδαίρουσ', Ἶρι, γενναῖον πόδα·
Εἰς δόμους δ' ἡμεῖς ἄφαυτοι δυσόμεσθ' Ἡρακλέος.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Χο. Ὀτοτοτοτοί·
Στέναξον, ἀπόκειρε σὸν ἄνθος,
Πόλις, ὁ Διὸς ἔκγονος·

Μέλεος

Μέλεος Ἑλλὰς, ἆ τ' εὐεργέταν
Ἀποβαλεῖς, ὀλεῖς μανίαισι Λύσσας
Χορεύθεντ' ἐναύλοις·
Βέβακεν ἐν δίφροισιν ἁ πολύσπορος,
Ἄρμασι δ' ἐνδίδωσι κέντρον, ὡς θοᾷ λώβᾳ,
Νυκτὸς Γοργὼν, ἑκατὸν κεφαλαῖς,
Ὄφεων ἰαχήμασι Λύσσα μαρμαρωπός.
Ταχὺ τ' εὐτυχῆ μετέβαλε δαίμων·
Ταχὺ δ' ὦ θεᾶς παιδὸς, τέκν', ἐκπεύσετε.
Ἰώ μοι μέλεος· ἰὼ Ζεῦ, τὸ σὸν γένος ἄγονον αὐτίκα.
Λύσσα δέ σ' ὠμόβρωτος, ἀπροσόδικοι
Δίκαι, κακοῖσιν ἐκπατάσουσιν· ἰὼ στέγαι,
Καπάρχεται χόρευμα τυμπάνων ἄτερ,
Οὐ Βρομίῳ κεχαρισμένα θύρσῳ· ἰὼ δόμοι·
Πρὸς αἷματ', ἐχὶ τὰς Διονυσιάδας
Βοτρύων ἐπὶ χεύμασι λοιβάς·
Φυγῇ, τέκν', ἐξορμᾶτε.
Δαΐιον τόδε, δαΐιον
Μέλος ἐπαυλεῖται,
Κωκυτῷ τε τέκνων διωγμόν·
Οὔποτ' ἄκρανται δόμοισι
Λύσσα βακχεύσι.
Αἰ, αἰ, κακῶν·
Αἰ, αἰ, δῆτα.
Τὸν γεραιὸν ὡς σέθεν
Πατέρα, τάν τε παιδοτρόφον·
Μάταν τέκεα γενᾶται·

Ἰδοὺ, ἰδού·
Θύελλα σείει δῶμα, συμπίπτει στέγη.
Ἦ, ἦ· τί δρᾷς, ὦ παῖ Διός;
Μελάθρῳ τάραγμα Ταρτάρειον,
Ὡς ἐπ' Ἐγκελάδῳ ποτὲ Παλλὰς,
Εἰς δόμους πέμπεις.
Ἀγ. Ὦ λευκὰ γήρᾳ σώματα. Χο. Ἀναπαλῆς με τίνα βοάν;
Ἀγ. Ἄλαστα τἀν δόμοισι· μάντιν οὐχ ἕτερον ἄξομαι·
Τεθνᾶσι παῖδες.
Αἰ, αἰ· σεναίζεθ', ὡς σεναχτά.
Δαΐοι φόνοι·
Δαΐοι ἦ τοκέων χεῖρες·
Οὐκ ἄν τις εἴποι μᾶλλον, ἢ πεπόνθαμεν.
Χο. Πῶς παισὶ σεναχτὰν ἄταν,
Ἄτᾳ πατέρῳ ἀμφαίνεις;
Λέγε τίνα τρόπον ἔασυτο θεόθεν
Ἐπὶ μέλαθρα καχὰ τάδε,
Τλήμονάς τε παίδων τύχας.

IAMBOI.

Ἀγ. Ἱερὰ μὲν ἦν πάροιθεν ἑρμάτας Διὸς
Καθαίρσι' οἴκων, γῆς ἄναχτ' ἐπεὶ κτανὼν
Ἐξέβαλε τῶνδε δωμάτων Ἡρακλέης·
Χορὸς ἦ καλλίμορφῳ εἰσήκει τέκνων,
Πατήρ τε, Μεγάρα τ'· ἐν κύκλῳ δ' ἤδη χαλκῶν
Εἵλικτο βωμοῦ· φθέγμα δ' ὅσιον εἴχομεν.
Μέλλων ἦ δαλὸν χερὶ δεξιᾷ φέρειν,

Εἰς

Εἰς χέρνιβ' ὡς βάψειεν, Ἀλκμήνης τόκος,
Ἔστη σιωπῇ· καὶ, χρονίζοντος πατρὸς,
Παῖδες προσέσχον ὄμμ'· ὁ δ' οὐκέτ' αὐτὸς ἦν,
Ἀλλ' ἐν στροφαῖσιν ὀμμάτων ἐφθαρμένος,
Ῥίζας τ' ἐν ὄσσοις αἱματωποὺς ἐκβαλὼν,
Ἄφρον κατέσταζ' εὐτρίχου γενειάδος.
Ἔλεξε δ' ἅμα γέλωτι παραπεπληγμένῳ
Πάτερ, τί θυῶ, πρὶν κτανεῖν Εὐρυσθέα,
Καθάρσιον πῦρ, καὶ πόνους διπλοῦς ἔχω,
Ἐξὸν μιᾶς μοι χειρὸς εὖ θέσθαι τάδε;
Ὅταν δ' ἐνέγκω δεῦρο κρᾶτ' Εὐρυσθέως,
Ἐπὶ τοῖσι νῦν θανοῦσιν ἁγνιῶ χέρας.
Ἐκχεῖτε πηγὰς, ῥίπτετ' ἐκ χειρῶν κανᾶ·
Τίς μοι δίδωσι τόξα; τίς ὅπλον χερός;
Πρὸς τὰς Μυκήνας εἶμι· λάζυσθαι χρεὼν
Μοχλοὺς, δικέλλας θ', ὥστε Κυκλώπων βάθρα
Φοίνικι κανόνι, καὶ τύκοις, ἡρμοσμένα,
Στρεπτῷ σιδήρῳ συντριαινώσω πόλιν.
Ἐκ τοῦδε βαίνων, ἅρματ' οὐκ ἔχων, ἔχειν
Ἔφασκε, δίφρου τ' εἰσέβαινεν αὐτυγα,
Κἄθεινε, κέντρῳ δῆθεν ὡς θένων χερί·
Διπλοῦς δ' ὀπαδοῖς ἦν γέλως, φόβός θ' ὁμοῦ·
Καί τις τόδ' εἶπεν, ἄλλος εἰς ἄλλον δρακὼν,
Παίζει πρὸς ἡμᾶς δεσπότης, ἢ μαίνεται;
Ὁ δ' εἶρπ' ἄνω τε, καὶ κάτω κατὰ στέγας·
Μέσον δ' ἐς ἀνδρῶν' εἰσπεσὼν, Νίσου πόλιν
Ἥκειν ἔφασκε, δωμάτων εἴσω βεβώς·

Κλινθεὶς

961. Tonf. in Suid. I. 71.

Κλινθεὶς δ' ἐς ὕδας, ὡς ἐπῇξ, σκιδνάζεται
Θοίνιον· διελθὼν δ' εἰς βραχὺν χεῤῥόνον μονῆς,
Ἰσθμοῦ παταίας ἔλεγε προσβαίνειν πλάκας·
Κἀνζωῦθα, γυμνὸν σῶμα θεὶς πορπαμάτων,
Πρὸς ὁδὸν ἠμπλάτο· καὶ κηρύσσετο
Αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ καλλίνικος, ὁδεῖος
Ἀχαιὸν ὑπεικών· δεινὰ δ' Εὐρυσθεὺς βρέμων,
Ἦν ἐν Μυκηναις τῷ λόγῳ· πατὴς δέ νιν
Θίγων κραταιὰς χειρὸς, ἐννέπει τάδε·
Ὦ παῖ, τί πάσχεις; τίς ὁ τρόπος ξενώσεως
Τῆσδ'; ἤ πῃ φόνῳ σ' ἐδάιχευσεν νεκρῶν,
Οὓς ἄρτι καίνεις; ὅδε νιν Εὐρυσθέως δοκῶν
Πατέρα προσταρβοῦντ' ἰκέσιον ψαύειν χεροὸς,
Ὠθεῖ· φαρέτραν δ' εὐτρεπῆ σκιδνάζεται,
Καὶ τόξ' ἑαυτοῦ παισὶ, σὺν Εὐρυσθέως
Δοκῶν φονεύειν· ὦ ὦ, ταρβοῦντες φόβῳ,
Ὄρνιν ἄλλῳ ἄλλοσ', εἰς πέπλους ὁ μὲ
Μητρὸς ταλαίνης, ὁ δ' ὑπὸ κίονος σκιάν·
Ἄλλος ὢ βωμὸν, ὄρνις ὡς, ἔπηξ' ὕπο.
Βοᾷ ὢ μήτηρ, ὦ τεκοῦσ', τί δρᾷς; τέκνα
Κτείνεις; βοᾷ ὢ πρέσβις, οἰκετῶν τ' ὄχλος·
Ὁδ', ἐξελίσσων παῖδα κίονος κύκλῳ,
Τόρθυμα δεινὸν ποδὸς ἐναντίον σταθεὶς,
Βάλλει πρὸς ἧπαρ· ὕπτιος ὢ λαΐνοις
Ὀρθοστάταις ἔδευσεν, ἐκπνέων βίον.
Ὁ δ' ἠλάλαξε· καὶ πεκόμπασεν τάδε,
Εἷς μὲ νεοσσὸς ὅδε θανὼν Εὐρυσθέως,

Ἔχθραν

Ἔχθραν πατρῴαν ἐκτίνων, πέπτωκέ μοι.
Ἄλλῳ δ' ἐπεῖχε τόξ', ὃς ἀμφὶ βωμίαν
Ἔπτηξε κρηπῖδ', ὡς λεληθέναι δοκῶν.
Φθάνει δ' ὁ τλήμων γόνασι προσπεσὼν πατρός,
Καὶ πρὸς γένειον χεῖρα, καὶ δέρην, βαλὼν,
Ὦ φίλτατ', αὐδᾶ, μή μ' ἀποκτείνῃς, πάτερ·
Σός εἰμι, σὸς παῖς· οὐ τὴν Εὐρυσθέως ὀλεῖς.
Ὁ δ', ἀγριωπὸν ὄμμα Γοργόνος τρέφων,
Ὡς ἐντὸς ἔστη παῖς λυγροῦ τοξεύματος,
Μυδροκτύπων μίμημ' ὑπὲρ κάρα βαλὼν,
Ξύλον καθῆκε παιδὸς εἰς ξανθὸν κάρα.
Ἔῤῥηξε δ' ὀστᾶ· δεύτερον δὲ παῖδ' ἑλὼν,
Χωρῇ, τρίτον θῦμ' ὡς ἐπισφάξων δυοῖν.
Ἀλλὰ φθάνει νιν ἡ τάλαιν' εἴσω δόμων
Μήτηρ ὑπεκλαβοῦσα, καὶ κλῄει πύλας.
Ὁ δ' ὡς ἐπ' αὐτοῖς δὴ Κυκλωπείοισιν ὤν,
Σκάπτει, μοχλεύει θύρετρα· κἀκβαλὼν σταθμὰ,
Δάμαρτα καὶ παῖδ' ἑνὶ κατέστρωσεν βέλει.
Κἀνθένδε πρὸς γέροντος ἱππεύει φόνον.
Ἀλλ' ἦλθεν εἰκὼν, ὡς ὁρᾷν ἐφαίνετο,
Παλλὰς κραδαίνουσ' ἔγχος ἐπὶ λόφῳ κέαρ,
Κἄῤῥιψε πέτρον στέρνον εἰς Ἡρακλέους·
Ὅς νιν φόνου μαργῶντος ἔσχε, κεἰς ὕπνον
Καθῆκε· πιτνῇ δ' εἰς πέδον, πρὸς κίονα
Νῶτον πατάξας, ὃς πεσήμασι στέγῃς
Διχοῤῥαγὴς ἔκειτο κρηπίδων ἔπι,
Σὺν τῷ γέροντι δεσμὰ σειρεύων βρόχῳ.

Ἡμεῖς δ', ἐλευθεροῦντες ἐκ δρασμῶν πόδα,
Ἀνήπτομεν πρὸς κίον', ὡς, λήξας ὕπνου,
Μηδὲν προσεργάσαιτο τοῖς δεδραμένοις.
Εὕδει δ' ὁ τλήμων ὕπνον οὐκ εὐδαίμονα,
Παῖδας φονεύσας, καὶ δάμαρτ'· ἐγὼ μὲν οὖν
Οὐκ οἶδα θνητῶν ὅστις ἀθλιώτερος.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ὁ φόνος ἦν, ὃν Ἀργολὶς ἔχει πάτρα,
Τότε μὲν περισαμότατος, καὶ ἄριστος,
Ἑλλάδι τῶν τοῦ Δαναοῦ παίδων.
Τά δ' ὑπερέβαλε, παρέδραμε
Τὰ τότε κακὰ τάλαινι
Διογενοῦς κόρῳ μονοτέκνου Πρόκνης.
Φόνον ἔχω λέξαι θυόμενον Μούσαις.
Σὺ δὲ τέκνα τρίγονα τεκόμενος, ὦ δαΐε,
Λυοστάδι συγκατειργάσω μοίρᾳ.
Ἐς τίνα στεναγμὸν, ἢ γόον,
Ἢ φθιτῶν ᾠδὰν,
Ἢ τὴν Ἀΐδα χορὸν ἰαχήσω;
Φεῦ, φεῦ·
Ἴδεσθε, ἀμάνδιχα κλῇθρα
Κλίνετ' ὑψιπύλων δόμων.
Ἰώ μοι·
Ἴδεσθε τάδε τέκνα πρὸ πατρὸς ἄθλια
Κείμενα δυστάνου,
Εὕδοντος ὕπνον δεινὸν ἐκποδὼν φόνου.

Περὶ

Περὶ δὲ δεσμὰ, καὶ πολύβροχ' ἁμμάτων
Ἐρείσμαθ', Ἡράκλειον ἀμφὶ δέμας·
Τὰ δὲ λαΐνοις ἀνημμένα
Ἀμφὶ κίοισιν οἴκων.
Ὅδ', ὥς τις ὄρνις, ἄπτερον καταστένων
Ὠδῖνα τέκνων, πρέσβυς ὑστέρῳ ποδὶ
Πικρὰν διώκων ἤλυσιν, πάρεσθ' ὅδε.
Ἀμ. Καδμεῖοι γέροντες, οὐ σίγα, σίγα,
Τὸν ὕπνῳ παρειμένον,
Ἐάσατε λαθέσθαι κακῶν;
Χο. Καὶ σὲ δακρύοις στένω, πρέσβυ, καὶ
Τέκεα, καὶ τὸ καλλίνικον κάρα.
Ἀμ. Ἑκαστέρω πρόβατε, μὴ
Κτυπεῖτε, μὴ βοᾶτε, μὴ
Τὸν εὖ διαύοντα,
Ὑπνώδεά τ', εὐνᾶς ἐγείρετε.
Χο. Οἴμοι· φόνος ὅσος ὅδε. Ἀμ. Ἆ, ἆ· διαμολεῖτε·
Κεχυμένος ἐπαυτέλλει.
Οὐκ ἀτρεμέα θρῆνον αἰ-
άζετ', ὦ γέροντες; μὴ,
Δέσμ' ἀνεγειρόμενος
Χαλάσας, ἀπολεῖ πόλιν,
Ἀπὸ δὲ πατέρα, μέλαθρά τε καταράξῃ.
Χο. Ἀδύνατ', ἀδυνατά μοι.
Ἀμ. Σίγα· πνοὰς μάθω·
Φέρε· πρὸς οὖς βάλω.
Χο. Εὕδει; Ἀμ. Ναὶ, εὕδει ὕπνον, ὕπνον ὀλόμενον,

Orest-140

Ὃς

Ὃς ἔκανεν ἄλοχον,
Ἔκανε δὲ τέκεα, τοξήρει
Ψαλμῷ τοξεύσας. Χο. Στέναζε νῦν.
Ἀμ. Στενάζω τέκνων ὄλεθρον.
Χο. Ἰώ μοι σέθεν τε παιδός.
Αἶ, αἶ, ὦ πρέσβυ. Ἀμ. Σίγα, σίγα, παλίντροπος
Ἐξεγειρόμενος στρέφεται.
Φέρ' ἀπόκρυφον δέμας
Ὑπὸ μέλαθρον κρύψω.
Χο. Θάρσει· νὺξ ἔχει βλέφαρα παιδὶ σῷ.
Ἀμ. Ὁρᾶθ'· ὁρᾶτε.
Τὸ μὲν φάος ἐκλιπεῖν ἐπὶ
Κακοῖσιν οὐ φεύγω τάλας·
Ἀλλ' εἴ με κανὸς πατέρ' ὄντα,
Πρὸς δὲ κακοῖς κακὰ μήσεται,
Πρὸς Ἐριννύσι θ' αἷμα σύγγονον ἕξει.
Χο. Τότε θανεῖν σ' ἐχρῆν, ὅτε δάμαρτι σᾷ
Φόνον ὁμοσπόρων ἔμελλες ἐκπράξειν,
Ταφίων περίκλυστον ἄστυ πέρσας.
Ἀμ. Φυγᾷ, φυγᾷ, γέροντες,
Ἀπόπρο δωμάτων
Διώκετε, φεύγετε μάργον
Ἄνδρ' ἐπεγειρόμενον.
Τάχα φόνον ἕτερον ἐπὶ φόνῳ βαλὼν,
Ἀναβακχεύσει Καδμείων πόλιν.

IAMBOI.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἡρα. Ὦ Ζεῦ, τί παῖδ' ἤχθηρας ὧδ' ὑπερκότως
Τὸν σόν· κακῶν δὲ πέλαγος εἰς τόδ' ἤγαγες;
Ἔα·
Ἔμπνους μὲν εἰμι, καὶ δέδορχ', ἅπερ με δεῖ,
Αἰθέρα τε, καὶ γῆν, τόξα θ' ἡλίου τάδε,
Ὡς ἐν κλύδωνι, καὶ φρενῶν ταράγματι
Πέπτωκα δεινῷ, καὶ πνοὰς θερμὰς πνέω,
Μετάρσι', οὐ βέβαια πνευμόνων ἄπο.
Ἰδού· τί δεσμοῖς, ναῦς ὅπως ὡρμισμένος,
Νεδυίαν θώρακα καὶ βραχίονα
Πρόσειμι θραυστῷ λαΐνῳ τειχίσματι;
Ἦ μὴ νεκροῖσι γείτονας θάκους ἔχω.
Πτερωτά τ' ἔγχη, τόξα τ', ἔσπαρτο πέδῳ,
Ἃ πρὶν, παρασπίζοντ' ἐμοῖς βραχίοσιν,
Ἔσωζε πλευρὰς, ἐξ ἐμοῦ τ' ἐσώζετο.
Ἦπου κατῆλθον αὖθις εἰς ᾅδου πάλιν;
Εὐρυσθέως δίαυλον εἰς ᾅδου μολών;
Ἀλλ' οὔτε Σισύφειον εἰσορῶ πέτρον,
Πλούτωνά τ', οὐδὲ σκῆπτρα Δήμητρος κόρης.
Ἔκτοι πέπληγμαι· ποῦ ποτ' ὢν ἀμηχανῶ.
Ὠή· τίς ἐγγὺς, ἢ πρόσω, φίλων ἐμῶν,
Δύσγνοιαν ὅστις τὴν ἐμὴν ἰάσεται;
Σαφῶς γὰρ οὐδὲν οἶδα τῶν εἰωθότων.
Ἀμ. Γέροντες, ἔλθω τῶν ἐμῶν κακῶν πέλας;
Χο. Κἄγωγε σὺν σοὶ, μὴ προδοὺς τὰς συμφοράς.

Ἡρα. Πάτερ· τί κλαίεις, ϗ συναμπίσχῃ κόρας,
Τοῦ φιλτάτου σοι τηλόθεν παιδὸς βεβώς;
Ἀμ. Ὦ τέκνον· εἶ γὰρ ἐς κακῶς πράσσων, ἐμός.
Ἡρα. Πράσσω δ' ἐγὼ τί λυπρὸν, οὗ δακρυῤῥοεῖς;
Ἀμ. Ἃ κἂν θεῶν τίς εἰ πάθοι, καταστένοι;
Ἡρα. Μέγας γ' ὁ κόμπος, τὴν τύχην δ' οὔπω λέγεις.
Ἀμ. Ὁρᾷς γὰρ αὐτὸς, εἰ φρονῶν ἤδη κυρεῖς.
Ἡρα. Εἴπ', εἴ τι καινὸν ὑπογράφῃ τῷ 'μῷ βίῳ.
Ἀμ. Εἰ μὴ καθ' ᾅδου Βάκχος, ἐκφράσαιμεν ἄν.
Ἡρα. Παπαί· τόδ' ὡς ὕποπτον ᾐνίξω πάλιν.
Ἀμ. Καί σ', εἰ βεβαίως εὖ φρονεῖς, ἤδη σκοπῶ.
Ἡρα. Οὐ γάρ τι βακχεύσας γε μέμνημαι φρένας.
Ἀμ. Λύσω, γέροντες, δεσμὰ παιδὸς, ἢ τί δρῶ;
Ἡρα. Καὶ τόν γε δήσαντ' εἴπ'· δυαινόμεσθα γάρ.
Ἀμ. Τοσοῦτον ἴσθι τῶν κακῶν· τά δ' ἄλλ' ἔα.
Ἡρα. Ἀρκεῖ· σιωπῇ γὰρ μαθεῖν οὐ βούλομαι.
Ἀμ. Ὦ Ζεῦ, πᾶρ' Ἥρας (ἆρ' ὁρᾷς) θρόνων τάδε.
Ἡρα. Ἀλλ' ἦ τι κεῖθεν πολέμιον πεπόνθαμεν;
Ἀμ. Τὴν θεὸν ἐάσας, τὰ σὰ περιστέλλου κακά.
Ἡρα. Ἀπωλόμεσθα· συμφορὰν ἕξεις τίνα;
Ἀμ. Ἰδού· θέασαι τάδε τέκνων πεσήματα.
Ἡρα. Οἴμοι· τίν' ὄψιν τήνδε δέρκομαι τάλας;
Ἀμ. Ἀπόλεμον, ὦ παῖ, πόλεμον ἔσπευσας τέκνοις;
Ἡρα. Τί πόλεμον εἶπας; τούσδε τίς διώλεσεν;
Ἀμ. Σὺ, ἐς σὰ τόξα, ϗ θεῶν, ὅς αἴτιος.
Ἡρα. Τί φῄς; τί δράσας; ὦ κάκ' ἀγγέλλων πάτερ.
Ἀμ. Μανείς· ἐρωτᾷς δ' ἄθλι' ἑρμηνεύματα.

Ἡρα.

Ἡρα. Ἦ καὶ δάμαρτος εἴμ' ἐγὼ φονεὺς ἐμῆς;
Ἀμ. Μιᾶς ἅπαντα χειρὸς ἔργα σῆς τάδε.
Ἡρα. Αἶ, αἶ· στεναγμῶν γάρ με περιβάλλει νέφος.
Ἀμ. Τούτων ἕκατι σὰς καταστένω τύχας.
Ἡρα. Ἦ γὰρ συνήραξ' οἶκον, ἢ βάκχευσ', ἐμόν;
Ἀμ. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἓν, πάντα δυστυχῆ τὰ σά.
Ἡρα. Πῦ δ' οἶστρος ἡμᾶς ἔλαβε; πῦ διώλεσεν;
Ἀμ. Ὅτ' ἀμφὶ βωμὸν χεῖρας ἡγνίζου πυρί.
Ἡρα. Οἴμοι· τί δή γε φείδομαι ψυχῆς ἐμῆς,
Τῶν φιλτάτων μοι γενόμενος παίδων φονεὺς,
Κοὐκ εἶμι πέτρας λιοστάδος πρὸς ἅλματα,
Ἢ φάσγανον πρὸς ἧπαρ ἐξακοντίσας,
Τέκνοις δικαστὴς αἵματος γενήσομαι;
Ἢ σάρκα τὴν ἐμὴν κατεμπρήσας πυρὶ,
Δύσκλειαν, ἢ μένει μ', ἀπώσομαι βίου;
Ἀλλ' ἐμποδών μοι θανασίμων βουλευμάτων,
Θησεὺς ὅδ' ἕρπει, συγγενὴς, φίλος τ' ἐμός·
Ὀφθησόμεσθα, καὶ τεκνοκτόνον μύσος
Εἰς ὄμμαθ' ἥξει φιλτάτων ξένων ἐμῶν.
Οἴμοι· τί δράσω; ποῖ κακῶν ἐρημίαν
Εὕρω, πτερωτὸς, ἢ κατὰ χθονὸς μολών;
Φέρ'· ἂν πέπλοισι κρατὶ περιβάλω σκότος·
Αἰσχύνομαι γὰρ τοῖς δεδραμένοις κακοῖς.
Καὶ τῷδε προστρόπαιον αἷμα προσλαβὼν,
Οὐδὲν κακῶσαι τοὺς ἀναιτίους θέλω.
Θη. Ἥκω σὺν ἄλλοις, οἳ πάρ' Ἀσωποῦ ῥοὰς
Μένουσιν ἔνοπλοι γῆς Ἀθηναίων κόροι,

Σῷ

Σῷ παιδὶ, πρέσβυ, σύμμαχον φερῶν δόρυ.
Κληδὼν γὰρ ἦλθεν εἰς Ἐρεχθειδῶν πόλιν,
Ὡς, σκῆπτρα χώρας τῆσδ' ἀναρπάσας, Λύκος,
Εἰς πόλεμον ὑμῖν, καὶ μάχην, καθίσταται.
Τίνων δ' ἀμοιβὰς, ὧν ὑπῆρξεν Ἡρακλῆς,
Σώσας με νέρθεν, ἦλθον, εἴ τι δὴ, γέρον,
Ἢ χειρὸς ὑμᾶς τῆς ἐμῆς, ἢ συμμάχων.
Ἔα· τί νεκρῶν τῶνδε πληθύει πέδον;
Οὔπω τὶ λέλειμμαι, καὶ νεωτέρων κακῶν
Ὕστερος ἀφῖγμαι; τίς τάδ' ἔκτεινεν τέκνα;
Τίνος γεγῶσαν τήνδ' ὁρῶ σαυάορον;
Οὐ γὰρ δορός γε παῖδες ἵσταν πέλας,
Ἀλλ' ἄλλο τοί που καινὸν εὑρίσκω κακόν.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

Στροφὴ α'.

Ἀμ. Ὦ τὴν ἐλαιοφόρον ὄχθον ἔχων.
Θη. Τί χρῆμά μ' οἰκτροῖς ἐκάλεσας προοιμίοις;

Στροφὴ β'.

Ἀμ. Ἐπάθομεν πάθεα μέλεα πρὸς θεῶν.
Θη. Οἱ παῖδες οἵδε, τίνες, ἐφ' οἷς δακρυῤῥοεῖς;

Στροφὴ γ'.

Ἀμ. Ἔτεκε μὲν οὐμὸς ἴνις τάλας·
Τεκόμενος δ', ἔκτανε,

Φοίνιον

Φοίνιον αἷμα τλάς.
Θη. Εὔφημα φώνει. Ἀμ. Βουλομένοισιν ἐπαγγέλλῃ.
Θη. Ὦ δεινὰ λέξας. Ἀμ. Οἰχόμεθα, οἰχόμεσθα πτανοί.
Θη. Τί φῄς; τί δράσας; Ἀμ. Μαινομένῳ πιτύλῳ,
Πλαγχθεὶς ἑκατογκεφάλου βαφαῖς ὕδρας.
Θη. Ἥρας ὅδ' ἀγών τις δόλου νεκροῖς, γέρον.

Στροφὴ δ'.

Ἀμ. Ἐμὸς, ἐμὸς ὅδε γόνος,
Ὁ πολύπονος ἐπὶ
Δόρυ γιγαντοφόνον
Ἦλθε σὺν θεοὶς Φλεγραῖον
Εἰς πεδίον ἀσπιστάς.
Θη. Φεῦ, φεῦ· τίς ἀνδρῶν ὧδε δυσδαίμων ἔφυ;

Στροφὴ ε'.

Ἀμ. Οὐκ ἄν γ' εἰδείης ἕτερον πολυμοχθότερον,
Πολυπλαγκτότερόν τε, θνατῶν.
Θη. Τί γὰρ πέπλοισιν ἄθλιον κρύπτει κάρα;

Στροφὴ ϛ'.

Ἀμ. Αἰδούμενος τὸ σὸν ὄμμα,
Καὶ φιλίαν ὁμόφυλον,
Αἷμά τε παιδοφόνον.
Θη. Ἀλλ' εἰς συναλγοῦντ' ἦλθον· ἐκκάλυπτέ νιν.

Στροφὴ ζ.

Ἀμ. Ὦ τέκνον, πάρες ἀπ' ὀμμάτων
Πέπλον· ἀπόδικε· ῥέθος ἀελίῳ δεῖξον.
Βάρος ἀντίπαλον δακρύοις συναμιλλᾶται.
Ἱκετεύομεν ἀμφὶ
Σὰν γενειάδα, καὶ γόνυ, καὶ
Χέρα, προσπιτνῶν,
Πολιόν τε δάκρυον ἐκβαλών.
Ἰὼ παὶ,
Κάταρχε λέοντος ἀγρίου θυμόν γ', ὅπως [μὴ]
Βρόμον ἐπὶ φόνιον, ἀνόσιον, ἐξάγῃ,
Κακὰ θέλων κακοῖς συνάψαι, τέκνον.

ΙΑΜΒΟΙ.

Θη. Εἶεν· σὲ τὴν θάσσοντα δυστήνους ἕδρας
Αὐδῶ, φίλοισιν ὄμμα δεικνῦναι τὸ σόν·
Οὐδεὶς σκότος γὰρ ὧδ' ἔχει μέλαν νέφος,
Ὅστις κακῶν σῶν συμφορὰν κρύψειεν ἄν.
Τί μοι, προσείων χεῖρα, σημαίνεις φόνον,
Ὡς μὴ μύσος με σῶν βαλῇ προσφθεγμάτων;
Οὐδὲν μέλει μοι σύν γε σοὶ πράσσειν κακῶς·
Καὶ γάρ ποτ' εὐτύχησ'· ἐκεῖσ' ἀνοιστέον,
Ὅτ' ἐξέσωσάς μ' εἰς φάος, νεκρῶν πάρα.
Χάριν δὲ γηράσκουσ' ἐχθαίρω φίλων,
Καὶ τοῦ καλῶν μ' ὅστις ἀπολαύειν θέλει,
Συμπλεῖν δὲ τοῖς φίλοισι δυστυχοῦσιν οὔ.

-μεν

Ἀνίστασ'·

Ἀνίστασ᾽· ἐκκάλυψον ἄθλιον κάρα,
Βλέψον πρὸς ἡμᾶς· ὅστις εὐγενὴς βροτῶν,
Φέρει τὰ θεῶν γε πτώματ᾽, οὐδ᾽ ἀναίνεται.
Ἡρα. Θησεῦ, δέδορκας τόνδ᾽ ἀγῶν᾽ ἐμῶν τέκνων;
Θη. Ἤκουσα, καὶ βλέποντι σημαίνεις κακά.
Ἡρα. Τί δῆτα μου κρᾶτ᾽ ἀνεκαλύψας ἡλίῳ.
Θη. Τί δ᾽ οὐ; μιαίνεις, θνητὸς ὤν, τὰ τῶν θεῶν;
Ἡρα. Φεῦγ᾽, ὦ ταλαίπωρ᾽, εὐόσιον μίασμ᾽ ἐμόν.
Θη. Οὐδεὶς ἀλάστωρ τοῖς φίλοις ἐκ τῶν φίλων.
Ἡρα. Ἐπῄνεσ᾽· εὖ δράσας δέ σ᾽, οὐκ ἀναίνομαι.
Θη. Ἐγὼ δὲ, πάσχων εὖ τότ᾽, οἰκτείρω σε νῦν.
Ἡρα. Οἰκτρὸς πάρειμι, τἄμ᾽ ἀποκτείνας τέκνα.
Θη. Κλαίω χάριν σὴν ἐφ᾽ ἑτέραισι συμφοραῖς.
Ἡρα. Εὗρες δέ γ᾽ ἄλλους ἐν κακοῖσι μείζοσιν;
Θη. Ἅπτῃ κάτωθεν οὐρανοῦ δυσπραξία.
Ἡρα. Τοίγαρ παρεσκευάσμεθ᾽, ὥστε κατθανεῖν.
Θη. Δοκεῖς ἀπειλῶν σῶν μέλειν τί δαίμοσιν;
Ἡρα. Αὔθαδες ὁ θεός· πρὸς δὲ τοῦτο θεοὺς, ἐγώ.
Θη. Ἴσχε στόμ᾽· ὡς μὴ, μέγα λέγων, μεῖζον πάθῃς.
Ἡρα. Γέμω κακῶν δὴ, κοὐκέτ᾽ ἐσθ᾽ ὅπη τεθῇ.
Θη. Δράσεις δὲ δὴ τί; ποῖ φέρῃ θυμούμενος;
Ἡρα. Θανὼν, ὅθεν περ ἦλθον, εἶμι γῆς ὕπο.
Θη. Εἴρηκας ἐπιτυχόντος ἀνθρώπου λόγους.
Ἡρα. Σύ γ᾽, ἐκτὸς ὤν γε συμφορᾶς, μὲ νουθετεῖς.
Θη. Ὁ πολλὰ δὴ τλὰς Ἡρακλῆς λέγει τάδε;
Ἡρα. Οὔκουν τοσαῦτά γ᾽, εἰ μέτρῳ μοχθητέον.
Θη. Εὐεργέτης βροτοῖσι, καὶ μέγας φίλος;

τὸ στόμ᾽ Ald.

Ἡρα.

Ἡρα. Οἶδ' οὐδὲν ὠφελοῦσί μ', ἀλλ' Ἥρα κρατῇ.
Θη. Οὐκ ἂν σ' ἀνάσχοιθ' Ἑλλὰς ἀμαθίᾳ θανεῖν.
Ἡρα. Ἄκουε δὴ νῦν, ὡς ἁμιλληθῶ λόγοις
Πρὸς νουθεσίας σάς· ἀναπτύξω δέ σοι
Ἀβίωτον ἡμῖν νῦν τε, καὶ πάροιθεν, ὄν.
Πρῶτον μὲν ἐκ τοῦδ' ἐγενόμην, ὅστις, κτανὼν
Μητρὸς γεραιὸν πατέρα, προστρόπαιος ὤν,
Ἔγημε τὴν τεκοῦσ' Ἀλκμήνην ἐμέ·
Ὅταν δὲ κρηπὶς μὴ καταβληθῇ γένους
Ὀρθῶς, ἀνάγκη δυστυχεῖν τοὺς ἐκγόνους.
Ζεὺς δ', ὅστις ὁ Ζεὺς, πολέμιόν μ' ἐγείνατο
Ἥρᾳ· σὺ μέν τοι μηδὲν ἀχθεσθῇς, γέρον,
Πατέρα γὰρ ἀντὶ Ζηνὸς ἡγοῦμαί σ' ἐγώ.
Ἔτ' ἐν γάλακτί τ' ὄντι, γοργωποὺς ὄφεις
Ἐπεισέφρησε σπαργάνοισι τοῖς ἐμοῖς
Ἡ τοῦ Διὸς σύλλεκτρος, ὡς ὀλοίμεθα.
Ἐπεὶ δὲ σαρκὸς περιβόλαι' ἐκτησάμην
Ἡβῶντα, μόχθους, οὓς ἔτλην, τί δεῖ λέγειν,
Ποίους ποτ' ἢ λέοντας, ἢ τρισωμάτους
Τυφῶνας, ἢ γίγαντας, ἢ τετρασκελεῖς,
Κενταυροπληθῆ πόλεμον οὐκ ἐξηνύσα,
Τήν τ' ἀμφίκρανον, καὶ παλιμβλαστῆ κυνὰ
Ὕδραν φονεύσας; μυρίων τ' ἄλλων πόνων
Διῆλθον ἀγέλας, κεἰς νεκροὺς ἀφικόμην,
Ἅιδου πυλωρὸν κυνὰ τρίκρανον εἰς φάος
Ὅπως πορεύσαιμ', ἐντολαῖς Εὐρυσθέως.
Τὸν λοίσθιον δὲ τόνδ' ἔτλην τάλας φόνον,

Παιδοκτονήσα,

Παιδοκτονήσας, δῶμα θριγκῶσαι κακοῖς.
Ἥκω δ' ἀνάγκης εἰς τόδ'· οὔτ' ἐμαῖς φίλαις
Θήβαις ἐνοικεῖν ὅσιον· ἢν δὲ μείνω,
Εἰς ποῖον ἱερὸν, ἢ πανήγυριν φίλων,
Εἶμ'; οὐ γὰρ ἄτας εὐπροσηγόρους ἔχω.
Ἀλλ' Ἄργος ἔλθω; πῶς, ἐπεὶ φεύγω πάτραν;
Φέρ', ἀλλ' ἐς ἄλλην δή τιν' ὁρμήσω πόλιν;
Κἄπειθ' ὑποβλεπώμεθ' ὡς ἐγνωσμένοι,
Γλώσσης πικροῖς κέντροισι κληδουχουμένοι·
Οὐχ οὗτος ὁ Διὸς, ὃς τέκν' ἔκτεινέν ποτε,
Δάμαρτά τ'; οὐ γῆς τῆσδ' ἀποφθαρήσεται;
Κεκλημένῳ δὲ φωτὶ μακαρίῳ ποτὲ,
Αἱ μεταβολαὶ λυπηρόν· ὧδ' αἰεὶ κακῶς
Ἔστ' οὐδὲν ἄλγει συγγενῶν, δύστηνος ὤν.
Εἰς τοῦτο δ' ἥξειν συμφορᾶς, οἶμαί, ποτε.
Φωνὴν γὰρ ἥσει χθὼν, ἀπεννέπουσά με
Μὴ θιγγάνειν γῆς, καὶ θάλασσα, μὴ πρᾷν,
Πηγαί τε ποταμῶν· καὶ τὴν ἁρματηλάτην
Ἰξίον' ἐν δεσμοῖσιν ἐκμιμήσομαι.
Καὶ ταῦτ' ἄριστα, μηδέν' Ἑλλήνων μ' ὁρᾷν,
Ἐν οἷσιν εὐτυχοῦντες, ἦμεν ὄλβιοι.
Τί δῆτά με ζῆν δεῖ; τί κέρδος ἕξομεν,
Βίον τ' ἀχρεῖον, ἀνόσιον, κεκτημένοι;
Χορευέτω δὲ Ζηνὸς ἡ κλεινὴ δάμαρ,
Κρούουσ' ὀλυμπίου Ζηνὸς ἀρβύλῃ πόδα·
Ἔπραξε γὰρ βούλησιν, ἣν ἐβούλετο,
Ἄνδρ' Ἑλλάδος τὴν πρῶτον αὐτοῖσιν βάθροις

Ἄνω κάτω στρέψασα· τοιαύτῃ θεῷ
Τίς ἂν προσεύχοιθ'; ἢ, γυναικὸς οὕνεκα,
Λέκτρων φθονοῦσα Ζηνὶ, σὺ εὐεργέτας
Ἑλλάδος ἀπώλεσ', οὐδὲν ὄντας αἰτίους.
Θη. Οὐκ ἔστιν ἄλλου δαιμόνων ἀγὼν ὅδε,
Ἢ τῆς Διὸς δάμαρτος· εὖ τόδ' αἰσθάνῃ.
Παραινέσαιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ πάσχειν κακῶς.
Οὐδεὶς δὲ θνητῶν ταῖς τύχαις ἀκήρατος,
Οὐ θεῶν, ἀοιδῶν εἴπερ οὐ ψευδεῖς λόγοι.
Οὐ λέκτρα τ' ἀλλήλοισιν, ὧν οὐδεὶς νόμος,
Συνῆψαν; οὐ δεσμοῖσι διὰ τυραννίδας
Πατέρας ἐκηλίδωσε; ἀλλ' οἰκοῦσ' ὅμως
Ὄλυμπον, ἠνέσχοντό θ' ἡμαρτηκότες.
Καίτοι τί φήσεις, εἰ σὺ μὴ, θνητὸς γεγὼς,
Φέρεις ὑπερφεῦ τὰς τύχας, θεοὶ δὲ μή;
Θήβας μὲν οὖν ἔκλειπε, τοῦ νόμου χάριν.
Ἔπου δ' ἅμ' ἡμῖν πρὸς πόλισμα Παλλάδος.
Ἐκεῖ χέρας σὰς ἁγνίσας μιάσματος,
Δόμοις τε δώσω, χρημάτων τ' ἡμῶν μέρος.
Ἃ δ' ἐκ πολιτῶν δῶρ' ἔχω, σώσας κόρους
Δὶς ἑπτὰ, ταῦρον Κνώσσιον κατακτανὼν,
Σοὶ ταῦτα δώσω· πανταχοῦ δέ μοι χθονὸς
Τεμένη δέδασται· ταῦτ' ἐπωνομασμένα
Σέθεν τὸ λοιπὸν ἐκ βροτῶν κεκλήσεται
Ζῶντος· θανόντος δ', εὖ τ' ἂν εἰς ᾅδου μόλῃς,
Θυσίαισι, λαΐνοισί τ' ἐξογκώμασι,
Τίμιον ἀνάξει πᾶσ' Ἀθηναίων πόλις.

Καλὸς

Καλὸς γὰρ ἀστοῖς στέφανος Ἑλλήνων ὕπο,
Ἄνδρ' ἐσθλὸν ὠφελοῦντας, εὐκλείας τυχεῖν.
Κἀγὼ χάριν σοὶ τῆς ἐμῆς σωτηρίας
Τήνδ' ἀντιδώσω· νῦν γὰρ εἶ χρεῖος φίλων.
Θεοὶ δ' ὅταν τιμῶσιν, οὐδὲν δεῖ φίλων·
Ἅλις γὰρ ὁ θεὸς ὠφελῶν, ὅταν θέλῃ.
Ἡρα. Οἴμοι, πάρεργά τοι τάδ' ἐστ' ἐμῶν κακῶν.
Ἐγὼ δὲ σοῦ θεοὺς οὔτε λέκτρ', ἃ μὴ θέμις,
Στέργειν νομίζω, δέσμά τ' ἐξάπτειν χεροῖν,
Οὔτ' ἠξίωσα πώποτ', οὔτε πείσομαι,
Οὐδ' ἄλλον ἄλλου δεσπότην πεφυκέναι·
Δεῖται γὰρ ὁ θεὸς, εἴπερ ἐστ' ὄντως θεὸς,
Οὐδενός· ἀοιδῶν οἵδε δύστηνοι λόγοι.
Ἐσκεψάμην δὲ, καίπερ ἐν κακοῖσιν ὤν,
Μὴ δειλίαν ὄφλω τίν', ἐκλιπὼν φάος.
Ταῖς συμφοραῖς γὰρ ὅστις οὐχ ὑφίσταται,
Οὐδ' ἀνδρὸς ἂν δύναιθ' ὑποστῆναι βέλος.
Ἐγκαρτερήσω θάνατον· εἶμι δ' εἰς πόλιν
Τὴν σὴν, χάριν τε μυρίων δώρων ἔχω.
Ἀτὰρ πόνων δὴ μυρίων ἐγευσάμην·
Ὧν οὔτ' ἀπεῖπον οὐδὲν, οὔτ' ἀπ' ὀμμάτων
Ἔσταξα πηγάς· οὐδ' ἂν ᾠόμην ποτὲ
Εἰς τοῦθ' ἱκέσθαι, δάκρυ' ἀπ' ὀμμάτων βαλεῖν.
Νῦν δ', ὡς ἔοικε, τῇ τύχῃ δουλευτέον.
Εἶεν· γεραιὲ, τὰς ἐμὰς φυγὰς ὁρᾷς,
Ὁρᾷς δὲ παίδων ὄντά μ' αὐθέντην ἐμῶν.
Δὸς τούσδε τύμβῳ, καὶ περίστειλον, νεκροὺς,

Δακρύοισι

Δακρύοισι τιμῶν· ἐμὲ γὰρ οὐκ ἐᾷ νόμος·
Πρὸς στέρν' ἐρείσας μητρὶ, δούς τ' ἐς ἀγκάλας
Κοινωνίαν δυστήνον, ἣν ἐγὼ τάλας
Διώλεσ' ἄκων· γῇ δ' ἐπὰν κρύψῃς νεκρὺς,
Οἴκει πόλιν τήνδ'· ἀθλίως μ̂, ἀλλ' ὅμως
Ψυχὴν βιάζου τἀμὰ συμφέρειν κακά.
Ὦ τέκν', ὁ φύσας, χ' ὡ τεκὼν ὑμᾶς πατὴρ,
Ἀπώλεσ'· οὐδ' ὤνασθε τ̂ ἐμῶν καλῶν,
Ἃ 'γὼ πρεσκεύαζον ἐκ μόχθων βίᾳ,
Εὔκλειαν ὑμῖν, πατρὸς ἀπόλαυσιν καλήν.
Σέ τ' οὐχ ὁμοίως, ὦ τάλαιν', ἀπώλεσα,
Ὥσπερ σὺ τἀμὰ λέκτρ' ἔσωζες ἀσφαλῶς,
Μακρὰς διαντλοῦσ' ἐν δόμοις οἰκουρίας.
Οἴμοι δάμαρτος, καὶ τέκνων· οἴμοι δ' ἐμοῦ,
Ὡς ἀθλίως πέπραγα, κἀποζεύγνυμαι
Τέκνων, γυναικός τ'· ὦ λυγραὶ φιλημάτων
Τέρψεις, λυγραί τε τῶνδ' ὅπλων κοινωνίαι.
Ἀμηχανῶ γὰρ, πότερ' ἔχω τάδ', ἢ μεθῶ,
Ἃ πλευρὰ τἀμὰ προσπιτνόντ', ἐρῇ τάδε·
Ἡμῖν τέκν' εἷλες, ὦ δάμαρθ'· ἡμᾶς ἔχεις
Παιδοκτόνους σούς· εἶτ' ἐγὼ τάδ' ὠλέναις
Οἴσω; τί φάσκων; ἀλλὰ γυμνωθεὶς ὅπλων,
Ξὺν οἷς τὰ κάλλιστ' ἐξέπραξ' ἐν Ἑλλάδι,
Ἐχθροῖς ἐμαυτὸν ὑποβαλὼν, αἰσχρῶς θάνω;
Οὐ λειπτέον τάδ'· ἀθλίως δὲ σωστέον.
Ἕν μοι, Θησεῦ, σύγκαμ', ἀθλίου κυνὸς
Κόμιστρ' ἐς Ἄργος συγκατάστησον μολὼν,

Λύπῃ

Λύπῃ τί παίδων μὴ πάθω μονούμενος.
Ὦ γαῖα Κάδμου, πᾶς τε Θηβαῖος λεὼς,
Κείρασθε, συμπενθήσατ', ἔλθετ' εἰς τάφον
Παίδων, ἅπαντες δ' ἑνὶ λόγῳ πενθήσατε
Νεκρούς τε, κἀμέ· πάντες ἐξολώλαμεν,
Ἥρας μιᾷ πληγέντες ἀθλίῳ τύχῃ.
Θη. Ἀνίστασ', ὦ δύστηνε· δακρύων δ' ἅλις.
Ἡρα. Οὐκ ἂν δυναίμην· ἄρθρα γὰρ πέπηγέ μου.
Θη. Καὶ σὺν σθένοντας γὰρ καθαιροῦσιν τύχαι.
Ἡρα. Φεῦ·
Αὐτοῦ γενοίμην πέτρος ἀμνήμων κακῶν.
Θη. Παῦσαι· δίδου δὲ χεῖρ' ὑπηρέτῃ φίλῳ.
Ἡρα. Ἀλλ' αἷμα μὴ σοῖς ἐξομόρξωμαι πέπλοις.
Θη. Ἔκμασσε, φείδου μηδέν· οὐκ ἀναίνομαι.
Ἡρα. Παίδων στερηθεὶς, παῖδ' ὅπως ἔχω σ' ἐμόν.
Θη. Δίδου δέρῃ σὴν χεῖρ', ὁδηγήσω δ' ἐγώ.
Ἡρα. Ζεῦγος δὲ φίλιον· ἄτερος δὲ, δυστυχής.
Ὦ πρέσβυ, τοιόνδ' ἄνδρα χρὴ κτᾶσθαι φίλον.
Ἀμ. Ἡ γὰρ τεκοῦσα τόνδε πατρὶς εὔτεκνος.
Ἡρα. Θησεῦ, πάλιν με στρέψον, ὡς ἴδω τέκνα.
Θη. Ὡς δή τι φίλτρον τοῦτ' ἔχων, ῥᾴων ἔσῃ.
Ἡρα. Ποθῶ· πατρός γε στέρνα προσθέσθαι θέλω.
Ἀμ. Ἰδοὺ τάδ', ὦ παῖ· τἀμὰ γὰρ σπεύδεις φίλα.
Θη. Οὕτως πόνων σῶν οὐκέτι μνήμην ἔχεις;
Ἡρα. Ἅπαντ' ἐλάσσω κεῖνα τῶνδ' ἔτλην κακά.
Θη. Εἰσόψεταί τις θῆλυν ὄντα, κοὐκ ἂν αἰνέσῃ.
Ἡρα. Ζῶ σοι ταπεινός· ἀλλὰ προσθεῖναι δοκῶ.

Θη. Ἄγαν γ' ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς, ποῦ κεῖνος ὤν;
Ἡρα. Σὺ ποῖος ἦς ἂν, νέρθεν ὂν κακοῖσιν ὤν;
Θη. Ὡς εἰς τὸ λῆμα παντὸς ἦν ἥσσων ἀνήρ.
Ἡρα. Πῶς οὖν ἔτ' εἴπῃς, ὅτι συνέσταλμαι κακοῖς;
Θη. Πρόσβαινε. Ἡρα. Χαῖρ', ὦ πρέσβυ. Ἀμ. Καὶ σύ μοι, τέκνον.
Ἡρα. Θάπθ', ὥσπερ εἶπον, παῖδας. Ἀμ. Ἐμὲ δὴ τίς, τέκνον;
Ἡρα. Ἐγώ. Ἀμ. Πότ' ἐλθών. Ἡρα. Ἡνίκ' ἂν θάψῃς τέκνα.
Ἀμ. Πῶς; Ἡρα. Εἰς Ἀθήνας πέμψομαι Θηβῶν ἄπο.
Ἀλλ' εἰσκόμιζε τέκνα δυσκόμιστα γῇ.
Ἡμεῖς δ', ἀναλώσαντες αἰσχύναις δόμον,
Θησῇ πανώλεις ἑψόμεσθ' ἐφολκίδες.
Ὅστις δὴ πλοῦτον, ἢ σθένος, μᾶλλον φίλων
Ἀγαθῶν πεπᾶσθαι βούλεται, κακῶς φρονῇ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Στείχομεν οἰκτροὶ, καὶ πολύκλαυτοι,
Τὰ μέγιστα φίλων ὀλέσαντες.

Εὐριπίδου τοῦ Ἡρακλέος Μαινομένου τέλος.

EURIPIDIS

HERCULES

FURENS.

DRAMATIS

PERSONÆ.

AMPHITRYON.

MEGARA.

LYCUS.

IRIS.

LYSSA.

NUNCIUS.

HERCULES.

THESEUS.

CHORUS Senum THEBANORUM.

Prologum autem agit AMPHITRYON.

EURIPIDIS

HERCULES

FURENS.

IAMBI.

QUIS mortalem non novit ejuſdem tori cum Jove participem
Argivum Amphitryonem, quem olim Alcæus
Filius Perſei genuit, patrem hunc Herculis?
Qui tenuit has Thebas, ubi terrigena *virorum*
Satorum ſeges eſt nata, quorum generis Mars
Parvum numerum ſervavit, qui Cadmi urbem
Coronant liberis liberorum. Hinc natus eſt
Creon filius Menœcei, rex hujus terræ.
Creon verò pater eſt hujus Megaræ,
Cujus olim omnes Cadmei in nuptiis
Tibiæ acclamarunt, quùm in meas
Domos inclytus Hercules ipſam duxit.
Relictis verò Thebis, quò ego migravi,
Et Megarâ, et affinibus, filius meus
Muros Argivos, et urbem Cyclopicam,
Incolere expetiit, ex quâ ego exul ſum, propterea quòd occidi
Electryonem: meas autem calamitates
Lenire ſtudens, et volens habitare in patriâ,
Reditûs Euryſtheo dat præmium
Orbem terrarum pacare, ſive à Junonis
Stimulis vexatus, ſive fato aliquo ſimul *eum urgente*.
Ac cæteros quidem labores exantlavit.
Poſtremò autem per fauces Tænari
Ivit ad Plutonis *domum*, canem illum tricorporem
In lucem educturus, unde non redit.
Eſt autem quidam vetus Thebanorum ſermo,
Anteà Lycum fuiſſe quendam, maritum Dircæ,
Dominum hujus urbis, quæ ſeptem turres habet,
Priuſquam terræ dominarentur, in-equis albis-equitantes,
Amphion et Zethus filii Jovis.
Cujus filius, eodem quo pater nomine vocatus,
Non exiſtens Thebanus, ſed ex Eubœâ profectus,
Occîdit Creontem: quo interfecto, ipſe imperat terræ,
Irruens in hanc urbem ſeditione laborantem.
Nobis verò affinitas cum Creonte contracta
Maximum, ut apparet, malum eſt.
Nam dum in penetralibus terræ eſt filius meus,
Ille inclytus hujus terræ dominus Lycus
Liberos Herculis vult perdere,
Necans et conjugem, ut cædem cæde extinguat,
Et me: (ſi modò inter viros numerare quoque convenit
Senem inutilem) nè aliquando illi, poſtquam ad virilem ætatem pervenerint.
Pœnas exigant cædis Avorum maternorum.
Ego verò (reliquit enim me in his ædibus
Nutritorem liberorum *et* cuſtodem domûs, quando terræ
Obſcuram caliginem ingreſſus eſt filius meus)
Cum matre, nè liberi Herculis moriantur,
Ad aram hanc Jovis ſervatoris ſedeo,
Quam ſtatuit ut monumentum eſſet victricis haſtæ,
Cum viciſſet Minyas, generoſus filius meus,
Has autem ſedes ſervamus inopes *rerum* omnium,
Cibi, potûs, veſtitûs, *in* non ſtrato ſolo
Latera ponentes. Etenim excluſi
E domo ſedemus, inopiâ ſalutis.
Amicorum verò alios quidem video non *eſſe* veros amicos,

Et

Et qui verè ſunt, non poſſunt nos adjuvare.
Ejuſmodi inter homines *res eſt* calamitas:
In quam utinam nunquam, qui vel mediocritèr mihi *ſit* amicus,
Incidat, certiſſimum indicem amicorum.
Me. O ſenex, qui Taphiorum olim cepiſti urbem,
Glorioſè exercitui Thebanorum imperans,
Quàm Deorum nullum *conſilium* certum *eſt* hominibus!
Ego enim quod ad patrem, non fortunâ carui;
Qui propter opes olim valde ſuperbus erat,
Habens regnum, propter quod longæ haſtæ
Saltant ob cupiditatem, in beata corpora *principum*:
Habens inſuper liberos; filioque tuo me dedit,
Nobilem conjugem Herculi jungens matrimonio.
Et nunc illa quidem evanida avolaverunt.
Ego verò, et tu ſenex, moriemur,
Et liberi Herculis, quos ſub alis
Pullos, veluti gallina incubans, ſervo.
Ipſi autem ad ſciſcitandum alius aliunde accedens,
O mater, inquit, ubinam terrarum abeſt pater?
Quid facit? quando veniet? ob teneram ætatem autem decepti,
Quærunt patrem: ego verò prolecto
Verbis, fabulans. Admiror verò quando
Fores ſtrident, et unuſquiſque attollit pedem,
Ut ad paternum ſe projecturi genu.
Nunc igitur quam ſpem, aut viam ſalutis
In promptu habes, ô ſenex? ad te enim reſpicio.
Nam neque terminos terræ clam egredi poſſumus:
(Sunt enim cuſtodiæ in exitu nobis potentiores)
Neque in amicis ſpes ſalutis
Nobis eſt ampliùs. Sententiam igitur quam habes,
In medium profer, nè mors ſit expedita *nobis*:
Sed tempus producamus, exiſtentes infirmi.
Am. O filia, non facile *eſt* talia deliberantem decernere
Tanquam levia ſine fluctuatione.
Meg. Quid triſtitiæ tibi deeſt? aut amas tantopere lucem?
Am. Ego verò et lætor eâ, et ſpem amo.
Meg. Et ego: ſed non oportet ſperare non ſperanda, ô ſenex.
Am. In ipſâ morâ inſunt remedia malorum.
Meg. At tempus interjectum, cum ſit triſte, mordet me.
Am. Forte, filia, contingat ſecundus curſus
Ex præſentibus malis mihi, et tibi,
Ac veniat aliquando filius meus, tuus maritus.
Verum quieſce, et lacrymoſos liberorum
Fontes aufer, et *ipſos* delini verbis,
Commentis fallens, quamvis miſeram deceptionem.
Laborant enim etiam ipſæ mortalium calamitates,
Et flatus ventorum: neque ſemper robur habent,
Et qui felices ſunt, non ſunt perpetuò felices,
Omnia enim à ſe invicem in diverſa abeunt.
Hic autem optimus *eſt* vir, qui ſpei
Semper confidit: at deſperare, hominis *eſt* ignavi.

EPODICA.

Strophe.

Cho. Ex bene teſtis atriis et ſenili
Lecto, baculis
Innitens, egreſſus ſum lugubrium
Carminum cantator, ut cana avis,
Verba tantùm, et ſpecies obſcura
Nocturnorum ſomniorum,
Tremula quidem, ſed tamen prompta.
Io liberi, liberi patre
Carentes, ô ſenex, tuque,
Mater infelix, quæ Plutonis in *ædibus* agentem
Maritum deploras.

Antiſtrophe.

Nè defatigemini pedem, et lenta membra;
Tanquam ad ſaxeum
Clivum jugales equos incitantes: velut
Onus geſtans ſaxi molaris,
Apprehende manus, et veſtes, cujuſcunque deficit
Imbecille pedis veſtigium.
Senex ſenem deduc,
Qui, ſociæ haſtæ juveniles
Ante inter æqualium labores,
Juniores unà fuerant, laudatiſſimæ
Patriæ non probra.

Epodus.

Videte ut truces patris ſimiles *ſint* his
Oculorum fulgores.
Infortunium verò nondum à liberis diceſſit,
Neque abiit ob venuſtatem.
O Græcia, belli ſocios
Quales quales amittes,
Cùm hos perdideris.

IAMBI.

Sed enim video dominum hujus terræ
Lycum accedere propè hanc domum.
Ly. Herculis patrem, et uxorem,
Si mihi convenit, interrogo: convenit autem, ſiquidem dominus
Veſter ſum, interrogare quæ volo.
Quàm diù quæritis prorogare vitam?
Quam ſpem, aut quod auxilium videtis, ne moriamini?
An patrem horum jacentem apud Plutonem
Venturum creditis, ut *ità* præter dignitatem
Lugetis, quòd mori vos oporteat?
Tu quidem, ſpargens per Græciam inanem jactationem,
Quòd particeps tui conjugii Jupiter novum Jovem genuerit:
Tu verò, quòd præſtantiſſimi viri uxor vocata ſis.
Quid verò præclari geſtum à tuo marito,

Quòd

Quòd paluſtrem Hydram interfectam perdiderit?
Aut Nemeæum leonem? quem, retibus captum,
Stangulatione brachiorum ſe interfeciſſe dicit?
Hiſne *freti* certatis? Horum igitur cauſâ
Non oportet mori liberos Herculis?
Qui habuit exiſtimationem fortitudinis, cùm nihil eſſet,
In certamine ferarum fortis, cæteris *in rebus* minimè,
Qui nunquam clypeum habuit in finiſtrâ manu,
Neque venit prope haſtam: ſed arcum habens,
Ignaviſſimum armorum genus, ad fugam paratus.
At viri fortitudinis indicium *eſt* non arcus,
Sed qui manens aſpicit, et viciſſim intuetur
Haſtæ fortuitum ſulcum, in acie conſtitutus.
Habet autem *factum* meum, ô ſenex, non crudelitatem,
Sed cautionem: ſcio enim quòd interfecerim
Creontem patrem hujus, et regnum habeam.
Haud igitur, educatis his, ultrices mei
Volo relinquere, factorum *meorum* pœnas.
Am. Jupiter quidem Jovis partem tueatur
In filio: quod enim ad me *pertinet*, ô Hercules, curæ mihi erit:
Ut verbis hujus ſtultitiam pro te
Oſtendam: neque enim ſinendum eſt ut malè audias.
Primum igitur indicta (inter indicta enim
Tuam ignaviam *ponendam* arbitror, Hercules)
Teſtimonio Deorum, me a te oportet amovere.
Interrogo autem Jovis fulmen, et quadrigas,
In quibus vectus, terræ filiis,
Giganteis lateribus infigens volucria tela,
Præclaræ victoriæ triumphum cum Diis celebravit.
Quadrupedem etiam contumeliam, Centaurorum genus,
Ad Pholoen profectus, ô peſſime rex,
Interroga, quemnam virum præſtantiſſimum judicarint,
An non filium meum, quem tu dicis videri tantùm *fortem* eſſe?
Dirphynque ſi interroges Abantidem, quæ te nutrivit,
Non laudàrit te. Non eſt enim ubi
Præclaro aliquo facto, *ejus* teſtem patriam accipere poſſis.
Inventum autem ſapientiſſimum, ſagittiferam armaturam,
Vituperas. *At* nunc *rationes* meas audiens, ſapiens fias.
Vir gravitèr-armatus ſervus eſt armorum,
Et quandò qui ſimul in acie ſtant non ſunt ſtrenui,
Ipſe quoque occumbit propter ignaviam ſociorum:
Et ubi fregerit haſtam, non poteſt à corpore
Mortem depellere, virtute ſolum opponens.
Quotquot verò manum habent, arcû jaculandi peritam,
Unum quidem optimum, mille ſagittis emiſſis
Aliis corpus defendit à morte:
Et procul ſtans, hoſtes ulciſcitur,
Cæcis videntes ſaucians ſagittis,
Neque corpus hoſtibus exponit,
Sed eſt in loco tuto. Illud autem in pugnâ
Sapientiſſimum *eſt*; ſi, dum hoſtes malis affligis,
Serves corpus, non ex caſu pendens.
Hæc quidem oratio contrariam tuæ
Sententiam habet de rebus propoſitis.
Verum liberos hoſce cur quæſo vis occidere?
Quid hi tibi fecerunt? Unà *in re* te ſapientem exiſtimo,
Quòd prolem optimorum virorum, cum ipſe malus ſis,
Metuis: ſed tamen hoc nobis *eſt* grave;
Si propter tuam timiditatem moriemur:
Quod æquum erat, ut à nobis, qui meliores ſumus, tibi contingeret,
Si Jupiter juſtum erga nos animum haberet.
Si igitur tu imperium hujus terræ vis habere,
Sine nos exules exire ex *hâc* terrâ.
Per vim vero nihil facias *nobis*, aut patieris vim,
Cùm ſtatus dei mutatus tibi fuerit.
Proh!
O terra Cadmi (ad te enim veniam,
Verba probroſa *in te* congerens)
Itáne opem fertis Herculi, et liberis *ejus*?
Qui ſolus pugnâ cum omnibus Minyis congreſſus,
Fecit ut Thebæ libero oculo cernerent *lucem*.
Neque Græciam laudo, neque potero patientèr unquam
Tacere, peſſimam experiens in filium meum,
Quam oportebat pueris iſtis, ignem, haſtas, arma
Ferentem, *auxilio* venire, marinarum purgationum,
Terræque *purgatæ* mercedem ob labores, quos exantlavit.
Hæc vobis, ô liberi, neque Thebanorum civitas,
Neque Græcia præſtat: ad me verò amicum imbecillum
Reſpicitis, qui nihil ſum, præter ſtrepitum linguæ.
Defecerunt enim vires, quas prius habuimus:
Senectute autem tremula *ſunt* membra, et evanidum robur.
Quòd ſi eſſem juvenis, et adhuc valerem corpore,
Arreptâ haſtâ flavum hujus capillum
Cruentarem utique: ut ultra Atlanticos
Terminos metu fugeret meam haſtam.
Cho. An non occaſiones dicendi boni
Homines habent, etiamſi tardus ſit aliquis ad dicendum?
Lyc. Tu quidem dicito contra nos verba, quibus tumes;
Ego verò tibi pro tuo ſermone malefaciam.
Agite, alii quidem *in* Heliconem, alii verò *in* Parnaſſi valles
Lignatores profectos jubete ſecare quercum
Ramos: poſtquam verò in urbem importati fuerint,
Circum aram cumulantes utrinque conſtructa ligna,
Incendite, et cremate corpora ipſorum
Omnium, ut ſciant, quòd mortuus ille non
Imperat huic terræ, ſed ego nunc.
Vos verò, ſenes, qui adverſarii meis

Consiliis estis, non solum lugebitis
Liberos Herculis, verùm etiam familiæ *vestræ*
Calamitates, quando aliquid patietur: recordabimini verò,
Vos servos esse meæ tyrannidis.
Cho. O partus terræ, quos Mars seminavit olim,
Nudans amplas genas Draconis,
Non, bacula dextræ manûs fulcimina,
Tolletis, et viri hujus impium caput
Cruentabitis? qui, cùm non sit Thebanus,
Imperat junioribus improbus, advena cùm sit?
Verùm tu non imperabis mihi unquam lætus,
Neque, quæ ego multo labore manibus meis comparavi,
Habebis, sed cum tuâ pernicie discedens, unde venisti, illic
Jacta te. Nam me vivente nunquam occides
Liberos Herculeos: non tam procul terram
Subter latet relictis liberis,
Nam tu quidem hanc terram perdidisti:
Ille verò cùm profuerit *ei*, non consequitur digna *præmia*.
Deinde multa facio ego, amicos meos
Beneficiis afficiens mortuos, ubi amicis maxime opus est.
O dextra manus, quàm cupis sumere hastam,
Sed per imbecillitatem amisisti votum tuum.
Alioqui te compescuissem, ne me servum appellares,
Et Thebas has gloriosè incoleremus,
In quibus tu lætaris: neque enim rectè sapit civitas
Seditione laborans, et malis consiliis.
Nunquam enim aliàs te dominum *sibi* comparâsset.
Meg. Laudo *vos*, ô senes: amicorum enim gratiâ
Amicos iram justam habere convenit.
Sed propter nos irati dominis
Nihil patiamini: sed meam, Amphitryo,
Sententiam audi, si quid tibi videar *rectè* dicere.
Equidem liberos amo: quomodo enim non amarem
Quos peperi, quos enixa sum? et mortem
Miseram judico; sed necessitati
Qui resistit, eum hominem stultum existimo.
Nos autem, quando mori necesse est, mori convenit,
Non igne consumptos, *et* hostibus risum
Moventes: quod mihi morte ipsâ majus malum est.
Debemus enim multum decus *nostræ* familiæ.
Te quidem fama glorioſa belli cepit,
Quare non *est* ferendum, ut moriaris cum timiditate:
Meus verò maritus *vel* sine testimonio *est* gloriosus,
Qui liberos hos haud servari velit,
Malam famam adeptos: nam generosi
Male audiunt ob infamiam liberorum.
Mihíque exemplum viri non *est* rejiciendum.
Verum considera, quomodo spem tuam reputem.
An putas filium tuum è terrâ venturum?
At quis mortuorum ex Plutonis *ædibus* rediit?
An verbis hunc delinire posse nos?
Minimè; convenit virum stultum hostem fugere,
Sapientibus verò et honestè educatis cedere:
Facilius enim grata faciens clementiam consequaris.
Sed venit mihi jam in mentem, utrùm deprecando impetraremus
Exilia liberorum horum: sed hoc quoque miserum *est*,
Salutem miserabili cum paupertate adipisci:
Quia amici fugiunt vultum hospitum;
Unumque diem solum jucundum aspectum habere dicunt.
Ausis nobiscum mortem *oppetere*, quæ utcunque te manet.
Provocamus generositatem, ô senex, tuam.
Quisquis enim calamitates Deorum laborando superare,
Studet, amens est hoc studium.
Quod enim *fieri* necesse est, *id* nullus Deorum unquam irritum faciet.
Cho. Si valentibus quidem meis brachiis
Injuriam quis faceret, facile compescuissem.
Nunc verò nihil sumus: tuum igitur *est* posthac considerare,
Amphitryo, quâ ratione repellas has calamitates.
Am. Non timiditas, neque desiderium vitæ,
Prohibet me, quin moriar, sed volo filii
Liberos servare, cæterùm impossibilia videor affectare.
En adest hæc cervix ensi,
Ut pungatur, ut cædatur, ut de saxo deturbetur:
Unam verò nobis ut hanc gratiam, ô rex, des, precamur:
Interficias me, et miseram hanc antequam pueros,
Nè liberos intueamur, spectaculum impium,
Animam efflantes, et vocantes matrem,
Et patrem patris; reliqua verò, si lubet tibi,
Facias: non habemus enim auxilium, quod à morte nos liberet.
Meg. Et ego te supplex rogo, ut addas gratiæ illi gratiam:
Ut nobis ambobus unus rem gratâ facias dupliciter.
Permitte mihi, ut liberis addam ornatum mortuorum,
Ædibus apertis; nunc enim exclusi sumus:
Ut saltem hæc consequantur ex ædibus patris.
Lyc. Erunt hæc: dico igitur ministris, ut aperiant claustra:
Ornemini intro profecti: non invideo *vobis* vestes.
Ubi verò ornatum corporibus indueritis,
Veniam ad vos, terræ inferorum daturus.
Meg. O liberi, sequimini matris miserum pedem
In domum paternam, in quâ facultates *vestras*
Alii tenent; nomen verò nobis adhuc restat.
Am. O Jupiter, frustrà ergò te ejusdem-tori-socium habui;
Frustrà etiam filii ultorem celebravimus.
Tu enim es amicus minùs quàm videbaris esse.
Virtute *igitur* te supero Deum magnum ego mortalis:
Neque enim prodidi liberos Herculis.
Tu quidem clàm noveras venire in cubilia,

Occupans

Occupans alienum lectum, nemine concedente:
At non novisti servare tuos amicos:
Imperitus aliquis es Deus, aut non es justus.

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

Cho. 1 Ælinon quidem ob elegantem
2 Cantum Phœbus resonat,
3 Pulchrè-sonantem citharam
4 Pulsans aureo plectro.
5 Egò verò in terræ, et inferorum caliginem
6 Ingressum, sive natum Jovis ipsum dixero,
7 Sive Amphitryonis filium,
8 Celebrare, laborum coronam,
9 Laudibus volo.
10 Laudes enim generosorum laborum
11 *Sunt* decus mortuis.
12 *Ac* primum quidem nemus Jovis
13 Viduavit leone.
14 Fulvi autem circuntexit se,
15 Flavum caput amiciens,
16 Terribili rictu feræ.

Antistrophe.

1 Et montivagum agrestium
2 Centaurorum genus olim
3 Vulneravit arcu lethali,
4 Interficiens volucribus sagittis.
5 Novit *hoc* Peneus qui pulchros vortices habet,
6 Et spatiosa camporum sterilia arva,
7 Peliacaque hospitia,
8 Vicinæque Homolæ speluncæ,
9 Pinubus undè manus
10 Armantes, terram Thessalorum
11 Equitationibus domabant.
12 Aureóque decoram capite,
13 Cervam dorso-maculosam,
14 Prædatricem rusticorum,
15 Cùm occidisset, ferarum interfectricem Deam
16 Oenoatidem decorat.

Strophe 2.

1 Et ascendit quadrigas,
2 Et frænis domuit equos
3 Diomedis, qui ad lethalia præsepia
4 Sine-frænis furentes vorabant
5 Cruentos cibos genis, gau-
6 diis viros-vorantibus tristibus mensis adstantes.
7 Ultra verò argenteis undis fluentem
8 Hebrum trajecit, opus
9 Mycenæo laborans tyranno,
10 Et ad Peliacum littus,
11 Anauri juxta ostia,
12 Cycnum hospitum-interfectorem,
13 Arcu perdidit, Amphanææ
14 Habitatorem inhospitalem.

Antistrophe 2.

1 Et *ad* puellas musicas
2 Venit, in aulam Hesperiam,
3 Aureis à foliis pomiferum
4 Fructum manu decerpturus:
5 Dracone rubrum-habente-tergum,
6 Qui inaccessum circumvolutus furculum servabat,
7 Interfecto. Æquoreíque maris
8 Sinus ingressus est, mortalibus
9 Tranquillitatem faciens remis.
10 Cœlíque sub mediam
11 Sedem immittit manus,
12 Atlantis domum accedens:
13 Stellatásque sustinuit domos
14 Deorum fortitudine eximiâ.

Strophe 3.

1 Et *ad* exercitum equestrem Amazonum
2 Circa Mæotim fluviis-adundantem
3 Ivit per fluctus Euxinos maris.
4 Quem non ex Græciâ
5 Cœtum amicorum colligens,
6 Et Puellæ Martiæ sustinuit
7 Auro-intextum pallium
8 Baltei raptum exitialem.
9 Græcia verò accepit inclyta
10 Spolia puellæ barbaræ,
11 Et servantur Mycenis.
12 Et innumera-capita-habentem
13 Canem Lernæ, qui multos interfecit,
14 Hydram igni delevit,
15 Et telis circumdedit,
16 Tricorporem quibus
17 Occidit pastorem Erythææ.

Antistrophe 3.

1 Cursuum etiam aliorum præmia felicia
2 Partitus est. Lacrymosum *autem*
3 Ad Plutonem navigavit, laborum finem,
4 Ubi miser finit
5 Vitam, nec *inde* rediit:
6 Domus autem sine amicis *est*.
7 Hunc verò sine-reditu liberorum
8 Charontis expectat cymba
9 Cursum vitæ impia,
10 Injusta. In meas verò manus
11 Respicit domus non præsentis.
12 Quòd si ego pubescerem viribus,
13 Et hastam in pugnâ vibrare possem,
14 Et Thebanorum coævi,
15 Adessem liberis
16 Auxilio. Nunc autem destituor
17 Felici juventute.

ANAPÆSTI.

Sed enim video hos mortuorum

Vestitum

Veſtitum habentes,
Filios magni quondam
Antea Herculis: et charam uxorem
Trahentem juxta adjunctos pedibus
Liberos et ſenem patrem Herculis.
Me miſerum!
Qui non poſſum continere lacrymarum
Amplius ſeniles oculorum fontes.

IAMBI.

Meg. Age; quis ſacerdos, quis mactator miſerorum,
Aut miſeræ meæ animæ occiſor;
Ut ducat paratas haſce victimas ad inferos?
O liberi, ducimur non pulchra copula mortuorum,
Unà ſenes, et juvenes, et matres.
O fatum miſerum meum, et liberorum
Horum, quos poſtremùm oculis aſpicio.
Peperi quidem vos, hoſtibus verò educavi
Contumeliam et ludibrium et exitium.
Heu!
Admodum ſanè meam opinionem deluſit eventus,
Quam ex patris veſtri verbis olim ſperavi.
Tibi enim pater defunctus Argos tribuebat:
Eras autem habitaturus in ædibus Euryſthei,
Imperium habens fertilis Pelaſgiæ:
Spoliúmque feræ circumjiciebat tuo capiti,
Leonis, quo ipſe armabatur.
Tu vero rex eras futurus Thebarum, quæ currus amant,
Poſſidens meos agri campos hæreditarios;
Ut *ſpes* perſuaſerat tuo patri.
In dextram verò tuam propulſatoriam
Clavam tradebat, domum ornamentis vacuum.
Tibi autem eam, quam olim vaſtavit longè jaculantibus
Sagittis, Oechalium daturum ſe promiſit.
Tres verò vos exiſtentes triplici regno
Pater decorabat, valdè elatus magnitudine animi.
Ego verò deligebam eximias ſponſas,
Affinitates contractura, et ex Athenienſium agro,
Et Spartâ, et Thebis: ut religatam pulchris
Retinaculis, vitam haberetis beatam.
Hæc tamen *ſunt* evanida: Fortuna verò mutata
Sponſas quidem nobis Parcas dedit habendas,
Mihi verò lacrymas, lavacrum: ô me miſeram!
Avus autem hic præbet convivium nuptiale,
Plutonem ſocerum judicans, affinem patris.
Heu me, quemnam veſtrum primum, aut quem ultimum,
Ad pectus admovebo? cui adhibebo os?
Quem complectar? quomodo, ut varias-alas-habens
Apis, ex omnibus decerpam luctus,
Et in unum conferens, uberes lacrymas reddam?
O chariſſime, ſi quis modò vocem exaudit
Mortuorum apud Plutonem, tibi hæc, Hercules, dico:
Moritur pater tuus, et liberi: pereo et ego,
Quæ anteà fœlix ab hominibus propter te vocabar.
Opem feras, veni, et *vel* umbra mihi appareas:
Satis enim eris nobis vel imagine veniens,
Quippe *timidi ſunt* qui tuos liberos occidunt.

Am. Tu quidem, mulier, infera propitia reddas.
Ego verò te, ô Jupiter, manus ad cœlum tendens,
Compello, ut liberis, ſi quid eos juvare
Velis, opem feras, quia brevi nihil proderis:
Quanquam ſæpè vocatus es: fruſtrà laboro,
Mori enim *nos*, ut apparet, neceſſe eſt.
Verum, ô ſenes, parva certè *ſunt* hujus vitæ *commoda:*
Hanc igitur jucundiſſimè tranſigatis,
A die ad noctem non dolentes.
Quia tempus non novit ſpes
Servare: ſuum enim *negotium* curans, avolat.
Videte me, qui ſuſpiciendus eram hominibus,
Præclarè agens: et *tamen* fortuna mihi eripuit,
Ut Avem avolantem in aerem, uno die.
Opulentia verò magna, et gloria, haud ſcio cuinam
Stabilis ſit. Valete; virum enim amicum
Poſtremum nunc, ô vos æquales, vidiſtis.

Hercules ſcenam ingreditur.

Meg. Ehem.
O Senex, videóne mea chariſſima? aut quid dicam?
Am. Neſcio, filia: ſtupor enim me quoque tenet.
Meg. Hic eſt, quem audiebamus infra terram *eſſe*,
Niſi in luce ſomnium aliquod videmus.
Quid loquor? quale ſomnium video delirans?
Non eſt alius ille, quàm tuus filius, ô ſenex.
Huc, ô liberi, pendete ex paternis veſtibus.
Ite, feſtinate, nè dimittatis, quoniam Jove
Servatore nihil hic vobis eſt inferior.
Her. Salve, ô domus, túque veſtibulum domûs meæ,
Quàm libens te aſpicio, poſtquam in lucem veni.
Hem? quid rei eſt: video liberos ante domum
Coronatos capita ornatu mortuorum,
Et meam uxorem in turbâ virorum,
Et patrem lacrymantem *ob* aliquam calamitatem.
Age, propè hos ſtans interrogabo:
O mulier, quæ res nova accidit domui?
Meg. O chariſſime vir, ô lumen patri veniens,
Venis, ſalvus es, opportunè veniens ad amicos!
Her. Quid ais? in quem tumultum venimus, ô pater?
Meg. Periimus: tu verò, ſenex, veniam des mihi,
Si præripui, quæ te loqui ad hunc conveniebat:
Mulieres enim quodammodo *ſunt* viris miſerabiliores,
Et liberi morituri erant, et ego peritura.
Her. O Apollo: quo exordio incipis ſermonem?
Meg. Perierunt fratres, et pater meus ſenex.
Her. Quid ais? quid faciens, aut qualem haſtam expertus?
Meg. Inclytus Lycus dominus terræ ipſos perdidit.
Her. Utrum occurrens armis, an concitatâ terrâ ſeditione?
Meg. Seditione regnum Cadmi tenet, quod-ſeptem-portas-habet.
Her. Quid verò ad te, et ſenem pervenit hic terror?
Meg. Interfecturus erat patrem *tuum*, et me, et liberos.
Her. Quid ais? an metuens orbitatem meorum liberorum?
Meg. Nè aliquando ulciſcantur mortem Creontis.
Her. Quis verò *eſt* iſte veſtium ornatus mortuis conveniens?

Meg.

Meg. Mortis his veſtibus jam ſumus induti.
Her. Et per vim moriebamini? ô me miſerum.
Meg. Amicis orbi: te verò mortuum audiebamus.
Her. Unde verò vos invaſit hæc animi dejectio?
Meg. Euryſthei nuncii nunciaverunt iſta.
Her. Sed quare reliquiſtis domum et meos lares?
Meg. Per vim quidem pater ejectus erat ex lecto ſtrato.
Her. Nec puduit ipſum contumeliâ afficere ſenem?
Meg. Pudor procul habitat ab iſtâ Deâ, Vi *ſcil.*
Her. Sic igitur abſentes inopiâ laboravimus amicorum?
Meg. Quinam enim viro calamitoſo ſunt amici?
Her. Prælia verò, quæ contra Minyas ſuſtinui, reſpuerunt?
Meg. Calamitas, ut tibi dicam iterum, *eſt* ſine amicis.
Her. Non abjicietis Plutonis iſtum amictum à comâ,
Et lucem aſpicietis, infernarum tenebrarum
Charus viciſſitudines oculis cernentes?
Ego verò (nunc enim opus eſt meæ manûs)
Primum quidem vadam, et evertam domum
Novi tyranni: caput autem impium abſciſſum
Abjiciam canibus lanienam: quoſcunque vero Thebanos
Malos deprehendero, beneficiis *à* me affectos,
Hoc præclaris-victoriis-inſigni telo ſubigam.
Alios verò diſſipans alatis ſagittis,
Cæde mortuorum implebo totum Iſmenum,
Et limpida aqua Dircæ cruentabitur.
Etenim cui me magis, quàm uxori, opitulari convenit,
Et liberis, vel ſeni? Valeant labores!
Fruſtrà enim illos potius, quàm hos exantlavi.
Et convenit me pro iſtis, ſi quidem illi pro patre,
Propugnantem mori. Aut quid? dicemuſne honeſtum,
Fugaare quidem cum Hydrâ, et leone,
Miſſu Euryſthei? à meis verò liberis
Mortem non depellam? non igitur Hercules
Præclaris-victoriis-clarus, ut antè, dicar.
Cho. Juſtum *eſt*, ut parentes adjuvent liberos,
Et patrem ſenem, et participem nuptiarum.
Am. Tuum quidem *eſt*, ô fili, amicis eſſe amicum,
Et inimicos odiſſe. Sed nè nimium feſtines.
Her. Quid verò in his, ô pater, citiùs fit, quàm conveniat?
Am. Multos pauperes, ſed qui ſermone divites
Videntur eſſe, auxiliarios habet Rex,
Qui ſeditionem concitârunt; et perdiderunt civitatem,
Propter rapinas proximorum: Res enim familiaris eorum
Sumptibus profuſa eſt, negligentiâ aufugiens.
Conſpectus es accedens ad urbem: poſtquam verò conſpectus es, vide,
Nè congregatis inimicis præter opinionem tuam pereas.
Her. Non eſt mihi curæ, etiamſi tota me civitas viderit.
Conſpicatus autem avem quandam in ſedibus inauſpicatis,
Intellexi aliquam calamitatem incidiſſe in domum:
Itaque de induſtriâ clàm ingreſſus ſum terram.
Am. Rectè accedens nunc ſalata lares,
Et paternis Diis da tuum vultum, ut videant.

Ipſe enim veniet tuam uxorem et liberos
Tracturus, interfecturus, et me unà mactaturus, rex,
Manenti verò hîc omnia tibi ſuccedent,
Et lucrifacies ſecuritatem; et urbem tuam
Non prius turbaveris, quàm hoc bene confeceris, ô fili.
Her. Faciam iſta; rectè enim dixiſti: vado intra domum.
Tandem autem reverſus ex ſolè-carentibus receſſibus
Plutonis ſponſæ ſub terrâ *degentis*, non dedignabor
Primum deos domeſticos ſalutare.
Am. Veréne igitur deſcendiſti in domos Plutonis, ô fili?
Her. Quinetiam belluam tricipitem in lucem eduxi.
Am. Pugnâ victam, an munere deæ?
Her. Pugnâ: fortunatus autem fui qui viderim ſacra ſacerdotum.
Am. Eſtne in ædibus Euryſthei hæc bellua?
Her. Nemus *Chthoniæ*, et civitas Hermion ipſam habet.
Am. An non ſcit Euryſtheus te rediiſſe in terram?
Her. Non ſcit: veni ut ſcirem prius quomodo ſe hîc res haberent.
Am. Quomodo verò tamdiu fuiſti ſub terrâ?
Her. Reducens Theſeum, ab inferis cunctatus ſum, ô pater.
Am. Ubi verò *is* eſt? utrum ivit *in* ſolum terræ patriæ?
Her. Ivit Athenas, gaudens ſe fugiſſe ex locis ſubterraneis.
Sed eja, ſequimini patrem, ô liberi, in domum.
Introitus profectò amœnior exitu
Adeſt vobis. Quare fiduciam habeatis,
Et rivos oculorum nè ampliùs effundatis;
Túque, ô mea conjux, animum recollige,
Et deſine tremiſcere; et meas veſtes dimitte,
Non enim *ſum* alatus, neque fugere-cupio amicos.
Ah! non dimittunt hi, ſed pendent *ex* veſtibus
Tanto magis; adeo in acie periculi ſtetiſtis:
Capiens ducam: hos autem ſcaphulas manibus
Sicut Navis attraham: etenim non recuſo
Curam liberorum: omnes homines *in hoc ſunt* æquales.
Amant *enim* liberos et *illi*, qui *ſunt* præſtantiſſimi mortalium,
Et *illi*, qui nihil ſunt. Opibus autem inter ſe differunt:
Alii habent, hi verò non: omne autem genus amans-prolis.

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

Cho. 1 Juventus *eſt* mihi gratum aliquid;
2 Senectus verò onus ſemper
3 Gravius ſcopulis Ætnæ
4 Supra caput jacet,
5 Palpebris fuſcum
6 Pallium prætendens.
7 Nè mihi nec Aſiatici

Regni opes ſint,
Nec auri domus plena,
Ut *hæc* pro Juventute accipiam:
Quæ pulcherrima quidem in divitiis,
Pulcherrima etiam *eſt* in paupertate.
Moleſtam enim effætamque ſenectutem
Odi: ſub fluctus autem
Peritura vadat. Debuit nunquam
Ad ædes hominum et civitates
Venire, ſed in aëre ſemper
Alis ferri.

Antiſtrophe 1.

Si verò Diis eſſet prudentia,
Et ſapientia ergà homines,
Haberent geminam Juventutem,
Manifeſtum ſignum
Virtutis, quibus *virtus*
Adeſſet: et morientes
Ad ſplendores ſolis iterum
Irent geminos curſus:
Sed degeneres ſimplicem
Haberent vitæ rivulum.
Et hoc *modo* et malos
Et bonos cognoſcere *liceret*
Paritèr, ſicut in nubibus ſtellarum
Numerus nautis *eſt notus*.
Nunc verò nulla à Diis nota
Certa eſt bonorum et malorum:
Sed æſtuans quoddam ævum
Auget ſolùm divitias.

Strophe 2.

Non ceſſabo Gratias
Cum Muſis commiſcere
Jucundiſſimâ conjunctione.
Ne vivam Muſarum expers,
Sed ſemper inter coronas verſer:
Poeta etiam ſenex
Celebrat adhuc Mnemoſynen.
Adhuc Herculis
Triumphale carmen canam,
Tum apud Bacchum largitorem vini,
Tum apud Chelyos ſeptem fides habentis
Strepitum, et tibiam Libycam,
Nondum tacebimus
Muſas, quæ me choris erudierunt.

Antiſtrophe 2.

Pæana quidem Deliades
Hymnis circum aras
Felicem prolem Latonæ,
Circumeunt pulchro in throno ſedentem.
Pæanas etiam in tuis atriis,
Sicut cygnus, ſenex cantor
Ex canis genis
Sonabo. Quod enim bonum,
Soſpes hymnis eſt
Filius Jovis. Nobilitatem enim
Longè ſuperans virtutibus,
Laboribus ſuis tranquillitatem hanc
Vitæ dedit mortalibus,
Domans ferarum terrores.

IAMBI.

Lyc. In tempore extra domum egreditur Amphitryo:
Tempus jam longum *eſt*, ex quo veſtibus
Et ornatu mortuorum corpus induimini.
Sed age, liberos et uxorem Herculis
Jube extra has ædes apparere;
Quia promiſiſtis vos ultrò morituros.
Am. O rex, inſectaris me miſerum,
Ac inſuper præter meorum mortem afficis contumeliâ,
Quibus oportebat te modicè, etiamſi imperium habes, ſtudere.
Quoniam verò mortis neceſſitatem nobis imponis,
Neceſſe *eſt* boni conſulere: facienda verò, quæ tibi videntur.
Lyc. Ubinam eſt Megara? ubi proles filii Alcmenæ?
Am. Videtur mihi, quantum foris ſtans poſſum conjicere —
Lyc. Quam rem opinionis hujus habes argumentum?
Am. Supplex ſedere ad ſanctas ſedes laris.
Lyc. Fruſtrà ſupplicans, ut conſervet vitam.
Am. Et fruſtrà vocat mortuum maritum.
Lyc. Ille verò non adeſt, neque veniet unquam.
Am. Non: niſi deus aliquis excitaverit eum.
Lyc. Vade ad eam, et e domo ducas.
Am. Particeps eſſem cædis, ſi facerem hæc.
Lyc. Nos, ſiquidem hoc tibi religioni eſt,
Qui ſumus extra terrores, educemus
Liberos cum matre. Huc ſequimini, famuli,
Ut otium tandem videamus libentes ex laboribus.
Am. Tu igitur eas. Vadis autem, quo æquum eſt: alia verò fortaſſis
Alteri curæ erunt. Expecta autem, cum malè feceris,
Te *quoque* malum aliquod paſſurum. O ſenes, ad certamen
It; plagarum verò laqueis ſtringetur
Enſiferis, qui ſperat ſe proximos interfecturum
Peſſimus. Ibo autem, ut videam mortuum
Cadentem: affert enim voluptates moriens vir
Inimicus, et perſolvens pœnas factorum.

ANOMOEOSTROPHA.

Strophe 1.

Cho. Mutatio malorum *fit*.
Qui magnus rex antea erat,
Iterum flectit
Vitam ad Plutonem.
O Juſtitiam, et Deorum
Fatum refluens!
Semich. Veniſti ſerò quidem *eo*, ubi morte pœnas lues,
Qui te præſtantiores injuriis afficiebas.

Strophe

Strophe 2.

Cho. Gaudia lacrymarum
Dederunt *mihi* rivulos.
Venerunt rurſus, quæ prius
Nunquam animo ſpe-
ravit ſe paſſurum dominus *hujus* terræ.
Sem. Sed, ô ſenex, quid intra domum fiat
Videamus, ſi quis rem agit, ut ego cupio.

Strophe 3.

Lyc. Hei mihi, mihi! *Cho.* Incipit hoc
Carmen, mihi auditu
Jucundum in ædibus.
Mors non procul *abeſt*: clamat,
Clamat, gemens procœmium cædis, rex.
Lyc. O tota Cadmi terra, dolo pereo.
Cho. Etenim *alios* perdidiſti: viciſſim igitur pœnas perſolvens,
Perfer facinorum pœnas luens.

Strophe 4.

Cho. Quis mortalis exiſtens Deos polluens injuſtitiâ
Stultum ſermonem contra beatos cælites
Effutit, quòd dii nihil poſſint?
Senes, non eſt amplius impius vir.
Tacent atria: ad choros nos vertamus.
Amici enim, quos volo, felices ſunt.

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

Cho. 1 Choreæ, choreæ et convivia agantur Thebarum
2 Per ſacram urbem.
3 Mutationes enim lacrymarum,
4 Mutationes fortunæ
5 Peperunt cantus.
6 Abiit novus ille rex:
7 Ille verò prior
8 Regnat, Acherontio portu relicto:
9 Venit lætitia præter opinionem.

Antiſtrophe 1.

1 Dii, Dii haud dubiè impios et
2 Pios animadvertunt;
3 Aurum et felicitas
4 Homines incitat meditari
5 Potentiam invictam
6 Decipiens. Temporis enim non ſuſtinens
7 Viciſſitudinem reſpicere,
8 Sed legem negligens, et iniquitati obtemperans,
9 Fregit inſignem opulentiæ currum.

Strophe 2.

1 Iſmene ô, ſerta gere,
2 Et urbis ſeptem-portas-habentis
3 Vici, ſaltate.
4 Et Dirce pulchrè-fluens,
5 Et unà, Nymphæ Aſopicæ,
6 Ite, patris *Aſopi* aquâ
7 Relictâ, ut ſimul canatis
8 Nymphæ Herculis
9 Præclarâ-victoriâ decorum certamen. O
10 Pythii nemoroſa rupes,
11 Et domus Muſarum Heliconiadum,
12 Venite læto *cum* ſtrepitu
13 *In* meam urbem, et meos muros,
14 Ubi ſatorum *hominum* genus apparuit,
15 Agmen armatorum, quod terram
16 Liberorum liberis permutat,
17 Sacrum lumen Thebis.

Antiſtrophe 2.

1 O lectorum duo cognata
2 Cubilia, Mortalis
3 Et Jovis, qui venit ad cubile
4 Nymphæ Perſeidis, ut credibilis
5 Mihi jam vetus
6 Concubitus, ô Jupiter,
7 Præter ſpem apparuit.
8 Tempus verò oſtendit ſplendidam
9 Virtutem Herculis,
10 Qui ex penetralibus terræ rediit,
11 Relictâ domo infernali Plutonis.
12 Melior mihi eſt qui naſcitur Rex,
13 Quàm Ignobiles domini.
14 Quod nunc intueri copiam dat
15 Enſiferorum in certaminum
16 Contentione; ſi Juſtitia
17 Diis adhuc placet.

IAMBI.

Hem, Hem?
Apparet Iris et Furia.
An in idem diſcrimen timoris venimus?
Senes, quale ſpectrum video ſuprà domum?
Fugâ, Fugâ
Segnem ex ſolo tolle pedem, è medio abi.
O rex Apollo.
Averruncus ſis mihi malorum.
Iris. Animum recipite, videntes filiam hanc Noctis
Lyſſam, ô ſenes, et me Deorum miniſtram
Iridem. Nullum enim urbi venimus damnum,
Sed militamus adverſus domum unius viri;
Quem Jovis et Alcmenæ filium eſſe dicunt.
Nam priuſquam abſolveret dura certamina,
Fatum ipſum ſervavit, neque permiſit pater
Jupiter ei malefacere, neque me, neque Junonem unquam:
Sed poſtquam confecit labores Euryſthei,
Juno vult novam cædem ei affigere,
Interficienti liberos; et ego aſſentior.
Sed age, inexorabile cor aſſumens,
Noctis obſcuræ innupta virgo,
Inſaniam in virum hunc, et interfectricem filiorum,
Mentis perturbationem, et pedum ſaltationem,
Injice, commove, cruentum immitte funem:

Ut

Ut transmissâ per Acherontium fretum
Illâ pulchrâ liberorum corona, propriâ manu,
Cognoscat, qualis in ipsum sit Junonis ira,
Et discat meam. Alioqui dii nihil,
Res verò mortalium erunt magnæ, si pœnas *iste* non dat.

Lys. Ex generoso quidem patre, et matre
Nata sum, ex Nocte, et Cœli sanguine:
Honores verò hos habeo, ut non gaudeam malis;
Neque lætor vadens adversus homines amicos.
Sed admonere, priusquam errantem *te* videam,
Junonem, teque volo; si obtemperaveritis meis verbis.
Vir hic non *est* obscurus, neque in terrâ,
Neque inter Deos, in cujus domum me mittis:
Regiones autem inaccessas, et ferum mare
Cùm pacârit, solus *in integrum* restituit Deorum
Honores ab impiis viris labefactatos:
Itaque tibi suadeo, ut gravia mala non cupias.

TROCHÆI.

Iris. Nè tu Junonis et mea consilia arguas.
Lys. In optimam semitam, pro malâ, te duco.
Iris. Conjunx Jovis non misit te huc, ut moderatè agas.
Lys. Solem testor me facere, quæ non cupio facere.
Si igitur me Junoni tibíque inservire necesse est,
Celeriter, et cum impetu *te* sequi, ut venatorem canes *sequi solent*,
Vado: neque pontus adeò violenter fluctibus ingemiscens,
Neque terræ motus, et fulminis impetus dolores spirans,
Ut ego curram in pectus Herculis,
Et rumpam tecta et domum injiciam,
Interficiens primum liberos: qui verò occidet, nesciet
Liberos se, quos genuit, occidere, priusquam liberatus fuerit à meâ rabie.
En, ecce. Et jam quatit caput à carceribus,
Et distortos truculentos oculos tacitè volvit.
Anhelitum verò moderatur, ut taurus sub impetum:
Mugit verò dira invocans Furias Tartari.
Ego te mox magis incitabo, et terrore personabo:
Vade in Olympum, ô Iri, tollens generosos pedes:
In ædes verò nos invisibiles penetrabimus Herculis.

MONOSTROPHICA.

Cho. Eheu, eheu,
Geme: detondetur tuus flos,
O civitas, filius Jovis.
Infelix *es*, *ô* Græcia, quæ benefactorem
Amittes, perdes Lyssæ furoribus
Agitatum internis.
Discessit in curru *vecta* hæc multorum gemituum autor.
Equis autem subdit stimulos, velut in perniciem
Noctis Gorgon, centicipitibus
Serpentum sibilis Lyssa ardens oculos.
Citò Deus commutavit felicem.
Celeritèr verò *animam* expirabitis a patre, ô liberi.
O me infelicem! ô Jupiter, tuum genus statim sine liberis *erit*.
Lyssæ autem eum crudelis, sævæ
Vindictæ malis affligent: ô domus,
Inchoat choream sine tympanis,
Non grata thyrso Bacchico (ô domus)
Inter cædes, non ad Bacchicam
Libationem, cum racemorum poculis.
Fugâ, liberi, abite:
Hostile hoc, hostile
Carmen accinitur,
Ducitque persecutionem liberorum:
Non sine effectu in ædibus
Lyssa bacchabitur.
Heu, heu mala!
Heu, heu profectò!
Quàm lugeo senem
Patrem, et liberorum nutricem!
Cui frustra liberi gignuntur.
Ecce, ecce,
Turbo concutit domum, concidit tectum.
Heu, heu, quid agis, ô fili Jovis?
Perturbationem tartaream in atrium,
(Ut olim Pallas adversus Enceladum)
In domum mittis.

Nun. O senio cana corpora. *Cho.* Quo clamore me vocas?
Nun. Atrocia *sunt*, quæ in ædibus *fiunt*. Vatem alium non arcessam.
Mortui sunt liberi.
Cho. Heu, heu! *Nun.* Lugete, quia lugubria —
Cho. Diræ cædes,
Diræ etiam parentum manus.
Nun. Nemo posset majora dicere, quàm passi sumus.
Cho. Quomodo liberis lamentabilem noxam
Noxa patris edit?
Dic, quomodo venerint divinitùs
In domum hæc mala,
Et miseri casus liberorum?
Nun. Sacra quidem erant ante Jovis aram
Ad lustrationem ædium, postquam cæsum *hujus* terræ regem
Ejecit *ex* his ædibus Hercules.
Chorus autem liberorum formosus adstabat,
Et pater, et Megara; Canistrum verò jam circum
Aram ferebatur: voce verò favebamus.
Cum autem torrem manu dextrâ laturus esset
Filius Alcmenæ, ut intingeret in aquam lustralem,
Constitit tacitus; et cùm cunctaretur Pater,
Filii advertebant oculos. Ille verò non jam idem erat,
Sed oculorum distortione deformatus.
Radicesque in oculis sanguineas extus vertens,
Spumam in bene-comatam genam exstillabat.
Dixit autem cum risu furioso:
Pater, quid sacra facturus accendo, priusquam interfecerim Eurystheum,
Ignem lustralem, et duplicem laborem habeo,
Cùm liceat mihi unâ operâ ista ritè conficere?
Quùm autem huc attulero caput Eurysthei,
Propter præsentes mortuos expiabo manus.
Effundite fontes, et abjicite canistra è manibus.
Quis mihi dat arcum? quis arma manûs?
Ad Mycenas vado: oportet capere
Vectes, et ligones, ut sedes
Rubrâ regulâ, et cælis Cyclopum aptatas,
Curvo ferro evertam moliens.

Postea

Poſtea diſcedens, cùm non haberet currum, habere ſe
Dicebat, et aſcendit in ſummam ſedem currûs,
Et verberabat *eam*, manu tanquam ſtimulo verberans.
Duplex vero miniſtris erat riſus metúſque ſimul.
Et quidam hoc dixit, alius in alium intuitus,
Ludit nobiſcum dominus, an furit?
Ille verò gradiebatur ſurſum et deorſum in domo.
Veniens verò in medium Conclave virorum, *in* civitatem Niſi
Venire ſe dicebat, ingreſſus intra aggerem.
Recumbens autem in ſolo, quaſi illic *eſſet*, parat
Epulas: ſed breve tempus moræ agens,
Dicebat ſe accedere ad rupes nemoroſas Iſthmi:
Et ibi nudum corpus à chlamyde faciens,
Cum nemine certabat, et *tamen* renunciabatur
Ipſe à ſe victor, nullius *à ſe victi*
Nomen proferens: dira verò Euryſtheo minans,
Erat Mycenis, ut aiebat: pater autem illius
Attingens validam manum, ſic alloquutus eſt:
O fili, quid pateris? quis *eſt* hic modus peregrinationis
Hujus? nunquid dementavit te cædes mortuorum,
Quos modo interfeciſti? Ille verò ipſum pro Eurytheo exiſtimans
Patrem formidantem, ſupplicem, manum attingere,
Repellit; apparat autem promptam pharetram,
Et arcum ſuis liberis, ipſos Euryſthei *liberos*
Interficere ſe putans. Illi verò metu conſternati
Ruebant alius alio; ſub veſtes quidem alius
Miſeræ matris, alius verò ſub umbram columnæ,
Alius ſub aram, ſicut avis, trepidè fugit.
Mater autem clamat: O genitor, quid agis? liberos
Occidis? clamat etiam ſenex, et turba miniſtrorum.
Ipſe verò inſequens puerum circa columnam,
Diram choream, adverſus pedem *pueri* ſtans,
Ferit in hepar: ſupinus verò lapideas
Columnas irrigavit expirans vitam.
Ille verò jubilavit, et gloriabundus hæc protulit:
Unus quidem hic pullus Euryſthei mortuus,
Pœnam perſolvens paternæ inimicitiæ jacet mihi.
Arcum verò in alterum intendit, qui ad altaris
Crepidinem trepidans confugerat, ſic latiturum ſe ſperans:
Prævenit autem ad genua patris accidens,
Et manu ad mentum et collum extenſâ,
O chariſſime, inquit, pater, nè me occidas;
Tuus ſum, tuus filius: non perdes Euryſthei filium,
Ille verò, truces oculos *ceu* Gorgonis habens,
Ut puer ſtetit intra jactum triſtis ſagittæ,
Ceu faber ferrarius, ſupra caput rejiciens,
Lignum demiſit in flavum caput pueri.
Fregit autem oſſa. Cùm verò ſecundum filium interfeciſſet,
Vadit tanquam tertiam victimam mactaturus ſupra duos.
Sed antevertit eum intra domum miſera
Eripiens mater, et claudit portas.
Ille verò quaſi jam ad ipſos Cyclopicos *muros* eſſet,
Fodit, vectibus movet fores, et excuſſis poſtibus,
Uxorem et filium uno telo proſtravit.
Inde properat ad necem ſenis.
Sed venit imago, ut cerni videbatur,
Pallas manu vibrans haſtam ſupra cervicem Virgo,
Et jecit ſaxum in pectus Herculis,
Quod prohibuit ipſum à furioſâ cæde, et in ſomnum
Immiſit: cecidit autem in ſolum, ad columnam
Tergum allidens, quæ in ruinâ tecti
Diſruptâ jacebat ſuper crepidinem,
Una cum ſene, et vincula ferentes, laqueo
Nos verò liberantes à fugâ pedem,
Alligavimus ad columnam, ut finito ſomno,
Nihil præter *jam* patrata faceret.
Dormit autem ille miſer ſomnum non felicem,
Occiſis liberis, et uxore. Ego quidem
Haud ſcio quiſnam mortalium *ſit* infelicior.

MONOSTROPHICA.

Cho. Cædes erat, quam celebrat terra Argolica,
Tunc quidem celeberrima, et incredibilis
Græciæ, filiarum Danai.
Hæc verò *mala* ſuperârunt, *et* curſu præterierunt
Mala illa, miſerâ
Cognatâ cæde: Prognes unici filii
Cædem à Muſis dicere poſſem.
Tu verò tres filios, quos genuiſti, ô infelix,
Rabioſo confeciſti fato.
Quibus quem gemitum aut luctum,
Aut defunctorum carmen,
Aut Plutonis chorum reſonabo?
Heu, heu.
Videte, bifariam clauſtra
Altarum ædium panduntur.
Heu me!
Videte miſeros iſtos liberos ante patrem
Miſerum jacentes,
Qui dormit gravem ſomnum ſeorſim a ſtrage.
Circa autem vincula, et ex multis laqueis compacta nodorum
Retinacula circa corpus Herculis
Hæc lapideas alligata
Circa columnas ædium.
Hic verò, veluti avis, gemens implumem
Partum liberorum, ſenex tardo pede
Acerbum iter conficiens, adeſt hic.
Am. Senes Thebani, non tacitè, tacitè
Somno reſolutum
Sinetis obliviſci malorum?
Cho. Et te gemo lacrymis, ſenex, et
Liberos, et præclaris-victoriis inſignem virum.
Am. Longius abſcedite, nè
Strepitum faciatis, ne clametis, nè
Tranquillè agentem
Et ſomniculoſum *ex* ſomno excitetis.
Cho. Heu me, quanta hæc *eſt* cædes! *Am.* Ah, ah, diſcedite:
Iratus vultum attollit;
Non tacitam lamentationem
Lamentamini, ô ſenes? nè
Excitatus, vinculis
Ruptis, perdat civitatem,
Perdat patrem, et domum dejiciat.
Cho. Impoſſibile, impoſſibile mihi *hoc*.

Am. Tace, ſpirationem conſiderabo; Age, aurem admovebo.
Cho. Dormit? *Am.* Sane quidem dormit ſomnum execrandum,
Qui uxorem interfecit, *qui*
Interfecit etiam liberos, arcûs
Stridore conficiens. *Cho.* Geme nunc.
Am. Gemo mortem liberorum.
Cho. Hei mihi ob filium tuum.
Ah, ah, ô ſenex. *Am.* Tace, tace, rurſus
Excitatus ſe volutat.
Age, corpus occultatum
Sub atrio tegam.
Cho. Conſide: nox habet palpebras filii tui.
Am. Videte, videte:
Lucem quidem relinquere in
Malis non fugio miſer:
Verum ſi me, qui ſum pater, interficiat,
Ad mala autem mala addet,
Et præter furias habebit cædem cognatam.
Cho. Tunc te mori opportuit, quando conjugi tuæ
Cædem fratrum ulturus eras,
Everſâ inſulari urbe Taphiorum.
Am. Fugâ, fuga, ſenes,
Procul ab ædibus
Currite, fugite furioſum
Virum excitatum.
Mox cædem alteram ad cædem addens,
Baccabitur per urbem Thebanorum.

IAMBI.

Cho. O Jupiter, quare odiſti adeò immodicè filium
Tuum, et induxiſti in mare hoc malorum?
Her. Hem.
Spiro quidem, et video quæ me oportet,
Aerem et terram, et radios hoſce ſolis.
Ut in tempeſtatem, et mentis perturbationem
Incidi gravem, et ſpiritus ferventes duco,
Sublimiter, non æqualiter, ex pulmonibus.
Eheu, quid vinculis, ceu navis, devinctus,
Juvenilem thoracem, et brachium,
Adſum ad fractam lapideam columnam?
Sedeo, vicinas mortuis ſedes habens.
Alatæque ſagittæ, et arcus ſparſi ſunt humi,
Quæ antea meis brachiis adjuncta,
Servabant latera, et à me ſervabantur.
Numnam redii iterum ad inferos,
Euryſthei juſſu reciprocam viam profectus?
At neque Siſypheum intueor ſaxum,
Neque Plutonem, neque ſceptra filiæ Cereris.
Obſtupui certè. Ubinam ſim ignoro.
Eheu; quis prope, vel procul *eſt*, meorum amicorum,
Qui meæ ignorantiæ medeatur?
Nihil enim certò agnoſco conſuetorum.
Am. Senes, num ibo prope mea mala?
Cho. Et ego tecum, non prodens calamitates.
Her. Pater, quid ploras, et tegis oculos,
A chariſſimo filio tuo longè diſcedens?
Am. O fili; es enim meus, tametſi infelix ſis.
Her. Quid vero ego mali patior, quamobrem plores?
Am. Quæ, ſi quis vel Deorum pateretur, gemeret.

Her. Magnum ſonam vox eſt: ſed caſum nondum dicis,
Am. Vides enim ipſe, ſi jam mentis es compos.
Her. Dic, ſi quid novi criminis vitæ meæ intentas.
Am. Si non ampliùs Ditis famulus es, dicam.
Her. Papæ? ut hoc ſuſpectum obſcurè dixiſti iterum.
Am. Et te jam conſidero, an conſtantèr animi compos ſis.
Her. Atqui non memini me mente captum fuiſſe.
Am. Senes, ſolvámne vincula filii, aut quid agam?
Her. Dic etiam eum, quî ligavit: moleſtè enim *hoc* ferimus.
Am. Tantum ſcias malorum: cætera verò omitte.
Her. Sufficitne enim ſilentium, ut diſcam quæ cupio?
Am. O Jupiter hæc (videſne) à ſede Junonis *profecta* ſunt.
Her. An aliquid ab illâ mali paſſi ſumus?
Am. Miſſâ Deâ, cura tua mala.
Her. Periimus! ali quam calamitatem occultas?
Am. Ecce, aſpice liberorum cadavera hæc.
Her. Heu me, quale ſpectaculum video miſer?
Am. Infelix, ô fili, bellum ſtudioſè feciſti liberis.
Her. Quid bellum narras? quis perdidit hos?
Am. Tu, et arcus tuus, et deorum quiſquis *eſt* autor.
Her. Quid ais? quid feci? ô pater mala nuncians.
Am. Inſaniens: quæris autem miſerabilem narrationem.
Her. An et uxoris meæ ſum ego interfector?
Am. Hæc omnia *ſunt* unius manûs tuæ facinora.
Her. Heu, heu! circumdat enim me nubes luctuum.
Am. Propter hæc deploro tuas calamitates.
Her. An etiam confregi meam domum, ut furore percitus?
Am. Haud ſcio præter unum *hoc*, omnia tua *ſunt* infelicia.
Her. Ubi verò furor nos invaſit? ubi perdidit?
Am. Quum ad aram manus expiabas igne.
Her. Heu me! quid igitur parco vitæ meæ,
Cùm factus ſum interfector meorum chariſſimorum liberorum?
Nec ad politi ſaxi ſaltus eo!
Aut gladio in hepar adacto,
Vindex fiam ſanguinis liberorum:
Aut carnem meam cremans igni,
Infamiam vitæ, quæ me manet, repellam?
Sed impedimento mihi letalium conſiliorum,
Venit Theſeus hicce, cognatus et amicus meus.
Conſpiciemur *ab eo*, *et* cæſorum liberorum piaculum
Veniet in conſpectum chariſſimi meorum hoſpitum.
Hei mihi, quid faciam? ubi malorum ſolitudinem
Inveniam! alatúſne, an ſubter terram vadens?
Age, quid ſi veſtibus tenebras offundam capiti?
Pudet enim me ſcelerum, quæ patravi,
Et piacularem oculum injiciens
Nullo malo afficere volo harum rerum innocentes.

IAMBI.

The. Venio cum aliis, qui ad fluenta Aſopi
Armati juvenes terræ Athenienſium manent,
Tuo filio, ô ſenex, haſtam auxiliatricem ferens.
Venit enim fama in urbem Erechthidarum,

Quòd

Quòd Lycus occupato ſceptro hujus regionis,
Ad bellum et pugnam contra vos proceſſit.
Ut enim referrem gratiam pro beneficiis, quæ in me contulit ultro Hercules,
Quòd me ſalvum ex inferis reduxerit, veni ſi quid opus ſit, ô ſenex,
Vobis, aut manu meâ, aut ſociis.
Hem, quare ſolum repletum eſt cadaveribus hiſce?
Num fruſtratus ſum, et malis recentibus
Poſterior veni; quis liberos hos occîdit?
Cujus *viri* conjugem hanc exiſtentem aſpicio?
Non enim in acie ſteterunt pueri,
Sed aliquod aliud novum malum invenio.

ANOMOEOSTROPHA.

Strophe 1.

Am. O qui tenes collem oliviferum.
The. Quamobrem me vocas miſerabili iſto procemio?

Strophe 2.

Am. Paſſi ſumus gravia mala à diis.
The. Quinam *ſunt* hi pueri, propter quos ploras?

Strophe 3.

Am. Meus quidem miſer filius genuit *eos:*
Sed poſtquam genuit, interfecit,
Funeſtam cædem facere auſus.
The. Bona verba quæſo. *Am.* Volentes jubes.
The. O quàm indigna dixiſti. *Am.* Periimus ſublati in aerem.
The. Quid ais? quid faciens? *Am.* Furioſo certamine
In furorem actus *venenis* Hydræ habentis centum capita.
The. Hoc *eſt* quoddam maleficium Junonis.
Quis autem hìc non mortuus, ô ſenex?

Strophe 4.

Am. Meus, meus hic filius,
Ærumnoſus ad
Bellum, quod Gigantes delevit,
Venit cum diis Phlegræum
In campum ſcutatus.
The. Heu, heu! quis vir adeo eſt infelix?

Strophe 5.

Am. Non facile cognoſces alium miſeriorem
Hominem, et magis errabundum.
The. Cur verò tegit miſerum caput veſte?

Strophe 6.

Am. Quia reveretur tuum conſpectum,
Et amicitiam cognatam,
Cædemque filiorum.
The. Atqui una doliturum nacta ſunt: detege eum.

Strophe 7.

Am. O fili, dimitte ab oculis
Veſtem, rejice, oſtende faciem ſoli.
Altitudinem animi lacrymas cohibentem revoca.
Supplico ad
Mentum tuum, et genua, et
Manum advolutus,
Et canas lacrymas emittens.
O fili,
Cohibe animum ſævi leonis, ne
Curſum ad letiferum impium inſtigeris,
Mala volens malis addere, ô fili.

IAMBI.

The. Age! Te, qui ſedes miſeram ſeſſionem,
Jubeo amicis vultum tuum oſtendere.
Nulla caligo enim adeò nigram nubem habet,
Quæ malorum tuorum calamitatem poſſit occultare.
Cur mihi protendens manum fugere ſignificas,
Nè me piaculum tuorum alloquiorum feriat?
Nihil recuſo tecum infelix eſſe.
Etenim fui aliquando felix: illuc *mens eſt* referenda,
Quùm me ſalvum ex inferis in lucem eduxiſti.
Odi enim gratiam amicorum ſeneſcentem;
Et *eum*, qui bonis quidem *rebus* frui vult,
Sed non unà navigare cum amicis calamitoſis.
Surge, detege miſerum caput,
Intuere nos. Quicunque mortalium generoſus *eſt*,
Caſus deorum fert, nec recuſat.
Her. O Theſeu, vidiſtíne hanc ſtragem meorum liberorum?
The. Audivi, et videnti mala indicas.
Her. Cur igitur meum caput detexiſti ſoli?
The. Quid nî? polluíſne Deos, cum ſis homo?
Her. Fuge, ô miſer, impiam contagionem meam.
The. Nullum contagium amicis ab amicis.
Her. Laudo; quòd autem tibi benefecerim, non inficior.
The. Ego verò cum beneficio ſim à te tum affectus, miſereor nunc tuî.
Her. Miſerandus enim ſum, qui occiderim meos liberos.
The. Lamentor tuâ cauſâ ob alias calamitates.
Her. Inveniſtíne alios in majoribus *poſitos* malis?
The. Mera infra cœlum infelicitas eſt.
Her. Ergo parati ſumus mori.
The. Putáſne tuas minas Diis aliquo modo curæ fore?
Her. Deus *eſt* arrogans, et ego erga Deos.
The. Comprime os; ne ſuperba loquens, majora patiaris.
Her. Plenus ſum jam malorum, neque eſt ampliùs locus ulli malo.
The. Quid igitur facies? quò iratus ferris?
Her. Mortuus ſub terram vadam, unde veni.
The. Dixiſti verba hominis vulgaris.
Her. Tu verò cùm extra calamitatem ſis, me mones.
The. Hercules quæſo iſta dicit, qui tam multa jam paſſus eſt?
Her. Nequaquam tanta, ſi metienda ſunt mala.
The. Benefactor hominum, et magnus amicus?

Her.

Her. Illi verò nihil juvant me, ſed vincit Juno.
The. Non patietur Græcia *te* per imperitiam mori.
Her. Audi nunc, ut verbis contendam
Contra tuas admonitiones: explicabo autem tibi,
Non vivendum mihi neque nunc, neque antea fuiſſe.
Nam primùm quidem ex eo natus ſum, qui occiſo
Sene patre matris, cùm eſſet cæde pollutus,
Duxit Alcmenam, quæ me peperit.
Cùm autem fundamentum generis non jactum eſt
Rectè, neceſſe eſt infelices eſſe liberos.
Jupiter verò, quicunque ille ſit Jupiter, genuit me inimicum
Junoni. Tu tamen nè quid moleſtè feras, ô ſenex:
Nam te judico patrem ego pro Jove.
Et cùm adhuc lactarem, truculentos ſerpentes
Clam immiſit in cunabula mea
Conjux Jovis, ut periremus.
Poſtquam verò carnis amictum adeptus ſum
Pubeſcentem, labores, quos pertuli, quorſum attinet me referre?
Quales nam aut leones, aut tri-corpores
Typhones, aut Gigantes, aut quadrupedes *feras*,
Prælium Centauris refertum non confeci:
Et utrinque habentem capita, et repullulantem canem
Hydram interfeci? et infinitorum aliorum laborum
Greges percurri, et ad inferos perveni,
Plutonis janitorem canem tricipitem in lucem
Ut educerem, Euryſthei juſſu.
Poſtremam verò cædem hanc miſer ſuſtinui *patrare*,
Liberis cæſis, domum ut coronarem malis.
Venio autem in eam neceſſitatem, ut neque in meis charis
Thebis habitare fas *ſit*: ſi verò maneam,
Ad quod templum, aut cœtum amicorum
Ibo? nec enim Atas affabiles habeo.
Sed Argos proficiſcar? quomodò, ſiquidem fugio patriam?
Age, an in aliam aliquam civitatem me conferam?
At poſtea limis oculis aſpiciemur, utpote noti,
Linguæ amaris ſtimulis exagitati:
Nonne hic *eſt filius* ille Jovis, qui filios olim interfecit,
Et uxorem? an non ex hâc terrâ in malam rem abibit?
At viro, qui aliquando dicebatur beatus,
Acerba *eſt* mutatio: at cui ſemper malè
Eſt, nihil dolet, qui miſerias habet cognatas.
Ad hanc autem calamitatem venturum me aliquandò puto.
Etenim tellus mittet vocem, interdicens mihi
Nè attingam terram, et mare, nè trajiciam,
Et fontes fluminum, et eum, qui rotatur,
Ixionem, in vinculis, imitabor.
Et hoc *eſt* optimum; ut nemo Græcorum me videat,
Inter quos bonâ fortunâ utentes eramus beati.
Quid igitur opus eſt me vivere? quod lucrum habebimus,
Si vitam inutilem habeamus?
Tripudiet igitur inclyta illa uxor Jovis,
Pulſans Olympii Jovis pedem ſandalio.
Fecit enim voluntatem, quam voluit,
Virum in Græciâ principem ab ipſis fundamentis
Surſum atque deorſum evertens. Talem Deam
Quis adoraret? quæ propter mulierem
Invidens thalamo Jovis, benefactores
Græciæ perdidit, qui extra omnem culpam ſunt.
The. Non eſt alterius Dei molimen iſtud,
Quàm uxoris Jovis. Hoc rectè ſentis.
[Facilius *te* monere, quàm *ipſe* mala pati.]
Nullus autem mortalium eſt illæſus à fortunâ,
Neque deorum, ſi modò non *ſunt* falſa poetarum carmina.
An non matrimonia inter ſe, quæ nullâ lege *permittuntur*,
Contraxerunt? nonne propter tyrannidem vinculis
Patres ignominiosè-affecerunt? et tamen habitant
Cœlum, et ſua peccata tulerunt *æquo animo*.
Sed quid dices? ſi tu quidem cum ſis mortalis,
Nimium immoderatè gemas *vitæ* caſus, Dii verò non
Thebas igitur relinque propter legem:
Sequere verò nos ud urbem Palladis,
Ibi purgatis tuis manibus à piaculo,
Dabo tibi domum, et partem opum mearum.
Munera verò quæ habeo à civibus, ſervatis adoleſcentibus
Bis ſeptem, interfecto tauro Gnoſſio,
Hæc tibi dabo: ubique verò regionis mihi
Agri ſunt conſecrati. Hi denominati
A te deinceps ab hominibus vocabuntur
Vivo: cum verò mortuus ad inferos veneris,
Sacrificiis, et lapideis tumulis,
Tota Athenienſium civitas *te* celebrabit.
Pulchrum enim civibus *eſt* ornamentum, à Græcis
Gloriam conſequi, virum bonum dum adjuvant.
Et ego tibi gratiam pro meâ ſalute
Hanc referam: nunc enim es indigus amicorum.
Quando autem *aliquem* dii honorant, non opus eſt amicis:
Deus enim ſatis *eſt* ad juvandum, cùm vult.
Her. Hei mihi, aliena enim ſunt hæc à meis malis.
Ego verò Deos neque connubia illegitima
Amare puto, neque vincula manibus injicere.
Neque exiſtimavi unquam, neque credam,
Alterum alterius dominum fuiſſe.
Nam Deus, qui quidem reverà Deus ſit, indiget
Nullius: poetarum *verò ſunt* hæ miſeræ fabulæ.
Et quanquam in calamitate ſum, tamen cogitavi
Nè timiditatis alicujus accuſer, ſi relinquam lucem.
Quiſquis enim non ſuſtinet adverſos caſus,
Is ne viri quidem telum poterit ſuſtinere:
Fortiter-expectabo mortem. Ibo autem in civitatem
Tuam, et gratiam habeo pro donis infinitam.
At guſtavi jam labores innumeros,
Quorum nihil recuſavi, neque ab oculis
Stillavi *lacrymarum* fontes, neque putavi me unquam
Eò perventurum, ut emitterem ex oculis lacrymas.
Nunc verò, ut apparet, fortunæ ſerviendum *eſt*.
Eſto! ô ſenex, vides meum exilium,
Vides etiam me proprium-interfectorem meorum liberorum.
Hos manda tumulo, et orna cadavera,
Lacrymis honorans (lex enim me non finit.)

Admovens

Admovens ad pectus matris, et dans in ulnas
Conjunctionem miseram, quam ego miser
Invitus perdidi. Postquam verò terrâ mortuos occultaveris,
Habita hanc urbem, miserè quidem, sed tamen
Coge animum ad ferendum mecum unà mea mala.
O liberi, qui procreavit et tuebatur vos, pater
Perdidit, neque fructum percipitis ex meis honestis,
Quæ ego comparavi ex laboribus per vim,
Gloriam vobis, honestum ex patre fructum.
Teque non similiter, ô misera, perdidi,
Ut tu fidelitèr servâsti meum thalamum,
Longam domûs custodiam in ædibus tolerans.
Heu meam uxorem, et liberos! heu me!
Quàm miserè egi, et jam avellor
A liberis, et uxore. O acerbæ osculorum
Delectationes, et tristis societas horum armorum.
Dubito enim, utrum hæc retinere, an dimittere debeam,
Quæ ad latus meum accidentia hæc dicent:
Nobis perdidisti liberos, et uxores: habes nos
Liberorum-interfectores tuorum: deindè ego ulnis ea
Feram? quid dicens? sed nudatus armis,
Quibus *res* præclarissimas gessi in Græciâ,
Objiciens me hostibus turpitèr moriar?
Non relinquenda hæc *sunt:* sed miserè licet servanda.
In unâ quâdam *re* me adjuves, Theseu: immortalis canis
Adducti-præmia ad Argos euns mecum constitue,
Nè quid ob liberorum dolorem mihi soli accidat.
O terra Cadmi, et universus populus Thebanus,
Tondemini, simul-lugete, ite ad sepulturam
Liberorum, omnes verò uno ore lugete
Mortuos, et me: omnes periimus,
Junonis unâ percussi miserâ calamitate.

The. Surge, ô miser: satis enim *est* lacrymarum.
Her. Non possum: nam artus mei obriguerunt.
The. Etenim et robustos dejiciunt calamitates.
Her. Heu!
Utinam fiam hîc Lapis immemor malorum.
The. Cessa; da verò manum amico ministro.
Her. Verùm *cave*, nè sanguinem abstergam vestibus tuis.
The. Absterge, nè parcas: non recuso.
Her. Orbatus liberis, habeo te nihilominus loco filii.
The. Da collo tuam manum: ego enim te ducam.
Her. Par sanè hoc *est* amicorum: sed alter infelix *est*.
O senex, talem virum amicum oportet comparare.
Am. Patria enim, quæ procreavit hunc, *est* prole-felix.
Her. Thesèu, convertas me retrò, ut videam liberos.
The. Tanquam hoc quoddam solatium habens, levior futurus sis.
Her. Cupio: volo applicari ad pectus patris.
Am. Ecce hæc, ô fili: quæ enim mihi grata sunt studes.
The. Itáne malorum tuorum non ampliùs memor es?
Her. Omnia illa minora his mala perpessus sum.
The. Si viderit aliquis *te* effœminatum, non laudabit.
Her. Vivens humilis, an videor tibi laborum præmia prodere?
The. Sanequam: inclytus ille Hercules dolore ægrotans.
Her. Qualis tu eras, cum in malis apud inferos eras?
The. Animi fortitudine profectò vir eram quovis inferior.
Her. Quomodo igitur adhuc dicis me malis fractum esse?
The. Procede. *Her.* Vale, ô senex. *Am.* Et tu, fili mi.
Her. Sepelito, ut dixi, liberos. *Am.* Sed quis me, fili, *sepeliet?*
Her. Ego. *Am.* Quando veniens? *Her.* Ubi sepelieris liberos.
Am. Quomodo? *Her.* Athenas usque à Thebis audiam.
Verùm liberos, vix toleranda piacula, intus fer.
Nos verò, qui perdidimus domum dedecore,
Sequemur, *ut* perditæ scapulæ, Theseum.
Quicunque verò divitias, aut potentiam, magis quàm amicos
Bonos habere cupit, malè sentit.

ANAPÆSTI.

Cho. Imus miserabiles, et valdè-lugentes
Amissis maximis amicis.

Euripidis Herculis Furentis Finis.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΗΛΕΚΤΡΑ.

VICTORII Argumentum ELECTRÆ.

CÆSO per dolum Agamemnone, regnoque Argivorum occupato, Ægiſthus filios quoque ipſius interimere voluit. Oreſtes infans è mediâ cæde à ſorore Electrâ ereptus, ſervo in aliam terram aſportandus traditur: feminis vitam ſocia facinoris Clytæmneſtra ab adultero impetravit. Quarum alteram ferociorem quum jam nubilem Ægiſthus videret, periculum ſibi inde creari exiſtimans, nobili alicui dare nuptum recuſavit, nec domi grandem jam tenere, metuens furtivas nuptias, tutum eſſe credens, colono cuidam conciliavit, qui ſe indignum eo matrimonio intelligens, integram illam ſervavit. Oreſtes adultus, et patris ulciſcendi, et regni recuperandi cupidus, clam in agrum Argivûm ſe contulit, ſororemque, quam extra urbem vivere audierat, invenit: à quâ quid fieri oporteret admonitus, uſuſque operâ veteris ſui conſervatoris, manúſque fidelis amici comitiſque Pyladis, Ægiſthum primùm in agro immolantem necâvit: deinde Clytæmneſtram, tractam in inſidias ab Electrâ, interfecit. Quo parricidio perpetrato, ſtatim ipſos vehementer pœnituit, quod toto pectore expetiverant, feciſſe. Confectos filios ægritudine, ac ſe ſceleris damnantes, affines ipſis ſanguine Caſtor ac Pollux adventu ſuo conſolantur: et quid è re natâ facere illos opus ſit docent, cunctaque plena maximarum perturbationum componunt.

Exitus igitur fabulæ ἀπὸ μηχανῆς, ac ſimilis admodum diſſolutioni Oreſtis. Quod enim hic faciunt Dioſcuri, illic Apollo præſtitit. Utriuſque finis, cum minimè triſtis ſit (non malè enim actum eſt cum ſuperſtitibus, ac voti penè compotes omnes facti ſunt) magis proprius eſſe comœdiæ, quam tragœdiæ, videtur: nam quod

in

in argumento hic fingit Poeta, Colonum illum à virgine, quam domi diu habuerit, ſe abſtinuiſſe, non verifimile eſt: quod tamen vitium ipſe purgare ſummo ſtudio conatur, cùm eum, quamvis pauperem hominem, nobili ſtirpe natum dicit, ut generoſitas animi iniquitate fortunæ extingui non potuerit. Præterea cùm reformidaſſe eum Oreſtem narrat, ſi quando revertiſſet, ne pœnas illi daret violatæ ſororis, ſed etiam ſecum quoque illum cogitaſſe demonſtrat, non habuiſſe jus in alienam filiam Ægiſthum, ut ratæ nuptiæ illæ ullo pacto eſſe potuerint. Siquid aliud hujuſcemodi eſt in coagmentatione rerum, quod ratione careat, nec ſatis bellè cohæreat, id eruditi et ingenioſi viri videbunt. Neque enim nobis propoſitum eſt id accuratè oſtendere. Utinam, ut hæc fabula partes quaſdam habet elegantiſſimas, ſummoque artificio confectas, necnon optimarum veriſſimarumque ſententiarum tota plena eſt, ita reprehenſione hac, culpâque vacaret, ac rectam *οἰκονομίαν* haberet.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος, ὑποκειται ἐν ὁρίοις τῆ Ἀργείας γῆς. Ὁ δὲ Χόρος συνέσκεν ἐξ ἐπιχωρίων γυναικῶν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΥΤΟΥΡΓΟΣ ΜΥΚΗΝΑΙΟΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΠΥΛΑΔΗΣ *κωφὸν πρόσωπον.*

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΧΟΡΟΣ.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ.

Περιλήψεως ὁ ΑΥΤΟΥΡΓΟΣ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ὦ Γῆς παλαιὸν Ἄργος, Ἰνάχου ῥοαὶ,
Ὅθέν ποτ', ἄρας ναυσὶ χιλίαις Ἄρη,
Εἰς γῆν ἔπλευσε Τρῳάδ' Ἀγαμέμνων ἄναξ.
Κτείνας δὲ τὸν κρατοῦντ' ἐν Ἰλιάδι χθονὶ
Πρίαμον, ἑλών τε Δαρδάνου κλεινὴν πόλιν,
Ἀφίκετ' εἰς τόδ' Ἄργος, ὑψηλῶν δ' ἐπὶ
Ναῶν τέθεικε σκῦλα πλεῖστα βαρβάρων.
Κἄκδ μ̂, εὐτύχησεν· ἐν δὲ δώμασι
Θνήσκει γυναικὸς Κλυταιμνήστρας δόλῳ, πρὸς
Καὶ τοῦ Θυέστου παιδὸς Αἰγίσθου χερί.
Χ' ὡ μ̂, παλαιὰ σκῆπτρα Ταντάλου λιπὼν,
Ὄλωλεν· Αἴγισθος δὲ βασιλεύει χθονὸς,
Ἄλοχον ἐκείνου Τυνδαρίδα κόρην ἔχων.
Οὓς δ' ἐν δόμοις ἔλιπεν, ὅτ' εἰς Τροίαν ἔπλει,
Ἄρσενά τ' Ὀρέστην, θῆλυ τ' Ἠλέκτρας θάλος,

Τὸν μὲ πατρὸς γεραιὸς ἐκκλέπτᾳ τροφεὺς,
Μέλλοντ' Ὀρέστῃ χερὸς ὑπ' Αἰγίσθου θανεῖν,
Στροφίῳ τ' ἔδωκε Φωκέων εἰς γῆν τρέφειν·
Ἡ δ' ἐν δόμοις ἔμεινεν Ἠλέκτρα πατρός·
Ταύτῃσι ἐπειδὴ θαλερὸς εἶχ' ἥβης χρόνος,
Μνηστῆρες ἦταν τῶν Ἑλλάδος εὐγενῶν χθονός.
Δείσας ὅ, μή τῳ παῖδας Ἀργείων τέκοι,
Ἀγαμέμνονος ποινάτορας, εἶχεν ἐν δόμοις
Αἴγισθος, ἀλλ' ἔκλῃζε νυμφίῳ τινί.
Ἐπεὶ δ' ἦ τοῦτ' ἦν φόβος πολλοῦ πλέον,
Μή τῳ λαθραίως τέκνα γυναίῳ τέκοι,
Κτανεῖν σφ' ἐβουλεύσατ' ὠμόφρων· ἡ δ' ὅμως
Μήτηρ νιν ἔξέσωσεν Αἰγίσθου χερός.
Εἰς μὲ γὰρ ἄνδρα σκῆπτρ' εἶχ' ὀλωλότα,
Παίδων δ' ἔδεισε μὴ φθονηθείη φόνῳ.
Ἐκ τῶνδε δὴ τοιῶνδ' ἐμηχανήσατο
Αἴγισθος· ὃς μὲ γῆς ἀπηλλάχθη φυγὰς
Ἀγαμέμνονος παῖς, χρυσὸν εἶπεν, ὃς ἂν κτάνῃ.
Ἡμῖν δ' ὃ δὴ δίδωσιν Ἠλέκτραν ἔχειν
Δάμαρτα, πατέρων μὲ Μυκηναίων ἄπο
Γεγῶσιν· ὁ δὴ τοῦτο γ' ἐξελέγχομαι·
Λαμπροὶ γὰρ εἰς γένος γε· χρημάτων δ' ὅ δὴ
Πένητες, ἔνθεν ἧσσονες δόξαν φέρω·
Ὡς, ἀδενὲς δοὺς, ἀδενῆ λάβοι φόβον.
Εἰ γάρ νιν ἔσχεν ἀξίωμ' ἔχων ἀνὴρ,
Εὖδον' ἂν ἐξήγειρε τ' Ἀγαμέμνονος
Φόνον, δίκην τ' ἂν ἦλθεν Αἰγίσθῳ τότε.

Ἧν

Ἦν ὅποτ' αὐτὴς ὅδε (σεσύοιδέ μοι Κύπρις)
Ἡγμένη εὐνῇ πᾶθένος· οὐ δ' ἔτ' ἔστι δή.
Αἰσχύνομαι γὰρ ἀλδίων ἀνδρῶν τέκνα
Λαβὼν, ὑβρίζειν, ἀ καταξίως γεγώς.
Στένω ἢ τ' λόγοισι πιθέυοντ' ἐμοὶ
Ἄθλιον Ὀρέστην, εἴποτ', εἰς Ἄργος μολὼν,
Γάμους ἀδελφῆς δυσυχεῖς εἰσόψεται.
Ὅστις δέ μ' εἰ φροὶ μῶθος, εἰ λαβὼν
Νέαν ἐς οἴκους πᾶθένον, μὴ στυγάνει,
Γνώμης πονηρᾶς χαιόσαν ἀναμετρήσθω·
Τὸ σῶφρον ἴσω, κἀυτὸς αὖ τοιοῦτος ὤν.
Ἠλέ. Ὦ νὺξ μέλαινα, χρυσέων ἄστρων τροφὲ,
Ἐν ἧ τόδ' ἄγγος τῷδ' ἐφεδρεῦον κάρᾳ
Φέρουσα, πηγὰς ποταμίους μετέρχομαι,
(Οὐ δή π χρείας εἰς τοσόνδ' ἀφιγμένη,
Ἀλλ' ὡς ὕδωρ θείξωμεν Αἰγίσθου θεοῖν)
Γόους τ' ἀφίημ' αὐθέ' εἰς μέγαν πατεί.
Ἡ γὰρ τανυώλης Τυνδαρὶς, μήτης ἐμὴ,
Ἐξέβαλέ μ' οἴκων, χαίρεἰ τ πλεμῆνι πόσι.
Τεκοῦσα δ' ἄλλους παῖδας Αἰγίσθῳ πάρος,
Πάρεργ' Ὀρέστην, κἀμὲ ποιεῖται δόμων.
Αὐτη. Τί γὰρ τάδ', ὦ δύστην', ἐμοὶ μοχθεῖς χάριν,
Πόνους ἔχουσα, τοῦθεν εὖ τεθραμμένη,
Καὶ ταῦτ' ἐμοῦ λέγοντος, οὐκ ἀφίσασαι;
Ἠλέ. Ἐγώ σ' ἴσον θεοῖσιν ἡγοῦμαι φίλον·
Ἐν τοῖς ἐμοῖς γὰρ οὐκ ἐνύβρισας κακοῖς.
Μεγάλη γ' ἀνθρώποις μοῖρα, συμφορᾶς κακῆς

Ἰατρὸν

Ἰατρὸν εὑρεῖν, ὡς ἐγώ σε λαμβάνω.
Δῦ δή με καὶ κέλθυσον, εἰς ὅσον θένω,
Μόχθου πικρουφίζεσαν, ὡς ῥᾷον φέρῃς,
Συνεκκομίζειν σοι πόνους· ἄλις δ' ἔχεις
Τἄξωθεν ἔργα· τὰν δόμοις δ' ἡμᾶς χρεὼν
Ἐξυπερέπιζειν· εἰσίοντι δ' ἐργάτῃ
Θύραθεν ἡδὺ τἄνδον εὐρίσκειν καλῶς.
Αὐτ. Εἴ τοι δοκεῖ σοι, σεῖχε· κἀγὼ μὲν πέφυκα
Πηγαῖ μελάθρων τῶνδ'· ἐγὼ δ', ἅμ' ἡμέρᾳ
Βοῦς εἰς ἀρότους εἰσβαλὼν, ἀπερῶ γύας·
Ἀργὸς γὰρ οὐδεὶς, θεὸς ἔχων ἀνὰ στόμα,
Βίον διώκοι' ἂν ξυλλέξειν ἄνευ πόνου.
Ὀρέ. Πυλάδη, σὲ γὰρ δὴ πρῶτον ἀνθρώπων ἐγὼ
Πιστὸν νομίζω κ φίλον, ξένον τ' ἐμοί.
Μόνος δ' Ὀρέστην τόνδ' ἐθαύμαζες φίλων,
Περίστονθ' ἃ πρέσστω, δεῖν' ὑπ' Αἰγίσθου παθὼν,
Ὅς μου κατέκτα πατέρα, χ' ἡ παναθλία
Μήτηρ· ἀφῖγμαι δ' ἐκ θεοῦ μυκηρίων
Ἀργεῖον ὅδας, οὐδενὸς ξυνειδότος,
Φόνον φονεῦσι πατρὸς ἀλλάξων ἐμοῦ.
Νυκτὸς γὰ τῆσδε πρὸς τάφον μολὼν πατρὸς,
Δάκρυά τ' ἔδωκα, κ κόμης ἀπηξάμην,
Πυρᾷ τ' ἐπέσφαξ' αἷμα μηλείου φόνου,
Λαθὼν τυραννους, οἱ κρατοῦσι τῆσδε γῆς.
Καὶ τειχέων μὲ ἐντὸς ὑβαίνω πόδα,
Δυοῖν δ' ἀμίλλαιν ξυντιθεὶς, ἀφικόμην
Πρὸς τέρμονας γῆς τῆσδε, ἵν' ἐκβάλω ποδὶ

Ἄλλην

Ἄλλην ἐπ' αἶαν, εἴ μέ τις γνοίη σκοπῶν·
Ζητοῦντ' ἀδελφὴν (φασὶ γάρ νιν ἐν γάμοις
Ζευχθεῖσαν οἰκεῖν, οὐδὲ πιθένον μένειν)
Ὡς συγγένωμαι, καὶ φόνου συνεργάτιν
Λαβὼν, τά γ' εἴσω τειχέων σαφῶς μάθω.
Νῦν οὖν, Ἕως γὰρ λευκὸν ὄμμ' ἀναίρεται,
Ἔξω τρίβου τοῦδ' ἴχνος ἀλλαξώμεθα.
Ἢ γάρ τις ἀροτὴρ, ἤ τις οἰκέτις γυνὴ,
Φανήσετ' νῷν, ἥντιν' ἱστορήσομεν,
Εἰ τούσδε ναίει σύγγονος τόποις ἐμή.
Ἀλλ', εἰσορῶ γὰρ τήνδε προσπόλων τινὰ,
Πηγαῖον ἄχθος ἐγκεκαρμένῳ κάρᾳ
Φέρουσαν, ἑζώμεσθα, κἀκπυθώμεθα
Δούλης γυναικὸς ἤν τι δεξώμεσθ' ἔπος,
Ἐφ' οἷσι, Πυλάδη, τήνδ' ἀφίγμεθα χθόνα.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Ἠλέ. 1 Σύντειν', ὥρα, ποδὸς ὁρμάν·
2 Ὦ ἔμβα, ἔμβα κατακλαίουσα.
3 Ἰώ μοι, μοι·
4 Ἐγενόμαν Ἀγαμέμνονος
5 Κούρα, καί με τέκε Κλυταιμνήστρα,
6 Στυγνὰ Τυνδαρέου κόρα·
7 Κικλήσκουσι δέ μ' ἀθλίαν

8 Ἠλέκτρειν πολιῆται.
9 Φεῦ, φεῦ· τῶν σχετλίων πόνων,
10 Καὶ ςυγερᾶς ζωᾶς, ὦ πάτερ.
11 Σὺ δ' ἐν ᾅδᾳ δὴ
12 Κεῖσαι, σᾶς ἀλόχου σφαγεὶς
13 Αἰγίσθου τ', Ἀγάμεμνον.
14 Ἴθι τὴν αὐτὸν ἔγειρε γόον,
15 Ἄναγε πολύδακρυν ἀδονάν.
16 * * * * * * *

Ἀντιςροφή.

1 Συμπτειν', ὥρα, ποδὸς ὁρμάν·
2 Ὦ ἔμβα, ἔμβα κατακλαίουσα.
3 Ἰώ μοι, μοι·
4 Τίνα πόλιν, τίνα δ' οἶκον, ὦ
5 Τλᾶμον σύγγονε, λατρεύεις,
6 Οἰκτρὰν ἐν θαλάμοις λιπὼν
7 Πατρῴοις, ἐπὶ συμφοραῖς
8 Ἀλγίςαισιν, ἀδελφεάν;
9 Ἔλθοις τῶνδε πόνων ἐμοὶ
10 Τᾷ μελέᾳ λυτὴρ, ὦ Ζεῦ, Ζεῦ,
11 Πατρί θ' αἱμάτων
12 Ἐχθίςων ἐπίκουρος, Ἄρ-
13 γει κέλσας πόδ' ἀλάταν.
14 Θὲς τόδε τεῦχος, ἐμῆς ἀπὸ κρα-
15 τὸς ἑλοῦσ', ἵνα πατρὶ γόους
16 Νυχίοις ἐπορθοβοάσω.

Ἐπῳδός.

Ἐπῳδός.

1 Ἰαχὰν ἀοιδὰν, μέλος ἄϊδα, πάτερ,
2 Σοὶ κ̅τ̅ γᾶς ἐννέπω γόοις,
3 Οἷς ἀεὶ τὸ κατ' ἦμαρ
4 Διέπομαι· κ̅τ̅ μ̅ φίλαν
5 Ὄνυχι τεμνομένα δέραν,
6 Χέρα τε κρᾶτ' ἀποκούριμον τιθεμένα
7 Θανάτῳ σῷ.
8 Ἒ, ἔ· δρύπτε κάρα.
9 Οἷα δέ τις κύκνος ἀχέτας
10 Ποταμίοις παρὰ χεύμασι
11 Πατέρα φίλτατον καλῇ,
12 Ὀλόμενον δολίοις βρόχων
13 Ἕρκεσιν, ὡς σὲ τ̅ ἄθλιον
14 Πατέρ' ἐγὼ κατακλαίομαι,
15 Λουτρὰ πανύσταθ' ὑδρανάμενον χροΐ,
16 Κοίτᾳ ἐν οἰκτροτάτᾳ θανάτου.
17 Ἰώ μοι, μοι·
18 Πικρᾶς μ̅ πελέκεως τομᾶς σᾶς, πάτερ,
19 Πικρᾶς δ' ἐκ Τροίας ὁδοῦ βουλᾶς.
20 Οὐ μίτραις σὲ γυνὴ
21 Δέξατ', οὐδ' ἐπὶ στεφάνοις
22 Ξίφεσι δ' ἀμφιτόμοις λυγρὰν
23 Αἰγίσθου λώβαν θεμένα,
24 Δόλιον ἔχεν ἀκοίταν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟ-

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Ἀγαμέμνονος ὦ χόρα, ἦλυθον Η-
2 λέκτρα ποτὶ σὰν ἀγροτέραν αὐλάν.
3 Ἐμολέ τις, ἔμολε χαλκηπόδων ἀνὴρ
4 Μυκηναῖος, ἱππεύων.
5 Ἀγγέλλει δ', ὅπ νῦν τελταίαν
6 Καρύσσουσιν θυσίαν
7 Ἀργεῖοι· πᾶσιν δ' ἅμ' Ἥρᾳ
8 Μέλλουσι παρθενικαὶ στείχειν.

Στροφὴ β'.

Ἠλέ. 1 Οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις, φίλαι,
2 Θυμὸν, ὐδ' ἐπὶ χρυσέοις
3 Ὄρμοις, ἐκπεπόταμαι
4 Τάλαιν', οὐδὲ σὰν χορεύσ
5 Ἀργείοις ἅμα νύμφαις,
6 Ἑλικτὸν χρόνιον πόλεμον.
7 Δάκρυσι χέω,
8 Δακρύων δέ μοι μέλει
9 Δειλαίᾳ τὸ κατ' ἦμαρ.
10 (Σκέψαι μ' ὑπαρχὰν κόραν,
11 Καὶ τύχᾳ τάδ' ἐμᾷ πέπλων)
12 Εἴπέρ ποτ' Ἀγαμέμνονος
13 Κύρας, τὰ, βασιλεία

14 Τὰ,

14 Τὰ, Τροία θ'· ἅ μου πατέρος
15 Μεμναταί ποθ' ἁλοῦσα.

Ἀντιστροφὴ α'.

Χο. 1 Μεγάλα θεός· ἀλλ' ἴθι, καὶ σὺ ἐμοῦ
2 Χρῆσαι πολύπτυκα φάρεα δῦναι,
3 Χρύσεά τε χάρισαι προσθήματ' ἀγλαΐας.
4 Δοκεῖς τοῖς σοῖσι δακρύοις,
5 Μὴ τιμῶσα θεοὺς, κρατήσειν
6 Ἐχθρῶν; οὔτοι στοναχαῖς,
7 Ἀλλ' εὐχαῖς τοὺς θεούς γε σεβίζου-
8 σ', ἕξεις εὐαμερίαν, ὦ παῖ.

Ἀντιστροφὴ β'.

Ἠλέ. 1 Οὐδεὶς θεῶν ἐνοπὰς κλύει
2 Τᾶς δυσδαίμονος, οὐ παλαι-
3 ῶν πατρὸς σφαγιασμῶν.
4 Οἴμοι τοῦ καταφθιμένου,
5 Τοῦ τε ζῶντος ἀλάτα,
6 Ὃς ποῦ γᾶν ἄλλαν κατέχει
7 Μέλεος, ἀλαίνων
8 Ποτὶ θῆσσαν ἑστίαν,
9 Τοῦ κλεινοῦ πατρὸς ἐκφύς.
10 Αὐτὰ δ' ἐν χέρνησι δόμοις
11 Ναίω ψυχὰν τακομένα,
12 Δωμάτων πατρῴων φυγὰς,
13 Οὐρείας ναίουσ' ἐρίπνας.

14 Μάτης δ' ἐν λέκτροις φόνιος
15 Ἄλλῳ σύγγαμος οἰκεῖ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Πολλῶν κακῶν Ἕλλησιν αἰτίαν ἔχει
Σῆς μητρὸς Ἑλένη σύγγονος, δόμοις τε σοῖς.
Ἠλέ. Οἴμοι, γυναῖκες, ἔξεδον θρηνημάτων.
Ξένοι τινὲς πρὸ οἴκων οἵδ', ἐφεστίους
Εὐνὰς ἔχοντες, ἐξανίστανθ' λέχους·
Φυγῇ, σὺ μὲ κατ' οἶμον, εἰς δόμους δ' ἐγὼ,
Φῶτας κακόεργοις ἐξαλύξωμεν ποδί.
Ὀρέ. Μέν', ὦ τάλαινα· μὴ τρέσῃς ἐμὲ χέρα.
Ἠλέ. Ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, ἀρκάσιτνώ σε μὴ θανεῖν.
Ὀρέ. Ἄλλοις κτάνοιμ' δὺ μᾶλλον ἐχθίστη σέθεν.
Ἠλέ. Ἄπελθε· μὴ ψαῦε, ὧν σε μὴ ψάυειν χρεών.
Ὀρέ. Οὐκ ἔσθ' ὅτῳ θίγοιμ' δὺ ἐνδικώτερον.
Ἠλέ. Καὶ πῶς ξιφήρης ἀρὸς δόμους λοχᾷς ἐμοῖς;
Ὀρέ. Μέναι' ἄκουσον, κἦ τάχ' οὐκ ἄλλως ἐρεῖς.
Ἠλέ. Ἔσχα· πάντως δ' εἰμὶ σῆ χρείστων γὸ εἶ.
Ὀρέ. Ἥκω φέρων σοι σὲ καστγνήτε λόγους.
Ἠλέ. Ὦ φίλτατ', ἆρα ζῶντος, ἢ τεθνηκότος;
Ὀρέ. Ζῇ· κρῶτα γάρ σοι τ' ἀγάθ' ἀγγέλλειν θέλω.
Ἠλέ. Εὐδαιμονοίης, μισθὸν ἡδίστων λόγων.
Ὀρέ. Κοινῇ δίδωμι τῶτο νῷν ἀμφοῖν ἔχειν.
Ἠλέ. Πῶ γῆς ὁ τλήμων τλήμονας φυγὰς ἔχων;
Ὀρέ. Οὐχ ἕνα νομίζων φθείρᾳ πόλεως νόμον.
Ἠλέ. Ἢ που ἀπανίζων τῦ κἀθ' ἡμέρεσιν βίᾳ;

Ὀρέ.

Ὀρέ. Ἔχει μέν· ἀσθενὴς δὲ δὴ φεύγων ἀνήρ.
Ἠλέ. Λόγον δὲ δὴ τίν' ἦλθες ἐκ κείνου φέρων;
Ὀρέ. Εἰ ζῇς, ὅπου τε ζῶσα συμφορὰς ἔχεις.
Ἠλέ. Οὐκοῦν ὁρᾷς μου πρῶτον ὡς ξηρὸν δέμας.
Ὀρέ. Λύπαις τε συντέτηκας· ὥστέ με στένειν.
Ἠλέ. Καὶ κρᾶτα, πλόκαμόν τ' ἐσκυθισμένον ξυρῷ.
Ὀρέ. Δάκνει σ' ἀδελφὸς, ὅ, τε θανὼν ἴσως πατήρ;
Ἠλέ. Οἴμοι· τί γάρ μοι τῶνδέ γ' ἔστι φίλτερον;
Ὀρέ. Φεῦ, φεῦ· τί δαὶ σὺ σῷ κασιγνήτῳ δοκεῖς;
Ἠλέ. Ἀπὼν ἐκεῖνος, οὐ παρὼν ἡμῖν φίλος.
Ὀρέ. Ἐκ τοῦ δὲ ναίεις ἐνθάδ' ἄστεως ἑκάς;
Ἠλέ. Ἐγημάμεσθ', ὦ ξεῖνε, θανάσιμον γάμον.
Ὀρέ. Ὤμωξ' ἀδελφὸν σόν· Μυκηναίων τινά;
Ἠλέ. Οὐχ' ὡς πατήρ μ' ἤλπιζεν ἐκδώσειν ποτέ.
Ὀρέ. Εἶφ', ὡς ἀκούσας σῷ κασιγνήτῳ λέγω.
Ἠλέ. Ἐν τοῖσδ', ἐκείνου τηλορὸς, ναίω δόμοις.
Ὀρέ. Σκαφεύς τις, ἢ βουφορβὸς, ἄξιος δόμων;
Ἠλέ. Πένης ἀνὴρ γενναῖος, εἴς τ' ἔμ' εὐσεβής.
Ὀρέ. Ἡ δ' εὐσέβεια τίς πρόσεστι σῷ πόσει;
Ἠλέ. Οὐ πώποτ' εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγεῖν.
Ὀρέ. Ἄγνευμ' ἔχων τί θεῖον, ἤ σ' ἀναξιῶν;
Ἠλέ. Γονέας ὑβρίζειν τοὺς ἐμοὺς οὐκ ἠξίου.
Ὀρέ. Καὶ πῶς γάμον τοιοῦτον οὐχ ἥσθη λαβών;
Ἠλέ. Οὐ κύριον τὴν δόντα μ' ἡγεῖται, ξένε.
Ὀρέ. Ξυνῆκ'· Ὀρέστῃ μή ποτ' ἐκτίσῃ δίκην.
Ἠλέ· Τοῦτ' αὐτὸ ταρβῶν· πρὸς δὲ καὶ σώφρων ἔφυ.

Ὀρέ.

Ὀρέ. Φεῦ·
Γενναῖον ἄνδρ' ἔλεξας, εὖ τε δραστέον.
Ἠλέ. Εἰ δή ποτ' ἥξει γ' εἰς δόμους, ὁ νῦν ἀπών.
Ὀρέ. Μήτηρ δέ σ' ἡ τεκοῦσα ταῦτ' ἠνέσχετο;
Ἠλέ. Γυναῖκες ἀνδρῶν, ὦ ξέν', οὐ παίδων, φίλαι.
Ὀρέ. Τίνος δέ σ' οὕνεχ' ὕβρισ' Αἴγισθος τάδε;
Ἠλέ. Τεκεῖν με βούλετ' ἀσθενῆ, τοιῷδε δούς.
Ὀρέ. Ὡς δῆθε παῖδας μὴ τέκοις ποινάτορας;
Ἠλέ. Τοιαῦτ' ἐβούλευσ', ὧν ἐμοὶ δοίῃ δίκην.
Ὀρέ. Οἶδεν δέ σ' οὖσαν παρθένον μητρὸς πόσις;
Ἠλέ. Οὐκ οἶδε· σιγῇ τοῦθ' ὑφαιρούμεσθά νιν.
Ὀρέ. Αἳ δ' οὖν φίλαι σοι τούσδ' ἀκούουσιν λόγους;
Ἠλέ. Ὥστε στέγειν γε τἀμὰ καὶ σ' ἔπη καλῶς.
Ὀρέ. Τί δῆθ' Ὀρέστης πρὸς τόδ' Ἄργος ἢν μόλῃ;
Ἠλέ. Ἥρου τόδ'; αἰσχρόν γ' εἶπας· οὐ γὰρ νῦν ἀκμή.
Ὀρέ. Ἐλθὼν δὲ δὴ πῶς φονέας ἂν κτάνοι πατρός;
Ἠλέ. Τολμῶν ὑπ' ἐχθρῶν οἷ' ἐτολμήθη πατήρ.
Ὀρέ. Ἢ καὶ μετ' αὐτοῦ μητέρ' ἂν τλαίης κτανεῖν;
Ἠλέ. Ταυτῷ γε πελέκει, τῷ πατὴρ ἀπώλετο.
Ὀρέ. Λέγω τάδ' αὐτῷ, καὶ βέβαια τ' ἀπὸ σοῦ.
Ἠλέ. Θάνοιμι, μητρὸς αἷμ' ἐπισφάξασ' ἐμῆς.
Ὀρέ. Φεῦ·
Εἰθ' ἦν Ὀρέστης πλησίον κλύων τάδε.
Ἠλέ. Ἀλλ', ὦ ξέν', οὐ γνοίην ἄν, εἰσιδοῦσά νιν.
Ὀρέ. Νέα γὰρ, οὐδὲν θαῦμ', ἀπεζεύχθης νέου.
Ἠλέ. Εἷς ἂν μόνος νιν τῶν ἐμῶν γνοίη φίλων.
Ὀρέ. Ἆρ' ὃν λέγουσιν αὐτὸν ἐκκλέψαι φόνου;

Ἠλέ.

Ἠλέ. Πατρός γε παιδαγωγὸς ἀρχαῖος γέρων.
Ὀρέ. Ὁ κατθανὼν δὲ σὸς πατὴρ τύμβου κυρῇ;
Ἠλέ. Ἔκυρσεν ὡς ἔκυρσεν, ἐκβληθεὶς δόμων.
Ὀρέ. Οἴμοι· τόδ' οἷον εἶπας· αἴσθησις γὰρ οὖν
Κἀκ τῶν θυραίων πημάτων δάκνει βροτούς.
Λέξον δ', ἵν' εἰδὼς σῷ κασιγνήτῳ φέρω
Λόγους ἀτερπεῖς, ἀλλ' ἀναγκαίους κλύειν.
Ἔνεστι δ' οἶκτος, ἀμαθίᾳ μὲν οὐδαμοῦ,
Σοφοῖσι δ' ἀνδρῶν· οὐ γὰρ οὐδ' ἀζήμιον,
Γνώμην ἐνεῖναι τοῖς σοφοῖς λίην σοφήν.
Χο. Κἀγὼ τὸν αὐτὸν τῷδ' ἔρον ψυχῆς ἔχω·
Πρόσω γὰρ ἄστεος οὖσα, τἂν πόλει κακὰ
Οὐκ οἶδα, νῦν δὲ βούλομαι κἀγὼ μαθεῖν.
Ἠλέ. Λέγοιμ' ἂν, εἰ χρή· χρὴ δὲ πρὸς φίλον λέγειν
Τύχας βαρείας τὰς ἐμὰς, κἀμοῦ πατρός.
Ἐπεὶ δὲ κινεῖς μῦθον, ἱκετεύω, ξένε,
Ἄγγελλ' Ὀρέστῃ τἀμὰ καὶ κείνου κακά.
Πρῶτον μὲν οἵοις ἐν πέπλοις αὐλίζομαι,
Πίνῳ θ' ὅσῳ βέβριθ', ὑπὸ στέγαισί τε
Οἵαισι ναίω, βασιλικῶν ἐκ δωμάτων.
Αὐτὴ μὲν ἐκμοχθοῦσα κερκίσιν πέπλους,
Ἢ γυμνὸν ἔξω σῶμα, καὶ στερήσομαι·
Αὐτὴ δὲ πηγὰς ποταμίους φορουμένη·
Ἀνέορτος ἱερῶν, καὶ χορῶν τητωμένη·
Ἀναίνομαι δὲ γυναῖκας, οὖσα παρθένος·
Ἀναίνομαι δὲ Κάστορ', ὦ, πρὶν εἰς θεοὺς
Ἐλθεῖν, ἐμὲ μνήστευον, οὖσαν ἐγγενῆ.

Μήτηρ δ' ἐμὴ Φρυγίοισιν ἐν σκυλεύμασιν
Θρόνῳ κάθηται, πρὸς δ' ἕδρας Ἀσιήτιδες
Δμωαὶ στατίζουσ', ἃς ἔπερσ' ἐμὸς πατὴρ,
Ἰδαῖα φάρη χρυσέαις ἐζευγμένα
Πόρπαισιν· αἷμα δ' ἔτι πατρὸς κατὰ στέγας
Μέλαν σέσηπεν· ὃς δ' ἐκεῖνον ἔκτανεν,
Εἰς ταυτὰ βαίνων ἅρματ' ἐκφοιτᾷ πατρί·
Καὶ σκῆπτρ', ἐν οἷς Ἕλλησιν ἐστρατηλάτει,
Μιαιφόνοισι χερσὶ γαυροῦται λαβών.
Ἀγαμέμνονος δὲ τύμβος ἠτιμασμένος,
Οὐ πώποτ', οὐ χοὰς, οὐδὲ κλῶνα μυρσίνης,
Ἔλαβε· πυρὰ δὲ χέρσος ἀγλαϊσμάτων.
Μέθη δὲ βρεχθεὶς, τῆς ἐμῆς μητρὸς πόσις
Ὁ κλεινὸς, ὡς λέγουσιν, ἐνθρώσκει τάφῳ,
Πέτροις τε λεύει μνῆμα λάϊνον πατρὸς,
Καὶ τοῦτο τολμᾷ τοὔπος εἰς ἡμᾶς λέγειν·
Ποῦ παῖς Ὀρέστης; ἆρά σοι τύμβῳ καλῶς
Παρὼν ἀμύνει; ταῦτ' ἀπὼν ὑβρίζεται.
Ἀλλ', ὦ ξέν', ἱκετεύω σ', ἀπάγγειλον τάδε.
Πολλοὶ δ' ἐπιστέλλουσιν (ἑρμηνεὺς δ' ἐγὼ)
Αἱ χεῖρες, ἡ γλῶσσ', ἡ ταλαίπωρός τε φρὴν,
Κάρα τ' ἐμὸν ξυρηκὲς, ὅ τ' ἐκείνου τεκών.
Αἰσχρὸν γὰρ, εἰ πατὴρ μὲν ἐξεῖλεν Φρύγας,
Ὁ δ' ἄνδρ' ἕν', εἷς ὤν, οὐ δυνήσεται κτανεῖν,
Νέος πεφυκὼς, κἀξ ἀμείνονος πατρός.
Χο. Καὶ μὴν δέδορκα τόνδε, σὸν λέγω πόσιν,
Λήξαντα μόχθου πρὸς δόμους ὡρμημένον·

Αὐτου.

Αὐτ. Ἔα, τίνας τάσδ' ἐν πύλαις ὁρῶ ξένους;
Τίνος δ' ἕκατι πάσδ' ἐπ' ἀγραύλοις πύλας
Πρόσπλθον; ἢ μου δεόμενοι; γυναικί τοι
Αἰσχρὸν μετ' ἀνδρῶν ἑστάναι νεανιῶν.
Ἠλέ. Ὦ φίλτατ', εἰς ὕποπτα μὴ μόλῃς ἐμοὶ,
Τὸν ὄντα δ' εἴσῃ μῦθον· οἵδε γὰρ ξένοι
Ἥκουσ' Ὀρέσου πρός με κηρύκες λόγων.
Ἀλλ', ὦ ξένοι, σύγκτωπτε τοῖς εἰρημένοις.
Αὐτ. Τί φάσιν; ἀνὴρ ἔστι, κἀγὼ λεύσσω φάος;
Ἠλέ. Ἔστιν λέγω γοῦν· φασὶ δ' οὐκ ἄπις ἐμοί.
Αὐτ. Ἦ καί τι πατρὸς, σῶν τε μέμνηται κακῶν;
Ἠλέ. Ἐν ἐλπίσιν ταῦτ'· ἀσθενὴς φθόγων ἀνήρ.
Αὐτ. Ἦλθον δ' Ὀρέσου τίν' ἀγορεύοντες λόγον;
Ἠλέ. Σκοποὺς ἔπεμψε τόσδε τ' ἐμοῦ κακῶν.
Αὐτ. Οὐκοῦν τὰ μὲν λεύσσουσι, τὰ δ' οὐ που λέξεις.
Ἠλέ. Ἴσασιν· οὐδὲν τῶνδ' ἔχουσιν ἐνδεές.
Αὐτ. Οὐκοῦν πάλαι χρεὼν τοῖσδ' ἀνεπτύχθαι πύλας.
Χωρεῖτ' ἐς οἴκους· ἀντὶ γὰρ χρηστῶν λόγων
Ξενίων κυρήσετ', οἷ' ἐμὸς κεύθει δόμος.
Αἴρεσθ', ὀπαδοὶ, τῶνδ' ἔσω τεύχη δόμων,
Καὶ μηδὲν ἀντείπητε, φωτὸς φίλου φίλοι
Μολόντες ἀνδρός· κἀγὼ γὰρ, εἰ πένης ἔφυν,
Οὔ τοι τόγ' ἦθος δυσγλυὲς παρέξομαι.
Ὀρέ. Πρὸς θεῶν ὅδ' ἀνὴρ, ὃς σωσεκκλέπτει γάμους
Τοὺς σοὺς, Ὀρέστην θ' καταισχύνειν θέλων;
Ἠλέ. Οὗτος κέκλῃ) πόσις ἐμὸς τ' ἀθλίας.

Ὀρέ.

Ὀρέ. Φεῦ·

Οὐκ ἔς' ἀχειδὲς ὧδὲ εἰς εὐανδρίαν·
Ἔχουσι γὰρ παράδειγμα αἱ φύσεις βροτῶν.
Ἤδη γὼ εἶδον ἄνδρα γραιᾶς πατρὸς
Τὸ μηδὲν ὄντα, χρηστά τ' ἐκ κακῶν τέκνα.
Λιμόν τ' ἐν ἀνδρὸς πλουσίου φρενήματι,
Γνώμην τε μεγάλην ἐν πένητι σώματι.
Πῶς οὖν τις αὐτὰ διαλαβὼν ὀρθῶς κρινεῖ;
Πλούτῳ; πονηρὸν δ' ἄρα χρήσει κεκτῆ.
Ἢ τοῖς ἔχουσι μηδέν; ἀλλ' ἔχει νόσον
Πενία· διδάσκει δ' ἄνδρα τῇ χρείᾳ κακόν.
Ἀλλ' εἰς ὅπλ' ἔλθω; τίς δ', πρὸς λόγχην βλέπων,
Μάρτυς γένοιτ' ἂν, ὅστις ἔστιν ἀγαθός;
Κεφάλαιον εἰκῆ ταῦτ' ἐᾷν ἀφειμένα.
Οὗτος γὰρ ἀνὴρ, οὔτ' ἐν Ἀργείοις μέγας,
Οὔτ' αὖ δοκήσει δωμάτων ὠγκωμένῳ,
Ἐν τοῖς τε πολλοῖς ὢν, ἄριστος εὑρέθη.
Οὐ μὴ φρονήσετ', οἱ κενῶν δοξασμάτων
Πλήρεις πλανᾶσθε; τῇ δ' ὁμιλίᾳ βροτοὺς
Κρινεῖτε, κ τοῖς ἤθεσιν τοὺς εὐγενεῖς;
Οἱ γὰρ τοιοῦτοι τὰς πόλεις οἰκοῦσιν εὖ,
Καὶ δώματ'· αἱ δὲ σάρκες αἱ κεναὶ φρενῶν,
Ἀγάλματ' ἀγορᾶς εἰσίν· ὧδὲ γὰρ δορὶ
Μᾶλλον βραχίων ἀνδρὸς ἀνδρεῖος μιᾷ·
Ἐν τῇ φύσει δ' τοῦτο, κἀν εὐψυχίᾳ.
Ἀλλ', ἄξιος γὰρ ὅ, τε πρὶν, ὅ, τ' ὢ παρὼν,
Ἀγαμέμνονος παῖς, ὅπερ οὕνεκ' ἥκομεν·

Δεξώμεθ'

Δεξώμεθ' οἴκων καταλύσεις· χωρεῖν χρεὼν,
Δμῶες, δόμων τῶνδ' ἐντός· ὡς ἐμοὶ πένης
Εἴη πρόθυμος πλουσίου μᾶλλον ξένος·
Αἰνῶ μὲν αὖν τοῦδ' ἀνδρὸς εἰσδοχὰς δόμων,
Ἐβουλόμην δ' ἂν, εἰ κασίγνητός με σὸς
Εἰς εὐτυχοῦντας ἦγεν εὐτυχῶν δόμους.
Ἴσως δ' ἂν ἔλθοι· Λοξίου γὰρ ἔμπεδοι
Χρησμοὶ, βροτῶν δὲ μαντικὴν χαίρειν ἐῶ.
Χο. Νῦν, ἢ πάροιθεν, μᾶλλον, Ἠλέκτρα, χαρᾷ
Θερμαινόμεσθα καρδίαν· ἴσως γὰρ ἂν
Μόλις προβαίνουσ' ἡ τύχη σταίη καλῶς.
Ἠλέ. Ὦ τλῆμον, εἰδὼς δωμάτων χρείαν σέθεν,
Τί τούσδ' ἐδέξω μείζονας σαυτοῦ ξένους;
Αὐτου. Τί δ'; εἴπερ εἰσὶν, ὡς δοκοῦσιν, εὐγενεῖς,
Οὐκ, ἔν τε μικροῖς, ἔν τε μὴ, στέρξουσ' ὅρμως;
Ἠλέ. Ἐπεὶ νῦν ἐξήμαρτες, ἐν σμικροῖσιν ὤν,
Ἔλθ' ὡς παλαιὸν τροφὸν ἐμοῦ φίλου πατρός·
Ὃς ἀμφὶ ποταμὸν Ταναὸν, Ἀργείας ὄρους
Τέμνοντα γαίας, Σπαρτιάτιδος τε γῆς,
Ποίμναις ὁμαρτῇ, πόλεος ἐκβεβλημένος.
Κέλευε δ' αὐτὸν, εἰς δόμους ἀφιγμένον,
Ἐλθεῖν· ξένων τ' εἰς δαῖτα πορσῦναι τινά.
Ἠσθήσεταί τοι, καὶ προσεύξεται θεοῖς,
Ζῶντ' εἰσακούσας παῖδ', ὃν ἐκσώζει ποτέ.
Οὐ γὰρ πατρῴων ἐκ δόμων μητρὸς πάρα
Λάβοιμεν ἄν τι· πικρὰ δ' ἀγγείλειμεν ἂν,
Εἰ ζῶντ' Ὀρέστην ἡ τάλαιν' αἴσθοιτ' ἔτι.

Αὐτȣ. Ἀλλ', εἰ δοκεῖ σοι, τȣ́σδ' ἀπαγγελῶ λόγοις
Γέροντι, χώρει δ' εἰς δόμοις ὅσον τάχος,
Καὶ τἄνδον ἐξάρτυε· πολλά τοι γυνὴ
Χρῄζȣσ' ἂν εὕροι δαιτὶ προσφορήματα.
Ἔστιν δὴ τοσαῦτα τἀν δόμοις ἔτι,
Ὥσθ' ἕν γ' ἐπ' ἦμαρ τȣ́σδε πληρῶσαι βορᾶς.
Ἐν τοῖς τοιȣ́τοις δ' ἡνίκ' ἂν γνώμη πέσοι,
Σκοπῶ τὰ χρήμαθ' ὡς ἔχει μέγα σθένος,
Ξένοις τε δοῦναι, σῶμά τ' εἰς νόσον πεσὸν
Δαπάναισι σῶσαι· τῆ δ' ἐφ' ἡμέραν βορᾶς
Εἰς μικρὸν ἥκει· πᾶς γὰρ ἐμπλησθεὶς ἀνὴρ
Ὁ πλȣ́σιός γε, χ' ὡ πένης, ἴσον φέρει.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Κλειναὶ νᾶες, αἵ ποτ' ἔμβατε Τροίαν
2 Τοῖς ἀμετρήτοις ἐρετμοῖς,
3 Πέμπουσαι χορȣὺς μετὰ Νηρηΐδων·
4 Ἵν' ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελφὶς
5 Πρώραις κυανεμβόλοι-
6 σιν εἱλισσόμενος,
7 Πορεύων τὴν τᾶς Θέτιδος
8 Κȣ̃φον ἅλμα ποδῶν Ἀχιλλῆ,
9 Σὺν Ἀγαμέμνονι, Τροίας
10 Ἐπὶ Σιμουντίδας ἀκτάς.

Ἀντιστροφὴ

Ἀντιστροφὴ α'.

1 Νηρῇδες δ', Εὐβοΐδας ἀκτὰς λιποῦσαι,
2 Ἡφαίστου χρυσέων ἀκμόνων
3 Μόχθας ἀσπιστὰς ἔφερον τευχέων,
4 Ἀνά τε Πήλιον, ἀνά τε πρυμνὰς
5 Ὄσσας ἱερὰς νάπας,
6 Νυμφαίας σκοπιὰς,
7 Κόρας μάτευσ'· ἔνθα πατὴρ
8 Ἱππότας τρέφεν Ἑλλάδι φῶς,
9 Θέτιδος ἐνάλιον γόνον,
10 Ταχύπορον πόδ' Ἀτρείδαις.

Στροφὴ β'.

1 Ἰλιόθεν δ' ἔκλυον τινὸς ἐν
2 Λιμέσιν Ναυπλίοισι βεβῶτος,
3 Τᾶς σᾶς, ὦ Θέτιδος παῖ,
4 Κλεινᾶς ἀσπίδος ἐν κύκλῳ
5 Τοίαδε σήματα,
6 Δείματα Φρύγια, τετύχθαι.
7 Περιδρόμῳ μὲν ἴτυος ἕδρᾳ,
8 Περσέα λαιμοτόμον ὑπὲρ ἁλὸς
9 Ποτανοῖσι πεδίλοι-
10 σι φυὰν Γοργόνος ἴσχειν·
11 Διὸς ἀγγέλῳ σὺν Ἑρμᾷ,
12 Τῷ Μαίας ἀγροτῆρι κούρῳ.

Ἀντιστροφὴ

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Ἐν ᾗ μέσῳ κατέλαμπε σάκει
2 Φαέθων κύκλος ἀελίοιο,
3 Ἵπποις ἂν πτεροέσσαις·
4 Ἄστρων τ' αἰθέριοι χοροὶ,
5 Πλειάδες, Ὑάδες,
6 Ἕκτορος ὄμμασι τροπαίοι.
7 Ἐπὶ ᾗ χρυσεοτύπῳ κράνει
8 Σφίγγες, ὄνυξιν ἀοίδιμον ἄγρευ
9 Φέρουσαι· περιπλεύρῳ
10 Δὲ κύτει, πύρπνοος ἔσπευ-
11 δε δρόμῳ λέαινα, χαλαῖς
12 Πειρηναῖον θορῶσα πῶλον.

Ἐπῳδός.

1 Ἐν ᾗ δορὶ φονίῳ, τετραβάμονες
2 Ἵπποι ἔπαλλον,
3 Κελαινὰ δ' ἀμφὶ νῶθ' ἵετο κόνις.
4 Τοιῶνδ' ἄνακτα δοριπόνων
5 Ἔκανεν ἀνδρῶν
6 Τυνδαρὶς ἀλέχεα,
7 Κακόφρων κούρα.
8 Τοίγαρ σέ ποτ' οὐρανίδαι
9 Πέμψουσι θανάτοισι· κἂν
10 Ἔτι, ἔτι φόνιον ὑπὸ δέραν
11 Ὄψομ' αἷμα χυθὲν σιδάρῳ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Πρεσ. Πȣ̃, ποῦ νεᾶνις πότνι' ἐμὴ, δέσποινά τε,
Ἀγαμέμνονος παῖς, ἥν ποτ' ἐξέθρεψ' ἐγώ;
Ὡς πρόσβασιν τῶνδ' ὀρθίαν οἴκων ἔχει,
Ῥυσῷ γέροντι τῷδε προσβῆναι ποδί.
Ὅμως δὲ πρός γε σοῦ φίλους ἐξελκτέον
Διπλῆν ἄκανθαν, καὶ παλίρροπον γόνυ.
Ὦ θύγατερ, ἄρτι γάρ σε πρὸς δόμοις ὁρῶ,
Ἥκω φέρων σοι τῶν ἐμῶν βοσκημάτων
Ποίμνης νεογνὸν θρέμμ' ὑποπτάσας τόδε,
Στεφάνȣς τε, τευχέων τ' ἐξελὼν τυρεύματα,
Παλαιόν τε θησαύρισμα Διονύσȣ τόδε,
Ὀσμῇ κατῆρες, μικρὸν, ἀλλ' ἐπεισβαλεῖν
Ἡδὺ σκύφον τῷδ' ἀσθενεστέρῳ ποτῷ.
Ἴτω φέρων τὶς τοῖς ξένοις τάδ' εἰς δόμους·
Ἐγὼ δὲ τρύχει τῷδ' ἐμῶν πέπλων, κόρας
Δακρύοισι τέγξας, ἐξομόρξασθαι θέλω.
Ἠλέ. Τί δ', ὦ γεραιὲ, διάβροχον τόδ' ὄμμ' ἔχεις;
Μῶν τὰ 'μὰ διὰ χρόνȣ σ' ἀνέμνησεν κακά;
Ἢ τὰς Ὀρέστου τλήμονας φυγὰς στένεις,
Καὶ πατέρα τὸν ἐμὸν, ὅν ποτ' ἐν χεροῖν ἔχων,
Ἀνόνητ' ἔθρεψας σοί τε, καὶ τοῖς σοῖς φίλοις;
Πρεσ. Ἀνόνητ'· ὅμως γοῦν τȣ̃το γ' οὐκ ἠνεσχόμην·
Ἦλθον γὰρ αὐτȣ̃ πρὸς τάφον, πάρεργ' ὁδοῦ,
Καὶ προσπεσὼν ἔκλαυσ', ἐρημίας τυχών·
Σπονδάς τε, λύσας ἀσκὸν, ὃν φέρω ξένοις,

Ἔσπεισα· τύμβῳ δ' ἀμφέθηκα μυρσίνας.
Πυρᾶς δ' ἐπ' αὐτῆς ὄϊν μελάγχιμον πόκῳ
Σφάγιον ἐσεῖδον, αἷμα τ' ὐ πάλαι χυθὲν,
Ξανθῆς τε χαίτης βοστρύχους κεκαρμένους.
Κἀθαύμασ', ὦ παῖ, τίς ποτ' ἀνθρώπων ἔτλη
Πρὸς τύμβον ἐλθεῖν· ὐ γὰρ Ἀργείων γέ τις.
Ἀλλ' ἦλθ' ἴσως που σὸς κασίγνητος λάθρα,
Μολὼν δ', ἐθαύμασ' ἄθλιον τύμβον πατρός.
Σκέψαι δὲ χαίτην, προστιθεῖσα σῇ κόμῃ,
Εἰ χρῶμα ταὐτὸ κουρίμης ἔσται τριχός·
Φιλῇ γὰρ, αἷμα ταυτὸς οἷς ἂν ᾖ πατρὸς,
Τὰ πόλλ' ὅμοια σώματος πεφυκέναι.
Ἠλέ. Οὐκ ἄξι' ἀνδρὸς, ὦ γέρον, σοφῦ λέγεις,
Εἰ κρυπτὸν εἰς γῆν τήνδ' ἂν Αἰγίσθου φόβῳ
Δοκεῖς ἀδελφὸν τὴν ἐμὸν εὐθαρσῆ μολεῖν.
Ἔπειτα χαίτης πῶς συνοίσεται πλόκος;
Ὁ μὲν παλαίστραις ἀνδρὸς εὐγενοῦς τραφεὶς,
Ὁ μὲν κτενισμοῖς θῆλυς· ἀλλ' ἀμήχανον.
Πολλοῖς δ' ἂν εὕροις βοστρύχους ὁμοπτέρους
Καὶ μὴ γεγῶσιν αἵματος ταυτοῦ, γέρον.
Πρεσ. Σὺ δ' εἰς ἴχνος βᾶσ', ἀρβύλης σκέψαι βάσιν,
Εἰ σύμμετρος σῷ ποδὶ γενήσεται, τέκνον.
Ἠλέ. Πῶς δ' ἂν γένοιτ' ἂν ἐν κραταιλέῳ πέδῳ
Γαίας ποδῶν ἔκμακτρον; εἰ δ' ἔστιν τόδε,
Δυεῖν ἀδελφοῖν ποὺς ἂν ὐ γένοιτ' ἴσος,
Ἀνδρός τε καὶ γυναικὸς, ἀλλ' ἄρσην κρατῇ.
Πρεσ. Οὐκ ἔστιν, εἰ καὶ γῆν κασίγνητος μολῶν,

Κερκίδος

Κερκίδος ὅτῳ γνοίης ἂν ἐξύφασμα σῆς,
Ἐν ᾧ ποτ' αὐτὸν ἐξέκλεψα μὴ θανεῖν;
Ἠλέ. Οὐκ οἶσθ', Ὀρέστης ἡνίκ' ἐκπίπτει χθονὸς,
Νέαν μ' ἔτ' ὄσσ; εἰ δὲ κἄκρεκον πέπλους,
Πῶς ἂν, τότ' ὢν παῖς, νῦν ἔχοι ταῦτ' ἂν φάρη;
Εἰ μὴ ξυναύξοινθ' ἡ πέπλοι τῷ σώματι.
Ἀλλ' ἤ τις αὐτοῦ τάφον ἐποικτείρας ξένος
Ἐκείρατ', ἢ τῆσδε σκοποὺς λαθὼν χθονός.
Πρεσ. Οἱ δὲ ξένοι ποῦ; βούλομαι γὰρ εἰσιδὼν
Αὐτοὺς ἔρεσθαι σοῦ κασιγνήτου πέρι.
Ἠλέ. Οἵ δ' ἐκ δόμων βαίνουσι λαιψηρῷ ποδί.
Πρεσ. Ἀλλ' εὐγενεῖς μέν· ἐν δὲ κιβδήλῳ τόδε·
Πολλοὶ γὰρ, ὄντες εὐγενεῖς, εἰσὶν κάκοι.
Ὅμως δὲ χαίρειν τοὺς ξένους προσεννέπω.
Ὀρέ. Χαῖρ', ὦ γεραιέ· τοῦ ποτ', Ἠλέκτρα, τόδε
Παλαιὸν ἀνδρὸς λείψανον φίλων κυρῇ;
Ἠλέ. Οὗτος τὸν ἁμὸν πατέρ' ἔθρεψεν, ὦ ξένε.
Ὀρέ. Τί φῄς; ὅδ' ὃς σὸν ἐξέθρεψε σύγγονον;
Ἠλέ. Ὅδ' ἔσθ' ὁ σώσας κεῖνον· εἴπερ ἔστ' ἔτι.
Ὀρέ. Ἔα·
Τί μ' εἰσδέδορκεν, ὥσπερ ἀργύρου σκοπῶν
Λαμπρὸν χαρακτῆρ', ἢ προσεικάζει μέ τῳ;
Ἠλέ. Ἴσως Ὀρέστου σ' ἥλιχ' ἥδεται βλέπων.
Ὀρέ. Φίλου γε φωτός· τί δὲ κυκλῇ πέριξ πόδα;
Ἠλέ. Κ' αὐτὴ τόδ' εἰσορῶσα θαυμάζω, ξένε.
Πρεσ. Ὦ πότνι', εὔχου, θύγατερ Ἠλέκτρα, θεοῖς.
Ἠλέ. Τί; τῶν ἀπόντων, ἢ τί τῶν ὄντων πέρι;

Πρεσ.

Πρεσ. Λαβεῖν φίλον θησαυρὸν, ὃν φαίνει θεός.
Ἠλέ. Ἰδοὺ· καλῶ θεούς· ἢ τί δὴ λέγεις, γέρον;
Πρεσ. Βλέψον νῦν εἰς τόνδ', ὦ τέκνον, τὸν φίλτατον.
Ἠλέ. Πάλαι δέδοικα, μὴ σύ γ' οὐκ ἔτ' εὖ φρονῇς.
Πρεσ. Οὐκ εὖ φρονῶ 'γὼ, σὸν κασίγνητον βλέπων;
Ἠλέ. Πῶς εἶπας, ὦ γεραί', ἀνέλπιστον λόγον;
Πρεσ. Ὁρῶν Ὀρέστην τόνδε τὸν Ἀγαμέμνονος.
Ἠλέ. Ποῖον χαρακτῆρ' εἰσιδὼν, ᾧ πείσομαι;
Πρεσ. Οὐλὴν πάρ' ὀφρῦν, ἥν ποτ', ἐν πατρὸς δόμοις
Νεβρὸν διώκων σοῦ μεθ', ἡμάχθη πεσών.
Ἠλέ. Πῶς φῄς; ὁρῶ μὲν πτώματος τεκμήριον.
Πρεσ. Ἔπειτα μέλλεις προσπιτνεῖν τοῖς φιλτάτοις;
Ἠλέ. Ἀλλ' οὐκ ἔτ', ὦ γαραιέ· συμβόλοισι γὰρ
Τοῖς σοῖς πέπεισμαι θυμόν· ὦ χρόνῳ φανεὶς,
Ἔχω σ' ἀέλπτως. Ὀρέ. Κἀξ ἐμοῦ γ' ἔχῃ χρόνῳ.
Ἠλέ. Οὐδέ ποτ' ἐδόξασ'. Ὀρέ. Οὐδ' ἐγὼ γὰρ ἤλπισα.
Ἠλέ. Ἐκεῖνος εἶ σύ; Ὀρέ. Σύμμαχός γέ σοι μόνος·
Ἢν δ' ἐκσπάσωμαί γ', ὃν μετέρχομαι, βόλον.
Ἠλέ. Πέποιθά δ', ἢ χρὴ μηκέθ' ἡγεῖσθαι θεοὺς,
Εἰ τἄδικ' ἔσται τῆς δίκης ὑπέρτερα.

Σύστημα.

Χο. Ἔμολες, ἔμολες, ὦ χρόνιος ἁμέρα·
Κατέλαμψας· ἔδειξας ἐμφανῆ
Πόλει πυρσὸν, ὃς παλαιᾷ φυγᾷ
Πατρῴων ἀπὸ δωμάτων
Τάλας ἀλαίνων ἔβασε.

Θεὸς

Θεὸς αὖ θεὸς ἁμετέραν τίς ἄγει
Νίκαν, ὦ φίλα.
Ἄνεχε χέρας, ἄνεχε λόγον, ἵει
Λιτὰς εἰς θεούς·
Τύχα σοι τύχα
Κασίγνητον ἐμβατεῦσαι πόλιν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ὀρέ. Εἶεν· φίλας μὲν ἡδονὰς ἀσπασμάτων
Ἔχω, χρόνῳ δὲ καὖθις αὐτὰ δώσομεν.
Σὺ δ', ὦ γεραιὲ, καίριος γὰρ ἤλυθες,
Λέξον τί δρῶν ἀν φονέα τισαίμην πατρὸς,
Μητέρα τε τὴν κοινωνὸν ἀνοσίων γάμων.
Ἔστιν τί μοι κατ' Ἄργος εὐμενὲς φίλων;
Ἢ πάντ' ἀνεσκευάσμεθ', ὥσπερ αἱ τύχαι;
Τῷ συγγενώμαι; νύχιος, ἢ καθ' ἡμέραν;
Ποίαν ὁδὸν τραπώμεθ' εἰς ἐχθροὺς ἐμούς;
Πρεσ. Ὦ τέκνον, οὐδεὶς δυστυχοῦντι σοι φίλος·
Εὕρημα γὰρ τὸ χρῆμα γίνεται τόδε,
Κοινῇ μετασχεῖν τ' ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ.
Σὺ δ', ἐκ βάθρων γὰρ πᾶς ἀνήρησαι φίλοις,
Οὐδ' ἐλλέλοιπας ἐλπίδ', ἴσθι μου κλύων·
Ἐν χειρὶ τῇ σῇ πάντ' ἔχεις, καὶ τῇ τύχῃ,
Πατρῷον οἶκον καὶ πόλιν λαβεῖν σέθεν.
Ὀρέ. Τί δῆτα δρῶντες τοῦδ' ἂν ἐξικοίμεθα;
Πρεσ. Κτανὼν Θυέστου παῖδα, σήν τε μητέρα.
Ὀρέ. Ἥκω 'πὶ τόνδε στέφανον, ἀλλὰ πῶς λάβω;

Πρεσ. Τειχέων μ̂ ἐλθὼν ἐντὸς, οὐδ' ἂν εἰ θέλοις.
Ὀρέ. Φρουραῖς κέκασται, δεξιαῖς τε δορυφόρων.
Πρεσ. Ἔγνως· φοβεῖται γάρ σε, κοὐχ εὕδει σαφῶς.
Ὀρέ. Εἶεν· σὺ δὴ τοιὐθένδε βούλευσον, γέρον.
Πρεσ. Κἀμοῦ γ' ἄκουσον, ἄρτι γάρ μ' ἐσῆλθέ τι.
Ὀρέ. Ἐσθλόν τι μηνύσειας, αἰσθοίμην δ' ἐγώ.
Πρέσ. Αἴγισθον εἶδον, ἡνίχ' εἶρπον ἐνθάδε.
Ὀρέ. Προσηκάμην τὸ ῥηθὲν, ἐν ποίοις τόποις;
Πρεσ. Ἀγρῶν πέλας τῶνδ', ἱπποφορβίων ἔπι.
Ὀρέ. Τί δρῶνθ'; ὁρῶ γὰρ ἐλπίδας ἐξ ἀμηχάνων.
Πρεσ. Νύμφαις ἐπόρσυν' ἔροτιν, ὡς ἔδοξέ μοι.
Ὀρέ. Τροφεῖα παίδων, ἢ πρὸ μέλλοντος τόκου;
Πρεσ. Οὐκ οἶδα πλὴν ἓν, βουσφαγεῖν ὡπλίζετο.
Ὀρέ. Πόσων μετ' ἀνδρῶν; ἢ μόνος δμώων μέτα;
Πρεσ. Οὐδεὶς παρὴν Ἀργεῖος, οἰκεῖα δὲ χείρ.
Ὀρέ. Ἦπού τις, ὅστις γνωρίσῃ μ' ἰδὼν, γέρον;
Πρεσ. Δμῶες μέν εἰσιν, ὅς σε γ' οὐκ εἶδον ποτέ.
Ὀρέ. Ἡμῖν δ' ἂν εἶεν, εἰ κρατοῖμεν, εὐμενεῖς.
Πρεσ. Δούλων γὰρ ἴδιον τοῦτο, σοὶ δὲ σύμφορον.
Ὀρέ. Πῶς οὖν ἂν αὐτῷ πλησιασθείην πότε;
Πρεσ. Στείχων, ὅθεν σε βουθυτῶν ἐσόψεται.
Ὀρέ. Ὁδὸν γὰρ αὐτὴν, ὡς ἔοικ', ἀγροὺς ἔχει.
Πρεσ. Ὅθεν ἰδών σε δαιτὶ κοινωνὸν καλῇ.
Ὀρέ. Πικρόν τε συνθοινάτορ', ἢν θεὸς θέλῃ.
Πρεσ. Τοὐνθένδε πρὸς τὸ πίπτον αὐτὸς ἐννόει.
Ὀρέ. Καλῶς ἔλεξας· ἡ τεκοῦσα δ' ἐστὶ ποῦ;
Πρεσ. Ἄργει· παρέσται δ' ἐν πόσει θοίνην ἔπι.

Ὀρέ.

Ὀρέ. Τί δ' οὐχ ἅμ' ἐξορμᾶτ' ἐμὴ μήτηρ πόσει;
Πρεσ. Ψόγον τρέμουσα δημοτῶν, ἐλείπετο.
Ὀρέ. Ξυνῆχ'· ὕποπτος οὖσα γινώσκει πόλει.
Πρεσ. Τοιαῦτα· μισεῖται γὰρ δύοσιος γυνή.
Ὀρέ. Πῶς οὖν ἐκείνην, τόνδε τ', ἐν ταυτῷ κτενῶ;
Ἠλέ. Ἐγὼ φόνον γε μητρὸς ἐξαρτύσομαι.
Ὀρέ. Καὶ μὴν ἐκεῖνα γ' ἡ τύχη θήσει καλῶς.
Ἠλέ. Ὑπηρετείτω μ̂, δυεῖν ὄντοιν, τόδε.
Πρεσ. Ἔσται τάδ'· εὑρίσκεις δὲ μητρὶ πῶς φόνον;
Ἠλέ. Λέγ', ὦ γεραιὲ, τάδε Κλυταιμνήστρᾳ μολών·
Λεχώ μ' ἀπάγγελλ' οὖσαν ἄρσενος τόκῳ.
Πρεσ. Πότερα πάλαι τεκούσαν, ἢ νεωστὶ δή;
Ἠλέ. Λέγ' ἡλίους, ἐν οἷσιν ἀγνεύει λεχώ.
Πρεσ. Καὶ δή· τί τοῦτο μητρὶ προσβάλλει φόνον;
Ἠλέ. Ἥξει, κλύουσα λοχεῖ' ἐμοῦ νοσήματος.
Πρεσ. Πόθεν; τί δ' αὐτῇ σοῦ μέλειν δοκεῖς, τέκνον;
Ἠλέ. Ναί· καὶ δακρύσει γ' ἀξίωμ' ἐμοῦ τόκων.
Πρεσ. Ἴσως· πάλιν τοι μῦθον εἰς καμπὴν ἄγω.
Ἠλέ. Ἐλθοῦσα μέντοι δῆλον ὡς ἀπόλλυται.
Πρεσ. Καὶ μὴν ἐπ' αὐτάς γ' εἰσίω δόμων πύλας.
Ἠλέ. Οὐκοῦν τραπέσθαι σμικρὸν εἰς ᾅδου τόδε.
Πρεσ. Εἰ γὰρ θάνοιμι τοῦτ' ἰδὼν ἐγώ ποτε.
Ἠλέ. Πρώτιστα μ̂ νῦν τῷδ' ὑφήγησαι, γέρον.
Πρεσ. Αἴγισθος ἔνθα νῦν θυηπολεῖ θεοῖς;
Ἠλέ. Ἔπειτ' ἀπαντῶν μητρί τ' ἀπ' ἐμοῦ φράσον.
Πρεσ. Ὡς ταῦτα γ' ἐκ σοῦ στόματος εἰρῆσθαι δοκεῖν.
Ἠλέ. Σὸν ἔργον ἤδη· πρόσθεν εἴληχας φόνου.

Ὀρέ.

Ὀρέ. Στείχοιμ' ἂν, εἴ τις ἡγεμὼν γίνοιθ' ὁδοῦ.
Πρεσ. Καὶ μὴν ἐγὼ πέμποιμ' ἂν οὐκ ἀκουσίως.
Ὀρέ. Ὦ Ζεῦ πατρῷε, καὶ τροπαῖ' ἐχθρῶν ἐμῶν,
Οἴκτειρ' ἔθ' ἡμᾶς· οἰκτρὰ γὰρ πεπόνθαμεν.
Ἠλέ. Οἴκτειρε δῆτα σούς γε φυύτας ἐκγόνους.
Ὀρέ. Ἥρα τε, βωμῶν ἢ Μυκηναίων κρατεῖς,
Νίκην δὸς ἡμῖν, εἰ δικαι' αἰτούμεθα.
Ἠλέ. Δὸς δῆτα πατρὸς τοῖσδε τιμωρὸν δίκην.
Ὀρέ. Σύ τ', ὦ κάτω γῆς ἀνοσίως οἰκῶν πάτερ,
Καὶ γῆ τ' ἄνασσα, χεῖρας ᾗ δίδωμ' ἐμὰς,
Ἄμυν', ἄμυνε τοῖσδε φιλτάτοις τέκνοις.
Νῦν πάντα νεκρὸν ἐλθὲ σύμμαχον λαβὼν,
Οἵπερ γε σὺν σοὶ Φρύγας ἀνήλωσε δορί.
Ἤκουσας, ὡς δεῖν' ἐξ ἐμῆς μητρὸς παθὼν,
Χ' ὧσοι στυγοῦσιν ἀνοσίους μιάστορας.
Ἠλέ. Πάντ' οἶδ', ἀκούει τάδε πατήρ· στείχειν δ' ἀκμή.
Καὶ σοὶ προφωνῶ πρὸς τάδ' Αἴγισθον θανεῖν·
Ὡς εἰ παλαισθεὶς πτῶμα θανάσιμον πεσῇ,
Τέθνηκα κἀγὼ, μηδέ με ζῶσαν λέγε·
Παίσω κάρα γὰρ τοὐμὸν ἀμφήκει ξίφει.
Δόμων δ' ἔσω βᾶσ', εὐτρεπὲς ποιήσομαι.
Ὡς, ἢν μ̂ ἔλθῃ πύστις εὐτυχὴς σέθεν,
Ὀλολύξεται πᾶν δῶμα· θνήσκοντος δέ σου,
Τἀνδυτί' ἔσται τῶνδε· ταῦτά σοι λέγω.
Ὀρέ. Πάντ' οἶδα. Ἠλέ. Πρὸς τάδ' ἄνδρα γίνεσθαί σε χρή.
Ὑμεῖς δέ μοι, γυναῖκες, εὖ πορσεύετε
Κραυγὴν ἀγῶνος τοῦδε· φρουρήσω δ' ἐγὼ,

Πρόχειρον

Πρόχειρον ἔγχος χειρὶ βασάζουσ' ἐμῇ·
Οὐ γάρ ποτ' ἐχθροῖς τοῖς ἐμοῖς, νικωμένη,
Δίκην ὑφέξω σῶμ' ἐμὸν καθυβρίσαι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Ἀταλᾶς ὑπὸ ματέρος Ἀργείων
2 Ὀρέων ποτὲ κληδὼν
3 Ἐν πολιαῖσι μένει φήμαις,
4 Εὐαρμόστοις ἐν καλάμοις
5 Πᾶνα, μοῦσαν ἡδύθροον
6 Πνέοντ', ἀγρῶν ταμίαν,
7 Χρυσέαν ἄρνα καλλιπλόκαμον
8 Πορεῦσαι· πετρίνοις τ' ἐπιστὰς
9 Κάρυξ ἰάχει βάθροις,
10 Ἀγορὰν, ἀγορὰν, Μυκηναῖοι,
11 Στείχετε, μακαρίων
12 Ὀψόμενοι τυράννων φάσματ' ἀ-
13 δείματα· χοροὶ δ' Ἀτρειδᾶν
14 Ἐγέραιρον οἴκους.

Ἀντιστροφὴ α'.

1 Θυμέλαι δ' ἐπίτνευτο χρυσήλατοι·
2 Σελαγεῖτο δ' ἀν' ἄστυ
3 Πῦρ' ἐπιβώμιον Ἀργείων.

4 Λωτὸς ᾗ φθόγγον κελάδει
5 Κάλλιστον, Μουσᾶν θεράπων.
6 Μολπαὶ δ' ἤυξοντ' ἐραταὶ,
7 Χρυσέας ἀρνὸς ἐπίλογοι
8 Θυέστου· κρυφίαις γὰρ εὐναῖς
9 Πείσας ἄλοχον φίλαν
10 Ἀτρέως, τέρας ἐκκομίζει πρὸς
11 Δώματα· νεόμενος
12 Δ' εἰς ἀγόρους, αὐτεὶ τὰν κερό-
13 εσσαν ἔχειν χρυσεόμαλλον
14 Κατὰ δῶμα ποίμναν.

Στροφὴ β'.

1 Τότε δὴ τότε φαεννὰς
2 Ἄστρων μεταβάλλει ὁδοὺς
3 Ζεὺς, ἐς φέγγος ἀελίου,
4 Λευκόν τε πρόσωπον ἀοῦς·
5 Τὰ δ' ἕσπερα νῶτ' ἐλαύνει
6 Θερμὰ φλογὶ θεοπύρῳ.
7 Νεφέλαι δ' ἔνυδροι πρὸς ἄρκτον,
8 Ξηραί τ' Ἀμμωνίδες ἕδραι
9 Φθίνουσ' ἄπειροι δρόσου, καλλί-
10 στων ὄμβρων διόθεν στερεῖσαι.

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Λέγεται (τὰν ᾗ πίστιν
2 Σμικρὰν πᾶρ' ἐμοί γ' ἔχει)

3 Στρέψαι

3 Στρέψαι θερμὰν ἀελίου
4 Χρυσωπὸν ἕδρον ἀλλάξαν-
5 τα δυςυχίᾳ βροτείῳ,
6 Θνατᾶς ἕνεκεν δίκας.
7 Φοβεροὶ δὲ βροτοῖσι μῦθοι,
8 Κέρδος πρὸς θεραπείαις·
9 Ὧν οὐ μνασθεῖσα πόσιν κτείνεις
10 Κλεινῶν συγγενέτειρ' ἀδελφῶν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἔα, ἔα·
Φίλαι, βοῆς ἠκούσατ'; ἢ δοκὼ κενὴ
Ὑπῆλθε μ', ὥςε νερτέρα βροντὴ Διός;
Ἰδού· τάδ' οὐκ ἄσημα πνεύματ' αἴρεται.
Δέσποιν', ἄμειψον δώματ', Ἠλέκτρα, τάδε.
Ἠλέ. Φίλαι, τί χρῆμα; πῶς ἀγῶνος ἥκομεν;
Χο. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἓν, φόνιον οἰμωγὴν κλύω.
Ἠλέ. Ἤκουσα κἀγώ· τηλόθεν μ', ἀλλ' ὅμως.
Χο. Μακρὰν γὰρ ἕρπει γῆρυς ἐμφανής γε μήν.
Ἠλέ. Ἀργεῖος ὁ ςεναγμὸς, ἢ φίλων ἐμῶν;
Χο. Οὐκ οἶδα· πᾶν γὰρ μίγνυται μέλος βοῆς.
Ἠλέ. Σφαγὴν αὐτεῖς τήνδε μοι· τί μέλλομεν;
Χο. Ἔπιςχε, τρανῶς ὡς μάθης τύχας σέθεν.
Ἠλέ. Οὐκ ἔςι· νικώμεσθα· πῦ γὰρ ἄγγελοι;
Χο. Ἥξουσιν· οὔτοι βασιλέα φαῦλον κτανεῖν.
Ἄγγ. Ὦ καλλίνικοι πατρθένοι Μυκηνίδες,
Νικῶντ' Ὀρέςην πᾶσιν ἀγγέλλω φίλοις,

Ἀγαμέμνονος

Ἀγαμέμνονος δὲ φονέα κείμενον πέδῳ
Αἴγισθον· ἀλλὰ θεοῖσιν εὔχεσθε χρεών.
Ἠλέ. Τίς δ' εἶ σύ; πῶς μοι πιστὰ σημαίνεις τάδε;
Ἄγγ. Οὐκ οἶσθ' ἀδελφοῦ μ' εἰσορῶσα προσπόλον;
Ἠλέ. Ὦ φίλτατ', ἔκ τοι δείματος δυσγνωσίαν
Εἶχον προσώπου· νυῦ δὲ γινώσκω σὲ δή.
Τί φῄς; τέθνηκε πατρός γ' ἐμοῦ στυγνὸς φονεύς;
Ἄγγ. Τέθνηκε· δίς σοι ταὐθ', ἃ γοῦν βούλει, λέγω.
Χο. Ὦ θεοὶ, δίκη τε, πάνθ' ὁρῶσ', ἦλθές ποτε.
Ἠλέ. Ποίῳ τρόπῳ δὲ, καὶ τίνι ῥυθμῷ φόνου,
Κτείνει Θυέστου παῖδα, βούλομαι μαθεῖν.
Ἄγγ. Ἐπεὶ μελάθρων τῶνδ' ἀπήραμεν πόδα,
Εἰσβάντες ἦμεν δίκροτον εἰς ἁμαξιτὸν,
Ἔνθ' ἦν ὁ κλεινὸς τῶν Μυκηναίων ἄναξ.
Κυρῷ δὲ κήποις ἐν καταῤῥύτοις βεβὼς,
Δρέπων τερείνης μυρσίνης κάρᾳ πλόκους·
Ἰδών τ' αὐτῷ· χαίρετ', ὦ ξένοι· τίνες;
Πόθεν, πορεύεσθέ τ' ἐκ ποίας χθονός;
Ὁ δ' εἶπ' Ὀρέστης, Θεσσαλοί· πρὸς δ' Ἀλφεὸν
Θύσοντες ἐρχόμεσθ' Ὀλυμπίῳ Διΐ.
Κλύων δὲ ταῦτ' Αἴγισθος, ἐννέπει τάδε·
Νυῦ μὲν πρὸ ἡμῶν χρὴ συνεστίους ἐμοὶ
Θοίνην γενέσθαι, τυγχάνω δὲ βουθυτῶν
Νύμφαις· ἑῷοι δ' ἐξαναστάντες λέχας,
Εἰς ταυτὸν ἥξετ'· ἀλλ' ἴωμεν εἰς δόμους.
Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ χερὸς λαβὼν
Παρῆγεν ἡμὰς, οὐδ' ἀπαρνεῖσθαι χρεών.

Ἐπεὶ

Ἐπεὶ δ' ἐν οἴκοις ἦμεν, ἐννέπει τάδε
Λύτρ' ὡς τάχιστα τοῖς ξένοις τίς αἱρέτω,
Ὡς ἀμφὶ βωμὸν στῶσι χερνίβων πέλας.
Ἀλλ' εἶπ' Ὀρέστης, ἀρτίως ἡγνίσμεθα
Λυτροῖσι καθαροῖς ποταμίων ῥείθρων ἄπο.
Εἰ δὲ ξένους ἀστοῖσι σαυθύειν χρεὼν,
Αἴγισθ, ἕτοιμοι, κοὐκ ἀπαρνούμεσθ', ἄναξ.
Τοῦτον μὲν οὖν μεθεῖσαν ἐκ μέσου λόγον.
Λόγχας δὲ θέντες, δεσπότου φρουρήματα,
Δμῶες, πρὸς ἔργον πάντες ἱέσαν χέρας.
Οἱ μὲν σφάγι' ἐνέφερον, οἱ δ' ἦρον κανᾶ·
Ἄλλοι δὲ πῦρ ἀνῆπτον, ἀμφί τ' ἐσχάρας
Λέβητας ὤρθουν· πᾶσα δ' ἐκτύπει στέγη.
Λαβὼν δὲ προχύτας, μητρὸς εὐνέτης σέθεν
Ἔβαλλε βωμοὺς, τοιάδ' ἐννέπων ἔπη·
Νύμφαι πετραῖαι, πολλάκις με βουθυτεῖν,
Καὶ τὴν κατ' οἴκους Τυνδαρίδα δάμαρτ' ἐμὴν,
Πράσσοντας ὡς νῦν, στὸν δ' ἐμοὺς ἐχθροὺς κακῶς·
Λέγων Ὀρέστην καὶ σέ· δεσπότης δ' ἐμὸς
Τἀναντί' εὔχετ', οὐ γεγωνίσκων λόγους,
Λαβεῖν πατρῷα δώματ'· ἐκ κανοῦ δ' ἑλὼν
Αἴγισθος ὀρθὴν σφαγίδα, μοσχίαν τρίχα
Τεμὼν, ἐφ' ἁγνὸν πῦρ ἔθηκε δεξιᾷ.
Κἄσφαξ' ἐπ' ὤμων μόσχον, ὡς ἦραν χεροῖν
Δμῶες· λέγει δὲ σῷ κασιγνήτῳ τάδε·
Ἐκ τῶν καλῶν κομποῦσι τοῖσι Θεσσαλοῖς
Εἶναι τόδ', ὅστις ταῦρον ἀρταμεῖ καλῶς,

Ἵππους τ' ὀχμάζει· λάβε σίδηρον, ὦ ξένε,
Δεῖξον τε φήμην ἔτυμον ἀμφὶ Θεσσαλῶν·
Ὁ δ', εὐκρότητον Δωρίδ' ἁρπάσας χεροῖν,
Ῥίψας ἀπ' ὤμων εὐπρεπῆ πορπάματα,
Πυλάδην μ' εἵλετ' ἐν πόνοις ὑπηρέτην,
Δμῶας δ' ἀπωθεῖ· καὶ λαβὼν μόσχου πόδα,
Λευκὰς ἐγύμνου σάρκας, ἐκτείνων χέρα·
Θᾶσσον δὴ βύρσαν ἐξέδειρεν, ἢ δρομεὺς
Δισσοὺς διαύλους ἱππίους διήνυσε,
Κἀνεῖτο λαγόνας· ἱερὰ δ' εἰς χεῖρας λαβὼν
Αἴγισθος, ἤθρει· καὶ λοβὸς μὲν οὐ προσῆν
Σπλάγχνοις· πύλαι δὴ καὶ δοχαὶ χολῆς πέλας
Κακὰς ἔφαινον τῷ σκοποῦντι προσβολάς.
Χ' ὡ μὲν σκυθράζει· δεσπότης δ' ἀνιστορεῖ,
Τί χρῆμ' ἀθυμεῖς; ὦ ξέν', ὀρρωδῶ τινὰ
Δόλον θυραῖον· ἔστι δ' ἔχθιστος βροτῶν
Ἀγαμέμνονος παῖς, πολέμιός τ' ἐμοῖς δόμοις.
Ὁ δ' εἶπε, φυγάδος δῆτα δειμαίνεις δόλον,
Πόλεως ἀνάσσων; οὐχ, ὅπως πευστηρίαν
Θοινασόμεσθα, Φθιάδ' ἀντὶ Δωρικῆς
Οἴσει τὶς ἡμῖν κοπίδ'; ἀπορρήξω χέλυν.
Λαβὼν δὴ κόπτει· σπλάγχνα δ' Αἴγισθος λαβὼν
Ἤθρει διαιρῶν· τοῦ δὴ νεύοντος κάτω,
Ὄνυχας ἐπ' ἄκρους στὰς κασίγνητος σέθεν,
Εἰς σφονδύλους ἔπαισε· νωτιαῖα δὴ
Ἔρρηξεν ἄρθρα· πᾶν δὴ σῶμ' ἄνω κάτω
Ἤσπαιρεν, ἠλάλαζε δυσθνῆσκον φόνῳ.

Δμῶες

Δμῶες δ' ἰδόντες εὐθὺς ἦξαν εἰς δόρυ,
Πολλοὶ μάχεσθαι πρὸς δύ'· ἀνδρίας δ' ὕπο,
Ἔστηκ', ἀντίπρωρα σείοντες βέλη,
Πυλάδης, Ὀρέστης τ'· εἶπε δ', οὐχὶ δυσμενὴς
Ἥκω πόλει τῇδ', οὐδ' ἐμοῖς ὀπάοσιν·
Φονέα τε πατρὸς ἀντετιμωρησάμην
Τλήμων Ὀρέστης· ἀλλὰ μή με κτείνετε,
Πατρὸς παλαιοὶ δμῶες· ④ δ', ἐπεὶ λόγων
Ἤκουσ', ἔσχον κάμακας· ἐγνώσθη δ' ὕπο
Γέροντος ἐν δόμοισιν ἀρχίου τινός.
Στέφουσι δ' εὐθὺς σοῦ κασιγνήτου κάρα
Χαίροντες, ἀλαλάζοντες· ἔρχεται δέ σοι
Κάρα γ' ἐπιδείξων, οὐχὶ Γοργόνος φέρων,
Ἀλλ', ὃν στυγεῖς, Αἴγισθον· αἷμα δ' αἵματος
Πικρὸς δανεισμὸς ἦλθε τῷ θανόντι νῦν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. 1 Θὲς εἰς χορὸν, ὦ φίλα, ἴχνος·
2 Ὡς νεβρὸς οὐράνιον
3 Πήδημα κουφίζουσα σὺν ἀγλαΐᾳ.
4 Νίκας στεφανοφορίαν
5 Κρείσσω τῆς πατρ' Ἀλφειοῦ ῥεέθροις τελέσας
6 Κασίγνητος σέθεν· ἀλλ' ἐπάειδε
7 Καλλίνικον ᾠδὰν ἐμῷ χορῷ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἠλέ. Ὦ φέγγος, ὦ τέθριππον ἡλίου σέλας,
Ὦ γαῖα, καὶ νὺξ, ἣν ἐδερκόμην πάρος,
Νῦν ὄμμα τοὐμὸν, ἀμπτυχαί τ' ἐλεύθεροι,
Ἐπεὶ πατρὸς πέπτωκεν Αἴγισθος φονεύς.
Φέρ'· οἷα δὴ 'γὼ καὶ δόμοι κεύθουσί μου
Κόμης ἀγάλματ' ἐξενέγκωμαι, φίλαι,
Στέψω τ' ἀδελφοῦ κρᾶτα τοῦ νικηφόρου.

Ἀντιστροφή.

Χο. 1 Σὺ μὲν νῦν ἀγάλματ' ἄειρε
2 Κρατί· τὸ δ' ἁμέτερον
3 Χωρήσεται Μούσαισιν χόρευμα φίλον.
4 Νῦν οἱ πάρος ἁμέτεροι
5 Γαίας τυραννεύσουσιν φίλοι βασιλῆες
6 Δικαίως, τοὐσδ' ἀδίκους καθελόντες.
7 Ἀλλ' ἴτω ξυνάυλος βοὰ χαρᾷ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἠλέ. Ὦ καλλίνικε, πατρὸς ἐκ νικηφόρου
Γεγὼς, Ὀρέστα, τῆς ὑπ' Ἰλίῳ μάχης,
Δέξαι κόμης σῆς βοστρύχων ἀναδήματα.
Ἥκεις γὰρ οὐκ ἀχρεῖον ἔκπλεθρον δραμὼν
Ἀγῶν' ἐς οἴκους, ἀλλὰ πολέμιον κτανὼν
Αἴγισθον, ὃς σὸν πατέρα κἀμὸν ὤλεσε.
Σύ τ', ὦ παρασπίστ', ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου

ἀγαλμάτων, ex V. 876 et 878. ἀναδημάτων flexit ex Hippol. 82

Παίδευμα,

Παίδευμα, Πυλάδη, στέφανον ἐξ ἐμῆς χερὸς
Δέχου· φέρῃ γὰρ καὶ σὺ τῷδ' ἴσον μέρος
Ἀγῶνος· αἰεὶ δ' εὐτυχεῖς φαίνοισθέ μοι.
Ὀρέ. Θεοὺς μὲν ἡγοῦ πρῶτον, Ἠλέκτρα, τύχης
Ἀρχηγέτας τῆσδ', εἶτα κἀμ' ἐπαίνεσον,
Τὸν τῶν θεῶν τε, τῆς τύχης θ', ὑπηρέτην·
Ἥκω γὰρ οὐ λόγοισιν, ἀλλ' ἔργοις, κτανὼν
Αἴγισθον· ὡς δὴ τῷ σάφ' εἰδέναι τάδε
Προσθῶμεν, αὐτὸν τὸν θανόντα σοι φέρω,
Ὃν, εἴτε χρῄζεις, θηρσὶν ἁρπαγὴν πρόθες,
Ἢ σκῦλον οἰωνοῖσιν, αἰθέρος τέκνοις,
Πήξασ', ἔρεισον σκόλοπι· σὸς γὰρ ἔστι νῦν
Δοῦλος, πάροιθε δεσπότης κεκλημένος.
Ἠλέ. Αἰσχύνομαι μὲν, βούλομαι δ' εἰπεῖν ὅμως.
Ὀρέ. Τί χρῆμα; λέξον, ὡς φόβου γ' ἔξωθεν εἶ.
Ἠλέ. Νεκροὺς ὑβρίζειν, μὴ μέ τις φθόνῳ βάλῃ.
Ὀρέ. Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ὅστις ἂν μέμψαιτό σοι.
Ἠλέ. Δυσάρεστος ἡμῶν καὶ φιλόψογος πόλις.
Ὀρέ. Λέγ', εἴ τι χρῄζεις, σύγγον', ἀσπόνδοισι γὰρ
Νόμοισιν ἔχθρεν τῷδε συμβεβλήκαμεν.
Ἠλέ. Εἶεν· τίν' ἀρχὴν πρῶτα σ' ἐξείπω κακῶν;
Ποίας τελευτὰς, τίνα μέσον τάξω λόγον;
Καὶ μὴν δι' ὄρθρων γ' οὔποτ' ἐξελίμπανον
Θρυλλοῦσ', ἅ γ' εἰπεῖν ἤθελον κατ' ὄμμα σὸν,
Εἰ δὴ γενοίμην δειμάτων ἐλευθέρα
Τῶν πρόσθε· νῦν οὖν ἐσμέν· ἀποδώσω δέ σοι
Ἐκεῖν', ἅ σε ζῶντ' ἤθελον λέξαι κακά.

Ἀπώλεσάς με, κῴρφαν τὴν φίλου πατρὸς,
Καὶ τόνδ', ἔθηκας, οὐδὲν ἠδικημένος·
Κἄγημας αἰσχρῶς μητέρ', ἄνδρα τ' ἔκτανες,
Στρατηλατοῦνθ' Ἕλλησιν, οὐκ ἐλθὼν Φρύγας.
Εἰς τοῦτο δ' ἦλθες ἀμαθίας, ὥστ' ἤλπισας
Ὡς εἰς σε μὲν δὴ μητέρ' οὐχ ἕξεις κακὴν
Γήμας· ἐμοῦ δὲ πατρὸς ἠδίκεις λέχη.
Ἴστω δ', ὅταν τὶς, διολέσας δάμαρτά του
Κρυπταῖσιν εὐναῖς, εἶτ' ἀναγκασθῇ λαβεῖν,
Δύστηνός ἐστιν, εἰ δοκῇ τὸ σωφρονεῖν
Ἐκῇ μὲν αὐτὴν οὐκ ἔχειν, παρ' οἷ δ' ἔχειν.
Ἄλγιστα δ' οἰκεῖς, οὐ δοκῶν οἰκεῖν κακῶς.
Ἤδεισθα γὰρ δὴ τ' ἀνόσιον γήμας γάμον,
Μήτηρ δέ, σ' ἄνδρα δυσσεβῆ κεκτημένη.
Ἄμφω, πονηρὼ δ' ὄντ', ἀφαιρεῖσθον τύχην,
Κείνη τὲ τὴν σὴν, καὶ σὺ τοὐκείνης κακόν.
Πᾶσιν δ' ἐν Ἀργείοισιν ἤκουες τάδε,
Ὁ τῆς γυναικὸς, οὐχὶ τ' ἀνδρὸς ἡ γυνή.
Καίτοι τόδ' αἰσχρὸν, προστατεῖν γε δωμάτων
Γυναῖκα, μὴ τὸν ἄνδρα· κἀκείνους στυγῶ
Τοὺς παῖδας, ὅστις τοῦ μὲν ἄρσενος πατρὸς
Οὐκ ὠνόμασται, τῆς δὲ μητρὸς, ἐν πόλει.
Ἐπίσημα γὰρ γήμαντι καὶ μείζω λέχη,
Τ' ἀνδρὸς μὲν οὐδεὶς, τῶν δὲ θηλειῶν λόγος.
Ὃ δ' ἠπάτα σε πλεῖστον οὐκ ἐγνωκότα.
Ἤυχεις τις εἶναι, τοῖσι χρήμασιν σθένων·
Τὰ δ' οὐδὲν, εἰ μὴ βραχὺν ὁμιλῆσαι χρόνον.

Ἡ γὰρ

Ἡ γὰρ φύσις βέβαιος, οὐ τὰ χρήματα·
Ἡ μὲν γὰρ, αἶει παραμένουσ', αἴρει κακά·
Ὁ δ' ὄλβος ἀδίκος, καὶ μετὰ σκαιῶν ξυνὼν,
Ἐξέπτατ' οἴκων, σμικρὸν ἀνθήσας χρόνον.
Ἃ δ' εἰς γυναῖκας, παρθένῳ γὰρ οὐ καλὸν
Λέγειν, σιωπῶ, γνωρίμως δ' αἰνίξομαι.
Ὕβριζες, ὡς δὴ βασιλικοὺς ἔχων δόμους,
Κάλλει τ' ἀραρών· ἀλλ' ἐμοί γ' εἴη πόσις
Μὴ παρθενοπὼς, ἀλλὰ τἀνδρείου τρόπου·
Τὰ γὰρ τέκν' αὐτῶν Ἄρεος ἐκκρεμάννυται,
Τὰ δ' εὐπρεπῆ δὴ κόσμος ἐν χοροῖς μόνον.
Ἔρρ' οὐδὲν εἰδώς· ὧν, ἐφευρεθεὶς χρόνῳ,
Δίκην δεδώκας· ὧδέ τις κακοῦργος ὤν·
Μή μοι, τὸ πρῶτον βῆμ' ἐὰν δράμῃ καλῶς,
Νικᾷν δοκείτω τὴν δίκην, πρὶν ἂν πέλας
Γραμμῆς ἵκῃ, καὶ τέλος κάμψῃ βίου.
Χο. Ἔπραξε δεινά· δεινὰ δ' ἀντέδωκέ σοι,
Καὶ τῷδ'· ἔχει γὰρ ἡ δίκη μέγα σθένος.
Ὀρέ. Εἶεν· κομίζειν τοῦδε σῶμ' εἴσω χρεὼν,
Σκότῳ γε δοῦναι, δμῶες, ὡς ὅταν μόλῃ
Μήτηρ, σφαγῆς πάροιθε, μ' εἰσίδῃ νεκρόν.
Ἠλέ. Ἐπίσχες· ἐμβάλωμεν εἰς ἄλλον λόγον.
Ὀρέ. Τί δ'; ἐκ Μυκηνῶν μῶν βοηδρόμους ὁρῶ;
Ἠλέ. Οὐκ, ἀλλὰ τὴν τεκοῦσαν, ἥ μ' ἐγείνατο.
Ὀρέ. Καλῶς ἄρ' ἄρκυν εἰς μέσην πορεύεται.
Ἠλέ. Καὶ μὴν ὄχοις τε καὶ στολῇ λαμπρύνεται.
Ὀρέ. Τί δῆτα δρῶμεν; μητέρ' ἢ φονεύσομεν;

Ἠλέ.

Ἠλέ. Μῶν σ' οἶκτος εἷλε, μητρὸς ὡς εἶδες δέμας;
Ὀρέ. Φεῦ·
Πῶς γὰρ κτάνων νιν, ἥ μ' ἔθρεψε, κἄτεκεν;
Ἠλέ. Ὥσπερ πατέρα σὸν ἥδε, κἀμὸν, ὤλεσεν.
Ὀρέ. Ὦ Φοῖβε, πολλὴν γ' ἀμαθίαν ἐθέσπισας.
Ἠλέ. Ὅπου δ' Ἀπόλλων σκαιὸς ᾖ, τίνες σοφοί;
Ὀρέ. Ὅστις μ' ἔχρησας μητέρ', ἣν οὐ χρὴν, κτανεῖν.
Ἠλέ. Βλάπτῃ δὴ δὴ τί, πατρὶ τιμωρῶν σέθεν;
Ὀρέ. Μητροκτόνος νῦν φεύξομαι, τόθ' ἁγνὸς ὤν.
Ἠλέ. Καὶ μὴν, γ' ἀμύνων πατρὶ, δυσσεβὴς ἔσῃ;
Ὀρέ. Ἐγὼ δὴ μητρὸς τοῦ φόνου δώσω δίκας.
Ἠλέ. Τῷ δαὶ πατρῴδυ ἀμαμεθίης τιμωρίδυ;
Ὀρέ. Ἄρ' αὔτ' ἀλάστωρ εἶπ', ἀπεικασθεὶς θεῷ;
Ἠλέ. Ἱερὸν καθίζων τρίποδ'; ἐγὼ μὲν οὐ δοκῶ.
Ὀρέ. Οὐδ' ἂν πιθοίμην εὖ μεμαντεῦσθαι τόδε.
Ἠλέ. Οὐ μὴ κακισθεὶς εἰς ἀνανδρίαν πέσῃς.
Ὀρέ. Ἀλλ' ἢ τὸν αὐτὸν τῇδ' ὑποστήσω δόλον;
Ἠλέ. Ὦ, καὶ πόσιν καθεῖλες, Αἴγισθον κτανών.
Ὀρέ. Εἴσειμι· δεινοῦ δ' ἄρχομαι προβλήματος·
Καὶ δεινὰ δράσω γ'· εἰ θεοῖς δοκεῖ τάδε,
Ἔστω· πικρὸν δὴ, χ' ἡδύ τ' ἀγώνισμά μοι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Ἰώ·
Βασίλεια γύναι χθονὸς Ἀργείας,
Παῖ Τυνδαρέου,
Καὶ τοῖν ἀγαθοῖν ξύγγονε κούροιν

Διός

Διός, οἳ φλογερὸν αἰθέρ' ἐν ἄστροις
Ναίουσι, βροτῶν ἐν ἀλὸς ῥοθίοις
Τιμὰς σωτῆρας ἔχοντες·
Χαῖρε, σεβίζω σ' ἴσα κἠμὲ μάκαιραν,
Πλοῦτε, μεγάλης τ' εὐδαιμονίας.
Τὰς σὰς ἦ τύχας θεραπεύσαις
Καιρὸς, ὦ βασίλεια.

ΙΑΜΒΟΙ.

Κλυ. Ἔκβητ' ἀπλεύνης, Τρῳάδες, χειρὸς θ' ἐμῆς
Λάβεσθ', ἵν' ἔξω τῆσδ' ὄχου ποσὶν πόδα.
Σκύλοισι μὲν γὰρ θεῶν κεκόσμηνται δόμοι
Φρυγίοις, ἐγὼ δ' ἥ τάσδε, Τρῳάδος χθονὸς
Ἐξαίρετ', ἀντὶ παιδὸς, ἣν ἀπώλεσα,
Σμικρὸν γέρας, καλὸν δ', κέκτημαι δόμοις.
Ἠλέ. Οὔκουν ἐγώ (δέλτοι γὰρ, ἐκβεβλημένη
Δόμων πατρῴων, δυσυχεῖς οἰκῶ δόμους)
Μῆτερ, λάβωμαι μακαρίας σ' σῆς χερός;
Κλυ. Δῦναι πάρεισιν αἵδε, μὴ σύ μοι πόνει.
Ἠλέ. Τί θ' αἰχμάλωτόν τοι μ' ἀπῴκισας δόμων;
Ἠρημένων μὲν δωμάτων ἠρήμεθα,
Ὡς αἵδε, πατρὸς ὀρφαναὶ λελειμμέναι.
Κλυ. Τοιαῦτα μέντοι σὸς πατὴρ βεβούλευται,
Εἰς ὃς ἐχθρῶν ἦκις', ἐβούλευσεν φίλων.
Λέξω δέ· καίτοι, δοξ' ὅταν λάβῃ κακὴ
Γυναῖκα, γλώσσῃ πικρότης ἔνεστί τις.
Ὡς μὲν πρὸ' ἡμῶν ὁ καλῶς· τὸ σῶφρον δὲ

Μαθόντα σ', ἢν μ̂ ἀξίως μισεῖν ἔχεις,
Στυγεῖν δίκαιον· εἰ δὲ μὴ, τί δὲ ϛυγεῖν;
Ἡμᾶς δ' ἔδωκε Τυνδάρεως τῷ σῷ πατρὶ,
Οὐχ ὥϛε θνήσκειν, οὐδ' ἃ 'γεινάμην ἐγώ.
Κεῖνος δὲ παῖδα τὴν ἐμὴν, Ἀχιλλέως
Λέκτροισι πείσας, ᾤχετ' ἐκ δόμων ἄγων
Πρυμνοῦχον Αὖλιν· ἔνθ', ὑπερτείνας πύλας,
Λευκὴν διήμησ' Ἰφιγόνης παρηΐδα.
Κεἰ μ̂, πόλεως ἅλωσιν ἐξιώμενος,
Ἢ δῶμ' ὀνήσων, τἄλλα τ' ἐκσώζων τέκνα,
Ἔκτεινε πολλῶν μίαν ὕπερ, σύγγνωϛ' ἂν ἦν.
Νῦν δ' οὕνεχ' Ἑλένης μάργος ἦν, ὅ, τ' αὖ λαβὼν
Ἄλοχον κολάζειν προδότιν οὐκ ἠπίϛατο,
Τούτων ἕκατι παῖδ' ἐμὴν διώλεσεν.
Ἐπὶ τοῖσδε τοίνυν, καίπερ ἠδικημένη,
Οὐκ ἠγριούμην, οὐδ' ἂν ἔκτανον πόσιν·
Ἀλλ' ἦλθ', ἔχων μοι Μαινάδ' ἔνθεον κόρην,
Λέκτροις τ' ἐπεισέφρησε, καὶ νύμφα δύω
Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δώμασιν κατείχομεν.
Μῶρον μ̂ αὖν γυναῖκες, οὐκ ἄλλως λέγω·
Ὅταν δ', ὑπόντος τοῦδ', ἁμαρτάνῃ πόσις,
Τἄνδον πρᾶσας λέκτρα, μιμεῖσθαι θέλει
Γυνὴ τὴν ἄνδρα, χ' ἅτερον κτᾶσθαι φίλον.
Κἄπειτ' ἐν ἡμῖν ὁ ψόγος λαμπρύνεται,
Οἵδ' αἴτιοι τῶνδ', οὐ κλύουσ' ἄνδρες κακῶς.
Εἰ δ' ἐκ δόμων ἥρπαϛο Μενέλεως λάθρα,
Κτανεῖν δ' Ὀρέϛην χρῆν, κασιγνήτης πόσιν

Μενέλαον

Μενέλαον ὡς σώσαιμι; σὸς δὲ πῶς πατὴρ
Ἠνέσχετ' ἂν ταῦτ'; εἶτα τὴν μὲν οὐ θανεῖν
Κτείνοντα χρῆν τἄμ', ἐμὲ δὲ πρὸς κείνου παθεῖν;
Ἔκτειν', ἐτρέφθην, ἥνπερ ἦν πορεύσιμον
Πρὸς σοῦ ἐκείνῳ πολεμίους· φίλων γὰρ ἂν
Τίς ἂν πατρός σου φόνον ἐκοινώνησέ μοι;
Λέγ', εἴ τι χρῄζεις, κἀντίθες παῤῥησίᾳ,
Ὅπως τέθνηκε σὸς πατὴρ οὐκ ἐνδίκως.
Ἠλέ. Δίκαι' ἔλεξας· ἡ δίκη δ' αἰσχρῶς ἔχει·
Γυναῖκα γὰρ χρῆν πάντα συγχωρεῖν πόσει,
Ἥτις φρενήρης· εἰ δὲ μὴ δοκεῖ τάδε,
Οὐδ' εἰς ἀριθμὸν τῶν ἐμῶν ἥκεις λόγων.
Μέμνησο, μῆτερ, οὓς ἔλεξας ὑστάτους
Λόγους, διδοῦσα πρὸς σέ μοι παῤῥησίαν.
Κλυ. Καὶ νῦν γε φημὶ, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι, τέκνον.
Ἠλέ. Ἆρα κλύουσα, μῆτερ, εἶτ' ἔρξεις κακῶς;
Κλυ. Οὐκ ἔστι· τῇ σῇ δ' ἡδὺ προσθήσω φρενί.
Ἠλέ. Λέγοιμ' ἄν· ἀρχὴ δ' ἥδε μοι προοιμίου.
Εἶθ' εἶχες, ὦ τεκοῦσα, βελτίους φρένας·
Τὸ μὲν γὰρ εἶδος αἶνον ἄξιον φέρει,
Ἑλένης τε καὶ σοῦ, δύο δ' ἔφυτε συγγόνω
Ἄμφω ματαίω, Κάστορός τ' οὐκ ἀξίω.
Ἡ μὲν γὰρ ἁρπασθεῖσ', ἑκοῦσ' ἀπώλετο·
Σὺ δ', ἄνδρ' ἄριστον Ἑλλάδος διώλεσας,
Σκῆψιν προτείνουσ', ὡς ὑπὲρ τέκνου πόσιν
Ἔκτεινας· οὐ γὰρ, ὡς ἔγωγ', ἴσασιν εὖ·
Ἢ τῆς θυγατρὸς πρὶν κεκυρῶσθαι σφαγὰς,

Νέον

Νέον τ' ἀπ' οἴκων ἀνδρὸς ἐξωρμημένου,
Ξανθὸν κατόπτρῳ πλόκαμον ἐξήσκεις κόμης.
Γυνὴ δ', ἀπόντος ἀνδρὸς, ἥτις ἐκ δόμων
Εἰς κάλλος ἀσκῇ, διάγραφ' ὡς οὖσαν κακήν.
Οὐδὲν γὰρ αὐτὴν δῇ θύραισιν εὐπρεπὲς
Φαίνειν πρόσωπον, ἤν τι μὴ ζητῇ κακόν.
Μόνην δὲ πασῶν οἶδ' ἐγώ σ' Ἑλληνίδων,
Εἰ μὲν πατρῷ' ἦν εὐτυχῆ, κεχαρμένην,
Εἰ δ' ἥσσον' εἴη, συνεφοῦσαν ὄμματα,
Ἀγαμέμνον' οὐ χρῄζουσ' ἐκ Τροίας μολεῖν.
Καίτοι καλῶς γε σωφρονεῖν παρεῖχέ σοι·
Ἄνδρ' εἶχες οὐ κακίον' Αἰγίσθου πόσιν,
Ὃν Ἑλλὰς αὐτῆς εἵλετο στρατηλάτην.
Ἑλένης δ' ἀδελφῆς τοιάδ' ἐξειργασμένης,
Ἐξῆν κλέος σοι μέγα λαβεῖν· τὰ γὰρ κακὰ
Παράδειγμα τοῖς ἐσθλοῖσιν, εἴσοψιν τ' ἔχει.
Εἰ δ', ὡς λέγεις, σὴν θυγατέρ' ἔκτεινεν πατὴρ,
Ἐγὼ τί σ' ἠδίκησ', ἐμός τε σύγγονος;
Πῶς οὐ, πόσιν κτείνασα, πατρῴοις δόμοις
Ἡμῖν προσῆψας, ἀλλ' ἀπηνέγκω λέχη
Τ' ἀλλότρια, μισθοῦ σοῦ γάμοις ὠνουμένη;
Κοὔτ' ἀντιφεύγει παιδὸς ἀντὶ σοῦ πόσις,
Οὔτ' ἀντ' ἐμοῦ τέθνηκε, δὶς τόσως ἐμὲ
Κτείνας ἀδελφῆς ζῶσαν· εἰ δ' ἀμείψεται
Φόνον δικάζων φόνος, ἀποκτενῶ σ' ἐγὼ,
Καὶ παῖς Ὀρέστης, πατρὶ τιμωρούμενοι.

Eἰ

Εἴ γὰρ δίκαι' ἐκεῖνα, καὶ τάδ' ἔνδικα.
Ὅστις δὲ πλοῦτον, ἢ ὑγείειαν, εἰσιδὼν,
Γαμεῖ πονηρὰν, μωρός ἐστι· μικρὰ γὰρ
Μεγάλων ἀμείνω σώφρον' ἐν δόμοις λέχη.
Χο. Τύχη γυναικῶν εἰς γάμους· τὰ μὲν γὰρ εὖ,
Τὰ δ' οὐ καλῶς πίπτοντα δέρκομαι βροτῶν.
Κλυ. Ὦ παῖ, πέφυκας πατέρα σὸν στέργειν ἀεί.
Ἔστιν δὲ καὶ τόδ'· ἡ μέν εἰσιν ἀρσένων,
Οἱ δ' αὖ φιλοῦσι μητέρας μᾶλλον πατρός.
Συγγνώσομαί σοι· καὶ γὰρ οὐχ οὕτως ἄγαν
Χαίρω τι, τέκνον, τοῖς δεδραμένοις ἐμοί.
Σὺ δ' ὧδ' ἄλουτος, καὶ δυσείματος χρόα,
Λεχὼ νεογνῶν ἐκ τόκων πεπαυμένη;
Οἴμοι τάλαινα τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
Ὡς μᾶλλον, ἢ χρῆν, ἤλασ' εἰς ὀργὴν πόσιν.
Ἠλέ. Ὀψὲ στενάζεις, ἡνίκ' οὐκ ἔχεις ἄκη.
Πατὴρ μὲν οὖν τέθνηκε· τὴν δ' ἔξω χθονὸς
Πῶς οὐ κομίζῃ παῖδ' ἀλητεύοντα σόν;
Κλυ. Δέδοικα· τοὐμὸν δ', οὐχὶ τοὐκείνου, σκοπῶ·
Πατρὸς γὰρ, ὡς λέγουσι, θυμοῦται φόνῳ.
Ἠλέ. Τί δαὶ πόσιν σὸν ἄγριον εἰς ἡμᾶς ἔχεις;
Κλυ. Τρόποι τοιοῦτοι· καὶ σὺ δ' αὐθάδης ἔφυς.
Ἠλέ. Ἀλγῶ γάρ· ἀλλὰ παύσομαι θυμουμένη.
Κλυ. Καὶ μὴν ἐκεῖνος οὐκ ἔτ' ἔσται σοὶ βαρύς.
Ἠλέ. Φρονεῖ μέγ'· ἐν γὰρ τοῖς ἐμοῖς ναίει δόμοις.
Κλυ. Ὁρᾷς ἃ νῦν σὺ ζωπυρεῖς νείκη νέα;

Soph. Elect. 532.

σὺ γ'

Ἠλέ. Σιγῶ· δέδοικα γάρ νιν, ὡς δέδοικ' ἐγώ.
Κλυ. Παῦσαι λόγων τῶνδ'· ἀλλὰ τί μ' ἐκβάλεις, τέκνον;
Ἠλέ. Ἤκουσας, οἴμοι, τῶν ἐμῶν λοχεσμάτων,
Τέτων ὡς μέ φασιν (ὃ γὰρ οἶδ' ἐγὼ)
Δεκάτῃ σελήνῃ παιδὸς, ὡς νομίζεται·
Τρίβων γὰρ οὐκ εἶμ', ἔπτοκος οὔτ' ἐν τῇ πάρος.
Κλυ. Ἄλλης τόδ' ἔργον, ἥ σ' ἔλυσεν οὐ τόκων.
Ἠλέ. Αὐτὴ 'λόχευον, καὶ πέπων μένη βρέφος.
Κλυ. Οὕτως ἀγαίτων οἶκος ἠρήμωται φίλων;
Ἠλέ. Πέπρᾶσι σοῖσι βάσκε) πτῶσι φίλους.
Κλυ. Ἀλλ' εἶμι, παιδὸς ἀγαλμὰ ὡς τελεσφόρον
Θύσω θεοῖσι· σοὶ δ' ἵππος παρέξω χρεών
Τήνδ', εἶμ' ἐπ' ἀγρὸν, ἔνθ' πόσις θυμπολεῖ
Νύμφαισιν· ἀλλὰ πόσσ' ὄχεις, ἀπαίονες,
Φάτναις ἄγοντες παρέβαδεν· ἡνίκ' ἂν δέ με
Δοκῆτε θυσίας τῆσδ' ἀπαλλάχθαι θεοῖς,
Πάρεσε· δεῖ γὰρ κἠγὼ πόσι δουλεῖον χρέος.
Ἠλέ. Χώρει πέπλους εἰς δόμους· φρύξει δέ μοι,
Μή σ' αἰθαλώσῃ πολύκαπνον σέλας πέπλους·
Θύσεις γὰρ, οἷα χρή σε δαίμοσιν θύειν.
Κοὐδὲν δ' ἐνῆρκ), κἠγὼ πεδηρεμὴν σφαγὰς,
Ἥπερ καθεῖλε παῦρον, ἔνθ πέλας πεσῇ
Πλησεῖσα· νυμφεύσῃ δ' παῖ κἄδου δόμοις,
Ὥπερ ξυνῳδὸς ἐν φόνῳ τάσδε δ' ἐγὼ
Δώσω χρέος σοι, σὺ δέ γ' ἐμοὶ δίκας πατρός.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. 1 Ἀμοιβαὶ κακῶν· μετάτροποι πνέου-
2 σιν αὖραι δόμων· τότε μὲν λουτροῖς
3 Ἔπεσεν ἐμὸς, ἐμὸς ἀρχέτας,
4 Ἰάχησε δὲ στέγα,
5 Λαΐνοί τε θριγκοὶ δόμων,
6 Τάδ' ἐννέποντος· ὦ
7 Σχετλία τί με, γύναι, φονεύεις, φίλαν
8 Πατρίδα δεκέτισιν ἐν σποραῖ-
9 σιν ἐλθόντ' ἐμάν;

Αντιστροφή.

1 Παλίρροις δὲ τάνδ' ὑπάγει δίκα
2 Διαδρόμου λέχους μελέαν· ἃ πόσιν,
3 Χρόνιον ἱκόμενον εἰς οἴκους,
4 Κυκλώπειά τ' οὐράνια
5 Τείχε', ὀξυθήκτῳ βέλει
6 Ἔκανεν αὐτόχειρ,
7 Πέλεκυν ἐν χεροῖν λαβοῦσα· τλάμων
8 Πόσις ὅτι ποτὲ τὰν τάλαι-
9 νάν ἔσχε κακόν.

Ἐπῳδός.

Ἐπῳδός

1 Ὀρεί' ἅτις ὡς λέαιν', ὀργάδων
2 Δρύοχα νεμομένα, τάδε κατηύυσεν.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Κλυ. Ὦ τέκνα, πρὸς θεῶν μὴ κτάνητε μητέρα.
Χο. Κλύεις ὑπώροφον βοάν;
Κλυ. Ἰώ μοι, μοι.
Χο. Ὤμωξα κἀγὼ πρὸς τέκνων χειρουμένης.
Νέμει τοι δίκαν θεὸς, ὅταν τύχῃ.
Σχέτλια μὲν ἔπαθες, ἀνόσια δ' εἰργάσω,
Τάλαιν', εὐνέταν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἀλλ' οἵδε, μητρὸς νεοφόνοις ἐν αἵμασι
Πεφυρμένοι, βαίνουσιν ἐξ οἴκων πόδα·
Τρόπαια δείγματ' ἀθλίων προσφθεγμάτων.
Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς οἶκος ἀθλιώτερος
Τῶν Ταυταλείων, οὐδ' ἔφυ ποτ', ἐκγόνων.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ὀρέ. Ἰὼ γᾶ, ὦ Ζεῦ πανδερκέτα βροτῶν·
Ἴδετε τάδ' ἔργα φόνια μυσαρά.
Δίγονα σώματ' ἐν χθονὶ κείμενα, πλαγᾷ
Χερὸς ὑπ' ἐμᾶς, ἄποιν' ἐμῶν πημάτων.
Ἠλέ. Δακρύτ' ἄγαν, ὦ σύγγον'· αἰτία δ' ἐγώ.

Διὰ

Διὰ πυρὸς ἔμολον ἁ τάλαινα μητρὶ τᾷ-
δ', ἅ μ' ἔτικτε κούραν.
Ἰὼ τύχας σᾶς, τύχας, μᾶτερ τεκοῦ-
σ'· ἄλαστα μελέα,
Καὶ πέρα γε παθοῦσα σῶν
Τέκνων ὕπαι·
Πατρὸς δ' ἔτι-
σας φόνον δικαίως.
Ὀρέ. Ἰώ· Φοῖβ', ἀνύμνησας δίκαν,
Ἄφατα φανερὰ δ' ἐξέπρα-
ξας ἄχεα, φοίνια δ' ὤπασας λέχε' ἀπὸ γᾶς
Τᾶς Ἑλλανίδος.
Τίνα δ' ἑτέραν μόλω πόλιν; τίς ξένων;
Τίς εὐσεβὴς ἐμὸν κάρα προσύψεται,
Μητέρα κτανόντος;
Ἠλέ. Ἰώ μοι, μοι· ποῖ δ' ἐγώ;
Τίν' εἰς χορόν;
Τίνα γάμον εἶμι; τίς πόσις με δέξεται
Νυμφικὰς ἐς εὐνάς;
Ὀρέ. Πάλιν πάλιν φρόνημα σὸν
Μετεστάθη πρὸς αὔραν·
Φρονεῖς γὰρ ὅσια νυῦ, τότ' οὐ φρονοῦσα γ' εὖ.
Δεινὰ δ' εἰργάσω, φίλα,
Κασίγνητον οὐκ ἐθέλοντα.
Κατεῖδες οἷον ἁ τάλαιν' ἑῶν πέπλων
Ἔβαλεν, ἔδειξε, μαστὸν ἐν φοναῖς
Ἰώ μοί, μοι, πρὸς πέδῳ

Τιθεῖσα γόνιμα μέλεα; τὰν κόμαν δ' ἐγώ.
Ἠλέ. Σάφ' οἶδα, δι' ὀδύνας ἔβας,
Ἰήϊον κλύων γόον
Μητρὸς, ἃ σ' ἔπικτε.
Ὀρέ. Βοᾶν δ' ἔλασκέ τάνδε, πρὸς γήρως ἐμὰν
Τιθεῖσα χέρας·
Τέκος ἐμὸν, λιταίνω.
Παρηίδων τ' ἄξ ἐμᾶν
Ἐκρήμναθ'· ὥστε χέρας ἐμὰς λιπεῖν βέλος.
Χο. Τάλαινα, πῶς ἔτλας φόνον
Δι' ὀμμάτων ἰδεῖν σέθεν
Μητρὸς ἐκπνεύσας.
Ὀρέ. Ἐγὼ μὲν ἐβαλὼν φάρη κόραις ἐμαῖ-
σι, φασγάνῳ καπηξάμαν,
Ματέρος ἔσω δέρας μεθείς.
Ἠλέ. Ἐγὼ δ' ἐπεκέλευσά σοι,
Ξίφος τ' ἐφαψάμιν ἄμα.
Χο. Δεινότατον παθέων ἔρεξας.
Λαβοῦ, κάλυπτε μέλεα ματέρος·
Πέπλοις καθαίρεσον σφαγάς.
Φονέας ἔπικτες ἄρα σοι.
Ἠλέ. Ἰδοὺ, φίλαι τε, κὐ φίλαι,
Φάρεα γ' ἀμφιβάλλομεν,
Τέρμα κακῶν μεγάλων δόμοισιν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Ἀλλ' οἵδε δόμων ὑπὲρ ἀκροτάτων

Φαίνυσι

Φαίνουσι τινὲς δαίμονες, ἢ θεῶν
Τῶν οὐρανίων; οὐ γὰρ θνητῶν
Γ' ἥδε κέλευθος· τί ποτ' εἰς φανερὰν
Ὄψιν βαίνουσι βροτοῖσιν;

ΙΑΜΒΟΙ.

Διοσ. Ἀγαμέμνονος παῖ, κλῦθι· δίπτυχοι δέ σοι
Καλοῦσι μητρὸς σύγγονοι Διόσκοροι,
Κάστωρ, κασίγνητός τε Πολυδεύκης ὅδε.
Δεινὸν δὲ ναυσὶν ἀρτίως πόντου σάλον
Παύσαντ', ἀφίγμεθ' Ἄργος, ὡς εἰσείδομεν
Σφαγὰς ἀδελφῆς τῆσδε, μητέρος δὲ σῆς.
Δίκαια μὲν νῦν ἥδ' ἔχει· σὺ δ' οὐχὶ δρᾷς.
Φοῖβος τε, Φοῖβος· ἀλλ' (ἄναξ γὰρ ἔστ' ἐμὸς)
Σιγῶ· σοφὸς δ' ὤν, οὐκ ἔχρησέ σοι σοφά.
Αἰνεῖν δ' ἀνάγκη ταῦτα· τἀντεῦθεν δὲ χρὴ
Πράσσειν, ἃ μοῖρα, Ζεύς τ', ἔκρᾳνε σοῦ πέρι.
Πυλάδῃ μὲν Ἠλέκτραν δός ἄλοχον εἰς δόμους,
Σὺ δ' Ἄργος ἔκλιπ'· οὐ γὰρ ἔστι σοι πόλιν
Τήνδ' ἐμβατεύειν, μητέρα κτείναντα σήν.
Δειναὶ δὲ κῆρες, αἱ κυνώπιδες θεαὶ,
Τροχηλατήσουσ' ἐμμανῆ πλανώμενον.
Ἐλθὼν δ' Ἀθήνας, Παλλάδος σεμνὸν βρέτας
Πρόσπτυξον· εἵρξει γάρ νιν ἐπτοημένας
Δεινοῖς δράκουσιν, ὥστε μὴ ψαύειν σέθεν,
Γοργῶπ' ὑπερτείνουσά σου κάρᾳ κύκλον.
Ἔστιν δ' Ἀρεός τις ὄχθος· οὗ πρῶτον θεοὶ

Ἔζοντ'

Ἕζοντ' ἐπὶ ψήφοισιν αἵματος πέρι·
Ἁλιῤῥόθιον ὅτ' ἔκταν' ὠμόφρων Ἄρης,
Μηνῖν θυγατρὸς ἀνοσίων νυμφευμάτων,
Πόντου κρέοντος παῖδ'· ἵν' εὐσεβεστάτη
Ψῆφος, βεβαία τ', ἐστὶν ἔκ τε τοῦ θεοῖς.
Ἐνταῦθα καὶ σὲ δεῖ δραμεῖν φόνου πέρι·
Ἴσαι δέ σ' ἐκσώζουσι μὴ θανεῖν δίκῃ
Ψῆφοι τεθεῖσαι· Λοξίας γὰρ αἰτίαν
Εἰς αὐτὸν οἴσει, μητέρος χρήσας φόνον.
Καὶ τοῖσι λοιποῖς ὅδε νόμος τεθήσεται,
Νικᾷν ἴσαις ψήφοισι τὸν φεύγοντ' ἀεί.
Δειναὶ μὲν οὖν θεαὶ, τῷδ' ἄχει πεπληγμέναι,
Πάγον πρὸς αὐτὸν χάσμα δύσονται χθονὸς,
Σεμνὸν βροτοῖσιν εὐσεβὲς χρηστήριον.
Σὲ δ' Ἀρκάδων χρὴ πόλιν ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς
Οἰκεῖν, Λυκαίου πλησίον σηκώματος·
Ἐπώνυμος δέ σου πόλις κεκλήσεται.
Σοὶ μὲν τάδ' εἶπον· τόνδε δ' Αἰγίσθου νέκυν
Ἄργους πολῖται γῆς καλύψουσιν τάφῳ.
Μητέρα δὲ τὴν σὴν, ἄρτι Ναυπλίαν παρὼν,
Μενέλαος, ἐξ οὗ Τρωϊκὴν εἷλε χθόνα,
Ἑλένη τε θάψει· Πρωτέως γὰρ ἐκ δόμων
Ἥκει, λιποῦσ' Αἴγυπτον, οὐδ' ἦλθε Φρύγας.
Ζεὺς δ', ὡς ἔρις γένοιτο καὶ φόνος βροτῶν,
Εἴδωλον Ἑλένης ἐξέπεμψ' εἰς Ἴλιον.
Πυλάδης μὲν οὖν, κόρην τε καὶ δάμαρτ' ἔχων,
Ἀχαιΐδος γῆς οἴκαδ' εἰσπορευέτω,

Καὶ

Καὶ τὴν λόγῳ σὸν πενθερὸν κομιζέτω
Φωκέων ἐς αἶαν, καὶ δότω πλούτου βάρος.
Σὺ δ', Ἰσθμίας γῆς αὐχέν' ἐμβαίνων ποδὶ,
Χώρει πρὸς οἶκον Κεκροπίας εὐδαίμονα·
Πεπρωμένην γὰρ μοῖραν ἐκπλήσας φόνου,
Εὐδαιμονήσεις τῶνδ' ἀπαλλαχθεὶς πόνων.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Ὦ παῖδε Διὸς, θέμις εἰς φθογγὰς
Τὰς ὑμετέρας ἡμῖν πελάθειν;
Διοσ. Θέμις, οὐ μυσαροῖς τοῖσδε σφαγίοις.
Ὀρέ. Κἀμοὶ μύθου μέτα, Τυνδαρίδαι;
Διοσ. Καὶ σοί· Φοίβῳ τήνδ' ἀναθήσω
Πρᾶξιν φονίαν.
Χο. Πῶς, ὄντε θεὼ, τῆσδέ τ' ἀδελφὼ,
Καὶ καταφθιμένης,
Οὐκ ἠρκέσατον κῆρας μελάθροις;
Διοσ. Μοίρας ἀνάγκης ἡγεῖτο χρεὼν,
Φοίβου τ' ἄσοφοι γλώσσης ἐνοπαί.
Ἠλέ. Τί δαί μ' Ἄπολλων; ποῖοι χρησμοὶ
Φονίαν ἔδοσ' μητέρι γενέσθαι;
Διοσ. Κοιναὶ πράξεις, κοινοὶ δὲ πότμοι·
Μία δ' ἀμφοτέρους
Ἄτη πατέρων διέκναισεν.
Ὀρέ. Ὦ σύγγονέ μοι· χρονίαν σ' ἐσιδὼν,
Τῶν σῶν εὐθὺς φίλτρων στέρομαι,
Καί σ' ἀπολείψω, σου λειπόμενος.

Homer. Androm. de Hutow —

Διοσ. Πόσις ἔς' αὐτὸς ἐς δόμος· οὐχ ἥ-
δ' οἰκτρὰ πέπονθε, πλὴν ὅ τι λείπει
Πόλιν Ἀργείων.
Ὀρέ. Καὶ τίνες ἄλλαι στοναχαὶ μείζους,
Ἢ γῆς πατρῴας ὅρον ἐκλείπειν;
Ἀλλ' ἐγὼ οἴκων ἔξειμι πατρὸς,
Καὶ ἐπ' ἀλλοτρίαις ψήφοισι φόνον
Μητρὸς ὑφέξω.
Διοσ. Θάρσει· Παλλάδος ὁσίαν ἥξεις
Πόλιν· ἀλλ' ἀνέχου.
Ἠλέ. Περί μοι στέρνοις στέρνα πρόσαψον,
Σύγγονε φίλτατε·
Διὰ γὰρ ζευγνῦσ' ἡμᾶς πατρῴων
Μελάθρων μητρὸς φόνιοι κατάραι.
Ὀρέ. Βάλε, πρόσπτυξον σῶμα, θανόντος
Δ' ὡς ἐπὶ τύμβῳ καταθρήνησον.
Διοσ. Φεῦ, φεῦ· δεινὸν τόδ' ἐγηρύσω
Καὶ θεοῖσι κλύειν·
Ἔνι γὰρ κἀμοὶ, τοῖς τ' οὐρανίδαις,
Οἶκτοι θνητῶν πολυμόχθων.
Ὀρέ. Οὐκ ἔτι σ' ὄψομαι.
Ἠλέ. Οὐδ' ἐγὼ εἰς σὸν βλέφαρον πελάσω.
Ὀρέ. Τάδε λοίσθιά μοι προσφθέγματά σου.
Ἠλέ. Ὦ χαῖρε, πόλις·
Χαίρετε δ' ὑμεῖς πολλὰ πολίτιδες.
Ὀρέ. Ὦ πιστοτάτη, στείχεις ἤδη;
Ἠλέ. Στείχω, βλέφαρον τέγγουσ' ἁπαλόν.

Ὀρέ.

395
020

106.

560 – ἔιπερ εστ' ἔτι. ad
Rhes. et Philoct. ἐστὶ ὁῶν.

Hon Sir

It gives me very true pleasure to be permitted to send you word that our Summer Holidays are to commence on Thursday the second July

Ὀρέ. Πυλάδη, χαίρων ἴθι· νυμφεύου
Δέμας Ἠλέκτρας.
Διοσ. Τοῖσδε μελήσει γάμος· ἀλλὰ, κύνας
Τάσδ' ὑποφεύγων, στεῖχ' ἐπ' Ἀθηνῶν·
Δεινὸν γὰρ ἴχνος βάλλουσ' ἐπὶ σοὶ
Χειροδράκοντες, χρῶτα κελαιναὶ,
Δεινῶν ὀδυνῶν καρπὸν ἔχουσαι.
Νὼ δ' ἐπὶ πόντον Σικελὸν σπουδῇ
Σώσοντε ναῶν πρῴρας ἐνάλους· νεῶν
Διὰ δ' αἰθερίας στείχοντε πλακὸς,
Τοῖς μὲν μυσαροῖς οὐκ ἐπαρήγομεν·
Οἷσιν δ' ὅσιον, καὶ δίκαιον,
Φίλον ἐν βιότῳ, τούτους, χαλεπῶν
Ἐκλύοντες μόχθων, σώζομεν.
Οὕτως ἀδικεῖν μηθεῖς θελέτω,
Μήδ' ἐπιόρκων μέτα συμπλείτω·
Θεὸς ὢν θνητοῖς ἀγορεύω.
Χο. Χαίρετε· χαίρειν δ' ὅστις δύναται,
Καὶ ξυντυχίᾳ μήτινι κάμνει
Θνητῶν, εὐδαίμονα πράσσει.

Εὐριπίδου τῆς Ἠλέκτρας τέλος.

EURIPIDIS

ELECTRA.

DRAMATIS

PERSONÆ.

COLONUS MYCENÆUS.

ELECTRA.

ORESTES.

PYLADES, MUTA PERSONA.

CHORUS.

CLYTÆMNESTRA.

SENEX.

NUNCIUS.

GEMINI, id eſt, CASTOR et POLLUX.

Prologum autem agit COLONUS.

EURIPIDIS

ELECTRA.

IAMBI.

Col. O Terræ antiquus ſermo, Inachi fluenta,
Undè quondam, ducens navibus mille Martem,
In agrum Trojanum navigavit Agamemnon Rex.
Interfecto autem, qui regnabat in Iliaco ſolo,
Priamo, captâque Dardani inclytâ urbe,
In hanc *urbem* Argos rediît: excelſis autem in
Templis poſuit ſpolia plurima barbarorum.
Et illic quidem, rem felicitèr geſſit: in ædibus verò,
Moritur uxoris Clytæmneſtræ dolo,
Et Ægiſthi, filii Thyeſtis, manu.
Et ille quidem antiquis ſceptris Tantali relictis
Periit. Ægiſthus verò terræ regnum obtinet,
Uxorem illius, Tyndari filiam, habens.
Quos verò domi reliquit, quum ad Trojam navigavit,
Marémque Oreſtem, fœmineúmque Electræ germen,
Hunc quidem patris ſenex nutritor ſurripit,
Oreſtem, cùm Ægiſthi manibus jam prope eſſet ut moreretur,
Strophióque dedit in Phocenſium agro alendum:
Hæc verò Electra in patris ædibus remanſit.
Hanc, poſtquam florens pubertatis tempus *ipſam* habuit,
Proci petebant Græcæ principes terræ.
Metuens verò, nè cui Argivorum liberos pareret,
Agamemnonis ultores, *eam* continebat domi
Ægiſthus, nec ulli ſponſo deſpondebat.
Cùm verò hoc etiam magni metûs plenum eſſet,
Nè cui generoſo *viro* liberos clàm pareret,
Interficere ipſam ſtatuit crudelis. Quantumvis autem mala
Mater ipſam ſervavit ex Ægiſthi manu.
Quoad enim maritum occiſum habebat ſpecioſam cauſam;
Sed timuit, nè liberorum cæde ſibi conflaret invidiam.
Ob has igitur *cauſas* tale quid machinatus eſt
Ægiſthus: qui quidem ex *hoc* agro diſceſſit exul,
Agememnonis filius, aurum promiſit *ei*, qui interfecerit *ipſum*.
Nobis verò jam dedit Electram, ut *eam* habeamus
Uxorem, qui ex parentibus quidem Mycenæis
Nati ſumus. Nec enim hâc *in parte* redarguor.
Clari enim genere quidem *ſumus*: pecuniis verò jam
Pauperes *ſumus*; hinc Nobilitas perit:
Ut tenui dans, tenuem haberet metum.
Si enim ipſam habuiſſet dignitate præditus vir,
Sopitam excitâſſet Agamemnonis
Cædem, pœnáſque Ægiſthus tunc dediſſet.
Quam *Electram* nunquam vir hicce (conſcia eſt mihi Venus)
Cubili polluit, ſed adhuc virgo manet.
Erubeſco enim beatorum virorum liberos
Nactus, violare *eos*, cùm non ſim dignus.
Deploro autem verbis affinitate junctum mihi
Miſerum Oreſtem, ſi unquam Argos reverſus,
Nuptias ſororis infelices aſpiciet.
Quicunque verò me ſtultum eſſe dicit, quòd cùm receperim
Juvenem virginem in ædes, non attingam, *is*
Mentis pravæ regulâ ſe metiri
Continentiam ſciat, ſeque talem eſſe.
Ele. O nox atra, aureorum aſtrorum mater,
In quâ hoc vas huic incumbens capiti
Ferens, fontes flumineos peto,
(Non quidem quòd ad tantam inopiam ſum redacta:
Sed ut Ægiſthi contumeliam oſtendamus Diis)
Et lamentationes in amplam ætherem emitto patri.
Illa enim pernicioſa Tyndaris, mater mea,
Ejecit me ex ædibus, gratificans marito *ſuo*.
Quia enim alios liberos apud Ægiſthum peperit,
Oreſtem et me, alienos à domo ducit.
Col. Cur verò, ô infelix, hæc *in* meam gratiam laboras,
Labores ſuſtinens, priùs delicatè nutrita,
Et hæc me jubente non deſiſtis?

Ele. Ego te Diis æqualem amicum duco:
In meis enim malis non insultâsti contumeliosè.
Magna verò mortalibus *est* felicitas, adversæ fortunæ
Medicum invenisse, ut ego te accipio.
Oportet igitur me vel injussam pro viribus
Labore te levantem, ut facilius feras,
Unà tecum tolerare negotia; satis enim habes
Operum foris. Domesticas verò *res* nos oportet
Parâre: intranti enim operario
Ab extrà, jucundum *est res* domesticas invenire rectè se habentes.
Col. Si igitur *ita* tibi placet, vade: etenim non procul *sunt*
Fontes ab ædibus hisce. Ego verò primâ luce
Boves in arva agens, seminabo jugera.
Nullus enim ignavus, deos habens in ore,
Victum poterit colligere sine labore.
Ore. Pylades, te namque iam præ cunctis mortalibus ego
Fidum judico et amicum, et hospitem mihi:
Solus enim ex amicis Orestem hunc colebas,
Utentem eâ fortunâ, quâ utor, atrocia ab Ægistho passus,
Qui meum interfecit patrem et perdita unà
Mater. Venio nunc ex Dei Oraculis
In Argivum solum, nemine conscio,
Cædem interfectoribus patris mei redditurus.
Et hac nocte profectus ad tumulum patris,
Lacrymásque dedi, et primitias comæ *ei* obtuli,
Pyrámque sanguine ovis jugulatæ imbui,
Clam tyrannis, qui tenent imperium hujus agri.
Et intra quidem muros non infero pedem:
Geminum verò molimen conjungens, veni
Ad fines terræ hujus, ut me recipiam pede
Aliam in regionem, si quis speculatorum me cognoverit.
Et quærens sororem (aiunt enim ipsam connubio
Junctam *hic* habitare, nec permanere virginem)
Ut colloquar *cum ipsâ*, et cædis sociam
Assumens, quæ intra mœnia *gerantur* cognoscam liquidò.
Nunc igitur (aurora enim candidum vultum extollit)
Extra semitam vestigium amoveamus.
Aut enim aliquis arator, aut aliqua mulier ancilla
Apparebit nobis, quam interrogabimus,
An hæc loca soror incolat mea.
Sed (video enim hanc quandam ex Ancillis
Aquæ fontanæ onus raso capite
Ferentem) sedeamus, et interrogemus
A servâ muliere si quod forte verbum accipere possimus *de rebus*,
Ob quas, ô Pyliades, *in* hanc venimus terram.

EPODICA.

Strophe.

Ele. 1 Intende, tempus *est*, pedis impetum:
2 Ingredere, ingredere, ô, lamentans.
3 Hei mihi, mihi!
4 Sum Agamemnonis
5 Filia, et me peperit Clytæmnestra,
6 Invisa Tyndari filia:
7 Vocántque me miseram
8 Electram cives.
9 Heu, heu *propter* duros labores,
10 Et vitam tristem, ô pater.
11 Tu verò nunc in Plutonis *domo*
12 Jaces, *à* tuâ conjuge jugulatus,
13 Et *ab* Ægistho, Agamemnon:
14 Age eundem excita luctum,
15 Repete lacrymosam næniam.
16 . . . . .

Antistrophe 1.

1 Intende, tempus *est*, pedis impetum:
2 Ingredere, ingredere ô, lamentans.
3 Io, eheu,
4 Quâ *in* urbe, aut quâ *in* domo, ô
5 Miser frater, servis,
6 Calamitosam in thalamis relinquens
7 Paternis, inter ærumnas
8 Acerbissimas, sororem?
9 Venias horum malorum mihi
10 Miseræ liberator, ô Jupiter,
11 Patríque cædis
12 Odiosissimæ vindex, Argos
13 Appellens pedem vagum.
14 Depone hoc vas meo à capite
15 Tollens, ut patri luctus
16 Nocturnos edam sub dio.

Epodus.

1 Vociferationem Asiaticam, carmen Plutonis, ô pater,
2 Luctus tibi sub terrâ *jacenti* cano,
3 Quibus semper quotidie
4 Indulgeo, charam
5 Unguibus lanians cervicem,
6 Manúmque *in* caput rasum injiciens,
7 Ob mortem tuam.
8 Ah, ah, lacera caput.
9 Ut autem quidam olor canorus
10 Flumineas ad undas
11 Patrem charissimum vocat,
12 Necatum dolosis laqueorum
13 Septis; sic te miserum
14 Patrem ego deploro,
15 Qui lavacris ultimis abluisti corpus,
16 In funestissimo lecto mortis.
17 Hei mihi, mihi,
18 Tristem *propter* tuum ictum securis, pater;
19 Et *propter* tristem post Troicum iter cessationem.
20 Non mitris te conjux
21 Excepit, neque coronis:
22 Sed ensibus ancipitibus tristem
23 Ægistho contumeliam præbens,
24 Dolosum habuit maritum,

ANTIS-

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

Cho. 1 O Agamemnonis filia Electra,
2 Veni ad tuam agreſtem caulam.
3 Venit *enim* quidam, venit lactis-potator vir
4 Mycenæus, montigavus;
5 Nunciátque quòd nunc in diem tertiam
6 Promulgent ſacrificium
7 Argivi, omneſque ad Junonem
8 Virgines ſint conventuræ.

Strophe 2.

Ele. 1 Nec veſtitûs nitore, ô amicæ,
2 Animum, nec ob aurea
3 Monilia elevor
4 Miſera, nec choros ſtatuens
5 Argivis cum nymphis,
6 Flexuoſum pulſabo bellum.
7 Lachrymis fluo,
8 Lachrymæque mihi curæ ſunt
9 Miſeræ quotidie.
10 (Aſpice meam ſqualidam comam,
11 Et has ſciſſuras mearum veſtium)
12 Quòd unquam Agamemnonis
13 Conſeneſcat regnum,
14 Et res geſtæ ad Trojam, quæ mei patris
15 Memor eſt, *ab eo* quondam capta.

Antiſtrophe 1.

Cho. 1 Potens *eſt* Dea. Sed veni, et à me
2 Precioſas veſtes induendas mutuare,
3 Aureáque gratiis additamenta nitoris.
4 Putaſnè tuis lacrymis,
5 Non colentem Deos, te ſuperiorem fore
6 Hoſtibus? non gemitu,
7 Sed votis deos venerans,
8 Habebis felicitatem, ô filia.

Antiſtrophe 2.

Ele. 1 Nullus Deorum clamores audit
2 Infelicis, neque veteres
3 Patris jugulationes.
4 Hei mihi *ob* eum, qui periit,
5 Tum etiam propter viventem erronem,
6 Qui alicubi terram aliam tenet
7 Afflictus, errore delatus
8 Ad ſervilem larem,
9 Ex inclyto patre natus.
10 Ipſa verò in pauperibus ædibus
11 Habito tabeſcens animo,
12 Ab ædibus paternis exul,
13 Montanas inter rupes.
14 Mater verò in lectis cruentis
15 Cum alio nuptiis conjuncta habitat.

IAMBI.

Cho. Multorum malorum Græcis cauſa fuit
Helena tuæ matris ſoror, domuíque tuæ.
Ele. Hei mihi, mulieres, omitto *jam* lamenta:
Nam peregrini quidam iſti, ædibus carentia
Cubilia habentes, ſurgunt ex inſidiis:
Fugâ, tu quidem per viam, ego verò in ædes,
Viros maleficos vitemus pede.
Ore. Mane, ô miſera, nè formides meam manum.
Ele. O Phœbe Apollo, ſupplex te oro, nè moriar.
Ore. Alios potius occiderem *mihi* magis inviſos, quam te.
Ele. Abi: ne tangas quæ te tangere non oportet.
Ore. Non eſt, quem poſſim contrectare juſtius.
Ele. Quomodo igitur enſem geſtans ad ædes meas in inſidiis latitas?
Ore. Manens audi, et mox non alitèr dices.
Ele. Maneo: omninò enim tua ſum: es enim *me* potentior.
Ore. Venio ferens tibi fratris mandata.
Ele. O chariſſime, utrum viventis, an mortui?
Ore. Vivit; primùm enim tibi læta nunciare volo.
Ele. Felix ſis; mercede jucundiſſimorum verborum.
Ore. Communitèr largior hoc nobis ambobus habendum.
Ele. Ubi terrarum ille miſer miſerum exilium tolerat?
Ore. Non unam urbis *unius* legem obſervans conficitur.
Ele. Num quotidiani victûs inopiâ laborat?
Ore. Habet quidem *victum*: inops tamen *eſt* vir exul.
Ele. Quod verò mandatum ab illo ferens *hùc* veniſti.
Ore. Num vivas, et ubi vivens calamitates feras.
Ele. Ergò primum vides, quàm aridum ſit meum corpus.
Ore. Doloribus etiam contabuiſti, ità ut ego gemam.
Ele. Et caput, et cincinnos abraſos novaculâ.
Ore. Cruciat te frater, et fortaſſe mortuus pater?
Ele. Eheu; quid mihi enim hiſce charius eſt!
Ore. Heu, heu! quid vero tu tuo fratri putas?
Ele. Abſens ille, non præſens, nobis *eſt* charus.
Ore. Unde verò hîc habitas procul ab urbe?
Ele. Nuptæ ſumus, ô hoſpes, funeſto connubio.
Ore. Deploro fratrem tuum. Num Mycenæo alicui?
Ele. Non, ut pater olim ſperaverat fore ut me elocaret.
Ore. Dic, ut *hoc* auditum tuo fratri referamus.
Ele. In his ædibus habito procul ab illo.
Ore. Foſſor aliquis aut bubulcus dominus *eſt* domûs!
Ele. Vir pauper, generoſus, et in me pius.
Ore. Hæc verò pietas quænam ineſt tuo marito?
Ele. Nunquam lectum meum tangere ſuſtinuit?
Ore. Caſtitatem aliquam divinam habens, an te judicans indignam?
Ele. Parentes meos contumeliâ afficere non voluit.
Ore. At quomodo, tales nuptias nactus, non eſt lætatus?
Ele. Non dominum ducit eum, qui me dedit, ô hoſpes.
Ore. Intelligo: Oreſti nè quando expendat pœnas.
Ele. Hoc ipſum metuens: præterea verò etiam modeſtus eſt.
Ore. Papæ. Generoſum virum narras, et liberalitèr tractandum.
Ele. Si modò tandem domum redeat, qui nunc abeſt.
Ore. Mater verò, quæ te peperit, hæc ſuſtinuit?

Ele.

Ele. Mulieres viris, ô hoſpes, haud liberis amicæ *ſunt*.
Ore. Cujus *rei* cauſâ Ægiſthus te hâc affecit contumeliâ?
Ele. Parere me voluit infirmos *liberos*, huic *viro* dans.
Ore. Ne ſcilicet pareres filios ultores?
Ele. Talia cepit conſilia, quorum utinam mihi pœnas luat.
Ore. Novitne vir matris te eſſe virginem?
Ele. Haud novit: clàm *enim* ipſo *rem* iſtam premimus ſilentio.
Ore. Iſtæ vero amicæne tibi hos ſermones audiunt?
Ele. Ut mea, et tua verba tegant fideliter.
Ore. Quid igitur *faceret* Oreſtes, ſi ad hoc Argos rediret?
Ele. Rogas hoc? abſurdum dixiſti: non enim nunc tempus commodum.
Ore. Latens autem quomodo interfectores occîdat patris?
Ele. Audens *ea*, quæ pater *meus* ab inimicorum audaciâ paſſus eſt.
Ore. An et cum ipſo matrem auderes occidere?
Ele. Hâc ipſâ ſecuri, quâ pater periit.
Ore. Dicamne hæc ei, et certa quæ abs te *audio*?
Ele. Utinam moriar, ubi matris meæ ſanguinem effudero.
Ore. Papæ:
Utinam Oreſtes prope *nos* adeſſet, hæc audiens.
Ele. At, ô hoſpes, non cognoſcerem, ipſum intuens.
Ore. Juvenis enim, non mirum, ſejuncta es ab ipſo juvene.
Ele. Unus ſolus meorum amicorum ipſum agnoſceret.
Ore. Num quem aiunt ipſum ſubduxiſſe cædi?
Ele. Patris pædagogus grandævus ſenex.
Ore. Pater verò tuus extinctus num ſepulturæ compos factus eſt?
Ele. Factus eſt compòs, ut factus eſt, ejectus ædibus.
Ore. Hei mihi *propter* hoc quod dixiſti. Senſus enim
Etiam externis ex malis homines mordet.
Dic verò, ut edoctus tuo fratri feram
Nuncios triſtes, ſed *tamen* auditu neceſſarios.
Ineſt enim commiſeratio, inſcitiæ quidem minimè,
Sed ſapientibus viris: nequaquam enim *hoc eſt* expers damni,
Mentem ineſſe ſapientibus nimis ſagacem.
Cho. Et ego eodem, quo iſte, animi deſiderio teneor:
Cum enim ſim procul ab urbe, quæ *ſunt* in urbe, mala
Non novi, nunc verò cupio et ego cognoſcere.
Ele. Dicam, ſi fas ſit: fas autem eſt apud amicum exponere
Meos graves caſus, et patris mei.
Quoniam autem ſermonem provocas, hoſpes, ſupplex oro *te*,
Nuncia Oreſti mea, et ipſius mala.
Primum, quibus in veſtibus pernoctem,
Quantíſque ſordibus graver, et ſub tectis
Qualibus habitem, ex regio ſanguine *procreata:*
Ipſa quidem radiis elaborans peplos,
Vel nudum corpus habebo, et *veſtibus* carebo.
Ipſa etiam flumineos fontes ferens,
Expers feſtorum ſacrorum, et choris privata
Mulieres averſor, cùm virgo ſim:
Averſor quoque Caſtorem, cui, priuſquam ad deos
Tranſlatus eſſet, me *parentes* deſpondebant, junctam ſanguine.
Mater verò mea inter ſpolia Phrygia
Throno inſidet: ad ſellas verò Aſiaticæ
Famulæ conſiſtunt, quas captas abduxit meus pater,
Idæa pallia aureis religatæ
Fibulis. Sanguis verò patris adhuc in tectis
Ater putreſcit; qui verò illum occîdit,
In eoſdem, quos pater, conſcendens currus prodit;
Sceptráque, quibus imperabat Græcis,
Cæde-pollutis manibus exultat tenens.
Agamemnonis verò ſepulchrum neglectum
Nuſquam, nec libamina, neque ramum myrti,
Accepit: rogus verò cultûs *eſt* expers.
Ebrietate verò rigatus, meæ matris maritus
Inclytus ille, ut aiunt, inſultat ſepulchro,
Saxíſque pulſat lapideum monumentum patris:
Atque hoc audet in nos verbum dicere:
Ubi filius Oreſtes? annon tibi tumulum egregiè
Præſens defendit? Hoc modo abſens *frater* contumeliâ afficitur.
Quare, ô hoſpes, te ſupplex oro, hæc renuncia.
Multi enim *hæc* mandant, (quorum interpres ego)
Manus imprimis, lingua, miſeráque mens,
Caputque meum raſum, et illius parens.
Turpe enim *fuerit*, ſi pater quidem deleverit Phrygas,
Ipſe verò unicum virum, unus exiſtens, non poſſit interficere,
Cùm juvenis ſit, et ex meliore patre *natus*.
Cho. Atqui video iſtum, tuum dico maritum,
Defunctum *diei* labore, domum properare.
Col. Hem. Quoſnam hos in foribus conſpicor hoſpites?
Cujus verò *rei* cauſâ ad has agreſtes fores
Acceſſerunt? an meâ operâ indigentes? Mulieri enim
Turpe *eſt*, ſtare cum juvenibus.
Ele. O chariſſime, in ſuſpicionem nè mihi venias,
Verum autem ſermonem ſcies. Hi enim hoſpites
Veniunt ad me Oreſtis nuncii mandatorum.
Sed, ô hoſpites, date veniam *verbis ab iſto* dictis.
Col. Quid aiunt? illene eſt, et lucem aſpicit?
Ele. Vivit *ex horum* quidem ſermone: dicunt enim non incredibilia mihi.
Col. Numquid etiam patris, et tuorum malorum meminit?
Ele. In ſpe *verſantur* iſta: ſed infirmus *eſt* vir exulans.
Col. Quem autem ſermonem Oreſtis *huc* nunciaturi venerunt?
Ele. Exploratores hos miſit meorum malorum.
Col. Ergo partim quidem aſpiciunt, partim verò tu ipſa narras.
Ele. Noverunt, nihil hâc quidem in parte deſiderant.
Col. Ergo jampridem ipſis portas apertas eſſe oportuit.
Ite in ædes: pro lætis enim nunciis
Munera hoſpitalia accipietis, qualia mea occultat domus.
Ferte, ô miniſtri, intrà horum vaſa:
Et *vos* nihil contradicite, quia à charo chari
Veniſtis viro. Quamvis enim pauper ſim,

Non

Non tamen animum degenerem *vobis* exhibebo.
Ore. Per deos quæso, hícne vir *eſt*, qui unà nuptias celat
Tuas, Oreſtem probro afficere non volens?
Ele. Hic vocatur maritus meus miſeræ.
Ore. Papæ.
Nullum eſt certum *argumentum* ad virorum generoſitatem *dignoſcendam:*
Mortalium enim ingenia *magnam* confuſionem habent.
Jam enim vidi virum generoſi patris *filium*,
Qui nihil erat, et bonos ex malis *procreatos*,
Famemque in hominis opulenti ſpiritu,
Animúmque magnum in paupere corpore.
Quomodo igitur quis hæc diſcernens rectè judicet?
Opibúſne? malo ſanè utetur judice.
Aut iis qui nihil poſſident? ſed habet vitium
Paupertas: docet enim virum ob egeſtatem mala.
An ad arma veniam? quis verò lanceam aſpiciens,
Teſtis eſſe queat, quiſnam ſit ſtrenuus?
Optimum *eſt* hæc temere neglecta relinquere.
Hic enim vir, neque inter Argivos magnus,
Neque etiam gloriâ domus inflatus,
Unuſque ex plebe, optimus eſt inventus.
An non ſapietis, qui vanarum opinionum
Pleni erratis? Et ex conſuetudine mortales
Judicabitis, et ex moribus nobiles?
Tales enim *viri* civitates adminiſtrant bene,
Et domos: at carnes vacuæ mentis,
Ornamenta fori ſunt. Neque enim *in* prælio
Robuſtum brachium fortiùs quàm imbecillum ferit:
Hoc enim in naturâ poſitum *eſt*, et in animi præſentiâ.
Quare (dignus enim *eſt* et præſens, et abſens
Agamemnonis filius, cujus gratiâ venimus)
Accipiamus ædium diverſoria: ire oportet,
Famuli, intra has domos. Quia mihi pauper
Alacer hoſpes fuerit potiùs, *quàm dives*,
Laudo igitur hujus viri oblatum hoſpitium:
Mallem tamen, ſi frater me tuus
In ædes felices *ipſe* felix duxiſſet:
Fortaſſe autem venerit. Apollinis enim rata *ſunt*
Oracula, mortalium verò divinationem valere ſino.
Cho. Nunc quàm ante magis, ô Electra, gaudio
Incaleſcimus cor; fortaſſe enim
Ægrè progrediens fortuna, conſiſtet præclarè.
Ele. O miſer, cùm nôris tuarum ædium penuriam,
Cur iſtos excepiſti majores te hoſpites?
Col. Quid, etiamſi ſunt, ut videntur, nobiles?
Annon inter tenues, et inter non *tenues* acquieſcent æque?
Ele. Quando nunc peccâſti, homo tenui fortunâ,
Abi ad veterem mei chari patris altorem,
Qui ad amnem Tanum, Argivæ fines
Secantem terræ et Spartani ſoli,
Ejectus civitate, greges ſequitur;
Jube autem ipſum, cum in ejus domum veneris,
Venire, hoſpitúmque ad convivium aliqua præbere.
Gaudebit ſanè, et ſupplicabit diis,
Ubi vivum audierit juvenem, quem olim ſervavit.

Non enim ex paternis ædibus à matre
Accipiemus quidquam: imò verò nunciaremus triſtia,
Si vivere Oreſtem adhuc miſera illa intelligeret.
Col. Ergo, quoniam *hoc* placet tibi, hæc nunciabo verba
Seni: *tu* verò ito in ædes quàm celerrimè,
Reſque domeſticas para: multa enim mulier,
Si velit, inveniet ad convivium fercula.
Tantum autem adhuc nobis eſt domi,
Ut unum ſaltem in diem hoſce replere poſſim cibo.
Cum autem in hujuſmodi res cogitatio inciderit,
Conſidero pecunias, quàm magnam habeant potentiam,
Ut et hoſpitibus dare poſſimus, corpúſque in morbum incidens
Sumptibus ſervare: ad quotidianum verò victum
Parum refert: omnis enim vir ſatiatus,
Et dives, et pauper, tantundem fert.

EPODICA.

Strophe 1.

Cho. 1 O inclytæ naves, quæ olim Trojam appuliſtis
2 Innumeris remis,
3 Ducentes choros cum Nerei puellis,
4 Ubi tibiæ-amans Delphinus exultabat
5 Proris cæruleis
6 Circumvolutus,
7 Deducens Thetidis *filium*
8 Levem ſaltu pedum Achillem,
9 Cum Agamemnone, Trojæ
10 Ad Simoentias oras.

Antiſtrophe 1.

1 Nereides verò, Euboicis oris relictis,
2 Vulcani aureis *ab* incudibus,
3 Labores inenarrabiles armorum ferebant
4 Per Pelium, pérque excelſos
5 Oſſæ ſacros ſaltus,
6 Nympharum ſpeculas,
7 Oculos circumferunt, ubi pater
8 Eques educavit Græciæ lumen,
9 Thetidis marinam ſobolem,
10 Velocem pedibus, auxiliatorem Atridis.

Strophe 2.

1 Ex quodam autem audivi, qui ab Ilio in
2 Portus Nauplios venerat,
3 Tui, ô Thetidis fili,
4 Nobilia ſcuti in orbe
5 Hujuſmodi ſigna,
6 Terrores Phrygios, ſculpta eſſe:
7 In clypei quidem ambitu
8 Perſeum decollatam ſupra mare
9 Alatis talariis
10 Speciem Gorgonis tenere,
11 Cum Mercurio Jovis nuncio
12 Maiæ venatore filio.

Antiſtrophe 2.

1 In medio autem fulgebat clypeo
2 Coruſcus orbis ſolis,
3 Equis cum volucribus.
4 Aſtrorúmque ætherei chori,
5 Pleiades, *et* Hyades,
6 Hectoris oculis terribiles aſpectu.
7 In galeâ verò aureis figuris decorâ
8 Sphinges, unguibus cantu-paratam prædam
9 Portantes: cæterùm in latera ambiente
10 Spacio, ignem efflans feſtinabat
11 Curſu leæna, unguibus
12 Pirenæum pullum ablatura.

Epodus.

1 In enſe verò letifero quadrijugi
2 Equi currebant,
3 Ater verò circa tergum ibat pulvis.
4 Talium regem bellantium
5 Occidit Virorum
6 Ducum Tyndaris,
7 Malitioſa puella.
8 Quamobrem aliquando *Dii* cœleſtes te
9 Demittent ad mortem: et
10 Adhuc cruentam ſub cervicem
11 Videro fortè ſanguinem effuſum ferro.

IAMBI.

Sen. Ubi, ubinam *eſt* puella mea veneranda, et hera,
Agamemnonis filia, quam enutrivi olim ego?
Quàm arduum hunc ædium acceſſum habet,
Huic rugoſo *et* ſenili pedi ad aſcendendum.
Tamen ad amicos ſaltem *eſt* trahenda
Incurva ſpina, et relabens genu.
O filia, (jam enim te conſpicor)
Venio ferens tibi mearum ovium *ex*
Grege tenerum hunc fœtum ſubductum,
Et ſerta, ac è fiſcellis hos exemptos *caſeos*;
Huncque Bacchi theſaurum canum,
Odore gratum, parvum *quidem*, ſed miſceri
Scyphum hoc tenuiori potui jucundum.
Eat aliquis laturus hæc hoſpitibus in ædes:
Ego verò pannis his mearum veſtium oculos
Lacrymis madefactos abſtergere volo.
Ele. Cur verò, ô ſenex, hos oculos madefactos hâbes?
Num mea mala longo poſt intervallo memoriam tibi renovarunt?
An Oreſtis miſerum exilium gemis,
Et patrem meum, quem quondam in manibus habens
Educâſti inutiliter tibi, et amicis tuis?
Sen. Inutilitèr *quidem*, non tamen hoc pungebar.
Veni enim ad ipſius ſepulchrum obitèr,
Ac procidens *humi* luxi, nactus ſolitudinem:
Libaminaque ſoluto utre, quem hoſpitibus fero,
Fudi, ramóſque myrteos circa tumulum poſui:
Ad ipſum verò rogum ovem nigro vellere
Victimam vidi, recénſque fuſum ſanguinem,
Flavæque comæ cincinnos abraſos.
Miratúſque ſum, ô filia, quiſnam hominum auſus fuerit
Ad tumulum venire: non enim Argivorum ullus:
Sed fortaſſe clam frater tuus venit.
Pròfectus autem, honoravit miſerum ſepulchrum patris.
Aſpice verò comam, tuæ apponens comæ,
Num color idem ſit raſæ comæ.
Solent enim *iis*, quibus idem fuerit patris ſanguis,
Multa eſſe ſimilia in corpore.
Ele. Haud digna viro, ô ſenex, ſapiente loqueris,
Si latentem in hanc terram, Ægiſthi metu,
Profectum fratrem meum animoſum putas.
Deinde quomodo cirrus *ejus* comæ congruet?
Alter quidem viri nobilis in palæſtris nutritus,
Alter verò *crebrâ* pexatione mollis; quamobrem *hoc eſt* impoſſibile,
Multis autem invenies cincinnos ſimiles,
Nec tamen eodem ſanguine prognatis, ô ſenex.
Sen. Tu ſaltem, in *ejus* veſtigium ingreſſa, ſoleæ ſpecta greſſum,
Num eâdem-menſurâ tuo pedi reſpondeat, ô filia.
Ele. Quomodo verò fieri poſſet in lapideo ſolo
Terræ pedum veſtigium expreſſum? quamvis autem hoc fieri poſſet,
Tamen duorum ex eodem utero natorum pes nunquam fuerit æqualis,
Viri et fœminæ. Nam mas ſuperat.
Sen. Annon eſt, ſi frater *tuus* hanc terram veniret,
Undenam cognoſceres radii tui telam,
In quâ ipſum olim furtim morti furripui?
Ele. Neſcis, Oreſtes cùm vertit ſolum,
Me juvenculam adhuc fuiſſe? quamvis verò etiam texuiſſem *ei* peplos,
Quomodo, cum tunc eſſet puer, nunc eaſdem haberet veſtes,
Niſi cum ipſo corpore ſimul creſcant veſtes?
Sed vel aliquis peregrinus ſepulchrum ipſius miſeratus,
Se raſit, vel *aliquis* ex hâc terrâ, qui ſpeculatores fefellit.
Sen. Iſti verò hoſpites ubinam *ſunt?* Volo enim intuitus
Ipſos, de fratre tuo percontari.
Ele. Hi ex ædibus egrediuntur veloci pede.
Sen. At nobiles quidem *videntur*. Hoc tamen *eſt* in incerto:
Multi enim, qui ſunt nobiles, ſunt improbi.
Sed tamen hoſpites ſalvere jubeo.
Ore. Salve, ô ſenex, cujuſnam viri, Electra,
Hæ antiquæ *veterum* amicorum reliquiæ ſunt?
Ele. Hìc meum patrem educavit, ô hoſpes.
Ore. Quid ais? hic *eſt ille*, qui tuum fratrem ſurripuit?
Ele. Hic eſt ille, qui ſervavit illum, ſi modo ſupereſt adhuc.
Ore. Ehem.
Quid me intuetur, tanquam argenti contemplans
Splendidum ſignum? num affimilat me cuipiam?
Ele. Fortaſſe Oreſtæ te æqualem aſpiciens lætatur.
Ore. Chari certè viri: quid verò circumrotat pedem?
Ele. Et ego miror, ô hoſpes, hoc aſpiciens.
Sen. O veneranda filia Electra, ſupplica diis.

Ele.

Ele. Pro quânam præſente, aut abſente *re?*
Sen. Ut proſperè accipias theſaurum, quem oſtendit Deus.
Ele. En voco deos; aut quid jam dicis, ſenex?
Sen. Intuere in hunc, ô filia, chariſſimum.
Ele. Jamdudum metuo, nè tu non ſanâ mente ſis.
Sen. Non ſanâ mente ſum ego, qui fratrem tuum video?
Ele. Quomodo dixiſti, ô ſenex, inſperatum ſermonem?
Sen. Me videre Oreſtem hunc Agamemnonis *filium.*
Ele. Quam notam conſpicatus cui fidem habeam?
Sen. Cicatricem juxta ſupercilium, quâ olim in ædibus patris
Tecum hinnulum inſectans, prolapſus cruentatus eſt.
Ele. Quid ais? video quidem caſûs indicium.
Sen. Et adhuc cunctaris chariſſimos amplecti?
Ele. At non ampliùs, ô ſenex: ſignis enim
Tuis animo ſum perſuaſa: ô qui tandem apparuiſti *mihi,*
Teneo te præter ſpem. *Ore.* Et à me ſerò teneris.
Ele. Nunquam ego putavi. *Ore.* Neque ego etiam ſperavi.
Ele. Ille tu es? *Ore.* Socius tibi ſolus:
Si modò jactum retis, quem meditor, extraxero.
Ele. Confido quidem: aut non ampliùs putandum eſt eſſe Deos,
Si injuſta *facinora* ſint ſuperiora juſtitiâ.

Syſtema.

Cho. Veniſti, veniſti, ô ſera dies
Illuxiſti, oſtendiſti manifeſtam
Urbi lucem: quæ diutino exilio
Paternis ab ædibus,
Miſera oberrans, advenit.
Deus, deus aliquis noſtram adducit
Victoriam, ô amica:
Attolle manus, intende ſermonem, funde
Preces ad Deos,
Ut fauſtè fauſtè
Frater ingrediatur urbem.

IAMBI.

Ore. Eſto. Gratas quidem voluptates amplexuum
Habeo: poſt tempus verò et iterum hæc dabimus.
At tu, ô ſenex (opportunè enim veniſti)
Dic, quâ ratione patris interfectorem ulciſci poſſim,
Et matrem ſociam impiarum nuptiarum.
Eſtne Argis aliquis amicorum mihi benevolus?
An penitùs ſubverſi ſumus, ut ſunt fortunæ?
Cui me adjungam? noctúne, an interdiu?
Quâ viâ tendemus in hoſtes meos?
Sen. O fili, nemo tibi infelici amicus *eſt.*
Lucrum enim inſperatum hæc res eſt,
Ex æquo et boni et mali eſſe participem *aliquem.*
Tu verò, (funditùs enim totus amicis excidiſti,
Nec ſpem *ullam* reliquam habes) ſcias me audiens;
In manu tuâ, et fortunâ omnia habes *ſita,*
Paternam domum, et urbem tuam ut recuperes.
Ore. Quid ergo facientes, hoc aſſequemur?
Sen. Occiſo Thyeſtæ filio, et matre tuâ.
Ore. Venio ad iſtam coronam *capiendam:* ſed quomodo *eam* accipiam?
Sen. Mœnia quidem, et ſi maximè velis, non ſubîeris.
Ore. Præſidiis munita ſunt, dextríſque ſatellitum?
Sen. Tenes: metuit enim te, neque dormit tranquillè.
Ore. Age, tu ergo deinceps conſule, ô ſenex.
Sen. Me quoque audi: modò enim aliquid mihi ſubiit.
Ore. Bonum aliquod utinam indices, et ego percipiam.
Sen. Ægiſthum vidi, quando huc veni.
Ore. Animadverto quod dixiſti, quibus in locis?
Sen. Juxta agros hoſce, in equorum paſcuis.
Ore. Quid agentem? video enim ſpem ex rebus perditis *affulgentem.*
Sen. Nymphis parabat feſtum, ut mihi viſus eſt.
Ore. Præmium educationis liberorum, an pro futurâ proie?
Sen. Nihil ſcio præter unum, ad boves-mactandos ſe præparabat.
Ore. Quot cum viris? an ſolus cum famulis?
Sen. Nullus aderat Argivus; ſed domeſtica *tantùm* manus.
Ore. Anne aliquis, qui me conſpicatus prodat, ſenex?
Sen. Famuli quidem ſunt, qui te nunquam viderunt.
Ore. Nobis igitur, ſi vincamus, benevoli erunt.
Sen. Servorum enim proprium hoc, tibíque utile.
Ore. Quomodo igitur ad ipſum accedere potero?
Sen. Si *illac* eas, quâ te boves immolans aſpiciat.
Ore. Juxta viam, ut videtur, agros habet.
Sen. Unde conſpicatus te convivii ſocium vocet.
Ore. Amarum profectò convivam, ſi Deus velit.
Sen. Deinde verò, prout res *tibi* ceciderit, perpende.
Ore. Pulchre dixiſti, mater verò ubi eſt?
Sen. Argis: aderit autem marito ad convivium.
Ore. Cur verò mater mea cum marito ſimul non venit?
Sen. Vituperationem metuens popularium, *domi* remanſit.
Ore. Intelligo; ſuſpectam eſſe ſe novit civitati.
Sen. Ita eſt: odio enim laborat ſceleſta fœmina.
Ore. Quomodo autem illam et hunc occidam ſimul?
Ele. Ego matris apparabo necem.
Oro. Atqui illa quidem eſt quæ rem ad felicem exitum perducet.
Ele. Hic quidem nobis duobus inſerviat.
Sen. Fient hæc: quomodo verò matri cædem inſtruis?
Ele. Commentum, ô ſenex, hoc eſt; Clytæmneſtræ profectus
Puerperam me eſſe nuncia prole maſculâ.
Sen. Utrum jampridem *te* peperiſſe, an nunc demum?
Ele. Dic ſoles, quibus pura ſit puerpera.
Sen. Et quid tandem hoc ad matris cædem valet?
Ele. Veniet, ubi audièrit puerperium meum.
Sen. Unde? quid verò ipſi te curæ eſſe credis, filia?
Ele. Næ, et deflebit claritatem partûs mei.
Sen. Fortaſſe: rurſus igitur ſermonem ad finem duc.
Ele. Si autem venerit, perſpicuum *eſt* actum eſſe de eâ.
Sen. Sanè: modo in ipſas ædium fores ingrediatur.
Ele. Ergo parvi momenti eſt, rectè hoc procedere?
Sen. Utinam verò moriar ego tandem hoc conſpicatus.
El. Primùm quidem nunc huic, ſenex, ſis dux-viæ.

Sen.

Sen. *Illuc*, ubi nunc Ægisthus sacrificium facit Diis?
Ele. Deinde matri occurrens, quæ ex me *audisti*, dicito.
Sen. Ut ex tuo ore hæc illi dicta existimo.
Ele. Tuum opus nunc *est*. Tua sors est cædem facere, priùs *me*.
Ore. Irem sanè, si quis esset *mihi* dux viæ.
Sen. Atqui ego haud invitus te deduxero.
Ore. O Jupiter patrie, et meorum vindex hostium,
Miserere nostrî! indigna enim passi sumus.
Ele. Miserere nepotes ex te progenitos.
Ore. Et tu, Junò, quæ Mycenæis aris præsides,
Victoriam da nobis: si justa poscimus.
Ele. Da scilicet hisce vindictam, ultricem patris.
Ore. Túque, ô degens apud inferos pater nefariè,
Et Tellus regina, cui tendo manus meas,
Opem fer, opem fer his chariſſimis liberis:
Nunc veni socios assumens omnes mortuos,
Qui tecum Phrygas deleverunt armis,
(Audivisti, ô qui atrocia à matre meâ passus es)
Et quotcunque impios oderint sicarios.
Ele. Omnia, scio, audit hæc pater: sed tempus *est eundi*.
Et tibi præterea prædico, ut audaciſſimè Ægisthum ferias,
Quia si mollior factus letifero casu cecideris,
Mortua sum et ego, neque me vivam dicas.
Feriam enim meum caput ancipiti gladio;
Domum autem ingressa, expeditum faciam.
Nam, siquidem læta de te fama venerit,
Tota domus jubilabit; sed te cæso,
Contraria his fient: hæc tibi *jam* dico.
Ore. Omnia teneo. *Ele.* Ad hæc virum te esse oportet.
Vos verò, mulieres, ritè tanquam faces accensas edite
Clamorem hujus certaminis. Ego verò excubias agam,
Promptum ensem meâ gestans manu:
Nunquam enim meis hostibus victa,
Pœnas dabo, ut meum corpus contumeliosè tractent.

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

Cho. 1 Tenerâ sub matre, ad Argivorum
2 Montium pedem, famâ
3 Inter priscos manet rumores,
4 Benè-compactis arundinibus
5 Pana, carmen dulcisonum
6 Spirantem, ruris dominum,
7 Agnam aureo pulchróque vellere conspicuam
8 Misisse. Et saxeis instans
9 Gradibus præco exclamavit,
10 *Ad* concionem, *ad* concionem, ô Mycenæi,
11 Ite, beatorum
12 Visuri tyrannorum portenta
13 Terroris expertia: Chori autem Atridarum
14 Exornabant domos.

Antistrophe 1.

1 Templa autem pandebantur aurata,
2 Splendebátque per urbem
3 Ignis Argivorum aris impositus.
4 Tibia verò sonum resonans edebat
5 Suavem, Musarum famula.
6 Cantúsque amabiles geminabantur
7 *De* aureo agno, in contemptum
8 Thyestis: clandestino concubitu
9 Cùm seduxisset uxorem Atrei
10 Charam, prodigium extulit ad *suas*
11 Ædes. Reversus autem
12 In concionem, proclamavit *se* cornigerum
13 Habere aureo vellere spectabilem
14 In ædibus gregem.

Strophe 2.

1 Tunc verò, tunc lucidas
2 Astrorum mutavit vias
3 Jupiter, et lumen solis,
4 Candidúmque vultum Auroræ.
5 Per occiduas autem impellit plagas,
6 Calentes igne cælitùs rutilante.
7 Nubes porrò aquosæ ad Arctum ibant
8 Siccæque Ammonides sedes
9 Exarescunt roris expertes, pulcherrimis
10 Imbribus à Jove privatæ.

Antistrophe 2.

1 Fertur (sed fidem
2 Parvam apud me saltem *hoc* obtinet)
3 Vertisse calidam Sol
4 Auream sedem,
5 Mutantem hominum malo,
6 Ob mortalium injustitiam.
7 Formidabiles verò mortalibus *hi* sermones,
8 Lucrum sunt ad Deorum cultus.
9 Quorum non memor maritum occidisti,
10 Inclytorum mater germanorum.

IAMBI.

Cho. Eia, eia.
Amicæ, vocémne audivistis, an vana opinio
Subiit me, ut infernum Jovis *inferni* tonitruum?
En isti non obscuri spiritus attolluntur.
Electra domina, domos has egredere.
Ele. O amicæ, quid rei *est*? quomodo in certamine procedimus?
Cho. Haud scio, præter *hoc* unum funestum clamorem audio.
Ele. Audivi et ego procul quidem, sed tamen *audivi*.
Cho. Procul enim serpit vox, clara nihilominus.
Ele. Argivúsne, an meorum amicorum *est* iste gemitus?
Cho. Ignoro: nam confusus est totus clamoris sonus.
Ele. Cædem mihi hanc loqueris; quid moramur?
Cho. Mane; donec cognoscas liquidò fortunas tuas.
Ele. Non licet, victæ sumus: ubi enim nuncii?

Cho.

Cho. Venient: haud enim *res* levis *eſt* regem occidere.
Nun. O præclaram victoriam adeptæ virgines Mycenides,
Viciſſe Oreſtem amicis annuncio omnibus
Ægiſthum: quare Deos precari oportet.
Ele. Tu verò quis es? quomodo hæc mihi certa nuncias?
Nun. Neſcis, quòd fratris me miniſtrum vides?
Ele. O chariſſime, præ timore non facilè agnoſcere
Faciem potui: nunc vero planè agnoſco te.
Quid ais? obiîtne patris mei odioſus interfector?
Nun. Obiît. Bis tibi hæc, quæ certè cupis, dico.
Cho. O dii, et juſtitia omnia intuens, veniſti tandem.
Ele. Quo modo verò, et quo ordine cædis
Occiderit Thyeſtæ filium, cupio diſcere.
Nun. Poſtquam ab ædibus hiſce diſceſſimus, pedem
Geminum immittentes in viam plauſtrariam ivimus
Ubi clarus Mycenæorum princeps erat:
Forte autem hortis in irriguis ambulabat,
Carpens teneræ myrti coronas capiti.
Conſpicatúſque *nos*, clamat: ſalvete, ô hoſpites, quinam *eſtis?*
Unde venitis et eſtis? quâ ex terrâ?
Oreſtes verò reſpondit: Theſſali *ſumus*, cæterum ad Alpheum
Imus ſacrificaturi Olympio Jovi.
Audiens autem hæc Ægiſthus, hæc dicit,
Nunc quidem apud nos oportet convivas ſimul
Exhilarari convivio: nam boves immolo
Nymphis: mane verò excitati è lecto
Eodem pervenietis. Sed ingrediamur domum.
Simúlque hæc dicebat, et prehenſâ manu
Deducebat nos, neque denegare fas erat.
Cùm autem in ædibus eſſemus, hæc dixit,
Lavacra quàm celerrimè quis hoſpitibus efferat,
Ut ad aram ſtent prope aquam luſtralem:
Sed ait Oreſtes: modo luſtrati ſumus
Lavacris puris ex undis fluvialibus.
Si verò fas eſt peregrinos ſacrificare cum civibus,
Ægiſthe, parati *ſumus*, neque, ô rex, *hoc* recuſamus.
Hunc autem ſermonem omiſerunt de medio *ſublatum.*
Cúmque depoſuiſſent haſtas, Regis tutamina,
Famuli, ad opus omnes admoverunt manus.
Et alii quidem victimam adducebant, alii verò ferebant caniſtra:
Alii verò ignem accendebant, et circa focum
Lebetas erectos collocabant, totúmque tectum perſtrepebat.
Maritus verò tuæ matris molam ſalſam acceptam
Projecit *in* aras, talia profundens verba:
O Nymphæ ſaxicolæ, *date* ut ego ſæpe boves *vobis* mactem,
Utque Tyndaris uxor mea, quæ in ædibus *eſt*,
Ut nunc, *rem* gerentes. Meos verò inimicos malè:
Significans Oreſtem, et te. Dominus verò meus
Contraria precabatur, non clarâ voce proferens verba,
Recuperare paternas ædes. Cum autem ex caniſtro cepiſſet
Ægiſthus rectum cultrum, vitulinos pilos
Reſecans, in luſtralem ignem impoſuit dextrâ.
Mactavítque vitulum in humeris *percuſſum*, cum *eum* ſuſtuliſſent manibus
Miniſtri: hæc autem fratri tuo dixit.
Inter honeſtas artes jactant apud Theſſalos
Hoc *etiam* eſſe, quiſquis taurum diſſecat pulchrè,
Equóſque domat: ſume ferrum, ô hoſpes,
Oſtendéque famam *hanc* de Theſſalis veram eſſe.
Ille verò cum bene fabrefactum Doricum cultrum corripuiſſet manibus,
Rejiciens ad humeros decoras veſtes fibulis aſtrictas,
Pyladem quidem elegit in laboribus miniſtrum,
Famulos verò removit, et correpto vituli pede,
Albas nudabat carnes, extendens manu,
Ocyúſque tergum excoriavit, quàm curſor
Bis bina ſtadia conficeret *equeſtris:*
Iliáque aperiebat, ſacra autem accepta in manus
Ægiſthus inſpiciebat: lobus quidem non inerat
Inteſtinis: portæ autem, et bilis receptacula accedere
Adverſos inſpicienti portendebant caſus.
Atque ille quidem vultum contrahit: herus verò interrogat,
Quam *ob* rem animo triſti es? ô hoſpes, formido aliquas
Inſidias externas. Eſt enim infeſtiſſimus mortalium
Agamemnonis filius, hoſtiſque meis ædibus.
At ille [*Oreſtes*] dixit: Exulis igitur times inſidias,
Urbis imperium obtinens? Non ne, ut exploratione factâ,
Convivium celebremus, Phthium pro Dorico
Feret aliquis nobis cultrum, ut rumpam pectus?
Cùm autem *eum* accepiſſet, *victimam* percuſſit. Viſcera verò ſumpta Ægiſthus
Inſpiciebat diducens: eo autem caput deorſum inclinante,
Unguibus extremis inſiſtens frater tuus *eum*
In vertebris percuſſit, tergíque
Confregit compages: totum verò corpus ſurſum *et* deorſum,
Palpitabat, convellebatur difficulter moriens cæde.
Famuli verò conſpicati confeſtim proruerunt ad arma,
Ut multi pugnarent adverſus duos. At propter fortitudinem
Steterunt, adverſus *eos* vibrantes tela,
Pylades et Oreſtes. Dixit autem *Oreſtes*, non infeſtus
Venio huic urbi, neque meis miniſtris:
Sed interfectorem patris viciſſim ſum ultus
Infelix Oreſtes: quare ne me occidatis,
Patris veteres famuli. Illi verò, cum *hæc* verba
Audiſſent, continuerunt haſtas: agnitus verò fuit à
Quodam in ædibus grandævo ſene.
Illicò vero coronant fratris tui caput
Lætantes, jubilantes. Venit autem tibi
Caput documentum non Gorgonis ferens,
Sed quem execraris, Ægiſthum. ſanguis autem ſanguinis
Triſtis uſura huic nunc extincto contigit.

ANTISTROPHICA.

Strophe.

Cho. 1 Pone in choream, ô amica, pedem
2 Ut hinnulus aerium
3 Saltum levitèr librans, cum gaudio.
4 Vincit, coronam
5 Præstantiorem Olympicâ adeptus
6 Frater tuus. Quamobrem accine
7 Triumphale carmen meo choro.

IAMBI.

Ele. O lux, ô quadrijugum solis jubar,
O terra, et nox, quam intuebar prius,
Nunc oculus meus et halitus liberi,
Postquam cecidit Ægisthus interfector *mei* patris.
Age, qualiacunque *habeo*, et ædes occultant meæ,
Comæ ornamenta, ô amicæ, efferam,
Coronabóque fratris victoris caput.

Antistrophe.

Cho. 1 Tu quidem nunc ornamenta adfer
2 Capiti: nostrum verò
3 Procedet Musis tripudium gratum.
4 Nunc pristini nostri
5 Terræ imperabunt amici reges
6 Jure, sublatis his impiis.
7 Quare eat consonus lætitiæ clamor.

IAMBI.

Ele. O præclarâ-victoriâ-insignis, qui ex patre victore
Natus es, Orestes, in bello ad Ilium gesto;
Sume coronas cirrorum comæ tuæ.
Venis enim non inutili stadiali decursо
Certamine in ædes; at hoste cæso
Ægistho, qui tuum, et meum patrem perdidit,
Túque, ô assecla, viri piissimi
Alumne, Pylades, coronam ex meâ manu
Accipe: habes enim et tu cum hoc æqualem partem
Certaminis: semper igitur felices sitis mihi.
Ore. Deos quidem existima primum, Electra, felicitatis
Autores hujus *esse*, deinde *verò* me quoque lauda,
Et Deorum, et Fortunæ ministrum.
Venio enim non verbis, at factis cæso
Ægistho: ut autem cuivis clarè hæc
Demonstremus, *en* ipsum mortuum tibi fero;
Quem, si vis, vel feris dilaniandum objice,
Vel prædam avibus, ætheris soboli,
Suffixum palo suspende; tuus enim est nunc
Servus, qui priùs vocabatur dominus.
Ele. Erubesco quidem, nihilominus tamen volo dicere.
Ore. Quam rem? dic, quià extra metum es.
Ele. Mortuos contumeliâ afficere *nolo*, neque me feriat invidia.
Ore. Non est ullus, qui te *propterea* reprehendat.
Ele. Morosa *est* nostra et ad convitia-proclivis civitas.
Ore. Dic si quid velis, soror: irreconciliabilibus enim
Legibus inimicitias cum isto gerimus.
Ele. Esto: quod initium primum tibi dicam opprobriorum?
Quem finem? quam orationem mediam collocabo?
Equidem nunquam intermittebam matutino tempore
Jactare *mecum*, quæ volebam in conspectu tuo dicere,
Si quando terroribus fierem libera
Prioribus: nunc ergo sumus: referam igitur tibi
Illa, quæ tibi, [*Ægisthe*,] viventi voluissem dicere mala.
Perdidisti me, et *me* orbam charo patre,
Et hunc fecisti, nullâ lacessitus injuriâ.
Turpitérque duxisti matrem, ac virum interfecisti,
Græcorum imperatorem, *ad* Phrygas ipse non profectus.
Eò vero venisti vecordiæ, ut speraveris
Quòd matrem *meam* erga te quidem non esses habiturus malam,
Si *eam* duxisses, mei verò patris torum violabas.
Sciat autem, quisquis corruperit uxorem alicujus
Furtivo concubitu, si postea eam ducere coactus fuerit,
Se infelicem esse, si putet pudicitiam
Illic quidem, ab eâ non servatam fuisse, apud se verò servatum iri.
Miserrimè verò vivebas, quamvis non existimares te miserè vivere.
Sciebas verò profectò nuptias impias à te celebratas,
Matérque se tibi impio viro nuptam.
Cùm igitur ambo scelerati essetis, aufertis fortunam,
Illa quidem tuam, tu verò malum illius;
Inter Argivos verò cunctos hæc audiebas,
Hic mulieris vir, non autem mulier viri:
Atqui illúd turpe, præesse domui
Mulierem, non autem virum: et illos odi
Filios, quicunque eorum masculi quidem patris
Nomen non fert, sed matris, in civitate.
Quum enim quis illustrem, ac *se* majorem uxorem duxit,
Viri quidem nulla, fœminarum verò *sit* mentio,
Quod te plurimum fefellit inscientem.
Gloriabaris te aliquem esse, quià pollebas opibus.
Hæ verò nihil *sunt*, nisi ut breve tempus versantur *nobiscum*:
Natura enim stabilis *est*, haud pecuniæ:
Hæc enim semper perdurans tollit caput:
Opulentia verò injusta, et cum pravis commorans,
Evolat *ex* ædibus, ubi floruerit exiguum tempus.
Quæ verò in mulieres feceris (virginem enim non decet
Dicere) taceo: ut sciatur tamen verbis obscuris indicabo.
Insolentèr te gerebas, utpote qui regias domos jam teneres,
Et ex gratiis compositus esses. At mihi sit maritus
Non virgineo-vultu-decorus, sed ingenio virili *præditus*.

Ipsorum

Ipſorum enim liberi Marte commiſcentur.
Formoſi verò *ſunt* tantùm in choris ornamentum.
Pereas, ô inſcie: cujus convictus tandem
Pœnas dediſti: ſic, quiſquis eſt maleficus.
Nè mihi, quamvis primum curſum proſperè cucurrerit,
Exiſtimet ſe aliquis viciſſe juſtitiam, priuſquam propè
Metam pervenerit et finem attigerit vitæ.
Cho. Patravit dira *facinora:* diras etiam *pœnas* rependit tibi,
Et huic. Juſtitia enim magnum habet robur.
Ore. Age verò, deferre hujus cadaver introò oportet,
Tenebríſque mandare, ô famuli; ut quandò venerit
Mater, ante cædem, non aſpiciat mortuum.
Ele. Cohibe *te:* alium ſermonem inchoemus.
Ore. Quid? num quos ex Mycenis auxilio accurrere video?
Ele. Non, ſed matrem quí me peperit.
Ore. Rectè igitur in laqueos medios venit.
Ele. Atqui rheda et ſtola ſe oſtentat magnifice.
Ore. Quid igitur agemus? an matrem occidemus?
Ele. Num te miſeratio cepit, cum matris corpus vidiſti?
Ore. Eheu.
Quomodo enim occidam eam, quæ me aluit et peperit?
Ele. *Ita*, ut illa patrem tuum et meum perdidit.
Ore. O Phœbe, multam amentiam mandaſti oraculo.
Ele. Si verò Apollo indoctus eſt, quinam ſapientes *erunt?*
Ore. Quid mihi reſpondiſti, ut matrem, quam non fas eſt, interimam.
Ele. Quid verò mali tibi concilias, vindicans patrem tuum?
Ore. Reus parricidii mox agar, qui purus nunc ſum.
Ele. An impius eris, patris contumeliam ulciſcens?
Ore. Ego matris *ob* cædem pœnas me daturum ſcio.
Ele. Quid verò ſi paternam vindictam omittis?
Ore. An hæc Alaſtor dixit aſſimilatus Deo?
Ele. Sacro inſidens tripodi? Ego quidem non puto.
Ore. Nunquam crediderim pium eſſe hoc oraculum.
Ele. An non? Vide ne animo fractus incidas in molliciem.
Ore. Num igitur eundem illi tendam dolum?
Ele. Quo et maritum ſuſtulit, ſine deliberatione cædens.
Ore. Ingredior: dirum enim diſcrimen aggredior,
Ac dira patrabo: ſi diis ita viſum,
Eſto; amarum certè, non dulce certamen mihi *propoſitum eſt.*

ANAPÆSTI.

Cho. Io,
Regina fœmina Argivæ terræ
Filia Tyndari,
Et fortium ſoror juvenum, filiorum
Jovis, qui flammeum ætherem in aſtris
Incolunt, qui in maris fluctibus mortalium
Honores ſervatrices habent,
Salve, te veneror, æquè ac beatos *Deos*,
Divitiarum, magnæque felicitatis *cauſa.*
Tuas autem fortunas coli
Tempus eſt, ô regina, ab omnibus.

IAMBI.

Cly. Deſcendite de curru, ô Troades, et meam manum
Prehendite, ut extra vehiculum hoc pedem ponam.
Spoliis enim exornatæ ſunt ædes Deorum
Phrygiis: ego verò haſce, ex terrâ Troicâ
Electas *famulas* pro filiâ, quam perdidi,
Exiguum munus, gratum tamen, domi poſſideo.
Ele. Anne ego (ſerva enim ejecta *ex*
Ædibus paternis, infelicem incolo domum)
O mater, apprehendam beatam tuam manum?
Cly. Servæ hæ præſto ſunt, nè tu mihi labora.
Ele. Quid verò me captivam ab ædibus *paternis* procul amandâſti?
Captis autem ædibus, captæ ſumus,
Ut iſtæ, orbæ relictæ patre.
Cly. Hujuſmodi quidem tuus pater conſilia
Adverſus quos minimè oportebat amicos iniit.
Dicam autem. Quanquam quùm mala corripuit opinio
Mulierem, linguæ ineſt quædam acerbitas
(Ut nunc apud nos) non recte: ipſam verò rem
Si cognoveris, ſi quidem meritò *nos* odio proſequi potes,
Tolerare me æquum eſt: ſin minus, quæ convitiandi cauſſa eſt?
Nos dedit Tyndareus tuo patri,
Non ut morerer, neque ea, quæ peperiſſem ego.
Ille verò filiam meam, Achillis
Spe connubii ductam, domo abduxit *in*
Stationem Navium Aulidem; illic ſuper aram extendens,
Candidam demeſſuit Iphigeniæ genam.
Et ſi quidem urbis excidium prohibens
Aut domûs pro ſalute, utque reliquos ſervaret liberos,
Occidiſſet unam pro multis, condonandum fuiſſet.
Nunc verò quia Helena libidinoſa erat et maritus,
Uxorem proditricem punire neſcivit,
Horum gratiâ filiam meam interfecit.
Propter hæc tamen, quamvis affecta eſſem injuriâ,
Non efferata eram, neque interfeciſſem virum.
Sed venit adducens mihi Mænadem afflatam numine puellam,
Et lectis intulit, et ſponſas duas
In iiſdem ædibus ſimul retinuit.
Laſcivæ quidem mulieres; non aliter dico.
Quum autem hoc non obtinente, maritus peccat,
Domeſticum reſpuens lectum, imitari vult
Mulier virum, et alterum ſibi quærere amicum:
Deinde in nobis probrum ſe oſtentat,
Horum verò autores viri non malè audiunt.
Quòd ſi clàm Menelaus fuiſſet raptus domo,
Occideréne oportuiſſet Oreſtem, ſororis virum
Menelaum ut ſervarem? tuus autem pater quomodo

Tuliſſet

Tuliſſet iſta? deinde illum quidem non mori
Conveniebat, qui mea occidiſſet, me verò ab illo pati?
Occidi; converti me *ad viam*, quam licebat ire
Ad ipſius hoſtes: Amicorum enim
Quis patris tui cædem mecum communicâſſet?
Dic, ſi quid cupis, et oppone liberè,
Quòd tuus parens injuſtè perierit.

Ele. Juſtè dixiſti, ſed hoc jus turpitèr habet.
Uxorem enim debebat omnia concedere marito,
Quæ mentis compos *eſſet:* ſi verò hæc non videntur tibi,
Neque mei ſermonis ictus in cenſum venit,
Memineris, ô mater, quæ dixeris noviſſima
Verba, quibus mihi loquendi ad te dediſti copiam.

Cly. Etiam nunc dico, neque denego, filia.

Ele. Anne ubi audies, mater, deinde *me* afficies maleficio?

Cly. Non; at ſi quid excogitaveris, gratum animo habebo.

Ele. Dicam *igitur:* hoc autem *erit* mihi principium proœmii.
Utinam habuiſſes, ô mater, meliorem mentem:
Nam forma quidem laudem commodam affert,
Helenæ, et tua; duæ verò eſtis ſorores
Ambæ dementes, Caſtoréque non dignæ.
Nam hæc quidem rapta periît volens:
Tu verò virum Græciæ præſtantiſſimum perdidiſti,
Prætextum prætexens, quod pro filiâ maritum
Occideris: haud enim *alii rem*, ut ego, bene ſciunt:
Quæ priuſquam filiæ cædes eſſet decreta,
Cúmque recens ab ædibus vir receſſiſſet,
Ad ſpeculum flavos comæ cincinnos componebas.
Mulier autem, quæ abſente viro ex ædibus
Ad formam *ſe* ornat, *eam* ut malam depinge:
Haud enim ipſam oportet foris decoram
Oſtendere faciem, niſi malum aliquod quærat.
Ego verò te ſolam ex omnibus Græcanicis mulieribus ſcio,
Siquidem *res* Trojanæ felices eſſent, lætari ſolitam,
Si verò inferiores, contrahere frontem,
Quòd Agamemnonem ex Troja redire non cuperes.
Atqui præclaram pudicè vivendi occaſionem tibi præbuerat:
Virum *enim* habebas non inferiorem Ægiſtho maritum,
Quem Græcia ſibi ipſi elegerat Imperatorem.
Cùm autem Helena ſoror talia patrâſſet,
Licebat magnam gloriam *inde* referre: nam mala
Exemplum habent bonis *propoſitum*, quod intueantur.
Si verò, ut dicis, tuam filiam interfecit pater,
Ego quâ injuriâ te affeci, meúſque frater?
Quomodo marito cæſo paternas ædes non
Nobis dediſti: ſed tranſtuliſti *ad* lectos
Alienos, precio nuptias emens?
Nec pro filio tuo maritus exulat,
Neque pro me periît, qui me duplo magis
Vivam occidit, quàm ſororem Pater: porrò ſi rependi debet
Cædes cæde ultrice, te ego cecidero,
Et filius Oreſtes, paternam cædem ulciſcentes:
Nam ſi juſta *ſunt* illa, et hæc æqua *ſunt*.
Quiſquis verò ſpectans opes, aut clarum genus,
Ducit uxorem improbam, ſtultus eſt: parva enim
Et caſta magnis præſtantiora *ſunt* connubia in ædibus.

Cho. Fortuna in mulierum connubiis *dominatur*; nam alia quidem benè,
Alia verò mortalium *connubia* non benè cadere video.

Cly. O filia, naturâ hoc inditum eſt tibi, ut patrem ames ſemper.
Ita autem et hoc fit: nonnulli quidem ſunt marium *amantes:*
Alii verò contrà matres magis quàm patres amant.
Ignoſcam tibi; etenim non uſque adeò
Lætor, ô filia, iis, quæ patrata ſunt à me.
Sed tu ſicne illota, et malè amicta corpore,
Puerpera recenti è partu liberata *manes?*
Heu me miſeram *ob* mea conſilia:
Nam vehementius, quàm oportuit, ad iram inſtigavi virum.

Ele. Serò gemis, quando non habes remedium;
Pater quidem mortuus eſt: illum verò, qui extra *patriam* ſolum
Vagatur, filium tuum quomodo non reducis *in patriam?*

Cly. Metuo: meum enim, non autem illius *commodum* ſpecto.
Patris enim, ut ferunt, iraſcitur ob cædem.

Ele. Cur verò maritum tuum *adeò* ſævum in nos habes?

Cly. Tales *ſunt ipſius* mores: quin et tu præfracto es ingenio.

Ele. Doleo enim: ſed indignari deſinam.

Cly. Atqui ille non amplius erit tibi gravis.

Ele. Animum nimis effert: in meis enim habitat ædibus.

Cly. Vides, quas nunc tu ſuſcitas lites novas?

Ele. Sileo: timeo enim ipſum, prout ego timeo.

Cly. Mitte iſtos ſermones: ſed cur me vocas, ô filia?

Ele. Audiviſti, opinor, meum puerperium:
Ob hoc meo nomine ſacrifica (non enim ſcio *ritum* ego)
Decimam lunam pueri, ut moribus eſt receptum:
Perita enim non ſum *horum*, quia nunquam ante peperi.

Cly. Alterius hoc munus *eſt*, quæ te partu liberabit.

Ele. Ipſa enixa ſum, et ſola *ſine obſtetrice* infantem peperi.

Cly. Adeò remota ab amicis domum incolis?

Ele. Nemo pauperes amicos ſibi conciliare cupit.

Cly. Ergo ibo, ut *Pueri* perfectam genituram
Immolem Diis: tibi verò poſtquam dedero gratiam
Iſtam, ibo in agrum, ubi maritus ſacra facit
Nymphis. At hæc vehicula, miniſtri,
Deducentes, ad præſepia reponite, cùm autem me
Putabitis hoc ſacrificio Diis *facto* defunctam eſſe,
Adeſte. Oportet enim et marito gratificari.

Ele. Subi pauperem caſam: cave autem mihi,
Nè tibi fuligine oppleat fumoſum tectum peplos:
Sacrificabis enim, ut diis te ſacrificare convenit.

Caniſtrum autem ad ſacra auſpicanda eſt paratum,
et acutus culter,
Qui ſuſtulit taurum, quem prope concides
Percuſſa. In Plutonis verò ædibus nubes ei,
Cum quo dormiebas in luce, tantam verò ego
Rependam gratiam tibi: tu verò mihi pœnas patris
cæſi dabis.

EPODICA.

Strophe.

Cho. 1 Retributio ſit malorum, mutatæ *verò* ſpi-
2 rant auræ domûs. Tunc quidem *in* balneis
3 Occubuit meus meus princeps.
4 Inſonuere autem tecta,
5 Et lapideæ ædium pinnæ,
6 Dum hæc loqueretur: ô
7 Scelerata quid me mulier cædis, charam *in*
8 Patriam, decimam poſt ſementem,
9 Reverſum meam?

Antiſtrophe.

1 Nunc refluens hanc in fraudem perlicit Vin-
dicta
2 Permutati thori, miſeram, quæ virum
3 Serò reverſum in *ſuas* ædes,
4 Adque Cyclopea aëria
5 Mœnia, acuto telo
6 Percuſſit propriâ manu,
7 Securim manu corripiens: miſer
8 Maritus, quòd unquam iſtam infelicem
9 Habuerit peſtem;

Epodus.

1 Quæ veluti montana leæna, lucorum
2 Querceta depaſcens, hæc *facinora* patravit.

MONOSTROPHICA.

Cly. O liberi, per deos ne matrem occidite.
Cho. Audis ſub tecto vocem?
Cly. Eheu, hei mihi.
Cho. Deploro et ego ipſam à liberis ſuis oppreſſam.
Tribuit profectò jus Deus, quum res tulerit.
Gravia quidem *mala* es paſſa: ſed impia *patrâſti*,
Miſera, in maritum.

IAMBI.

Sed ecce hi, matris recenti ſanguine
Imbuti, *ex* ædibus efferunt pedem:
Dira indicia repenſæ cædis.

Haud eſt ulla domus calamitoſior,
Neque fuit unquam, quam nepotum Tantali.

MONOSTROPHICA.

Ore. Io Tellus, et Jupiter cuncta-cernens mortalium:
Aſpicite hæc facinora cruenta, deteſtanda,
Gemina corpora humi proſtrata ictu
Meâ à manu, compenſationem mearum calami-
tatum.
Ele. Admodum flebilia, ô frater: ego verò cauſa.
Per ignem veni ego miſera matri huic,
Quæ me puellam peperit.
Heu calamitatem tuam, calamitatem, ô mater, quæ
peperiſti
Sceleſtos; ô miſera
Et pluſquam miſera perpeſſa tuis
A liberis.
At patris *noſtri* ultus es
Cædem jure.
Ore. Iô, Phœbe, vindictam excitaſti:
Infandos autem manifeſtos feciſti
Dolores, funeſtâque amoviſti connubia è terrâ
Græcanicâ.
Quam igitur aliam *in* urbem ibo? quis hoſpes?
Quis pius meum caput aſpiciet,
Qui matrem occidi?
Ele. Iô, ah, ah, quid autem ego?
Quem in chorum,
Quas *ad* nuptias ibo? Quis vir me recipiet
Conjugalia in cubilia?
Ore. Rurſus, rurſus mentis tuæ ſenſus
Mutatus eſt ſecundùm auram:
Nunc enim ſanctè cogitas, tum non cogitans benè.
Dira enim patrâſti, ô chara, in
Fratrem non volentem.
Vidiſtine ut miſera *ex* ſuis peplis
Exeruerit, oſtenderit mammas in cæde?
(Hei mihi, mihi) humi
Ponens genetalia membra: comam verò ego.
Ele. Certò ſcio: Dolorem ſenſiſti,
Luctuoſum audiens clamorem
Matris, quæ te peperit.
Ore. Vocem porrò hanc emiſit, ad mentum meum
Ponens manus,
O fili mi, ſupplex oro:
Meiſque à genubus
Pendebat, ut manibus meis telum excideret.
Cho. Miſera, quomodo auſa es cædem
Oculis tuis aſpicere
Matris *animam* efflantis?
Ore. Ego quidem, pallium objiciens oculis meis,
Enſe *cædem* ſum auſpicatus, *eum*
Matris in cervicem demittens.
Ele. Ego verò te ſum hortata,
Enſemque ſimul attrectavi.
Cho. Indigniſſimum patraſti facinus.
Prehende, tege membra matris;
Peplis compone vulnera.

Interfectores sanè peperisti tibi.
Ele. En, amicæ, et non amicæ,
Vestes circumponimus,
Finem magnorum malorum *nostræ* domûs.

ANAPÆSTI.

Cho. At hi summo super domûs culmine
Apparent nescio qui dæmones, aut Dii
Cælestes: non enim mortalium
Hæc *est* via. Cur tandem in manifestum
Conspectum prodeunt mortalibus?

IAMBI.

Gem. O Agamemnonis fili, audi; Gemini enim te
Matris vocant fratres, Jovis filii,
Castor, et hic Pollux frater *meus:*
Gravem enim navibus modò maris æstum
Postquam sedavimus, venimus Argos, ubi vidimus
Cædem sororis hujus, matris verò tuæ.
Justa quidem hæc habet; tu verò non fecisti;
Phœbus verò, Phœbus. — Sed (Rex enim est meus)
Taceo: cum autem sit sapiens, non *tamen* sapiens
oraculum tibi reddidit.
Probare tamen hæc *est* necesse. Posthac verò
oportet
Facere, quæ fatum Jupitérque de te decrevit.
Pyladæ quidem Electram da uxorem in ædes *ducendam.*
Tu vero relinque Argos: haud enim tibi licet urbem
Hanc ingredi, quia tuam matrem occidisti.
Terribiles autem Parcæ, Deæ caninis oculis præditæ, *te*
Furore correptum agitabunt errantem.
Profectus autem Athenas, Palladis venerandum simulachrum
Complectens adora: arcebit enim ipsas metu perculsas,
Sævis draconibus, nè te tangant,
Terribilem *Ægidis* orbem obtendens tuo capiti.
Est autem Martis quidam tumulus, ubi primum Dii
Consederunt ad suffragia de sanguine *ferenda,*
Halirrhothium quum interfecit crudelis Mars,
Ob iram *propter* impia filiæ sponsalia,
Filium *Neptuni* regis maris. Ubi sanctissimum
Judicium et firmum est ab illo *tempore* Diis,
Hîc te quoque oportet *subire judicium* de cæde.
Paria verò te servabunt, nè judicio moriaris,
Suffragia *à judicibus* lata. Phœbus enim culpam
In se ipsum transferet, qui matris *tuæ* cædem oraculo *suo* tibi suaserit.
Et reliquis hæc lex feretur,
Ut reus paribus suffragiis semper vincat.
Ac diræ quidem Deæ hoc dolore perculsæ,
Rupem ad ipsam, subibunt hiatum terræ,
Venerandum mortalibus piis oraculum.

Te verò ad Alphei fluenta oportebit Arcadum terram
Habitare, prope Lycæum delubrum:
De tuo verò nomine vocabitur regio.
Tibi quidem hæc dixi. Ægisthi verò cadaver hoc
Argivi cives terræ sepulchro tegent.
Matrem verò tuam, modò Naupliam appellens
Menelaus, ex quo Trojanum cepit agrum,
Et Helena sepelient. Protei enim ex ædibus *illa*
Rediit, relictâ Ægypto, nec ivit *ad* Phrygas:
Sed Jupiter, ut lis, et cædes fieret mortalium,
Simulachrum Helenæ misit ad Ilium.
Pylades igitur lætus et conjugem habens
In Achaicæ terræ domum introducat,
Et verbis, titulóque tuum affinem [*sororis Maritum*] deducat
Phocensium in terram, et det auri pondus.
Tu verò Isthmiæ terræ cervicem pede ingrediens,
Perge ad fortunatam Cecropiæ domum:
Fatalem enim ærumnæ sortem cùm expleveris,
Felix eris his liberatus laboribus.

ANAPÆSTI.

Cho. O filii Jovis, *estne* fas ad colloquia
Vestra nobis accedere?
Gem. Fas *est*; cùm non sitis execrabiles ob has cædes.
Ore. Et mihi sermonis copia concessa est, ô Tyndaridæ?
Gem. Et tibi. Hanc *enim* Phœbo tribuam
Actionem cruentam.
Cho. Quomodo, cùm sitis Dii, hujusque fratres
Extinctæ
Non avertistis *clades* ab ædibus?
Gem. Fati necessitas *huc eas* ducebat,
Et Phœbææ linguæ non sapientes voces.
Ele. Quid autem me Phæbus? quæ oracula
Jusserunt me autorem maternæ necis esse?
Gem. Communes *sunt* actiones, et fata communia.
Una verò vos ambos
Noxa *vestrorum* parentum perdidit.
Ore. O soror mea, longo post tempore cùm te viderim,
Protinus tuo amore privor,
Téque deseram, à te desertus.
Gem. Maritus est ipsi, et domus; hæc non
Tristia patitur, nisi quòd relinquit
Urbem Argivorum.
Ore. Et quinam alii gemitus graviores,
Quàm *si cogaris* patriæ fines relinquere?
Sed ego patris ex ædibus exibo,
Et apud externos judices cædem
Matris sustinebo.
Gem. Bono sis animo. Palladis *enim ad* sacram venies
Urbem: quare tolera.
Ele. Pectus *tuum* pectori meo applica,
O frater charissime.
Disjungunt enim nos à paternis
Ædibus matris cruentæ imprecationes.
Ore. Age, complectere corpus; et mortui
Ut ad tumulum luge.

Gem.

Gem. Heu, heu. Triſte hoc dixiſti,
Vel diis auditu:
Inſunt enim et mihi, atque cælitibus
Commiſerationes ærumnoſorum mortalium.
Ore. Non ampliùs te videbo.
Ele. Nec ego *poſthac* in tuum conſpectum veniam.
Ore. Hæc ultima mihi tecum colloquia.
Ele. O vale, civitas,
Vale et vos longum, mulieres concives.
Ore. O fidiſſima, jam abis?
Ele. Abeo, teneras humectans palpebras.
Ore. Pylades, lætus abi, *tibique* deſponſum abduc
Corpus Electræ.
Gem. Hiſce curæ erunt nuptiæ: ſed canes
Has vitaturus, ito Athenas.
Terribili enim gradu in te contendunt
Manus-draconibus-armatas-habentes, corpore nigræ,
Dirorum dolorum ſtimulos moderantes.
Nos verò ad mare Siculum celeri ſtudio,
Servaturi proras proborum in mari:
Per ætheream verò meantes plagam,
Impiis quidem non auxiliamur:
Quibus verò pietas, et juſtitia *eſt*
Grata in vitâ, illos gravibus
Liberantes laboribus ſervamus.
Sic *igitur* injuſtè agere nullus velit,
Neque cum perjuris naviget;
Ego qui Deus ſum, mortalibus *hoc* edico.
Cho. Valete. Valere autem quiſquis poteſt mortalium,
Et infortunio nullo laborat,
Beatè agit.

Euripidis Electræ Finis.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΔΑΝΑΗ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΔΑΝΑΗΣ.

Ἀκρίσιος Ἄργους ὢν βασιλεὺς, κατὰ χρησμὸν δή τινα τὴν παῖδα Δανάην κατάκλειστον ἐν τοῖς παρθενῶσιν ἐφύλαττε καλλίστην οὖσαν· ἧς ἐρασθεὶς ὁ Ζεὺς, ἐπεὶ οὐκ εἶχεν ὅπως μιχθείη αὐτῇ, χρυσὸς γενόμενος, καὶ ῥυεὶς διὰ τοῦ τέγους εἰς τὴν κόλπον τῆς παρθένου, ἐγκύμονα ἐποίησεν· ἐξήκοντος δὲ τοῦ χρόνου βρέφος τὴν Περσέα ἔτεκε. Τοῦτο μαθὼν Ἀκρίσιος, εἰς κιβωτὸν ἀμφοτέρους, τήν τε μητέρα, καὶ τὸ βρέφος, ἐνέβαλε, καὶ κελεύει ῥίπτειν κατὰ τῆς θαλάσσης· ἰδοῦσαι δὲ ταῦθ' αἱ Νηρηΐδες, καὶ κατελεήσασαι τὸ γεγονὸς, ἐμβάλλουσι τὴν κιβωτὸν εἰς δίκτυα Σειριφίων ἁλιέων· κἀντεῦθεν περιεσώθη ἥ τε μήτηρ καὶ τὸ βρέφος· ὅπερ ἀνδρωθὲν Περσεὺς ὠνομάσθη.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΡΜΗΣ.
ΔΑΝΑΗ.
ΤΡΟΦΟΣ.
ΑΚΡΙΣΙΟΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΧΟΡΟΣ.
ΑΘΗΝΑ.

Προλογίζει δὲ ὁ ΕΡΜΗΣ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΔΑΝΑΗ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΔΟΜΟΙ μὲν οἵδ', εὖ πυργά τ' ἐρύματα χθονὸς,
Οὐκ ἐν πολυχρύσοισιν ἤσκηται χλιδαῖς·
Ἀρχὴν δὲ τῶνδε, καὶ θεῶν ἱδρύματα,
Ἀκρίσιος εἴληχεν τύραννος τῆσδε γῆς.
Ἕλλησι δ' Ἄργος ἡ πόλις κικλήσκεται.
Οὗτος δ', ἔρωτι παιδὸς ἄρσενος σχεθεὶς,
Πυθῶδ' ἀφῖκτο, καὶ λέγει Φοίβῳ τάδε·
Πῶς δὴ γένοιτο σπέρμα παιδὸς ἐν δόμοις,
Τίνος θεῶν, βροτῶν τε, πρευμενοῦς τυχών.
Κεῖνος δὲ δυσξύμβλητον ἐξηνέγκ' ὄπα·

Ἔσται

Ἔσται μ̂, ἔσται παιδὸς ἄρσενος τόκος
Οὐκ ἐξ ἐκείνου· πρῶτα γὰρ θῆλυν σπορὰν
Φῦσαι δεήσει· κᾆτα πῶς κείνη ποτὲ,
Εὐνὴν κρυφαίαν γνοῦσα, ἢ μὴ γνοῦσα δὴ,
Ὑπόπτερον λέοντα τέξεται πατρὶ,
Ὃς τῆσδε γ' ἄρξει θατέρας πολλῆς χθονός.
Τοιαῦτ' ἀκούσας Λοξίου μαντεύματα,
Γάμων ἀπείχεθ'· ὁ μ̂ δέ γε τίκτει λαθὼν,
Πρὸς τοῦ παρόντος ἱμέρου νικώμενος.
Δανάην δὲ προὐνόμασε τήνδ', ὅθ' οὕνεκα
Πολὺς πᾶρῆλθεν εἰς γονὴν παίδων χρόνος.
Ἐν πᾶρθενῶσι δ' εὐθὺς, οἷς ἐδείματο,
Δίδωσιν Ἀργείαισιν εὔφρουρον κόραις,
Εἰς ἀνδρὸς ὄψιν εὐλαβούμενος μολεῖν.
Εἶθ' ὡς ὁ μακρὸς ἤυξανεν ταύτην χρόνος,
Καὶ κάλλος εἶχεν ἔξοχον καθ' Ἑλλάδα,
Φίλτροις ἀφύκτοις Ζεὺς καταχεθεὶς πατὴρ
Εὐνῇ συνελθεῖν λάθρα πως ἤβουλετο.
Σαφῶς δὲ πείθειν οὐκ ἔχων, εἰς μηχανὴν
Τοιάνδ' ἐχώρησ', ὡς ἄπυρος χρυσὸς γεγὼς,
Ποθεινὸν εἰδὼς τοῦτο κτῆμα τοῖς βροτοῖς,
Διὰ στέγους ῥεύσειεν ἐν χερσὶν κόρης.
Ἡ δ' οὖν, μὴ γνοῦσα τὸν κεκρυμμένον δόλον,
Κόλποισι τὸν θεὸν εἰσρέοντ' ἐδέξατο.
Χρόνῳ δὲ αὐτὴν ὡς κατεῖδ' ἐγκύμονα,

19. Stob. Grot. XXVII. post tres Sophoclis Iambos. Sic inter Sophoclea dat Brunck. Incert. XVI.

Εἰς

Εἰς θαῦμ' ἐσῄει, κἀξεπέπληκτο σαφῶς,
Ὡς εἰς τόδ' ἦλθεν μέμψιν εὐλαβουμένη,
Φυγῇ δὲ λάθρα τῆσδε γῆς ὁρμωμένη.
Μαθὼν πατήρ νιν ἐγκατάκλειστον δόμοις
Ὀργῇ χολωθεὶς καὶ σκότῳ κρύψας ἔχει,
Ταληθὲς ὄψει προσκοπούμενος μαθεῖν,
Καὶ ταῦτ' ἀληθῆ, καὶ σαφῶς ἔχοντ' ἴδῃ,
Ἔγνωκεν ἄμφω ποντίους ἀφιέναι,
Τὴν παῖδα, καὶ τὸ τεχθέν· ὧν δὲ γ' ἐστάλην,
Μύθοις Δανάῃ τούσδ' εὐπροσηγόροις ἄγων
Ἐκ Διὸς, ἀφίξομαι τάχιστα σημανῶν.
Ὑπηρέτην γὰρ ὄντα τἀπεσταλμένα
Πράσσειν προθύμως, ὅστιν ἀὴ γ' ᾖ νουνεχής.
Χο. Τίς ὁ καινοτρόπος οὗτος μῦθος
Κατ' ἐμὰν ἧκεν ἀκουάν;
Ἔνθ' ἀσπερχὲς μενεαίνουσα
Τοῖσδε δώμασι κοιράνου ἀμφίδοξος πελάζω.
Τίς δεσπότιν ἐμὴν Δανάην
Βάξις ἔχει κατὰ πτόλιν;
Ἢν μή ποτ' ὤφελ' εἰς ὦτα φέρειν
Ὁ πρῶτος τάδε φράσαι τολμήσας,
Ὡς ἐγκύμων εἴληπται, χρανθεῖσα λέκτροις
Ἀνδρός· πατὴρ δέ μιν κλήσας
Ἐν παρθενῶσι σφραγῖσι δέμας φυλάσσει.
Ταῦτ' ἐτήτυμα μαθεῖν θέλω.

Ἀλλ' εἰσορᾷ γὰρ τύραννον χθονὸς τῆσδ'
Ἀργείας Ἀκρίσιον πρὸ δόμων στείχοντα·
Φυγῇ βαρὺς ὡς δόξαν κέαρ.
Ἀκρ. Σὺ δ', εἰ κατ' οἴκους εἰνοῶν ἐτύγχανες,
Οὐκ ἂν ποτ' ἦλθες εἰς τόδε θεράσας. 65

Λέπε τὰ λοιπά.

EURIPIDIS

DANAE.

DRAMATIS

PERSONÆ.

MERCURIUS.

DANAE.

NUTRIX.

ACRISIUS.

NUNCIUS.

CHORUS.

MINERVA.

Prologum autem agit MERCURIUS.

EURIPIDIS

DANAE.

IAMBI.

Mer. DOMUS quidem hæ, et Deorum delubra
Lycea, quæ aureo luxu ornata ſunt, *audiunt.*
Imperium verò horum, et bene ſtructa terræ munimenta,
Acriſius obtinet Princeps hujus agri.
A Græcis verò Argos hæc urbs appellatur.
Hic autem, maſculæ prolis *procreandæ* deſiderio captus,
Pythonem adiît, et dixit Phœbo hæc:
Quonam modo ſemen filii in ædibus exiſteret,
Quem deorum mortaliúmve propitium nactus?
Ille verò perobſcuram edidit vocem:
Erit quidem, erit maſculæ prolis fœtus
Non ex illo *ſuſceptus.* Primum enim fœmineum ſemen
Procreare oportebit. Deinde verò illa *fœmina* tandem,
Cubile clandeſtinum cognoſcens, et non cognoſcens tamen,
Alatum leonem pariet patri,
Qui huic agro imperabit, et alii multo.
His Phœbi oraculis auditis,
Ab uſu uxoris abſtinuit: *tandem* verò oblitus gignit,
A præſenti cupiditate victus.
Danaen verò nominavit hanc, quia
Multum tempus præteriit ante liberorum genituram.
Confeſtim autem in virginalibus conclavibus, quæ ædificavit,
Dat Argivis cuſtodiendam puellis,
In viri conſpectum cavens ne veniret.
Deinde verò cum longum tempus hanc augeret,
Et formam haberet eximiam in Græciâ,
Amore ineluctabili Jupiter pater correptus
Toris congredi clàm *cum eâ* cupiebat.
Apertè verò cum *ei rem* perſuadere non poſſet, ad machinam *dolúmque*
Talem venit, ut in aurum ignis expers converſus,
Quòd hanc poſſeſſionem mortalibus optabilem *eſſe* ſciret,
Per tectum flueret in manus puellæ.
Illa verò non cognito occulto dolo,
Sinu Deum influentem excepit.
Tandem verò cum vidiſſet ſe gravidam *eſſe,*
In admirationem venit, et rem miram obſtupuit:
Fugâ verò clam ex hac terrâ abire cogitantem eam,
Quando in hunc ſtatum devenit, reprehenſiones vitantem
Pater intelligens, concluſam in ædibus,
Irâ percitus, et tenebris occultatam ſervat,
Veritatem aſpectu proſpiciens reſciſcere;
Et ſi hæc vera et certa eſſe viderit,
Decrevit ambos in mare projicere,
Et filiam, et filium *ejus.* Quorum verò *cauſſâ* miſſus ſum *huc,*
Sermones Danaæ hos jucundos afferens
A Jove, celerrimè declaraturus perveniam.
Miniſtrum enim exiſtentem imperata
Facere *oportet* alacriter, quicunque fuerit mentis compos.

Cha.

Cho. Quis novus hic ſermo
Ad meas venit aures?
Unde ſedulò properans,
Ad has Regis ædes ancipiti animo pendens accedo.
Quis dominam meam Danaen
Rumor agitat per urbem?
Quem utinam nunquam in aures *meas* tuliſſet,
Qui primus hæc dicere *nobis* eſt auſus;
Quòd gravida ſit deprehenſa, polluta lectis
Viri. Pater verò ipſam includens
In virginalibus conclavibus, ſigillis *ejus* corpus cuſtodit.
Hæc certò ſcire volo.
Sed enim video Regem hujus agri
Argivi, Acriſium, ex ædibus prodeuntem:
Irâ, ut videtur, animum gravatur.
Acr. Tu verò, ſi in ædibus benevola eſſes *nobis*,
Nunquam ad tantam audaciam progreſſus eſſes. —

Cætera deſunt.

EURIPIDIS

FRAGMENTA.

FRAGMENTA.

X. 1

2. Leg. Πόλει ξενοῦσθαι τῇδε; τίς π.—

III. In margine Stobaei Grot." Idem [sc. Euripides] Aemio.

XII. Πάναχλος. Civitas inter Atticam & Boeotiam Harpocrat. in Voc. ubi Εὐριπ. ἐν Αἰγίδι.

— Vir doctus ad Varronem suspicatur Euripidem Oeneum tabulem docuisse. sed vid. Maussac. in Harpocr. v. ἐξορμενοφερές.

fragmentum X^mo. adjunxit y.
alexand. Maussac. in Harpocr.
ἐξορμενοφερὲς, et sic legit:
ὠνομαζεν τὴν δεναλην μῆλης τοκον;

XII. Παναλος.
Panactus. Civitas inter Atticam et
Boeotiam. Harpocr. v. Παναλος, ubi
tamen Αιγιδι pro Αιγει.

Alo.
adde ind. fragm. apud
Cyr. Il. contr. Jul. p. 134.
ubi leg. Τα πρωϊα μεν —

III. Οργη

IV. Φρονυϊα

FRAGMENTA.

EX ÆGEO.

I. . . . . τίς σε, μᾶτερ, ἐν δεκάτῃ τόκῳ
Ὠνόμασε; ——

Quis te ſobolem, o mater, decimo die nominavit?

Extat apud Suidam. v. δεκατεύειν, et Schol. in Aves v. 494. cujus annotatio vice commentarii erit.

II. Ἐσθ' ὅτῳ πλείσταις' ἀρετὴν
Ἀποδείκνυσι θνητῷ.

Licet, etiam infeliciter rem gerenti, morte virtutis documentum dare.

Stobæus Tit. VII.

III. Εἰ μὴ παιδίσκης γλῶσσαν, ἔστι σοι κακά.

Niſi linguam cohibes, impendent tibi mala.

Stobæus Tit. XXXIV.

IV. Τί γὰρ γλυκύτερον ἀνδρὶ φίλτερον χθονὸς;

Quid enim homini ſolo natali dulcius?

Stobæus Tit. XXXIX.

V. Δειλῶν γυναῖκες θαρσαλῶν θρασύστομοι.

Timidorum Patrum-familias conjuges linguâ procaces ſunt.

Stobæus Tit. LXXIII.

VI. Ἀνδρὸς δ' ὑπ' ἐσθλοῦ τὸ τυραννεῖσθαι καλόν.

Regis juſti vel dominatum pati pulchrum eſt.

Stobæus Tit. XLVII. Apoſtol. III. 15.

VII. Ἦ που πρεῖσσον ἢ εὐτυχίας
Τὸ καλῶς εὐτυχεῖν.

Nobilitate utique melius eſt fortunâ ſecundâ uti.

Stobæus Tit. LXXXVI.

VIII. Πέφυκε γὰρ πᾶς πᾶσι πολέμιον γυνὴ
Τοῖς πρόσθεν, ἡ ζυγεῖσα δευτέρῳ πόσει.

Mulier enim, ſecundo marito conjuncta, liberis prioribus inimica quodammodo eſſe ſolet.

Stobæus Tit. LXXI.

IX. —— κατθανεῖν δ' ἀφείλεται
Καὶ τὸν κατ' οἶκον ὄντα πρὸς πόνων.

Mori autem debetur, et ei qui domi ſedet, a laboribus ſemotus.

Stobæus Tit. CXIX.

X. Πόλιν σε φῶτες γαῖαν ἀπολιπόντα
Πόλῃ ξυνοῦσαν; γῆ δέ τις, πάτρα δ' ἔφυ;
Τίς δ' ἐσθ' ὁ φύσας; ἢ κεκεύθαμεν ψευδῆ;

Quâ te terrâ relictâ hâc in urbe verſari dicemus? Quæ regio, quis patriæ tuæ finis? Quis te genuit? Cujus Patris filius audis?

Clem. Alex. p. 742. ubi πολιχνοῦσθαι habet, pro quo Valckenaerius (ad Phœniſſ. 34) πάλαι ξυνοῦσαν legit.

XI. Ἀντλεῖν.

Stephanus Byzantinus in Αἶξ. F. Αἰγᾶ.

EX ÆOLO.

De Fabulâ Scholiaſtes Ariſtophanis ad Nubes v. 1374. γέγραπται δράμα Εὐριπίδου Αἴολος λεγόμενον, ἐν ᾧ περίεργος Μακαρέως τὸ παιδίον Αἰόλου φθείρουσι Κανακὴν τὴν ἀδελφήν. Idem ad Κρητικὰς μυθολογίας Ran. v. 873. hæc annotat. εἶμαι —— λέγει τὸ ἐν τῷ Αἰόλῳ. Dionyſius Halicarnaſſeus de arte Rhetoricâ: Εὐριπίδης δὲ ὅλον λόγον διεκύκλωσεν χώραν περαίνων ἐν ὅλῳ δράματι, ἐν μέρει τινὶ χώρας διειλόμενον· ἐν τῷ Αἰόλῳ ὁ Μακαρεὺς ἐστιν ὁμιλήσας τῇ ἀδελφῇ τὸ λανθάνειν.

I. Τὶ δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ;

Quid autem turpe eſt, niſi ita utentibus videatur?

Scholiaſtes in Ranas v. 1523.

II. Κακῶς ἀπ' ἀρχῆς γίγνεται τέλος κακόν.

Malo ab initio malus fit finis.

Stobæus Tit. IV.

III. Ὀργῇ γὰρ ὅστις εὐθέως χαρίζεται,
Κακῶς πλεύτῃ· πολλῷ μᾶλλον σφάλλει βροτούς.

Iræ enim qui cito obtemperat, malum exitum habet; maximè enim hominibus nociva eſt.

Stobæus Tit. XX.

IV. Σιγᾶν φρονοῦντα, κρείσσον' ἢ ξυμβουλίαν
Πίπτοντα· τούτῳ δ' ἀνδρὶ μήτ' ἄλλον φίλον
Μήτ' ξυνοίκου, ὅστις αἰνιγμὰ φρονεῖν
Πέπυσται, δῦλος τοὺς φίλους ἡγεμόνος.

Sapientem tacere [oportet] in ſocietatem potentioris incidentem. At illi homini neque amicus, neque

unà fim qui ſe ſatis ſapere confidit, Amicos ſervorum loco habens.

Stobæus Tit. XXII. cum levi diverſitate.

V. Παῖδες, σοφῶ ἀνδρὸς, ὅστις ἐν βραχεῖ
Πολλὰς λόγους οἷός τε συντίμνειν καλῶς.

O pueri, Viri ſapientis eſt poſſe in brevi multa compendiosè dicere.

Stobæus Tit. XXXV. Ariſtophanes in Theſmoph. περιόδῳ.

VI. Δοκεῖτ' ἂν οἰκεῖν γαῖαν, εἰ πένης ἅπας
Λαὸς πολιτεύοιτο πλουσίων ἄτερ;
Οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἐσθλὰ κἀγαθά·
Ἀλλ' ἔστι τις σύγκρασις, ὡς ἔχειν καλῶς·
Ἃ μὲν γὰρ ἐστὶ τῷ πένητι, ὁ πλοῦτος
Δίδωσιν· ἃ δ' οἱ πλουτοῦντες ἐκτήμεθα,
Τοῖσιν πένησι χρώμενοι πριώμεθα.

An putatis vos terram incolere poſſe, ſi populus univerſus pauper ſine divitibus viveret? Segregari non poſſunt bona et mala, ſed debet eſſe commixtio quædam ut bene ſe habeant res. Quæ enim pauperi deſunt, dives largitur: quæ autem divites non poſſidemus, Pauperibus famulis utentes, venamur.

Stobæus Tit. XLV. Plut. Op. Mor. p. 43. et 657. Poſtremo verſu conjiciebam; Θησὶν πένησι χρώμενοι, ἠριόμεθα.

VII. Λαμπροὶ δ' ἐν αἰχμαῖς Ἄρεος, ἤν τι συλλόγοις
Μή μοι τὰ κομψὰ ποικίλοι γένοισαντο,
Ἀλλ', ἢν πόλει δεῖ, μεγάλα βουλεύοντες εὖ.

Clari autem in acie Martis et in conventibus, non mihi in elegantiis ſolertes evadant, ſed in magnis rebus ea, quæ civitati utilia ſunt, conſulentes.

Stobæus Tit. XLV. Ariſtot. Polit. III. c. 3.

VIII. Τὰ πρὸς ἀνάγκη ἀγχίφρι τολμήματα.

Stobæus Tit. L. Sine interpretatione, ut parum perſpicuum, relinquimus.

IX. Βραχύ τι σθένος ἀνέρος,
Ἀλλὰ ποικιλίαι σπαπίδων
Δεινὰ μὲν φῦλα πόντου,
Χθονίων τ' ἀερίων τε
Δάμναται παιδεύμασιν.

Exiguum Viri robur, ſed mentis verſutiâ diras pelagi gentes, et terreſtres aerioſque alumnos domat.

Sequor Valckenaerium: variè enim exhibent Plutarchus περὶ τύχης, et Libro de Terreſtrium et Aquaticorum ſolertiâ. Stobæus Tit. LIV.

X. Τῇ δ' Ἀφροδίτῃ πολλὰ ἔνεστι ποικίλα·
Τέρπει τι γάρ μάλιστα, καὶ λυπεῖ βροτούς·
Τύχοιμι δ' αὐτῆς, ἥνικ' ἐστὶν εὐμβλής.

Veneri autem multa diverſa inſunt: delectat enim valdè et angit quoque homines. Mihi autem contingat eam, cum propitia eſt, conſequi.

Stobæus Tit. LXIII.

XI. Κακὸν γυναῖκα πρὸς νέαν ζεύξαι νέον·
Μαχεῖ γὰρ ἰσχὺς μᾶλλον ἀρσένων ῥόπῃ,
Θηλεῖα δ' ἥβη θᾶσσον ἐκλείπει δέμας.

Malum eſt juvenem juvenculæ matrimonio jungere. Diutiùs enim manet robur Viri, Muliebris autem juventas citiùs corpus relinquit.

Stobæus Tit. LXXI.

XII. Γυναῖκα δ' ὅστις πύσεται λέγων κακῶς
Δύσηνος ἄρα, κ' οὐ σοφὸς κεκλήσεται.

Quiſquis autem fœminis maledicendi finem faciet, miſer non ſapiens audiet.

Stobæus Tit. LXXIII.

XIII. Τὸν δ' εὐγενείαν πρὸς θεῶν μή μοι λέγε·
Ἐν χρήμασιν τοῦτ' ἐστὶ· μὴ γαυροῦ, πάτερ·
Κύκλῳ γὰρ ἕρπει· τῷ μὲν ἐνθ', ὃ δ' οὐκ ἔχει.
Κοινοῖσι δ' αὐτοῖς χρώμεθ'· ὃν δ' ἂν οὐ δόμοις
Χρόνον ξυνοικεῖ πλεῖστον, οὗτος εὐτυχής.

Nobilitatem, per Deos, ne mihi memores. In facultatibus hoc ſitum eſt. Ne ſuperbi, Pater. In Orbem enim moventur; alius habet, alii deſunt. Ornamentorum autem loco iis utimur: cui autem diutiſſimè in ædibus una habitant, is demum nobilis eſt.

Stobæus Tit. XCI. Pro κτησίοις v. 4. forte κόσμοις. Ultimo bene Grotius, εὐγενής.

XIV. Μὴ πλοῦτον εἰπῇς· ἐγὼ γοῦν σέβω θεόν,
Ὃν κἀ ὁ κάκιστος ῥᾳδίως ἀνεύροι.

Ne mihi Plutum dicas. Non equidem veneror Deum, quem vel hominum peſſimus facile acquirat.

Stobæus Tit. XCIII. Athenæus p. 159.

XV. Γλυκεῖα γάρ μοι φροντὶς ἐλαμπὲ βίᾳ.

Nulla enim mihi de vitâ cogitatio jucunda eſt.

Stobæus Tit. XCVIII.

XVI. Ἀεὶ τὸ μὲν ζῇ, τὸ δ' μισθέσθαι κακὸν
Τὸ δ' ἀπόφυγεν αὐτὸ· ἐξ ἀρχῆς νέον.

Semper aliud viget, aliud abſcedit malum, aliud verò ſtatim apparet novum atque incipiens.

Stobæus Tit. CIV. paullò aliter.

XVII. Μοχθεῖν ἀνάγκη· τὸν δ' δαιμόνων τύχας,
Ὅστις φέρει καλῶς, ἀνὴρ ὄντως σοφός.

Laborare neceſſe eſt: Qui autem optimè Deorum calamitates tolerat, is demùm Vir Sapiens eſt.

Stobæus Tit. CVIII.

XVIII. Φεῦ, φεῦ, παλαιὸς αἶνος ὡς καλῶς ἔχει·
Εἰρήνης ὀδὸν ἰσμὲν ἄπαν, πολὺ ὄχλο·
Καὶ χῆμ'· ὀνείρων δ' ἔρκεμεν μεμήκασι.
Νῦς δ' ἐπὶτ' ἐσὶν· εἰόμεθα δ' εὖ φρονεῖν.

Heu, heu, vetus proverbium quam bene ſe habet! Senes nihil aliud ſumus, niſi moleſtia, et forma. Somniorum incedimus ſimulacra. Mens autem non ampliùs adeſt; opinamur autem nos prudentiâ valere.

Stobæus Tit. CXVII.

XIX. Ἀλλ'

VI.

34. Plutarch. de tranq. animi. II. 634 - de Isid. et Osir. II. 352 +

XIV. Casaub. in Not. 289. ex Supplicibus duc-
tum dixit hunc locum.

XIX.. Plutarch. Quæst. Rom. V-II. p. 113.

XX.

2. citat Athen. XIII. P. 566. B. ubi ἀξίον.

XXII. Hos ex Sisypho petitos judicat Valck. Diatr. 200.
ex incerto, Heathius, p. Tabulæ nomen omittitur apud
Dicæarchum.

XIX. Ἀλλ' ἢ τὸ γῆρας τλὼ Κύπριν χαίρειν ἐᾷ,
Ἥ τ' Ἀφροδίτη τοῖς γέρουσιν ἄχθεται.

Verùm aut Senectus libidini valedicit, aut Venus Senibus parùm favet.
Stobæus Tit. CXVII.

XX. Ἴδοιμι δ' αὐτῶν ἔκγονʼ ἄρρην' ἀρρένων,
Πρῶτον μὲν ἄνδρὸς ἀξίους τυραννίδος.
Πλούτου γὰρ ἀρετὴ τοῦθ' ὑπάρχει τὸ βίῳ,
Τὴν ἀξίωσιν τῶν καλῶν τὸ σῶμ' ἔχειν.

Videam autem liberos eorum mares ex maribus, primùm quidem ſpeciè externâ regno dignos. Hoc enim maximum in vita decus eſt, ut corpus habeat dignitatem factis honeſtis congruam.
Stobæus Tit. LXV.

XXI. Οἴμοι· τίς ἀλγεῖν οὐκ ἐπίσταται κακοῖς;
Τίς ἂν πλάσαν τῶνδ' οὐκ ἂν οἰκτίλος δάκρυ;

Hei mihi! Quis eſt qui ob mala dolere neſcit? Quis hæc audiens non lacrymetur?
Stobæus Tit. 115.

XXII. Κλῆρος Ἑρμοῦ.

Sors Mercurii. Suidas in κλῆρος.

XXIII. Ἕλλην γὰρ, ὡς ἔοικε, γίνεται Διὸς
Τοῦ δ' Αἰόλου παῖς, Αἰόλου δ' Σίσυφος,
Ἀθάμας τε Κρηθεύς θ', ὃς τ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς
Θεοῦ μανεὶς ἔρριψε Σαλμωνεὺς φλόγα.

Hellen enim, ut videtur, Jove ſatus eſt: Hujus filius Æolus, Æoli vero Siſyphus, et Athamas et Cretheus, et qui ad Alphei flumen flammam Jovis inſaniens jaculatus eſt, Salmoneus.
Dicæarchus p. 22. Ed. Hudſon. Strabo p. 356. Ed. Paris.

Ex ALCMÆONE τῷ Ἀλκμᾶνος Ψωφίδος.

De Fabulâ videndus Richardus Bentleius Epiſtolâ ad Millium.

I. Οὐδὲ πυθάνεσθε ταῦτ', ὦ παρθένοι, πὰν τῇ πόλει;

Neque hæc auditis, o Virgines, quæ in urbe geruntur?
Scholiaſtes ad Ariſtoph. Equit. 1299.

II. Τετρωμὰ γὰρ χρὴ τοὺς κακῶς πεπραγότας
Λέγειν, ἐς ὄγκον δ' οὐκ ἄνω βλέπειν τύχης.

Oportet enim demiſsè loqui eos, qui infortuniis opprimuntur, non ſurſum aſpicere ad fortunæ amplitudinem.
Stobæus Tit. XXII.

III. Φεῦ, φεῦ, τὰ μεγάλα, μεγάλα κἀ πάσχ' κακά.

Heu, heu, quæ magna ſunt, magna quoque mala patiuntur.
Stobæus Tit. XLIX.

IV. Μέρος τοῖς δούλοισι διαφορᾶς νόσου.

Herilis mali pars ad ſervos pervenit.
Stobæus Tit. LXII.

V. Ὅστις ξ̓ δούλῳ φωτὶ πιστεύει βροτῶν,
Πολλὴν παρ' ἡμῖν μωρίαν ἐφλυκτάνει.

Qui autem ſervo fidem habet, magnæ apud nos ſtultitiæ convincitur.
Stobæus Tit. LXII.

VI. Γυναῖκα κ' ὠφέλειαν
Καὶ νόσον ἀνδρὶ φέρειν μεγίστην
Ἐδίδαξας τὰμὸν λογῶν.

Mulierem et commodum et detrimentum Viro maximum afferre non verbis tantùm docuiſtis.
Stobæus Tit. LXIX. φέρει habet. Ult. verſu reponit Valckenaerius τὰ μῶν. Malim, ἐδίδαξατ' ἐμὸν λόγον. Heſychius Οὐ μὴν, ἀ μόνον.

VII. Τὰ γὰρ πεπόνθασιν ὡς μετέρχεται θεὸς
Μύσους τινάς.

Parentum quippe Deus piacula ulciſcitur.
Stobæus Tit. LXXIX.

VIII. Ὦ παῖ Κρείοντος, ὡς ἀληθὴς ἦν ἄρα
Ἐσθλῶν ἐκ ἀνδρῶν ἐσθλὰ γίγνεσθαι τέκνα,
Κακῶν δ', ὁμοῖα τῇ φύσει τῇ τοῦ πατρὸς.

O fili Creontis, verum utique erat a Viris bonis bonos procreari liberos, ab improbis verò, patris ingenio ſimiles.
Stobæus Tit. XC.

IX. Ὁρᾶτε τὸ τύραννον, ὡς ἅπασιν γέρων
Φεύγει· φρονεῖν ξ̓ θνητὸν ὄντ' ἐχρὴν μέγα.

Videte Regem, ut Senex orbus fugiat; mortalem autem animo efferri non oportet.
Stobæus Tit. XXII. Apoſtol. Cent. XX. 38.

X. Ἢ τί πλέον ἔστιν παῖδας ἀνθρώπους, πάτερ,
Εἰ μὴ 'πὶ τοῖς δεινοῖσιν ὠφελήσομεν;

Aut quid refert liberos eſſe hominibus, Pater, niſi rebus adverſis opitulamur?
Stobæus Tit. LXXIX.

XI. Καί σ', ὦ γεραιὰ, τὸν τε παῖδα δὺς ἐμοὶ
Γαμοῦσαν νομίζει, καὶ πατὴρ, σοντὴρ τ' ἐμός.

Suidas v. Πειθηρά. Variè emendant Kuſterus, et Toupius, neuter tamen ſatis feliciter. Phegeum alloquitur Alcmæon.

XII. Γυναῖκες, ἐρμήνητε, μηδ' ἀπρέπειαν
Σκιδρόν τιν' ὑμῶν [ἡ τυχεῖν.]

O mulieres, feſtinate, neque verum quiſquam in vos probrum conjiciat.

XIII. —— ταῦτα γὰρ σαφῶς ἐρᾶν
Ἡμᾶς ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην.

Hæc enim, nos qui artem profitemur accuratè cernere neceſſe eſt.

Conjuncta

Conjuncta extant hæc duo fragmenta apud Erotian. v. σκιῤῥοτέρων. Separavit ex conjecturâ, et sic, ut edidi, emendavit Pierſonus apud Valckenaer. Diatrib. p. 149.

XIV. Τί; ἦ πατέρος, ὃς σὲ γεγέννηκε, μηδεμίαν ἔχεις;
Quid? Patris qui te genuit nullam rationem habes?
Priſcian. Lib. 18.

XV. Ἥκω δ' ἀστῶν ἀπ' οἴκων.
Rectâ autem ab ædibus venio.
Heſychius v. ἀστῶν.

XVI. Μάλιστα δέ μ' ἐπῆρε ἐπισκήψας πατὴρ
Ὃς ἅρματ' ἐσέβαινεν εἰς Θήβας ἰών.
Maximè autem me incitavit Pater, tum, cum ad Thebas proficiſcens, currum ingreſſus eſt, exhortans.
Euſtratius ad Ethic. Nicomach. p. 39.

XVII. Ὁ σὺ χρυσοῦν ἀπώλεσ', Οἰδίπους δ' ἐμὲ
Χρυσῶν σύγκλων ὄρφνον εἰς Ἄργους πόλιν.
Scholiaſtes Pindar. ad Nem. IV. 32.

Ex ALCMENA.

I. Οὐ γὰρ ποτ' ἄν σθένελον [εἰς ἅ] σύνοχα
Χαρᾶς τοῖχον, σ' δίκης, [σ'] ἀπωστέον.
Non enim ſivi Sthenelum ad latus fortunatum tranſeuntem, tuo te jure privare.
Schol. in Ran. Ariſtoph. p. 540.

II. Πολὺς δ' ἐπῆρπε κισσὸς, εὐφυὴς πλάτας,
Χελιδόνων μυχούς.
Multa vero perrepſit hedera, frondeſcens arbor, hirundinum ſedes.
Schol. in Ran. Ariſtoph. v. 93.

III. Ἀτρέκειαν δ' ἄριστον ἀνδρὸς
Ἐν πόλει δικαίᾳ πόλει.
Optimum eſt veritas in urbe juſti Viri.
Stobæus Tit. XLIII.

IV. Ἴσθι δ' ἄφρων ὤν, ὅστις ἄνθρωπον χρὴ
Δῆμον ὑβρίζειν, χρήμασιν γαυρούμενος.
Sciat ſe inſipientem eſſe, quiſquis homo natus Plebem deprimit, opibus fidens.
Stobæus Tit. XLV.

V. Ἀεὶ δ' ἀρίστευειν τοῖς κρατοῦσι· τοῦτο γὰρ
Δούλοις ἄριστ· κεἰ θ' ὅτῳ τετυγμένος
Εἴη τις, ἀνδάνοντα τοῖς φίλοις ποιεῖν.
Semper autem Domino placere. Hoc enim ſervis optimum eſt, et quæcunque res in mandatis datur, grata imperantibus facere.
Stobæus Tit. LXII. Pro τοῖς φιλοῖς v. ult. reposuit Grotius δεσπόταις.

VI. Δαιμὼν τις τέκνων φίλτρον ἔμφυτον
Θεὸς ἀνθρώποις.
Magnum liberorum amorem Deus mortalibus indidit.
Stobæus Tit. LXXXIII. Male Grotius pro Anapæſtis Iambos hìc exhibet.

VII. Ἀλλ' εὐδὲν ἡ εὐγένεια πρὸς τὰ χρήματα,
Τὸ γὰρ κάκιστον πλοῦτος εἰς ἄκρους ἄγει.
At nobilitas cum divitiis collata, nihil eſt. Pecunia enim peſſimum ad ſummum locum evehit.
Stobæus Tit. XCII.

VIII. Σκαιὸν τὸ χρῆμα πλοῦτος, ἢ τ' ἀπειρία.
Odioſa res eſt Divitiæ cum imperitiâ.
Stobæus Tit. XCIII.

IX. Ἀλλ' ἃ μὲν ἐφθὰ πάντα· φρονεῖν χρὴ τοὺς
Εὐγενεῖς· αἰνῶ δ' ἀνοσίως εἰ τὰ
Μετὰ λογισμοῦ πάρεστιν ἢ τυχὰ πόνου.
Non rectè hæc, licet generosè fortaſſe egiſti. Ego verò laudari infortuniis oppreſſus nolo. Opinio nunquam rem ſuperat.
Stobæus Tit. XCIX.

X. Ἀλλ' εὖ φέρειν χρὴ συμφορὰς ἃ θεὸς πορεύει.
Generoſum bene infortunia ferre oportet.
Stobæus Tit. CVIII.

XI. Θάρσει· τάχ' ἄν χρέοιτο πολλὰ τοῖς θεοῖς
Καὶ ἀέλπτων ἔνερθ' ἀνθρώπους φίλοις.
Bono animo ſis: facile id eveniat: multa ſanè Deus jucunda inſperatò hominibus largitur.
Stobæus Tit. CXII. Primo verſu lego: Πολλὰ τοι Θεὸς in ſecundo ἐλᾷ vel νέμει.

XII. Σοφώτεροι γὰρ συμφορὰς τὰς ἃ φίλας
Πάντες λέγουσιν, ἢ τύχας τὰς οἰκίας.
Prudentiùs omnes aliorum res dijudicant, quam domeſticas.
Stobæus Tit. CXV. Quæ præterea ſubjungit, ex Comœdiâ hauſiſſe videtur.

XIII. Πόθεν δ' πεύκας πρὸν ἐξεῦρες λαβὼν;
Undenam verò piceæ tædam comparans, detexiſti?
Jul. Pollux Lib. X. ſect. 17.

XIV. Τὸν εὐτυχοῦντα χρὴ σοφὸν πεφυκέναι.
Sapiens ſit oportet, cui fortuna arriſit.
Stobæus Tit. XLV.

Ex ALEXANDRA.

Ad œconomiam fabulæ pertinet, quod habet Scholiaſtes ad Hippolyt. v. 52. Ἕτεροί εἰσι δὲ χορεῦ, παιδάκιν ἐν τῇ Ἀλεξάνδρᾳ ποιμάνες. Ἐντεῦθεν μὲν οὖν διωκάλου αὐτοσυνεχρήσαντο τοῖς λόγοις τοῦ χοροῦ, σαφῶς δὲ σωιζῶντος δὲ χορῦ ἐπεισάγει τοῦτο τὸ ἀνάγνωσμα.

I. Καὶ

XV. Aeschines. in Timarchum 53.

XV. Euripides. Alexe. ap. Hesychium. I. 281.
Ἀπολλῶν νύκλα.

XVI. Conf. Hesych. V. Ἀπόλλις.

XVII. Hoc fragm. ex Sophoclis Thyeste seumdum quosdam. Grotius Excerpt. p. 129.

K Tomp ad Wark. p. 837. citat ab verbum Ma-
naobar-

Alexandria

Vid. Troad. 743.

I. Καὶ χρόνε σεβόμενε πόλιν.
Schol. in Ran. Ariſtoph. v. 100.

II. Χρόνος ἵ δείξει σ', ἢ τεκμηρίε μαθὼν
Ἢ χρησὸν ὄντα γνώσομαί σε γ', ἢ πονηρόν.
Tempus autem oſtendet Te, quo documento certior factus, aut probum te eſſe intelligam, aut improbum.
Clem. Alex. p. 742. paullò aliter.

III. Ἄναξ, διπόλαι δεινὸν ἀνθρώπις κακὸν·
Ἀγλωσσίᾳ ἵ παῖδάκις ληφθεὶς ἀνὴρ,
Δίκαια λέξας, ἥσσον ἐυγλώσσε φέρει.
O Rex dirum hominibus malum eſt Calumnia, ſæpe autem Vir infantiâ captus, licet juſta loquatur, a Facundo vincitur.
Stobæus Tit. XLII. Clemens Alex. p. 290. duos verſus ſubjungit, quos Stobæus Tit. LXXXII. cum fragmento Hippoliti prioris connectit, cui et meliùs cohærere videntur.

IV. Ὅθεν ἵ νικᾶν χρὴ σὲ δυσχερῆς, ἄναξ,
Ὅθεν δὲ σ' εὖ χρῆν, εὐτυχεῖς· δέλοισι γὰ
Τοῖς σοῖσι νικᾷς, τοῖς δ' ἐλευθέροισιν, οὔ.
Quâ in parte te ſuperare oportet, o Rex, infelix es, felix verò, ubi minùs æquum erat. Quippe quoad ſervos primas tenes; non quoad liberè natos.
Stobæus Tit. IV. paullò aliter.

V. Οἴμοι, ψυχῆμαν ἀφ' ὃ τὸ χρήσιμον φρενῶν,
Ὃ τοῖσιν ἄλλοις γίγνεται σωτηρία.
Heu, peribo ob mentis probitatem, quod aliis ſaluti eſt.
Stobæus Tit. XXXVIII. cujus MS. in Bibl. Coll. Nov. Oxonii, ψυχῆμαν et ὅ ſuppeditavit.

VI. Σοφὸς μὲν ἦν εἶ, Πρίαμε, ὅμως δέ σοι λέγω
Δούλε φρονοῦντι μᾶλλον, ἢ φρενῶν χρεὼν
Οὐκ ἔστιν ἄχθος μεῖζον, οὐδὲ δώμασιν
Κτῆσις κακίων, ἢ δ' ἀνωφελεστέρα.
Sapiens quidem es, Priame, tibi tamen dico, Servo plus ſatis acuto nullum gravius malum eſt, neque in domo poſſeſſio pejor aut inutilior.
Stobæus Tit. LXII.

VII. Ὦ πανηγύρεις, ἢ τὸ δέλον ἐ λόγῳ
Ἐχρῆν, ἀλλὰ τῇ τύχῃ πεπεμφότες.
Stobæus Tit. LXII. Mihi intellectu perdifficile videtur.

VIII. Ἥκιστα· ἔστι γὰ κακὸν δοῦλον γένος.
Γαστὴς ἅπαντι, τέκτοσι δ' οὐδὲν σκοπεῖ.
. . . . Sic enim peſſimum genus eſt, Servi. Venter ipſis inſtar omnium eſt. Nihil futurum curant.
Stobæus Tit. LXII.

IX. Δέλοι, ὅσοι φιλοῦσι δεσπότας θεός.
Πρὸς ἢ ἐαυτῶν πόλεμον μεγοῦλον μείζονα.
Quicunque Servi Heros amant, magnum in ſe bellum a paribus ſuis ſuſcitant.
Stobæus Tit. LXII.

X. ——— δέλας γὰ οὐ
Καλὸν πεπαίδευμ' ἀρέσκειν ἢ δεσπόταις.
Non decet Servos habere, qui dominis ſuis præſtent.
Stobæus Tit. LXII.

XI. Ἐκ ἢ ἀμέλει οἱ κακοὶ γαμοῦσ' ἀεί.
Mali ſemper apud malos uxores quærunt.
Stobæus Tit. LXIX.

XII. Περισσόμυθος ὁ λόγος εὐγλώσσαν
Εἰ βροτείαν ἐυλογήσομεν.
Τὸ γὰρ πάλαι τὸ πρῶτον ὅτ' ἐγενόμεθα
Διὰ δ' ἔκρινεν ἡ τύχη γᾶ βροτοὺς
Ὁμοίως χθὼν ἅπασιν ἐξεπαίδευσεν ὄψιν.
Ἴδιον δὲν ἔχομεν· μία ἵ γονὰ
Τὸ τ' εὐγενὲς κ' τὸ δυσγενές.
Νόμῳ ἵ χαῦρον αὐτὸ κρατύνει χρόνος.
Τὸ φρονεῖν, εὐγλώσσε· κ' τὸ σωφρονεῖν
Ὁ θεὸς δίδωσιν, οὐχ ὁ πλοῦτος.
Superflua eſt oratio nobilitatem ſi mortalem laudaverimus. Olim enim cum primùm nati ſumus, Et mater tellus homines formavit, Omnibus conſimilem largita eſt faciem. Peculiare nihil habemus. Sed una eademque progenies ſunt Nobiles atque ignobiles. Tempus autem legibus arbitrariis nobilitatem efficit magè glorioſam. Sed in prudentiâ nobilitas ſita eſt; ac intelligentia Non a divitiis ſed divinitùs datur.
Stobæus Tit. LXXXVI.

XIII. Οὐκ ἔστι σὺ πονηροῖσιν εὐγλώσσε,
Παρ' ἀγαθοῖσι δ' ἀνδράσιν.
Nulla nobilitas inter malos eſt, ſed apud bonos tantùm viros.
Stobæus Tit. LXXXVI.

XIV. Ἀδικοῦσι δ' οἱ πλοῦτοι, πολλὰ δ' οὐκ ἐρθῶς ποιῶ.
Injuſtæ ſunt divitiæ et multa perperam committunt.
Stobæus Tit. XCIII.

XV. Κακὸν τὸ παίδευμ' ἦν ἄρ' εἰς εὐανδρίαν
Ὁ πλοῦτος ἀνθρώποισιν, αἰ τ' ἄγαν τρυφαί.
Πενία ἵ δύστηνον μέν, ἀλλ' ὅμως τρέφει
Μοχθοῦντ' ἀμείνω τέκνα, τὴ ἐρατήρια.
Mala ſanè inſtitutio eſt ad fortitudinem Opulentia hominibus et nimiæ deliciæ. Paupertas autem infelix quidem, ſed tamen educat Laborantes liberos præſtantiores et fortiores.
Stobæus Tit. XCVII. Clem. Alex. p. 483. Ed. Par. non ſine varietate.

XVI. Ὡς' ἔστις ἀνδρῶν εἰς ἅπαντ' εὐδαιμονῶ.
Ut nemo felix undique eſt mortalium.
Stobæus Tit. CV.

XVII. Πάντων τὸ θνητὸν· τὸ ἵ κοινὸν ἄχθ
Μετρίως ἀλγοῦν σοφία μαλθᾷ.
Moriendum eſt omnibus. Communem verò dolorem Moderatè dolere ſapientia meditatur.
Stobæus Tit. CVIII.

XVIII. Ἑκάβη, τὸ θεῖον ὡς ἄελπτόν ἐσχάλεν
Θνητοῖσιν, ἐλκεῖ δ' ὅπου' ἐκ τοῦτο τύχας.

O Hecuba quam inſperatum accedit numen Mortalibus, et caſus ejuſdem generis nunquam ſecum trahit.
Stobæus Tit. CXII.

XIX. A. Οἶδ', ἀλλὰ κρέμπειν τὸ χρόνῳ λύπας χρεών,
B. Χρὴ· τοῦτο δ' εἰπεῖν ῥᾷον ἢ φέρειν κακά.

A. Scio: ſed oportet tempore dolores flectere. B. Oportet: facilius autem eſt hoc dicere, quam dolores tolerare.

XX. Παλαιὰ καινοῖς δακρύοις ἐ χρὴ κλύειν.

Caſus veteres non deflendi ſunt novis lacrymis.
Stobæus Tit. CXXV.

XXI. Ἄῤῥητος κόρη. Non nominanda Virgo. Heſych. v. Ἄῤῥητος.

XXII. Ἄκοντα γὰρ μ' ἔθηκε θεσπίζειν θεὸς,
Καὶ σοφὸς πεφύκοντ', ἀλλ' ἀκουσίοις κακοῖσι
Σοφὸς κέκλημαι, πρὶν παθεῖν ξ, μαίνομαι.

Me enim inania vaticinari effecit Deus: Et ab iis qui afflicti ſunt et in malis verſantur Sapiens vocor, ſed antequam affligantur, inſanio.

Ex hac fabulâ deſumptum videtur, licet Plutarchus ſine nomine Auctoris aut Fabulæ citet. Op. Mor. p. 1469. Ed. H. Steph.

XXIII. . . . . Δεῖ δ' . . . . .
Οὐ πᾶς φημὶς ἢ ὀνομάτων ἐξελίσσειν πόνος.

Citat Barneſius a ſcriptore Vitæ Galeni, quam tamen Vitam non invenio.

Ex ALOPA, vel CERCYONE.

Hiſtoriam Alopes enarrat Hyginus Fab. 187.

I. Οὐ μὲ σὺ γ' ἀμᾶς τὰς πηόνας ᾐδέσω;

Non tu me Parentem tuum reverita es?
Etymol. M. v. ᾐδέσθη.

II. Γυνὴ γυναικὶ σύμμαχος πέφυκέ πως.

Mulier mulierem defendere ſolet.
Stobæus Tit. LXXIII.

III. Ἐγὼ δ', ὃ μέγιστον, ἄρξομαι λέγειν,
Ἐκ τοῦδε σῴζειν· πατρὶ πείθεσθαι χρεὼν
Παῖδας, νομίζειν τ' αὐτὸ τοῦτ' ἄνευ δίκης.

Ego, quod maximum eſt, incipiam dicere Ab eo primùm; patri obedire æquum eſt Liberos, et exiſtimare hoc ipſum juſtitiam eſſe.
Stobæus Tit. LXXIX.

IV. Ὁρῶ μὲν ἀνδρῶν τόνδε γυμνάδα πολύν,
Στείχοντα δεινὸν, ἐκ τρέχων πεπαυμένον.

Video quidem cœtum virorum gymnaſia frequentantium, a curriculi exercitio reverſum, ad hæc ſpectanda properaptem.
Ammonius v. Τρέχει.

V. Οὐδὲς ἔπαινον ἡδονῇς ἐκτήσατο.

Nemo laudem voluptati indulgendo conſecutus eſt.
Stobæus Tit. XXIX. ἐκ Κεφαλίωνος. f. pro Κεφαλίωνι.

VI. — γέμουσαν κύματος θεοπόρου.

Fœtûs a Deo ſati plenam.
Euſtathius p. 656. Ed. Rom.

VII. Πλήσασ ξ νηδύν, ἐκ' ὄνας κατ' εὐφρόνην
Φίλοις ἔδειξεν αὑτόν.

Poſtquam autem ventrem impleverat, ne in ſomniis quidem noctu Amaſiæ ſe oſtendit.
Euſtathius p. 1902. Ed. Rom.
Ad Aeropen ſive Creſſas cum Grotio referimus Fragmentum ex Stob. Tit. LXXIV.

Ex ANDROMEDA.

Αὕτη κόνιν ἐν τοῖς ἄθροις ἀφῆ τῶν Ἀθηναίων, ἢ Πιερίνης ἄθλων ὑπόμνημα, ἀνθ' ὧν παθοῦσα ὑπὸ Πιερίνης οὐκ ἄλλοτε πρὸ πατρὶ συμβῆναι ἐκεῖ τῇ μητρὶ, ἀλλ' αὐθαιρετὸς εἰς τὸ Ἄργος ἀπῆλθε μετ' ἐκείνου, ὑγιαίνειν τὶ φρονήσασα. λέγει ξ καὶ Εὐριπίδης σαφῶς ἐν τῇ εἰς αὐτὴν γεγραμμένῃ δράματι. Eratoſthenes Καταστερ. in Ἀνδρομέδᾳ.

I. Ἐκθοῦναι κήτει φορβὴν.

Ceti devorandam exponere.
Schol. Ariſtoph. in Aves 347.

II. Ποῖαι λῖδες σείρου.
Schol. in Lyſiſtratam v. 962.

III. Σὰ γὰρ ταῦτα πάντα.

Tua enim hæc omnia.
Schol. Ariſtoph. in Aves 347.

IV. Ἐκεῖσε δεῦρο. Illuc, huc.
Schol. in Aves 347.

V. Ὦ παῖδες, εἰ σώσαιμί σ', ἆρ' ἔσῃ μοι χάρις;

O Virgo, an, ſi te ſoſpitem præſtitero, gratiam mihi habebis?
Suidas v. ἆρ' ἔσῃ.

VI. Ἄγε με, ὦ ξένε, ἂν δουλίδ' εἰδῇς ἢ 'λεύθερον.

Duc me, o hoſpes, ſive ſervam malis, ſive conjugem?
Suidas v. ἀλοχος.

VII. Σὺ δ' ὦ τύραννε θεῶν τε καὶ θεράπων Ἔρως
Ἢ μὲν δίδωσι τὰ καλὰ φαίνειν καλὰ,
Ἢ τοῖς ἐρῶσιν, ἂν σὺ δημιουργῇς ἄ,
Μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχοῦς συνεκπονεῖ,

Καὶ

V. Alopen misit etiam Καρκινος. Aristot. Ethic. 7.8. p. II p. 93. ὁ ~~Καρκινος~~ Καρκινα εν τη Αλοπη Κερκυων.

VIII. Αροσηλος
Hesych. in V. ubi leg. Ευριπ. Αλοπη pro Αλητ. cum Viris doctissimis ad loc. quibus add. Musgrav. l.c.

IX. Τι δητα μοχθειν δει γυναικειον γαμον
φροντιδας; αι γαρ εω πεθραμμεναι πλεον
σφαλλουσιν οικους των παρημελημενων.
Stob. LXII. p. 439.

X. Αλοπη.
— Ευριπ. ἐν τῳ ὁμωνυμῳ. —
Harpocrat. in Voc.

ΑΛΟΠΗ.

Vid. Musgrav. in Harpocr. V. Αλοπη, qui hanc fabulam laudat. Valck. Diatrib. p. 12.

Andromeda

V. Conf. χ. in Oed. V. 481 — Diog. Laert. 4. 39

VI. Legend. Αγ' εμ', ω ξεν', εἰτε δρωϊδ',
εἰτ' αλοχον θελεις. C.B. — Paska in varianibus Toupianis, in Lucian. Nov. in Suid. p. 12. eodem fere modo hunc locum correxisse:
Αγε μ', ω ξεν', εἰτε δρωϊδ', εἰτ' αλοχον θελ
"Sunt verba Andromedae ad Perseum. Aliud autem est αγεσθαι, aliud αγεσθαι, hoc de Uxore, illud de servo, dicitur. Eur. Troas. 140. Δουλα δ' αγομαι γραυς εξ οικων. —" Andromedae fragm. legitur etiam ap. Diog. Laert. in Arcesilas, laudante Toupio, l.c. Olim legebamus
Αγ' εμ', ω ξεν', εἰτε δρωϊδ' εθελεις, εἰτε πα
Αλοχον. —

XXII. In Grotii Excerpt. ex incert. Trag.^ca p. 459 — Haec Alexand. retulit Toup in Longin. p. 316.

XXIII. "Scriptor Vitae Galeni est Renatus Charterius in Ed. Hippocr. et Galen. Id deceptus est festinanter exscribens Stob. Flor. Serm. LXVIII. p. 424. 29. Locus est revera Caii pro Lucilla, quem praecedit fragm. Euripidis Alexandra XI". R. P.

XXIV. Ἀλλ' ὦ φίλιπποι Τρῳῶες ——

Longin. περὶ ὕψους. XV. p. 64. Ὁμοία καὶ τὰ ἐπὶ τῆς Κασσανδρας αὐλῷ (sc. Euripides) Ἀλλ' ὦ φ. Τρῳῶες —" Ex Euripidis Alexandra, sive Cassandra, cujus oneminere Hesychius, Schol. ad Aristoph. Ran. Strabus non semel." Toup ad locum Longini, p. 316.

V. citat R. P. prof. E. Hecub. p. 60.

II. In Marg. Stob. Grot. Tit. LXXIII. Euripides Aerope

VI. Toup in Suid. III. 25." Diogenem Laert. IV. 29. p. 245. secutus Suidas. Legend.

"Ἄγε μ' ὦ ξέν', εἴτε δρυΐδ', εἴτ' ἄλοχον θέλεις."

Porson in Toup. IV. 496." Repone ex Herodiano apud Villoison, Anecd. Graec. II. 94.

"Ἄγε δέ μ', ὦ ξέν', εἴτε πεόσπολον θέλεις,
"Ἐιτ' ἄλοχον, εἴτε δρυΐδ' —— Plasmavis: Ἄγ' ὅν ἐμ'

X. Ex Andromacha, in Stob. Grot. p. 130. — Andromeda docet legend. Fabric. B. G. I. p. 647.

XI. Conf. Dawes. Extracts from a Ms. Pamphlet. —

XIV. Ex Incerto, in Margine Stobæi Grotii, p. 274. sed idem ex Eur. Andromeda desumtum in Excerpt. p. 370.

Καὶ σὺ πῦπ᾽ ἦ θεῶν τίμιε θνητοῖς ἔσῃ·
Μὴ δρῶν δ᾽ ὑπ᾽ αὐτοῦ ἓξ ἀνθρώποις φιλεῖν
Ἀφαιρεθήσῃ χάριτας, αἷς τιμῶσί σε.

Tu vero, Amor, Divûm atque Hominum Tyranne, aut ne doceas pulchra videri pulchra, aut Amantibus labores quorum Tu Artifex es, laborantibus feliciter ſuccurre. Atque hæc quidem faciens, Juvenibus honoratus eris: non faciens autem, ab ipſo Amoris metu, honores quibus te venerantur, amittes.

Athenæus Lib. XIII. c. 1. Lucian. de Hiſtoriâ ſcribendâ c. 1. ex quo conjicere licet Perſeum hæc loqui. Stobæus Tit. LXIV. qui pro τυγχάνῃς σωτηρίου legiſſe videtur τύχοις παρέσεσθαι. Pro θνητοῖς porro legerim νέοις et pro διδάσκεσθαι, δέδεσθαι.

VIII. Τὸ δαιμόνιον οὐχ ὁρᾷς
Ὅταν μοῖραι διεξέρχωνται
Σαλεύουσι δ᾽ ἄλλους
Ἄλλως εἰς ἀμέραν.

Numen non vides Ut fatalia expergefaciat, Vertit verò alios aliter quotidie.

Stobæus Eclog. Phyſ. Tit. IX. Secundo verſu tentabam, Ὅταν μοιρηδὸν ἐξέρχωνται. Deinde φέρει, et ultimo ἑσπέραν, pro εἰς ἀμέραν.

IX. Εὔκλειαν ἔλαττον οὐκ ἄνευ πόνων πόνων.

Gloriam non ſine magnis laboribus acquiſivi.

Stobæus Tit. XXIX.

X. Οὐκ αἰσχρὸν ἐσθλὸν τ᾽ ἀναγκαῖον βροτοῖς,
Ἀλλ᾽ ἐσθλὸν τοι σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων.

Stobæus Tit. XXIX. ex Andromachâ. Ariſtot. Rhetor. I. 11. ejuſque Scholiaſtes. Plut. Sympoſ. Lib. II. c. 1.

XI. Νεότης μ᾽ ἐπῆρε κἠ φρενὸς τὸ νῦ πλέον.

Juventus, et robur mentem exſuperans me impulit.

Stobæus Tit. LII. Lucianus Νεκυομαντείᾳ pro φρενὸς habet θράσος, quod melius.

XII. Ὅσοι γὰρ εἰς ἔρωτα πίπτουσιν βροτῶν,
Ἐσθλῶν ὅταν τύχωσι τὴν ἐρωμένην,
Οὐκ ἔστι πρᾶξις λοιπὴ τοῦδ᾽ ἡδονῆς.

Quicunque enim mortalium in amorem incidunt, ſi bonos amare contingit, nulla iis voluptas deeſt.

Stobæus Tit. LXIII.

XIII. Ἔρωτα δεινὸν ἔχομεν, οὐκ ἐξ τὴν λόγων
Ἐλεὸς πὶ βίλπεθ᾽, ὡς᾽ ἄπιστον ἦς᾽ ἔρως
Κἀν τῇ κακίστῃ τὴν φρενῶν οἰκεῖν θέλῃ.

Stobæus Tit. LXIV. Interpretationem, ut non ſatis perſpicuam, omiſi.

XIV. Τῶν γὰρ πλούτων ὅσῳ᾽ ἄριστος
Γυναῖον λέχους ἐκτῆσθαι.

Optimum divitiarum genus eſt honeſtâ uxore potiri.

Stobæus Tit. LXVII.

XV. Ὦ ταλαίπωρ, ὡς σοὶ τὰς τύχας ἦ ἀσθενεῖς
Ἔδωκ᾽ ὁ δαίμων, μέγα φρονοῦσι δ᾽ οἱ λόγοι.

Ah miſer, quam tenuem tibi fortunam dedit Deus, ſermones autem ſuperbiunt.

Stobæus Tit. LXXXI.

XVI. Χρυσὸν μάλιστα βούλομ᾽ ἐν δόμοις ἔχειν·
Καὶ δοῦλος ὢν γὰρ τίμιος πλουτῶν ἀνὴρ·
Ἐλεύθερος ξύ, χρεὼν ὤν, ἀδόξως σθένει.
Χρυσῷ νόμιζε σεαυτὸν ὄντα᾽ εὐτυχεῖν.

Aurum præcipuè domi poſſidere velim. Nam vel ſervus, ſi dives ſit, honoratur; Liber autem egenus nihil efficere poteſt. Itaque felicem te auri cauſâ exiſtimes.

Stobæus Tit. LXXXI. Poſtremum verſum aliunde deſumptum ſuſpicabar.

XVII. —— Χρήμασιν γὰρ εὐτυχῶ
Ταῖς συμφοραῖσι δ᾽, ὡς ὁρᾷς, οὐκ εὐτυχῶ.

Pecuniis quidem felix ſum: Calamitatibus autem, ut vides, infelix.

Stobæus. Tit. XCVIII.

XVIII. Ἦ που τὸ μέλλον οὐφορᾶι καθ᾽ ἡμέραν
Ὡς τῷ γε πάσχειν τὸ πρὶν μεῖζον κακὸν.

Nempe quod futurum eſt quotidie metus movet. Mali enim expectatio pejus eſt, quam perpeti.

Stobæus Tit. XCIX.

XIX. Ὁ μὲ ὄλβιος ἦν· τόδ᾽ ἀπέκρυψεν
Θεὸς· οὐ κείνων ἦ τοῖς λαμπρῶν
Νυνὶ βιότου,
Νυνὶ δὲ τύχα κατὰ πνεῦμ᾽ ἀνέμων.

Hic quidem locuples erat, at hoc occultavit Deus: ex illis quondam ſplendidis rebus declinat vita, declinat autem fortuna ſecundùm venti flatum.

Stobæus Tit. CV.

XX. Οὐκ ἔστιν ὅστις εὐτυχὴς ἔφυ βροτῶν,
Ὅν μὴ τὸ θεῖον ὡς τὰ πάντα συντυλοῖ.

Nullus ferè hominum adeo fortunatus eſt, Quem non Deus . . . . . .

Stobæus Tit. CV. mendosè.

XXI. Τὰς συμφορὰς γὰρ ἦ κακῶς πεπραγότων
Οὐ πώποθ᾽ ὕβρισ᾽, εὐτὸς ὀφρώδων πάθῃ.

Calamitatibus enim hominum infelicium Nunquam inſultavi, metuens ne ipſe paterer.

Stob. fl. ε' Gron.

Stobæus Tit. CXIII.

XXII. Σωκάλγησον, ὡς ὁ κάμνων
Δακρύων μετεῖδὼς
Ἔχει κουφότητα μόχθων.

Condoleto: nam homo æger, aliis lacrymas ciens, levamen quoddam malorum habet.

Stobæus Tit. CXIV. Grotius ex MSo. Par. ἴσχει τινα legit.

XXIII. A. Τὸ ζῆν ἀφέντες, τὸ κατ' γῆν τιμῶσί σε.
B. Καιοί γ'· ὅταν γὰρ ζῇ τις, εὑρεῖν χρεών.

A. Vitam omittentes, quod infra terram Tui est, honorant. B. Inepti: præstat enim, dum vivit aliquis, læta experiri.

Stobæus Tit. CXXIV. paullò aliter.

XXIV. Ἐγὼ δ' παῖδας οὐκ ἂν ἐκ νόθης λαβεῖν
Τῶν γνησίων γὰρ ἀδίκ' ὄντες εὐλαβεῖς,
Νόμῳ ποιοῦσιν· ὅ σε φυλάξασθαι χρεών.

Ego autem progeniem notham habere non concesserim. Legitimis enim nulla in re inferiores Lege premuntur, quod te cavere oportet.

XXV. Σιγᾷς; Σιωπὴ δ' ἄπαρθ' ἁρμηνὶς λόγων.

Tacesne? At silentium obscurus dicendorum interpres est.

Stobæus Tit. XXXVII. Ed. Gesner.

XXVI. Τὴν τοι δίκην λέγουσι παῖδ' εἶναι Διός,
Ἐγγύς τε ναίειν τῶν βροτῶν τιμωρίας.

Dicunt justitiam filiam esse Jovis, et pœnas in vicinià hominum habitare.

Stobæus Eclog. Phys. c. 2. τῶν βροτῶν habet: ex Andromachâ citans.

XXVII. — πᾶς δ' πιμελῶν ἔρρει λεὼς,
Ὁ μὲν γάλακτος κίσσινον φέρων σκύφος,
Πόνων ἀναψυκτῆρ', ὁ δ' ἀμπέλων γάνος.

Huc turba pastorum confluit plurima, Hic quidem lactis hederaceum ferens scyphum Laboris delinimentum, ille autem vitis laticem.

Athenæus p. 477. Macrobius Saturn. V. c. 21.

XXVIII. Ὦ νὺξ ἱερὰ
Ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις
Ἀστροειδὲς νῶτα διφρεύσα
Αἰθέρος ἱερᾶς
Τᾷ σεμνοπότνια δι' Ὀλύμπου.

O Nox sancta, Quam longum cursum curris, fidereos equos aurigans ætheris immensi per venerandum Olympum.

Scholiastes Theocriti in Idyll. II. 166. Aristophanes Thesmophor.

XXIX. —— περθίνα τ' ἀκόνα τινὰ
Ἐξ αὐτομόρφων λαΐνων ταχισμάτων
Σαφῆς ἄγαλμα χειρὸς. ——

Extat in S. Maximi Scholiis ad Dionysium Areopagitam Ed. Corder. Tom. II. p. 28. sed Interprete indiget. Habet et Pachymeres ibidem p. 30 legitque αὐτομόρφα. Pro εἰκόνα forte εἰκῶ ut Helen. 73.

Alia ex Andromedâ habet Aristophanes Thesmophor. sed quæ non semper facile fuerit a Comici verbis separare. Huc etiam refert Heathius Plutarch. Sympos. Lib. 9. probl. 15. et de Audiend. Poet. pag. 22. Ed. Par. Opp. Moral.

Ex ANTIGONA.

De Fabulâ sic Schosliastes Sophoclis ad finem Antigonæ: Ἱστέον ὅτι Ἀλφέσιβοια ἡ Εὐριπίδου Ἀντιγόνης αὕτη, ὅτι φυτεύθησαν ἐκείνη ἀπὸ τοῦ Αἵμονος ἥρωσι ἐκδοθῆναι πρὸς γάμον· ἐντεῦθεν ὁ τίτλος.

I. Ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐτυχὴς ἀνὴρ
Εἶτ' ἐξέπιτ' ἄθλιος ἀθλιώτατος βροτῶν.

Fuit Oedipus in initio fortunatus Vir, deinde factus est postea mortalium miserrimus.

Prologi hoc initium extat apud Aristoph. Ran. 1213 et 1218. ubi vide Scholiasten.

II. Οὐκ ἔστι Πειθοῦς ἱερὸν ἄλλο, πλὴν λόγος,
Καὶ βωμὸς αὐτῆς ἔστιν ἀνθρώπου φύσις.

Nullum est Suadæ templum, nisi sermo, Et ara ejus est hominis natura.

Aristoph. Ran. 1438. Scholiast. ibid. Heraclides de Allegor. Homer. Secundus ubi extet non inveni.

III. Δεῖ τύραννον πολλοῖς τ' τέρπειν ἀνδάνειν.

Tyrannum populo placere oportet.

Stobæus Tit. XLVIII.

IV. Οἰκεῖος ἀνθρώποισι γίγνεσθαι φιλεῖ
Πόλεμος ὅταν ἀστοῖς, ἂν διχοστατῇ πόλις.

Intestinum hominibus oboriri solet bellum inter cives, si civitas dissenserit.

Sobæus Tit. XLIII.

V. Οὔτ' ἀκὸς ἄρχειν, οὔτ' ἰσχὺν εἶναι νόμον·
Τύραννον εἶναι· μοῖρα δ' ἥτις φίλον,
Ὅς τοῖσιν ἀμείνοσι βούλεται πρατεῖν μόνος.

Extat obscurum hoc fragmentum apud Stobæum Tit. XLIX.

VI. Ἀνδρὸς δ' ἐρῶντος εἰς Κύπριν ναυτίλου
Ἀφύλακτος ἡ τέρψις· ἂν γὰρ φαῦλος ᾖ
Τἄλλ', εἰς ἔρωτα πᾶς ἀνὴρ σοφώτερος.
Ἧν δ' ἂν σωθῆναι Κύπρις, ἥδεται λαβοῦσ'.

Adolescens ad Venerem spectans, Nullo modo custodiri potest; quamvis enim ineptus sit Aliis in rebus, in amore tamen unusquisque prudentior est. Quamcunque autem appetiverit Venus, potiri jucundum est.

Stobæus Tit. LXIII. De ultimo versu videri potest Valckenaer. Diatrib. p. 242.

VII. Ἤρων· τὸ μαίνεσθαι δ' ἄρ' ἦν ἔρως βροτοῖς.

Amabam: amor autem hominibus furor est.

Stobæus Tit. LXIV.

VIII. Ζεύχθεὶς γάμοισιν οὐκέτ' ἐς' ἐλεύθερος.
Ἀλλ' ἓν γ' ἔχει τι χρῆσιν· οὐ κακὸν γὰρ ὂν
Ἐσθλῇ δίδωσι μηδὲν ἐξαμαρτάνειν.

Astrictus nuptiis haud amplius est liber. Unum verò hoc habet commodi, quoniam affinitati Bonæ conjunctus, ab omni peccato sibi cavet.

Stobæus Tit. LXVII.

IX. Ὀνόματι

XXX. Schol. MS. in Platonis Philebum, apud Harlej. Fabric. B. Gall. T. XV.

Andronicus. Conf. Casaub. ad Athen. 203.

Antigonus.
Conf. Plutarch: De Athenienf. dor. II. 296.

IX. Ὀνόμασε μεμπτὸν τὸ γένος, ἡ φύσις δ' ἴση.

Nothum genus nomine tenus culpatur, natura verò æqualis eſt.

Stobæus Tit. LXVII. Clem. Alex. p. 741.

X. Ἡ γὰρ δίκαιος πιστὰ παῖδας ἐκφύσει
Τὰ πολλὰ φαύλα γίνεσθαι τέκνων πέρι.

Prolem parentum, quod ferunt, mores ſequi Falſum revincit ſæpe natorum indoles.

Sic emendat et interpretatur Grotius quod extat Stob. Tit. LXXXVII.

XI. Τὸ μωρὸν εἶναι δ' πατρὸς νόσημ' ἔνι
Φιλεῖ γὰρ ὥσπερ οἱ κακῶν ἔφυσαν κακούς.

Stultitia hæreditarius morbus a Patre eſt; Sic enim ſolent mali generare malos.

Stobæus Tit. XC.

XII. Ἀνδρὸς φίλου δ' χρυσοῦ ἀμηχάνου μέτα
Ἄλκησις, ἃ μὴ καίριτον ἔχων τύχῃ.

Amici opulentia cum ſtultitiâ conjuncta inutilis eſt, niſi virtutem ſimul habeat.

Stobæus Tit. XCIII.

XIII. — ἐπ' ἄκρον ἥκομεν γραμμὴν κακῶν.

Ad malorum metam pervenimus.

Stobæus Tit. CIV.

XIV. Μὴ δῆτ' ἐθέλε λυπεῖν σεαυτὸν· εἰδὼς πολλάκις
Ὅτι τὸ λυπεῖν ὕστερον χαρὰν ἄγει.

Ne igitur contriſtes teipſum, non neſcius ſæpe Quod et mœſtæ res poſtea gaudium ferunt.

Stobæus Tit. CVIII. Emendat non ineleganter Valckenaerius Diatrib. c. 15.

XV. Ὅστις δ' αὖτὸς τὸ πίπτον εὐλόγως φέρει
Τὸν δαίμον', ὕστις ἔστιν· ἀνιᾶται κακός.

Quiſquis in eventu rerum moderatè fert Sortem ſuam, minùs ille infelix eſt.

Stobæus Tit. CXIII.

XVI. Θάνατος γὰρ ἀνθρώποισι νεικέων τέλος
Ἔχει· τί γὰρ τοῦθ' ἔστι μεῖζον ἐν βροτοῖς;
Τίς γὰρ πέτρειον σκῆπτρον ὑπάζων δορὶ
Ὀδύνῃσι δοῦναι; τίς δ' ἀπαμάζων νέκυς
Εἰ μηδὲν αἰσθάνοιντο πεπληγμένων;

Mors enim hominibus contentionum finem habet. Quid enim morte inter mortales majus eſt? Quis enim molem ſaxeam haſtâ vulnerans Dolore afficiet? quiſve in mortuos contumeliosè ſe gerens, ſi nullam affectionem ſentiant?

Stobæus Tit. CXXVI.

XVII Ὦ παῖ Διώνης, ὡς ἔφυς μέγας θεὸς
Δεινός τε, θνητοὶ γ' οὐδαμὼς ὑπεκστατοί.

O fili Dionis, quam magnus es Deus ſævuſque; cui mortales certè minimè reſiſtant.

Mendosè extat apud Scholiaſten Pindari ad Pyth. III. 176. Variè corrigunt Eruditi, ut videre eſt apud Valckenaer. Diatrib. c. 15. Ego Ruhnkenii mei emendationem, leviter tamen immutatam, exhibeo.

XVIII. Ἐπὶ χρυσέοισιν ἀσπίδι τὰν Καπανίας.

Super aureo Capanei clypeo.

Scholiaſtes ad Phœniſſ. 1165.

Ex ANTIOPA.

Hiſtoriam enarrat Hyginus Fab. 8. copiosè illuſtratam a Valckenaerio Diatrib. c. 7.

I. Τὸν μὲ κικλήσκει Ζῆθον· ἰζήσιος γὰρ
Τοκεῦσιν ὠμοφρόνων ἐκ πεύσεται τιν.

Illum vocavit Zethum, quæ enim peperit illum quærebat ſecuritatem Liberis.

Extat apud Etymolog. Mag. v. Ζῆθος. Vide Valckenaer. Diatrib. 62.

II Δίκα τοί δίκῃ χρήσθω· ἀνὴρ δ' ὅμως ὑποπτεῦσ' ἕτοιμος ἐκφανῆναι ὕπαν ἔχῃ τιν' ἀσεβῆ βρότων.

Juſtitia equidem fera eſt: homini tamen impio imminens, tanquam ex inſidiis latet.

Stobæus. Eclog. Phyſic. cap. 7.

III. Τὰν τοι δίκαν λέγουσι παῖδ' εἶναι χρόνου·
Δείκνυσι δ' ἡμῖν ὅστις ἐστὶν ἂν κακός.

Juſtitiam, dicunt nonnulli, filiam eſſe temporis: oſtendit autem nobis, quicunque ſit malus.

Stobæus Tit. I.

IV. Τρεῖς εἰσὶν ἀρεταί, ἃς χρή σ' ἀσκεῖν, ὦ τέκνον,
Θεούς τε τιμᾶν, τούς τε θρέψασάς σε τοκέας,
Νόμους τε κοινοὺς Ἑλλάδος· ἃ ταῦτα δρῶν
Καλλίστην ἕξεις στέφανον εὐκλείας ἀεί.

Tres ſunt virtutes, quas te, mî fili, exercere neceſſe eſt: ut ſcilicet Deos colas, et qui te enutriverunt parentes, et leges ommunes Græciæ. Hæc ſi feceris, pulcherrimam bonæ famæ Coronam perpetuò feres.

Stobæus Tit. I. Grotius et Barneſius, τὰν δὲ χρή σ' &c.

V. Τὸ δ' ἀσθενὲς μου, κἢ τὸ θῆλυ σώματος
Κακῶς ἐμέμφθης· κἢ γὰρ εἰ φρονεῖν ἔχω,
Κρεῖσσον τόθ' ἕξει χειρὸς ἀρκίου βραχίων.

Tu vero corpus meum imbecillum et muliebre malè reprehendiſti: modò enim ſapiam, potius id fuerit, quam Brachium robuſtum.

Stobæus Tit. III. Cujus autem verba ſint hæc monuit Valckenaerius Diatrib. cap. 8. Vide etiam Ed. Grot.

VI. Ἐγὼ μὲν οὖν ἅδομαι τῷ λέγοντί τι
Σοφὸν, πλείστων μυθέων ὃν πόλις νοστεῖ.

Cantare promptum, dicere est promptum mihi, quod juvet, et Urbis neutiquam incendat mala.

Stobæus. Tit. III. Quæ hunc versum sequuntur in Ed. Barnes. ad Electram pertinent, et in MSto Collegii Novi ab hoc Fragmento separantur.

VII. Καὶ μὴν ὅσοι μὲ σπερμὸς ἐς νίκξιαν
Ἀσκοῦσι βίοτον, ἢν σφάλωσι χρημάτων,
Κακοὶ πολῖται. δεῖ γὰρ ἄνδρ' εὐδαιμόνα
Ἀπόλαυσιν ἦθος γαστρὸς ὃν αὐτῷ μένειν.

Atqui quicunque vitam sic agunt, ut carnem faginent, si opibus excidant, mali erunt Cives. Necesse est enim solitum Homini intemperantem Ventris habitum sui similem permanere.

Stobæus. Tit. VI. Valckenarius Diatrib. c. 8. legendum monet, in versu postremo ταύτῃ.

VIII. Εἴ δ' εὐτυχῶν τις, κ' βίον πεπημένος
Μηδὲν δόμοισι τ' ἀγαθῶν ἀφαιρεῖται,
Ἐγὼ μὲ οὔποτ' αὐτὸν ὄλβιον καλῶ·
Φύλακα δὲ μᾶλλον χρημάτων εὐδαίμονα.

Si quis fortunatus et opulentus domi nihil bonorum experiatur, hunc ego nequaquam beatum nominaverim, sed potius felicem divitiarum Custodem.

Stobæus. Tit. XVI. Mavult Heathius,

Μηδὲν δ' ὅμως τ' ἀγαθῶν ἀφαι — ΜΕΓΑΛ. ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΣ ΣΤ.

IX. Πολλοὶ γ' ἀνητῶν τοῦτο πάσχουσι κακὸν·
Γνώμῃ φρονοῦντες ἐ θέλων' ἡττᾶσθαι
Ψυχῇ, τὰ πολλὰ τοῖς φίλων νικώμενοι.

Multi mortalium hoc vitii habent: ut quamvis mente sapiant, nolint tamen obsequi animo suo, ut plurimùm ab Amicis victi.

Stobæus. Tit. XXX.

X. Κοσμεῖ δὲ σιγὴν σώφρονος ἀνδρὸς ἐ κακὸν·
Τὸ δ' εὐλαλεῖν, οὔθ' ἡδονῆς μ' ἄπλετον,
Κακὸν δ' ὁμιλεῖν, ἀσχολεῖ δὲ κ' πόλιν.

Decorum Silentium corona est viri boni: loquacitas autem neque jucundum aliquid habet, et mala est Conversationi, et inutilis Civitati.

Stobæus. Tit. XXXVI.

XI. Ὁ δ' ἥσυχος, φίλοισί τ' ἀσφαλὴς φίλος,
Πόλει τ' ἄριστος, μὴ τι κινδυνεύματα
Αἰνεῖτ'· ἐγὼ γὰρ οὔθ' ναυτίλον φιλῶ
Τολμῶντα λίαν, ὅστις εὐτυχεῖν χρεών.

Qui autem est tranquillus, et Amicus salvus Amicis, et civitati utilis, ne pericula collaudet: ego enim neque nautam amo audacem nimis, neque præsidem regionis.

Stobæus. Tit. XLVI.

XII. Γνώμη γὰρ ἀνδρὸς εὖ μὲ εἰκοσῶσιν πολεῖς,
Εὖ δ' εἶκος, εἰς τ' αὖ πόλεμον ἰσχύει μέγα.
Σοφὸν γὰρ ἢν βάλδρῳ τις πολλὰς χέρας
Νικᾷ· σὺν ὄχλῳ δ' ἀμαθίᾳ πλέον κακόν.

Viri Prudentiâ benè habitantur civitates, benè verò familia: et ad bella magnum ejus robus est. Consilium enim unum sapiens, multas manus Vincit: imperitia vero cum multitudine deterius malum est.

Ita Barnesius, ut leguntur apud Stobæum Tit. LIV. nisi quod ibi habetur ἢν βάλδρῳ — Auctore Grotio nunc exhibetur ἢ: probat Valckenarius Diatrib. pag. 78. πλῆσιν κακὸν. Apostol. 6. D. 8. Clem. Alex. p. 405. Ed. Paris.

XIII. Ὅστις δὲ πράσσει πολλὰ, μὴ πράσσειν πρέπον,
Μωρὸς, πρὸν ζῆν ἡδέως ἐκπράγματα.

Quisquis multa agit, ubi cessare liceret, stultus est, cum jucundè posset tranquillus vivere.

Stobæus. Tit. LVIII.

XIV. Οὐ χρή ποτ' ἄνδρα δοῦλον ὄντ' ἐλευθέρας
Γνώμας διώκειν, ἐδ' ἐς ἀργίαν βλέπειν.

Nunquam oportet servum ingenua studia tractare, nec otium sequi.

Stobæus. Tit. LXII.

XV. — τὸ δοῦλον οὐχ ὁρᾷς ὅσον κακόν;

Non vides quantum sit malum servile genus? — Ibidem.

XVI. Φεῦ, φεῦ· τὸ δοῦλον ὡς ἀπαυτοχεῖρ κακόν·
Πρὸς τὴν ἑλάσσω μοῖραν ἄρεσεν θεός;

Papæ! quam ubique servile genus ad deteriorem sortem destinavit Deus.

Ibid.

XVII. Κῆδος καλὸν πρὸς πένητ' εὐφρὸν κτᾶσθαι χρεών.

Affinitatem sibi parem quærere decet sapientem.

Stobæus. Tit. 68.

XVIII. —— πᾶσι δ' ἀγγέλλω βροτοῖς
Ἐσθλῶν ἀπ' ἀνδρῶν εὐγενῆ πωεῖσθαι τέκνα,
Οὐ γάρ ποτ' ἂν πράξειαν εἰς τέλος κακῶς.

Adhortor autem omnes, ut ex honesto genere honestos liberos gignant, sic enim nunquam ad extremum malè se gerent.

Ibid.

XIX. Εἰ νοῦς ἔνεστι· εἰ δὲ μὴ, τί δεῖ καλῆς
Γυναικὸς, ἢ μὴ καὶ φρενὸς χρηστὸς ἔχοι;

Si mentem habeat, *benè est*: sin minùs, quid opus formosâ uxore, nisi et bonam mentem habeat.

Stobæus. Tit. LXXVII.

XX. Οὐ σωφρονίζειν ἐμαυτὸν, εἰδυῖά δὲ χρὴ,
Γύναι, τὸ πι λίαν, κ' φυλάσσεσθαι φθόνον.

Non didici mihi moderari — oportet tamen vereri, O mulier, quicquid immodicum est, et propulsare invidiam.

Stobæus. Tit. LXXIII. istud πι ante λίαν habet Valcken. Diatrib. p. 65.

XXI. Φεῦ,

XXIII[a]. Grom. Monost. εις Δεσποινας.

A. οικοι, domi, pro οικοις.

XXVII

1.

2

3

XXIII. apud Stob. LIII. p. 369. Grot. LVI. p. 287. mutilum.
constat hoc fragm. Incipit V. 3. — Τοιαυ' ἀεικὲς — finit V. 5. — ὑφηγεῖται
Valck. Diatrib. p. 84 segg.

3

4. athen. x. p. 421. F. citat ἤσθην.

6. ἐξ ὧν] Verum citat Plato in Gorg. Vol I. 486.

XXVIII. Athen. XV. 677. B. Stob. Grot. LXXXII.

XXIV.

XXIX. Hoc fragm. infra inter incert. XXXV. posuit Musgr.
Fabula nomen omittitur in Stobaei Gesneri et Grotii Thesaurus
Dramati adsignat Galaker

XXI. Φεῦ, φεῦ, βρότειαι πημάτων ὅσαι τύχαι,
Ὅσαι τε μορφαί; τίς δ' ἂν ἔκφυγοι τύχας.

Heu! malorum hominibus quot vices, quot formæ? terminum autem nemo facile dixerit.

Stobæus. Tit. XCV.

XXII. Πολλ' ἐστὶν ἀνθρώποισιν, ὦ ξένε, κακά.

Mala hominibus, o hospes, multa contingunt.

Ibid.

XXIII. Ἔχει λόγον μὲν οὖν τι πολλῶν βροτῶν,
Δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς, τοὺς δ' εὐτυχεῖς.

Non sine re illud quod homines vulgo dictitant; oportet quidem nonnullos esse infelices, alios verò fortunatos.

Ibid.

XXIV. Φρονῶ δ' ἃ πάσχω, νῷ πόθ' ὑγιαῖνον κρατῶν
Τὸ μὴ δίκαια χἀδίκως ἔχειν τινά
Νοσοῦντα· κἄρδις δ' ἐν κακοῖς ἀγνωσία.

Intelligo autem quæ patior: et hoc ipsum non levè malum est; ægroto enim ignorantia voluptatis aliquid affert. Inscitia in rebus adversis lucro est.

Stobæus. Tit. XCVI. Erotian: in κατηφόνα.

XXV. Τοῖσδε δὴ θνητῶν τ' ἐπιλανθάνων βίος.
Οὐδ' εὐτυχεῖ τὸ πάμπαν, οὔτε δυστυχεῖ·
Εὐδαιμονεῖ τι δ' ἀΰδηλος ὢν εὐδαιμονεῖ.
Τί δῆτ', ἐν ἔλπιν μὴ σαφεῖ βιοῦντες,
Οὐ ζῶμεν ὡς ἥδιστα μὴ λυπούμενοι;

Talis miserorum est hominum vita; nec omnino fortunata, nec planè infortunata est: et nunc felicitèr agit, nunc iterùm infeliciter: cur igitur, cum per felicitatem incertam tendimus, non pro singulari felicitate habemus absentiam Doloris?

Stobæus. Tit. CII. Vide Clem. Al. pag. 744.

XXVI. Ῥῖψον τὴν Λύρην, καὶ κόχλους ὅπλιζε.

Abjice Lyram, et utere Armis.

Olympiod. Schol. in Platon. Gorgiam. Vide Valckenaer. Diatrib. p. 86.

XXVII. Κόρος ἦν πάντων· ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀκλεῶν
Λήμασιν οὐ σιγηροῖς οἶδα συμπεπλεγμένους·
Δαιτὸς δὲ πλησθεὶς τὶς ἄορθον πάλιν
Φαύλης ἀφείτη σφετεραλὲς ἤθη τέρπει.

Satietas est omnium Rerum: nonnullos etenim posthabitis honestis Amoribus, turpibus implicitos cognovi: et epulis satiatus aliquis, jubens iterùm viliore victu fruens delectavit gulam.

Stobæus. Tit. LXIII. Quartum versum citat Athenæus. p. 421.

XXVIII. οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἀπ' ἀγορᾶς βίοτον λόγων
Ἀγῶνα θεῖτ' ἂν, ὃ λέγειν οὐκ σοφός.

De Re quâlibet in utramque partem facilè disputationem ineat, quicunque fuerit dicendi peritus.

Stobæus. Tit. LXXX. Athenæus. pag. 677.

XXIX. Ἀνὴρ γὰρ ὅστις, εὖ βίου κεκτημένος,
Τὰ μὲν κατ' οἴκους ἀμελείᾳ παρεῖσαι,

Μέλπεσι δ' ἡδυβίοις σὺν δαὶ θηρεύσῃ,
Ἄργος μὲν οἴκοις οὐ πολὺ χρήσιμος.
Φίλοισι δ' ἰδιώτης· ἃ φύσις γὰρ οἴκτιστα,
Ὅταν γλυκείας ἡδονῆς ἥσσων τις ᾖ.

Quicunque Vir, secundâ Vitæ fortunâ utens, Res domesticas, ignaviæ deditus, omittit, et cantûs amans, id venatur solum; inutilis quidem domi et in civitate evadet, et amicis nullus: ipsa naturæ periit, ubi quis voluptati subactus cedit.

Stobæus. Floril. pag. 209. legit παρεισάσῃ. Valckenerius. Diatrib. p. 71. benè emendat, ἀμελείᾳ παρεείς, ἰσ.

XXX. —— ἐδὴ γὰρ λάθρα δοκῶ,
Φωνὴς παντάρκης χάριν' εἰσμιμήσθαι.
Σοὶ πλὴν ἐς εὐνὴν, ὥσπερ ἀνδρωπον, μόλεῖν.

Neque enim clanculùm existimo malefici mores imitantem Joycm in cubile Tibi, ad instar hominis, venisse.

Clem. Alex. Strom. V. p. 716. 1. Valckenaerius Diatrib. p. 63. pro πλὴν bene emendat ζῆν' i. e. ζῆνα.

XXXI. —— εἰ δέ τι τύχοι
Πίρεξ ἰλίξας [πῦρ,] ἄλχ' ὁμῶ λεσὼν
Γναῖσιν, πίτνων ὀρῶν, μιτηλάσσων ἀεὶ.

Longin. Sect. 39. Interpretari nolo: nescio enim an satis intelligam. Ut scripsi, leguntur apud Valcken. Diatrib. p. 86. Vide autem de hoc fragmento Cl. Toupium ad loc. Longini. XL. p. 146

XXXII. —— σὺ δὲ ζ ἐπιλάμοις βυκόλοις
Κεμῶντα κισσῷ τύλον Εὐΐου θεοῦ.

Bubulcum verò in cubiculis Hederâ comantem, columen Euii Dei.

Clem. Alex. pag. 418.

XXXIII. —— ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ·
Παῦσαι δ' ἀοιδῶν, σχαγμάτων δ' ἐπιμισίαν
Ἄσκει· τιμῶν' ἄσειδε, καὶ δίκας φρονεῖν,
Σκάπτων, ἀρῶν γᾶν, ποιμνίων ἐπίσκοπων.
Ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφεὶς σοφίσμαθ',
Ἐξ ὧν κτυπεῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις.

Verum mihi morem gere: a cantibus cessa, et rei bellicæ peritiam sectare. Talia autem propera et sapiens habeberis, fodiens, arans terram, pecudes custodiens, aliis relinquens elegantia hæc inventa ex quibus ædes fient tibi vacuæ.

Stobæus p. 369. 35. Gesn. Verti quasi esset ποιμῶνα αἰνεῖν.

XXXIV. —— ἐν τούτῳ γέ τοι
Λαμπρὸς θ' ἕκαστος, κἀκεῖ τῶν' ἐπείγεται,
Νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας τούτῳ μέρος,
Ἵν' αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνῃ βέλτιστος ὤν.

Acer unusquisque circa id est, et ad id impetu fertur maximam partem diei impendens, cui se maximè aptum esse invenit.

Plato in Gorgiâ. Auctore Valckenaerio, Diatrib. 77. lege in v. primo γέ τι.

XXXV.

XXXV. —— ὧδε γενναίαν φύσιν
Γυναικομίμῳ ἀμπέχεσις μορφώμασι.

Tam excellens corporis habitus fœmineo veſtitu nites.

Plato in Gorgiâ. p. 485. Pro γενναίαν φύσιν libenter legerim γενναία φύσις. Præceſſit apud Auctorem non ψύχης puto, ſed σκήνους, *corporis*.

XXXVI. Καὶ πῶς σοφὸν τοῦτ' ἦεν, ἃ τις' ἐνφυᾶ
Λαβοῦσα τέχνη φῶτ' ἔθηκε χείρονα;

Et quomodo hoc laudabile eſt, cum ars aliqua indolem, quam bonam accepit, deteriorem reddit?

Plato Gorgiâ p. 486.

XXXVII. Κύουσ'· τέκτω δ' ἡνίκ' ἀκόμην πάλιν.

Gravida: pario autem, cum iterum reducerer.

Ammon. citat. ab Euſtathio ad Hom. Odyſſ. π. 45. Vide autem Valckenaer. Diatrib. p. 60.

XXXVIII. Ὦ κρεῖττον ὄλβου κτῆμα.

O divitiis præſtantior poſſeſſio.

Philoſtrat. Vit. Sophiſt. II. 27.

XXXIX. Ὤικτειρ' ἀκούσας. οἰκτρὰ γὰρ τὰ δυστυχῆ
Βρότοις ἅπασι, κἀν ὑγραῖσ' ὦν κυρῇ.
—— Ἄνθρωπος ὢν
Οὐδεὶς ἄλυπος τὸν βίον διήνυσεν·
Οὐδεὶς δ' μέχρι τέλους ἤμοιψεν εὐτυχῶν·

Miſerere auditu —— calamitas enim omnibus, vel etiam ignotis, eſt miſerabilis —— ſine dolore nemo equidem mortalium vitam peregit, nec uſque ad finem fortunatus.

Barneſius exhibet: reddidi autem, quaſi eſſet οἴκτειρ' ——

XL. Ἀμυσίᾳ τοι μήθ' ἑπ' οἰκτροῖσιν δάκρυ
Στάζειν· κακὸν δ' χρημάτων ὄντων ἄλις,
Φειδοῖ πονηρᾷ μηδένι τὸν πολιτῶν βρότων.

Lacrymam infelicibus invidere, ferum eſt: pravum vero quoque, divitiarum datâ copiâ, nulli hominum benefacere malam tenendo Parſimoniam.

Stobæus. Tit. XVI. et Tit. CXIV.

XLI. Βροτοῖσιν εὔκρατος ἀ χθονὶ' ἂν ἡδίως.

Tempeſtas perpetuò temperata res eſſet mortalibus minime grata.

Ita vult legi vir doctus R. Bentley ex Photii Lex. MSo, ut monet ad hoc fragmentum Barneſius. Vertit ad hunc modum Heathius.

XLII. Οὔτ' ἐν δίκῃς βυλαῖσιν ὀρθὸν ἂν πόλει
Λόγον σταθεῖ, ἢ πιθανόν· οὔτ' ἐν ἀσπίδος
Κύτει ἀμιλήσας ἂν ὀρθώσῃς φρατόν·
Οὐ πῖχος ἂν λαοῖσι δὴ, οὔτ' ἄλλων ὕπερ
Νικητὸν βύλδμα βυλεύσαιό τι.

Nec quicquam idonei, frater, aut recti in foro
Dices, bonive conſules, ſed nec manu
Clypeo vibrato rem juvabis publicam:
Non alta capias mœnia, aut pro innoxii
Salute, callida capere conſilia audeas.

Plato in Gorgiâ. Ita ſcripſit et reddidit Grotius. Vide autem Valckenaer. Diatrib. p. 85.

ARCHELAUS.

De Archelao, Euripidis contemporaneo, hoc drama ſcriptum eſſe, quod conjicit vel potiùs ſomniat Barneſius, parum veriſimile eſt, cum præſertim ex Agatharchide conſtet (de rubro mari p. 12. Ed. Hudſon) Poetam Tragico ſuo Archelao res a Temeno, Heraclidarum duce geſtas, tribuiſſe. Archelaus ergo, qui nomen dedit fabulæ, idem proculdubio eſt, cujus hiſtoriam enarrat Hyginus Fab. CCXIX. de quo etiam ſic Diogenes apud Dion. Chryſoſtom. p. 70. ἢ οὐκ αἴσχιστος ἦν ὁ Ἀρχέλαος; ὅσοι δ' ἦλθον Μακεδονίαν εἰς ἐλαύνειν; πότερον ἐν τῇ πορφυρᾷ ἢ τῇ διφθερᾷ οἴει τοῦτο ποιεῖν; Quippe Libanius in Apolog. Demoſthen. ſatis clarè innuit fabulæ argumentum ex Macedonum hiſtoriâ petitum fuiſſe. Archelaus quidam Oreſtis ex Penthilo nepos, Straboni memoratur p. 582. At Archelaus Hygini, Temenum Herculis filium, petrem habuit.

I. Αἰγύπτιος, ὡς ὁ πλοῦτος ἐπαοιδὰν λόγος,
Σεῦ παισὶ πεντήκοντα ναυτίλῳ πλατῇ
Ἄργος κατασχὼν.

Aegyptus, ut famâ maximè fertur, cum filiis quinquaginta, navi Argos appellens.

Ariſtoph. Ran. 1237. Vide Schol.

II. Δαναὸς ὁ πεντήκοντα θυγατέρων πατὴρ,
Νείλου λιπὼν παίδευσιν ὡς γαίας ὕδωρ·
Ὃς ὡς μιλαμόχροισι πληθύσας ῥοὰς
Αἰθιοπίδος γῆς, ἡνίκ' ἂν πυκνῇ χιὼν,
Τηθέσπεσ' ὄντος ἁλίῳ δι' αἰθέρα,
Ἐλθὼν ἐς Ἄργος ᾤκισ' Ἰνάχου πόλιν,
Πελασγιώτας δ' ἀνομασθρύπτους τὸ πρὶν
Δαναοὺς καλεῖσθ' νόμῳ ἔθηκ' ἐν Ἑλλάδι.

Danaus quinquagintâ filiarum pater, Nili relinquens pulcherrimum fluvium, qui alveum ex nigrorum Æthiopum terrâ impletur, cum liquentur nives ſole currum per æthera agente, Argos adveniens Inachi urbem condidit, et Pelaſgos antea vocatos Danaos audire fecit per Græciam.

Scriptor de Nilo. Strabo p. 221 et 371. Ed. 1260. Steph. Byzantinus in Αἰθιοψ. Pro τηθέσπεσ' ὄντος malim τηθέσπ' ἀνέντος.

III. Ἐγὼ γὰρ ἂν τὸν σὸν κρᾶτ' ἀνασῴσαι θέλω.

Ego vero caput tuum ſerto redimire volo.

Schol. in Euripid. Phœniſſ. 1194. Bene Barneſius ἀνασῴσαι pro veteri ἀναστέψαι.

IV. Ἐν δέ σοι μόνον σοφῶν, μὴ 'πὶ δυσείαις ποτὲ
Ζῶν ἐκὼν ἐλθῇς, παρόν σοι καλῶς ἐλεύθερος.

At

XLIII. Χρόνος, θεὸν τε πνεῦμ', ἕως ὑπερωδίας.

Iambus ex Eurip. Antiope, de Amphione. Kuster. addend. ad Suid. I. 153. V. Ἀμφίων. ubi laudatur Epistol. Juliani.

XLIV. Eurip. Antiope cit. à schol. Ms. in Plat. Ione. Fabric. Harles. B. Grae. II. XVIII.

Archelaus.

Plutarch. de amore prolis, VII. 934.

II. 1. Citat Plutarch. de fratern. amor. Od. II. 695—

XL. Ex eadem Tabula ex Gnost. Stob. Tit XVII. sed ex Tit. CXIV. Ἀμφία — Στάζειν, citatum ex Ione.

VII. Duo posteriores versus ἑξαμετρικῶν citantur etiam in Stob. Gr. Tit. XXIX. p. 127.

XI. Citatur etiam Tit. LXXXVIII. ubi φέρεται δέ.

At unum duntaxat hortor, ne vivus in ſervitutem venias, cum liberè perire tibi liceat.
Stobæus. Tit. VII.

V. Ὁ δ' ἁβὺς αἰὼν, ἡ κακὴ τ' ἀνανδρία
Οὔτ' οἶκον οὔτι πόλιν ἐρθώσειν ἄν.

At vita mollis, et timor ignavus nec domum nec urbem tutam præſtet.
Stobæus. Tit. VIII. Vide Erecth. Fragm. 10.

VI. Ὀργῇ ζ φαύλῃ πολλ' ἔνεσ' ἀσχήμονα.
At iræ impotenti multa inſunt indecora.
Stobæus Tit. XX.

VII. Νεανίαν χρὴ ἄνδρα χρὴ τολμᾶν ἀεί.
Οὐδεὶς γὰρ ὢν ῥᾴθυμος εὐκλεὴς ἀνὴρ·
Ἀλλ' οἱ πόνοι τίκτουσι τὴν εὐδοξίαν.

Juvenem ſemper audere oportet. Nemo enim ſocors gloriam conſequitur. Sed labores famam pariunt.
Stobæus Tit. LI.

VIII. Ἁπλοῦς ὁ μῦθος· μὴ λίαν· τὸ γὰρ λέγειν
Εὖ, δεινόν ἐστι, εἰ φέροι τινὰ βλάβην.

Simplex vox eſt: ne loquaris: bene enim loqui odioſum eſt, ſi noxam adfert.
Stobæus Tit. XXXIV.

IX. Τυραννὶς ἄναυ θεῶν βίος νομίζεται.
Τὸ μὴ θανεῖν γὰρ οὐκ ἔχει, τἀ δ' ἄλλ' ἔχει.

Tyrannis Deorum vita eſſe putatur: præter immortalitatem enim reliqua paria habet.
Stobæus Tit. XLVII.

X. —— ὀλίγον ἄλκιμον δόρυ,
Κρεῖσσον στρατηγῷ μυρίᾳ στρατεύματος.

Exigua hominum manus, modo bellicoſa ſit, Imperatori utilior eſt ingenti exercitu.
Stobæus Tit. LIV. Benè Grotius στρατηγῷ in στρατηγῷ mutavit.

XI. Ἔχει δὲ κἠ τοῦτ' οὐχὶ μικρὸν, εὐγενὴς
Ἀνὴρ στρατηγῶν, εὐκλεᾶ τ' ἔχων φάτιν.

Sed et hoc non leve momentum habet; Imperator generoſus et famâ inclytus.
Stobæus Tit. LIV.

XII. ——— ἐμὲ δ' ἆρ' οὐ
Μοχθεῖν δίκαιον; τίς δ' ἀμόχθητος εὐκλεὴς;
Τίς δ' μεγίστων δειλὸς ἂν ἐφίκοιτο;

Me autem nonne æquum eſt laborare? Quis autem ſine labore inclareſcit? Quis ignavus res magnas conſecutus eſt?
Stobæus Tit. LI. Pro ἀμόχθητος legendum vel ἀμόχθητ' i. e. ἀμόχθητι vel cum Grotio ἄμοχθος.

XIII. Ὀλίγοι γὰρ ἐσθλοὶ κρείσσονες πολλῶν κακῶν.
Pauci enim fortes multis ignavis potiores ſunt.
Stobæus Tit. LI.

XIV. Νεανίας τὶ κἠ πένης σοφός θ' ἅμα·
Ταῦτ' ἂς ἓν ἑλθόντ' ἄξι' εὐθυμήσεως.

Juvenis et pauper, et prudens: hæc omnia conjuncta conſiderationem merentur.
Stobæus Tit. LII.

XV. Κρείσσονα γὰρ οὔτι δοῦλον οὔτ' ἐλευθέριον
Τρέφειν ἐν οἴκοις ἀσφαλὲς τοῖς σώφροσι.

Præſtantiorem enim nec ſervum nec liberum in ædibus alere ſapientibus tutum eſt.
Stobæus Tit. LXII. κρεῖσσον habet non κρείσσονα.

XVI. Ἔσωσα δοῦλον ἔτυμον· οἱ γὰρ ἥσσονες
Τοῖς κρείσσοσιν φιλοῦσι δουλεύειν βροτῶν.

Servam eam ſoſpitavi. Solent enim infirmiores mortalium potentioribus ſervire.
Stobæus Tit. LXII.

XVII. Πατρὸς δ' ἀνάγκη πείσεσθαι παῖδας λόγῳ.
Patris monitis liberi obtemperare debent.
Stobæus Tit. LXXIX.

XVIII. Ἡμῶν τί δῆτα τυγχάνοις χρείαν ἔχων;
Πατέρων γὰρ ἐσθλῶν ἐλπίδας δίδως γεγώς.

A. Quid tibi noſtri opus? B. Spem enim præbes parentibus honeſtis genitus.
Stobæus Tit. LXXXVIII.

XIX. —— πένης γὰρ ὢν οὐκ οἰσῖν' ἀπώλεσεν,
Τὸ δ' πατρὸς γενναῖον.

Pauper enim patris virtutem non amiſit.
Stobæus ibid.

XX. Ἐν τοῖς τέκνοις γὰρ ἡ ἀρετὴ τ' εὐγβοῶν
Ἐνέλαμψε κρείσσων τ' ἐστὶ πλουσίου γάμου.

In liberis enim virtus generoſorum eluceſcit, et divite conjugio præſtantior eſt.
Stobæus ibid. Pro ἐνέλαμψε benè Valckenaer. in Diatrib. ἐνέλαμψε.

XXI. Τί δ' οὐκ ἂν ἂν ἄη χρησὸς ὀλβοῦ γεγώς;
Quidni is probus ſit, in re lautâ conſtitutus?
Stobæus Tit. XCI. Grotius habet τίς.

XXII. Μὴ πλούσιον θῆς· ἀνδρίσῃ γὰρ οὐ
Ταπεινὸς ἔσῃ· κοῦπο δ' ἰσχύει μέγα,
Πλοῦτος· λαβών τι τοῦτον εὐγενὴς ἀνήρ.

Divitem ne reddas: quamdiu enim egenus eſt humilis erit. Multum autem valent divitiæ, quique eas conſecutus eſt, ſtatim generoſus fit.
Stobæus ibid.

XXIII. Πλουτεῖς; ὁ πλοῦτος δ' ἀμαθίαν, δειλόν θ' ἅμα.
Opulentus es. At opes ignorantiam et timiditatem ſecum trahunt.
Stobæus Tit. XCIII.

XXIV. Οὐ γὰρ ὑπερθεῖν κύμασιν ἔκπεσεῖν
Δυνάμεθ'· ἔτι γὰρ δάπεδον πένια,
Κακὸν ἔχθιστον, φεύγει δ' ὄλβος.

Non enim fluctûs dorsum superare possumus. Adhuc enim dominatur egestas, malum teterrimum, fugiunt autem divitiæ.

Stobæus Tit. XCVI.

XXV. Οὐκ ἔστι Πενίας ἱερὸν, αἰσχίστης θεῶν·
Μισῶ γὰρ ὄντως, οἵ τινες φρονοῦσι μὲν,
Φρονοῦσι δ' ὀλίγοι ἤ τι χρημάτων ὕπερ.

Paupertatis, turpissimæ Deæ nullum templum est. Odi enim admodum, qui solertes quidem sunt, at lucri tantùm causâ solertes.

Stobæus ibid. Duo hic fragmenta coaluisse videntur.

XXVI. Πάλαι σκοπῶμαι τὰς τύχας τῶν βροτῶν,
Ὡς εὖ μεταπίπτουσιν· ὃς γὰρ ἂν σφαλῇ,
Εἰς ὀρθὸν ἵστη· κἀφ' ᾧπερ εὐτυχῶν, πίπτει.

Dudum contemplor casus humanos, quantas mutationes subeant: qui enim lapsus fuerit, rectus iterum stat; quique fortunatus fuit, cadit.

Stobæus Tit. CV.

XXVII. Ἐστὶ κἀν παρὰ δάκρυσι
Κείμενον ἡδὺ βροτοῖς,
Ὅταν ἀνδρὰ φίλον
Στυγάσσῃ τις ὢν οἰκτῷ.

Est et lacrymis conjuncta voluptas aliqua mortalibus, cum quis amicum miserans gemit.

Stobæus Tit. CXXIII.

XXVIII. Ἔπαυσ' ἀθρῶν λυμεῶνας. — — —

Latrones coercuit.

Schol. in Pindar. p. 185. Ed. Oxon.

XXIX. Τὸ συνεχὲς ἔργων πάντα τελεῖ πρὸς.

Affiduitas laboris omnia ad finem perducit.

Stobæus Tit. XXIX.

XXX. Οὐκ ἐστὶν ἔστις ἁβρῶς ζωὸν βίον,
Εὐκλεέστατ', ἀλλὰ χρὴ πονεῖν.

Nemo est qui delicatè vivere cupiens gloriam consecutus est, sed labore opus est.

Stobæus ibid.

XXXI. A. Πολλὰ, ὦ τέκνον, σφάλλουσιν ἀνθρώπους θεοί.
B. Τὰ ῥᾴστα αἰτιᾶ, κἀπάσιοις θεοὺς.

A. In multis, o fili, homines frustrantur Dii.
B. Deos accusare, quod tu facis, facillimum est.

Just. Mart. pag. 108.

XXXII. Τὰ γὰρ οὐκ ὀρθῶς πραττόμενα ὀρθῶς
Ταῖς πράξασιν κακὰ ἄλλα.

Quæ non rectè acta sunt, rectè auctoribus in perniciem verterunt.

Stob. Ecl. Physic. c. 7. Ex fine fabulæ desumpti videntur.

AUGE.

Historiam Auges enarrat Hyginus Fab. XCIX. Quocum conferri possunt Apollodor. II. 7. III. 9. Pausan. p. 239 et 277. Ed. Sylb.

I. Τὸ γὰρ ἐπιεικὲς ὠφελεῖ τὰς συμφοράς.

Moderatio calamitates juvat.

Stobæus Tit. XXXVII. A Grotio est τὸ γὰρ pro τὸ δι.

II. Οὐ τοῖς κακοῖς οἰκτος, ἀλλὰ τοῖς δίκης.

Misericordia non maleficis sed justitiæ debetur.

Stobæus Tit. XLVI.

III. Ἐρῶντι δ' ὅστις μὴ θεὸν κρίνει μέγαν,
Καὶ τοῦ ἀπαύστου δαιμόνων ὑπέρτατον,
Ἢ σκαιός ἐστιν, ἢ καλῶν ἄπειρος· ὢν
Οὐκ οἶδε τοῦ μείζονα ἀνθρώποις θεόν.

Quisquis autem Amorem non pro Deo potenti habet, et omnibus præterea Diis superiorem, aut excors est, aut nullum venustatis sensum habens ignorat maximum inter mortales Deum.

Stob. Tit. LXIII. Athen. p. 600 dat κρίνει μέγαν, et vers. sequent. omittit.

IV. Γυναῖκες ἐσμεν· τὰ μὲν ὀκνῳ νικώμεθα,
Τὰ δ' οὐκ ἂν ἡμῶν θράσος ὑπερβάλοιτό τις.

Mulieres sumus: partim metu vincimur, partim audaciam nostram nemo superet.

Stob. Tit. LXXIII. Barnesio debetur ὑπερβάλοιτο pro ὑποβάλοιτο.

V. Τίς δ' οὐχὶ χαίρει παισὶν ἡδυφραίνεται;

Quis non delectatur puerorum lusibus?

Stob. Tit. LXXVII. Verti quasi esset παισίν.

VI. Πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισιν, οὐχ ἡμῖν μόνοις,
Ἢ καὶ παραυτίκ', ἢ χρόνῳ θαλμὸν βίον
Ἔσφηλε, κοὐδεὶς ἄλβιος τέλος ἐνδαιμονεῖ.

Omnibus enim mortalibus non nobis tantùm aut statim aut post tempus Deus vitam subvertit, nemoque in perpetuum felix est.

Stobæus Tit. CV.

VII. Κακῶς δ' ὄλοιντο πάντες, οἳ τυραννίδι
Χαίρουσιν, ὀλίγη τ' ἐν πόλει μισεχθίᾳ.
Τὸ δ' ἐλεύθερον γὰρ ὄνομα πᾶσιν ἄξιον,
Κἂν μικρὰ ἔχοι τις μοιρίδ' ἔχειν τεμαίζουσαν.

Male autem pereant omnes qui tyrannide gaudent et paucorum in civitate dominatu. Nomen enim libertatis quantivis pretii est; et licet res alicui tenuis sit, divitem se reputare debet.

Stob. Tit. XLIX. Phil. Jud. p. 607. Ed. Turneb. Secundo versu Barnesius emendat ὀλίγων, quocum cætera non satis cohærent nisi et παυνομίᾳ quoque legeris. Ult. vers. scribendum forte τεμαίζουσαν.

VIII. Νῦν δ' οἵνεκ' ἐξέστησε μ'· ὁμολογῶ δέ σε
Ἀδικεῖν· τὸ δ' ἀδίκημ' ἐγγύτατ' οὐκ ἐμοῦ.

Nunc

Omissum in Archelao.

Βασιλεῦ χώρας τὰ πολυόλβου,
Κισσεῦ, πεδίον πυρὶ μαρμαίρει.

O Rex terræ divitiis abundantis, Cisseu, campus velut igni splendet.

Dionys. Halicar. Vol. II. p. 55. Cissei personæ locum in Archelao fuisse docebit Hyginus.

XXIV. Conf. Incert. Poeta ap. Plut. de cohib. ira — II. 584 +

Aug.

[redacted]

II. In Stob. Grot. ex Sophoclis Tyro; at Euripp. Aug. in Ed. Mt. Stob. Heidelb. Brunck in Soph. Fragm. Tyr. X

XXVIII. Vid. Valck. ad Ammon. p. 194. Brunck in fr. Sophocl. Agei V. — Locus ex. ubi occurrit fr. est ad Ryth. II. 62.

addend. ad Archelaum.
Fragment. incert. XXXIV. — et CXXXIV —

Nunc verò vinum mihi mentem turbavit; fateor autem te injuriâ affeciſſe: atqui injuria minimè voluntaria fuit.

Stobæus Tit. XVIII. Pro οὐκ ἀκούσιον ſenſus poſtulare videtur οὐχ ἑκούσιον.

IX. ——— σκῦλα μὲ βροτοφθόρα
Χαίρεις ὁρῶσα, δῶμ' ὑπ' ἀνδρῶν ἠρείπια·
Κ' εἰ μιαρά σοι ταῦτ' ἔστιν, εἰ σὺ' γὼ 'τέκον,
Δεινὸν τόδ' ἡγῇ.

Spolia interfectorum intueri gaudes, et cadaverum acervos. Neque hæc tibi impura ſunt. At ſi ego peperi, hoc nefarium putas.

Clem. Alex. p. 841. Minervam alloquitur Auge. Secundo verſu legendum forte: ὁρῶσα γ', ἐπὶ νεκρῶν τ' ἠρείπια.

AUTOLYCUS, Drama Satyricum.

Autolyci hiſtoriam habet Hyginus fab. CCI.

I. τοὺς ὄνους
Τοὺς λαμπαδηγωγοὺς ἐξ ὄρους οἴσειν ξύλα.

Aſinos carbonigeros a monte ligna portaturos.

Pollux X. 111.

II. Σχοινίνας ἵππους γὰρ φλοίνας ἡνίας πλέκει.

Juncea enim equis et ſcirpea frena nectit.

Pollux X. 178. Verti quaſi eſſet φλοίνας δ'. Proverbialiter dici non abſurda eſt conjectura.

III. Κακῶν γὰρ ὄντων μυρίων κἀν' Ἑλλάδι,
Οὐδὲν κάκιόν ἐστιν ἀβλήτων βρύειν·
Οἱ σῶφρονεῖν μὲ ζῆν οὔτε μανθάνουσιν εὖ,
Οὔτ' ἂν διδαχθεῖεν· πῶς γὰρ ὅστις ἐστ' ἀνὴρ
Γαστρὸς τι δοῦλος, νηδύος θ' ἁσυμφόρου,
Κτήσειτ' ἂν ὅλβον εἰς ὑπερβολὴν πατρὸς;
Οὐδ' αὖ πενίᾳ καξυπηρετεῖν τύχαις
Οἷοί τ'. ἴδῃ γὰρ σὺν ἀνιαθέντες κακὰ,
Σπληρῶς μεταπλάσσουσιν εἰς τἀμήχανα.
Λαμπροὶ δ' ἐν ἥβῃ ἐν πόλεως ἀγάλμασι
Φοιτῶσ'· ὅταν δ' ἀφανίσῃ γῆρας πικρὸν,
Τρίβωνες ὀκλεέστολις οἴχονται πρόκοις.
Ἐμεμψάμην δὲ τὴν τ' Ἑλλήνων νόμων,
Οἱ τῶνδ' ἕκητι σύλλογον ποιούμενοι,
Τιμῶσ' ἀχρείους ἡδονὰς δοῦλος χάριν.
Τίς γὰρ παλαίσας εὖ, τί; ὠκύπους ἀνὴρ,
Ἢ δίσκου ἆρας, ἢ γνάθον πατάξας κραδῶν,
Πόλει πατρῴᾳ σῴφρονι ὄρκιστὴν λαβὼν;
Πότερα μαχοῦνται πολεμίοισιν ἐν χεροῖν
Δίσκους ἔχοντες, ἢ δι' ἀσπίδων ποσὶ
Θέοντες ὀκλάσωσι πολεμίους πάτους;
Οὐδὲς σιδήρῳ τοῦτο μαρανεῖ πόλις
Στὰς· ἄνδρας ἓν ἰσχὺν σοφὺς τὶ καὶ γάθους
Φύλοις τ' ἀφελοῖς, χ' ὅστις ἡγεῖται πόλει
Κάλλιστα, σώφρων δ' ἔσται θ' ὧν ἀνὴρ·
Ὅσοισι μύθοις ἔργ' ἀπαλλάσσει κακὰ,
Μάχας τ' ἀφαιρῶν καὶ στάσεις· τοιοῦτα γὰρ
Πόλει τι πάσῃ, πᾶσι δ' Ἕλλησιν κλεά.

Mala enim cum in Græciâ innumera ſint, nihil athletarum genere pejus eſt: Qui primùm quidem alere ſe neque rectè didicere neque poſſunt. Quomodo enim qui malarum ſervus eſt, et ventri deditus, plus divitiarum quam pater acquirat: neque rurſus parcè vivere et rebus adverſis mederi queunt: moribus enim rectis non innutriti, impatienter ferunt, cum in egeſtatem incidunt. Quin etiam juventutis tempore, ſpecioſi et urbis ornamenta incedunt: at cum ſenectus triſtis advenit, periere, tanquam lacernæ detritæ. Græcorum quoque morem improbo, qui horum hominum cauſâ conventus habentes, oblectamenti cauſâ robur inutile honorant. Quis enim luctâ excellens, aut diſcum attollens, aut maxillam ſcitè percutiens, patriæ victoriam talem aſſequendo profuit? An cum hoſtibus dimicabunt diſcos manibus tenentes, aut clypeos pedum ictu transfodientes hoſtes a finibus patriæ depellent? Nemo ita nugatur, cum ad ferri certamen accedit. Viros ergo ſapientes integroſque frondibus coronari oportebat, et quicunque optimè rempublicam gubernat, temperans ipſe et juſtitiæ cultor: Et qui ſermonibus res perniciosas avertit, pugnas et diſſidia compeſcens. Hæc enim et omni civitati et omnibus Græcis utilia.

Athenæus. Deipnoſoph. Lib. 10. c. 2. Galenus Protreptico. v. 6. Galenus dat εἰς ὑπερηφανίαν πάτους. Sed alteri lectioni favet Hippol. 952. Melanip. Fragm. VII. v. 7. Athenæus, καὶ ξυνηρετῶν: v. 8. Athenæus, ἄλγεα ἔστησιν. Galen. in fine, εἰς ἀμήχανον v. 9. addidi ἐν. v. 12. Grotius ex Suidâ dat ὀκλεέστολις. v. 15. Non ſatis placet Caſauboni interpretatio: Pugnat enim δοῦλος χάριν cum τῶνδ' (ſic leg. Grotius pro τόνδ') ἕκατι. Itaque verti quaſi eſſet: τιμῶσ' ἄχρειον ἡδονῆς κάρτος χάριν. v. 20. Athen. χεροῖν. v. 21. Galen. δίσκους. v. 26. lege ὅσις τε.

BELLEROPHONTES.

Hiſtoriam Bellerophontis dant Hyginus Fab. LVII. Euſtathius in Iliad. Z. Scholiaſtæ Pind. in Olymp. XIII. Ex Senecæ Epiſt. CXV. liquet eum auri amantiſſimum ab Euripide fictum fuiſſe; cujus tamen vitii nullum in Mythologis veſtigium invenio. Aliqua de hoc Dramate præbet Scholiaſtes Ariſtoph. ad Acarn. 431. et Pacem 146.

I. Πάρες ὦ σκιερὰ φυλὰς ὑπερῶν
Κρηναῖα νάπη· τὸ ὑπὲρ κεφαλῆς
Αἰθέρ' ἰδεῖν
Σπεύδω, τίν' ἔχει στάσιν ἑωσφόρος.

Concedite o frondes umbroſæ ut ſaltus fontibus ſcaturientes ſuperem. Cœlum quod ſupra caput eſt videre cupio: quam ſtationem obtinet Luna.

Schol. in Veſpas. v. 754. Pro ἑωσφόρος optimè Heathius Εἰνοδίαν, quod in verſione ſecutus ſum.

II. Κυλίνδετ' ἄσπιν τόνδε τ' ἐνσταλάγματα.

Intus miſerum hunc verſate.

Schol. in Equites. v. 1246.

III. Ἄγ'

III. Ἀγ' ὦ φίλον μοι Πηγάσου πτέρον ——

Age o cara mihi Pegasi penna.
Schol. in Pacem. v. 75.

IV. Ὑφ' ἅρματ' ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστραπηφόρα.

Propter currum Jovis incedens fulgura fert.
Schol. in Pacem. v. 721.

V. Οἴμοι· τί δ' οἴμοι; θνητά τοι πεπόνθαμεν.

Eheu? quid eheu? humana passi sumus.
Suidas in v. Οἴμοι.

VI. Οὐδὲ πότ' εὐτυχίαν
Κακῶν ἀνδρὸς, ὑπέρφρονα δ' ὄλβον
Βέβαιον ἀκάσαι χρεών,
Οὐδ' ἀδίκων ἔργων· ὁ γὰρ ἐτήτης
Ἐκφὺς χρόνος δικαίους
Ἐπέων καινοὺς, δέκνυσιν
Ἀνθρώπων ἠκιστῆτας.

Nunquam prosperitatem et fastuosas opes Viri mali stabiles existimare oportet, neque improborum prosapiam. Tempus enim, nullo patre ortum, justam normam admovens, hominum pravitatem monstrat.
Stobæus Tit. II. Theoph. ad Autolyc. p. 115. Ed. Par.

VII. Θάρσος γὰρ ὠφελεῖ πολὺ πρὸς συμφορὰς μέγα σθένος.

Audacia contra casus adversos multum valet.
Stobæus Tit. VII.

VIII. Δόλοι γὰρ καὶ σκοτειναὶ μηχαναὶ βροτοῖς
Χρέιας ἀνάνδρου φάρμακ' εὑρηταὶ βροτοῖς.

Doli autem et arcana consilia ad sublevandam timidorum inopiam mortalibus reperta sunt.
Stobæus Tit. VIII.

IX. Ὡς ἔμφυτος μὲν πᾶσιν ἀνθρώποις πόνος·
Ὅστις δὲ πλεῖστον μισθὸν εἰς χεῖρας λαβὼν
Κακὸς γένηται, τῷδε συγγνώμη μέτα·
Πλέον γὰρ μισθὸν μείζονος τόλμης ἔχων,
Τὸν μὴ λαβόντων ῥᾷον ἂν φέροι ψέγον.

Quippe ingenita est omnibus hominibus improbitas. Quicunque autem maximâ mercede acceptâ improbus sit, ei quidem non ignoscitur, sed majoris audaciæ majus præmium ferens, facilius dictacium vituperia toleret.
Stobæus Tit. X.

X. Φθονοῦσιν, αὐτοὶ χείρονες πεφυκότες·
Εἰς τὰ πάντα δ' ὁ φθόνος πέφυκε φιλεῖν.

Invident, ipsi indolem deteriorem nacti. Quippe invidia quicquid clarum est invadere solet.
Stobæus Tit. XXXVIII.

XI. Ἀεὶ γὰρ ἄνδρα σκαιὸν ἰσχυρὸν φύσει
Ἥσσον δείδοικα τἀσθενῆ τε κἀσοφόν.

Semper enim hominem robustum sed parum solertem minùs formido quam debilem et sapientem.
Stobæus Tit. LIV.

XII. Νείκη γὰρ ἀνδρῶν φύσιν, ἢ μάχας χερῶν
Δόλοισι κλέπτει· τὴν δ' ἀληθείας ὁδὸς,
Φαύλη πέφυκεν· ψεύδεσιν δ' Ἄρης φίλος.

Cruenta enim virorum certamina et manuum pugnas dolis vincit: quippe veritatis via nihili facienda est, Mars autem fallacibus favet.
Stobæus ibid. νίκη habet.

XIII. Ὦ πανωλέθρη γ' ἐν γυναῖ· τί γὰρ λέγων
Μεῖζόν σε τοῦδ' ὄνειδος ἐξείποι τις ἄν;

O omnium pessima, O mulier; quod enim majus opprobrium in te dicat quispiam?
Stobæus Tit. LXXIII.

XIV. Οὐκ ἂν γένοιτο τραῦμα, εἴ τις ἐγχύσῃ
Θάμνοις ἑλείοις· ἐκ δ' ἂν οὐ μητρὸς κακῆς
Ἐσθλοὶ γένοιντο παῖδες εἰς ἀλκὴν δορός.

Vulnus nullum fiat, si quis quid raserit scirpis palustribus; neque ex matre ignavâ liberi nascantur in acie belli fortes.
Stobæus Tit. XC.

XV. Ὦ χρυσὲ θηλύμνηστε κἀνδύστε βροτοῖς,
Ὡς ἡδὺ μήτης ἡδονὰς τοιάσδ' ἔχει,
Οἱ παῖδες ἀνδρώσσουσιν, ἢ φίλος πατὴρ,
Οἵας σὺ χ' οἱ σὲ δώμασιν κεκτημένοι.
Εἰ δ' ἡ Κύπρις τοιῶνδ' ἀφημελεῖς ἐρᾷ,
Οὐ θαῦμ' ἐρῶσα μυρίους αὐτὴν τρέφειν.

O Aurum, quo nihil manibus tractari jucundius est: Quippe nec mater tantam voluptatem habet, nec liberi hominibus, nec carus Pater, quantam Tu, quique te domi possident. Quod si Venus talem aspectum habet, nihil mirum si innumeros amores movet.
Stobæus Tit. XCI. Athenæus p. 159. Sext. Empir. adv. Grammaticos v. 279. Athenag. Apol. p. 117. Vertit Seneca Ep. 115.

XVI. Ἐγὼ τὸ μὲν δὴ πανταχῇ θρυλούμενον
Κρατῆσαι εἶναί φημι μὴ φῦναι βροτῷ·
Τεθνεῶτα δὲ βιοτᾶν ἔνι κρίνω πλέω μοῖραν;
Πλούτῳ τι χῶτω πάντα μᾶλλον γεγαῶτι σοφῷ,
Πενίας τ' ἀχαρίτου χὠ τάνδρὸς πεπειράμην.
Ὁ μὲν ζάπλουτος, εἰς ἅπαντ' ἐλθὼν ἀνιαρός,
Ἀλγεῖ μὲν, ἀλγεῖ, πάντ' ἀγαλλόμενος δ' ἀλγεωίτης·
Ὀλοὸν δολοῦται θάλπεσιν ἦθος χρυσί.
Ἐγὼ δ' βαίων τῶνδε, τὸ πᾶσι χρήσιμον
Πλουτῶν, ὑπ' ἀπης ζωὸς τ' ἀναχαλᾷ πόνων.
Ὅστις δ' ἀνοῦσον πάντεσσι, γεγαῶτ' ἔχων,
Βίον ἀπωλίζει, τῷ ἅπαντι μὲ ἀντιχεῖ,
Πενίᾳ δ' ἀλάστων ἐστὶ, τὴν δ' ἀλγεινοτάτην,
Φρενῶν δ' ἐπ' εἶδος ἔργ' ἀπαθῆτα χρεῶν.
Ὁ δ' ἐσθλὸν ἐσθλὸς, πᾶς τίλως δ' ἀνύσσων,
Τεσσῆδε τιμᾷ· δ γὰρ τῷ πανάρθρῳ
Οὔκ εἰδὼς πάσι δυσχερὴς, πᾶσιν δ' ἔχων.
Οὕτως ἄριστον μὴ πεπειρᾶσθαι φιλῶν,
Ἐκεῖνο γὰρ μαρτύρεται· διὸ ἂν ποτὲ
Κρίνω' μᾶλλ' ἀνδρῶν εἶος εὐτύχων πατρί.

Ego, quod ubique cantatur, optimum homini non esse,

Bibliosophion -
XV. 1 -
Lucian. Αλεξ ζευς
Vol. 2. p. 725.
Sextus Empir. adv.
Mathem. p. 459 -
Ed. Genev. —

554
D20

Nevinson

4

Alia oblectant alios. De me, mea voluptas ponitur in sapienti~~bus~~ cogitatione et rationalibus ~~de~~ votis ~~sidereis~~. Da mihi firmam et sobriam intelligentiam; animum qui nunquam suscipit inimicitias in homine.

~~[illegible]~~

V. Citat S. Johnson in Epist. ad T. Warton. I. 251. Edit. II. 1793. [Boswell's life of Johnson.] Citat quoque Plutarch. de Anim. trang. II. 637+

XV. Hoc fragm. laudat Athenaeus. IV. 159. B. Sine Auctoris aut Fab. nominibus, ut citare videtur Chrysippus ἐν τῷ περὶ τῶν μὴ δι' αὐτὰ αἱρετῶν.

XVII. Incertus in marg. Stobaei Grotii: p. 392.

esse, non nasci. Trium autem vitæ generum in dubio semper est præstantia: opulentiæ, et cui nobilis origo est, et paupertatis: hunc enim numerum proposui. Qui locuples est, sed genere ignobilis, dolet quidem, dolet, sed suaviſſimè dolet, thesaurum jucundiſſimum manu aperiens. Hoc autem destitutus, qui antea dives fuit, calamitatis jugo subjectus, ægrè fert. Qui autem superbâ nobilique stirpe ortus in re tenui versatur, genere quidem felix est, sed paupertate deprimitur, et licet contristetur, tamen præ pudore manuum laborem recusat. Qui autem undecunque vilis est, et perpetuò infelix hac in parte vincit: bonis privari nescit, cum semper fortunam adversam habuerit. Hinc præstat nunquam prospera expertum esse. Illud enim animo obversatur, qualis eram olim, quantum inter homines florebam.

Stobæus Tit. XCVII. Versu 3. pro βιότων Edd. βροτῶν. Ibid. Verti quasi esset σὺ ἀκμάζοντ' νίκημ' ἀεί. Versu 10. legendum ζεύγλαν ἀχάμας. Conf. Iph. Aul. 444. V. 13. lego ἀ δ' et v. 14. omitto δ' quod MS. Coll. Nov. post αἰδῶς ponit.

XVII. Ἐγὼ γὰρ ἀ νῦν εἶχ' ἔμ' ὁ πατήρ μου τὸν,
Ἠπιστάμην ἂν, μουσικὴν παρεὶς, ποεῖν·
Ὡς εὐτυχήσων κἀκ κακῶν σχάζων πτερά.
Πρῶτον μέν, ἐξ ὧν πάντα γίγνεται βροτοῖς,
Εὔσιτος εἶναι χαιρὶ μὴ πλημμέλειᾳ,
Στίργειν θ' ὑδρηροῖς, ὥστε θὴρ, ἀεὶ ποτοῖς,
Χειμῶνι τ' ἀσκεῖν σῶμα, θερμά θ' ἡλίᾳ
Τοξεύματ' αἰνεῖν μὴ σκιατραφεῖσθαι.
Νῦν δ' οὐκ ἐθιζεὶς πεῦτ', ἐπίσταμαί μ' ἃ,
Φέρειν δ' ἀνάγκη· τὸν γὰρ Ὀρφέα λαοὶ
Ἅπαν τι μουσῶν εὐτάφθογγον μέλος,
Οὐκ ἂν πίθοιμι χαιρίᾳ, ἀλλὰ δεῖ βίᾳ.

Ego enim, si genitor meus sapuisset, muſicâ omissâ laborare didicissem, ut qui in fortunæ potestate viverem, et olim fortasse fortunam adversam habiturus essem: Primum quidem, ex quo omnia mortalibus rectè eveniunt, expeditus esse, ventriculo non referto et potu aquoso, tanquam fera, delectari; et frigore corpus exercere, et calidos solis ictus commodè ferre, non in umbraculis agens. Nunc autem hisce non assuetus tolerare nescio, pati autem necesse est: Orphea enim mecum habens, et omnem novem Musarum facundiam non placaverim ventriculum, sed cibum adesse oportet.

Stobæus ibid. πειρεὶς, ποιῆν, pro πειρασονεῖν, quæ vetus lectio erat, dudum emendavit Heathius. Sequenti versu legendum forte ἐπὶ τύχῃ ζῶν *in fortunæ potestate vivens*. ἐπὶ τύχῃ ut ἐπὶ πάχναις τὴ χαλάζας. Philostrat. Vit. Apoll. VI. 39.

XVIII. Πρὸς τὸν νόσον τοι τὸ τ' ἰατρὸν χρεὼν
Ἰδόντ' ἀκεῖσθαι, μὴ 'πιτηκτὰ φάρμακα
Διδόντ', ἐὰν μὴ ταῦτα τῇ νόσῳ σχέσῃ.

Medicum oportet, ad morbum respicientem, medicinam facere, non præscripta remedia exhibentem, nisi hæc morbo utilia sint.

Stobæus Tit. C.

XIX. Νόσοι ξ θνητῶν αἱ μὲ ἀφ' αὑθαίρετοι·
Αἱ δ' οὐκ ἀπ' αὐτῶν πάρεισιν, ἀλλὰ τῷ νόμῳ
Ἰώμεθ' αὐτάς· ἀλλά σοι λέξαι θέλω,
Εἴ θεοί τι δρῶσιν αἰσχρὸν, οὐκ εἰσὶν θεοί.

Mortalium autem vitia alia voluntaria sunt, alia a Diis immissa, sed ea lege corrigimus. Cæterum hoc dicere volo si Dei turpe aliquid faciunt, non sunt revera Dei.

Stobæus ibid. Justinus Martyr. p. 108. Ed. Par. Plut. Op. Mor. p. 35. Ed. Steph.

XX. Πῶ δὴ τὸ σαφὲς θνητοῖσι βροτοῖς;
Θοαῖσι μὲ ναυσὶ πόρον
Πνοαὶ κῶπαι βίηθος ἄλιον·
Ἰθαίνουσι· τύχας δὲ θνητῶν
Τὸ μὲ μέγ' εἰς ὀδὸν
Ὁ πολὺς χρόνος μιθίσα-
σι· τὸ δὲ μεῖον αὔξει.

Ecquid mortalibus certum est? Navibus quidem celeribus auræ per profundum maris viam regunt. At quod ad fortunas hominum attinet, ad nihilum tempus quod excelsum erat redigit, quod tenue amplificat.

Stobæus Tit. CV. paullò alitèr.

XXI. Ὁρᾷς δ' αἰλαπῖνον μυρίαν ἀναστροφὰς.
Πολλοὶ μὲ εἶδμα διέφυγον θαλάσσιον.
Πολλοὶ δὲ λόγχαις πολεμίων ἀμείνονες,
Ἥσσους γεγῶτες κρείσσον' ἦλθον εἰς τύχην.

Viden' autem multas insperatas conversiones? Multi ex maris æstu evaserunt. Multi autem hostibus armorum usu præstantes victique postea sortem meliorem obtinuerunt.

Stobæus Tit. CXII. Grotius ἀμεινόνων.

XXII. Ὦ παῖ, νέων τι θρᾷν μὲ ἔντονοι χέρες·
Γνῶμαι δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶ γεραιτέρων,
Ὁ γὰρ χρόνος διδαγμα ποικιλώτατον.

O Nate, Juvenum quidem manus ad agendum efficaces sunt, sed consilia senum prudentiora; tempus enim vaferrimus præceptor.

Stobæus Tit. CXVI.

XXIII. Τιμή σ' ἐπαίρει τῶν φίλας μᾶλλον φρενῶν.
Θνήσκοιμ' ἂν· ἐ γὰρ ἄξιον λεύσσειν φάος,
Κακὺς ἐῶντας εὐδίκως τιμωρίας.

Honos te præ aliis superbire facit. Moriar: non enim operæ pretium est lucem aspicere malos videnti eundem ac bonos honorem consecutos.

Stobæus Tit. CVI. Tertio versu reddidi, ut si scriptum esset κακὺς ἐῶντ' ἰσ' εὐδίκοις τιμωρίας. Cæterùm versus primus cum sequentibus non bene cohæret.

XXIV. Μίσῳ δ' ὅταν τις ἡ χθονὸς τραπηλάτης
Μὴ πᾶσι πάντα σωφρίζῃ μειλίγμασι.

Τοῖς πράγμασιν γὰρ ὐχὶ θυμῶδες χρέων.
Μιλοι γὰρ αὐτοῖς ὐδέν· ἀλλ' ὁ ὐντυγχάνων,
Τὰ πράγματ' ὀρθῶς ἢν τιθῇ, πράσσει καλῶς.

Odi autem, quando exercitûs Ductor non omnes sibi omnibus blandimentis conciliet. Neque enim æquum est rebus irasci: ipsis enim nihil curæ est. At is, cui obtigerunt, si res scienter tractet, feliciter agit.

Stobæus Tit. LIV. paullò aliter. Plutarch. περὶ εὐθυμίας. II. p. 617.

XXV. Φησιν τις εἶναι θεὸν ὑπὲρ τῶν ὁρατῶν θεῶν;
Οὐκ εἰσὶν, οὐκ εἰσί. εἴ τις ἀνθρώπων λέγει
Μὴ τῷ παλαιῷ μωρὸς ὢν χρήσθαι λόγῳ.
Σκέψασθε δ' αὐτὰ, μὴ 'πὶ τοῖς ἐμοῖς λόγοις,
Γνώμλιν ἔχοντες. φημὶ ἐγὼ τυραννίδα
Κτείνειν τε πολλὰς, κτημάτων τ' ἀποστερεῖν,
Ὅρκους τε παραβαίνοντας ἀσεβεῖν πόλεις.
Καὶ ταῦτα δρῶντες μᾶλλον εἰσ' εὐδαίμονες
Τῶν εὐσεβούντων ἡσυχῇ καθ' ἡμέραν.
Πολείς τε μικρὰς οἶδα τιμώσας θεὸς,
Αἳ μειζόνων κλύουσι δυσσεβεστέρων,
Λόγχης ἀκμῇ θραυσθεῖσαι κρατερᾷ βραχίονι.
Οἶμαι δ' ἂν ὑμᾶς, εἴ τις ἐρχθὲς ὢν θεοῖς
Εὔχοιτο καὶ μὴ χεῖρα συλλέγοι βίου,
* * * *
Τὰ θεῖα πυργοῦσ'· αἱ πρὸς πρᾶξιν συμφοραί.

Dicetne aliquis esse revera, qui in cœlo finguntur, Deos? Nulli sunt, nulli sunt. Si quis homo dicit, non amplius antiquam hanc vocem stultè jactet Rem ipsam contemplamini, non meis sermonibus auscultantes. Aio ego tyrannos multos occidere et opibus spoliare, et jusjurandum violantes urbes exscindere. Et hoc facientes feliciores sunt, quam qui quotidie piè et tranquillè agunt. Et civitates exiguas, Deos colentes novi majoribus minùs religiosis servire majore hastarum numero domitas. Vos autem existimo, si quis otiosè agens Deos precetur, neque victum manu quærat * * * *

Justinus Martyr. p. 108. Interciderunt, puto, nonnulla inter penultimum versum et ultimum, quem quod manca sit sententia, fine interpretatione relinquo.

XXVI. Ἔπτησσ' ὑπείκων μᾶλλον ἢ φίλει.

Trepidabat plusquam ipse cuperet cedens.

Plut. Op. Mor. 940. Ed. Steph. Idem p. 1445. habet μᾶλλον ἢ μᾶλλον φίλοι, quod non satis intelligo.

XXVII. Καὶ ξυνὸν ὄχθον Δαναΐδων ἐθρεψάμην.

Schol. in Oreft. v. 872. Versus corruptus videtur. Certe Δαναΐδων ἐθρεψαμάτων non facile interpreteris.

XXVIII. Ἦθ' εἰς θεὺς μὲν ὐσιοῖς, ὅτ' ἦσθ', ἀεὶ,
Ξένοις τ' ἐπῆρκεις, ἐσθλ' ἐκαμνες εἰς φίλους.

Quamdiu fuisti, pius certe erga Deos fuisti, hospites sublevasti, neque Amicis juvare destitisti.

Ælian. De Nat. Animal. 5. 34.

XXIX. Ἤδη γὰρ εἶδον ἐκ δίκης πεφυκότας
Ἐσθλοὺς πονηρῷ τῷ φθόνῳ νικωμένους.

Antea enim vidi etiam gnavos Justitiæ satellites, malignâ invidiâ victos.

Stobæus Tit. XXXVIII. ser. MS. citatum Valckenaerio V. Cl. Diatrib. p. 199.

BUSIRIS.

Argumentum Dramatis dabunt Apollodorus Lib. II. 4. Hyginus Fab. LVI.

I. Δοῦλον γὰρ ὄντ' οὐκ οἶόν τε παῤῥησίᾳ λέγειν
Εἰ δεσπόταισι μὴ τὰ κείνοις τυγχάνει.

Servo enim non licet vera proloqui, nisi ea dominis utilia fuerint.

Stobæus Tit. LXII.

CADMUS.

I. Οὐρανὸς ὑπὲρ ἡμᾶς καινῶς φοιτῶν ἴδε δαιμόνιον,
τοὐδ' ὑπὸ μέσῳ
Τῇ ἐρανῇ τε καὶ χθονὸς οἱ μὲν ὀνομάζουσι Χάος.

Cœlum supra nos non nuper tantùm revolutum, sedes Deorum: hoc autem quod cœlum et terram interjacet alii quidem Chaos appellant.

Probus in Virgil. Eclog. VI. 31. Verti quasi esset ὑ καινῶς i. e. παλαιῶς. Aliter emendant Viri Docti. Vide Valckenaer. V. Cl. Diatrib. Cap. 11.

CHRYSIPPUS.

Fabulæ nomen dedit Chrysippus Pelopis filius, a Laio rege Thebarum stupri causâ raptus. Quæ præterea œconomiam ejus illustrantia in Veterum scriptis extant, summa diligentiâ collegit Valckenaerius Vir Summus, in Diatribâ. Nos fragmenta tantùm, ne longi fimus, exhibemus.

I. Λήθει ἐδὲν τῶνδε μ', ὧν συ νουθετᾷς.
Γνώμλιν δ' ἔχοντα μ' ἡ φύσις βιάζεται.

Nihil me eorum quæ admones latet. At natura mihi scienti vim adhibet.

Clem. Alex. p. 462. Stobæus. Eclog. Physic. c. 5.

II. Αἰ, αἰ, τόδ' ἦλθ θεῶν ἀνθρώποις κακὸν
Ὅταν τις εἰδῇ τἀγαθὸν, χρῆται δὲ μὴ.

Heu, heu, malum hoc est divinitùs immissum, cum meliora aliquis intelligit, nec tamen sectatur.

Alcinous. p. 52. Ed. Oxon. Plut. Op. Mor. p. 38. Ed. Steph.

III. Γνώμη σοφὸς μοι καὶ χεὶρ' ἀνδρείαν ἔχοι·
Δύσμορφον εἶναι μᾶλλον ἢ κακὸν κακῶς.

Mente prudens manu quoque strenuus esto. Deformis malim esse quam pulchro corpore ignavus.

Stobæus Tit. LXVI.

IV. Ὦ

3. πράγματι Plut.

4. ὁ τυγχάνων Plut.

5. ἄν τιβῃ Plut.

* Hujus Fabulæ Fragmentis addendum est "Fragm. inc. XC." – Conf. Eustrabii Comment. ad Aristotelis Ethic. Nicom. V. 9. = C.P.B. –

I. Plutarch. de Virt. Moral. II. 560.

II. Plutarch. de Virt. Mor. II. 560.

IV.

VII. Conf. Tyrwhitt. in Aristot. Poet. 154. sed ap. Sept. Empiric. vox
καὶ ὀλοσιρα ex gloss. imperitiâ videntur esse orta; quippe
quod ὀλοσιρον μελος non admittat Anapæstorum systemata,
et omnia Chorica μελη ad musicam cani solita.

IV.

P. Leopard. Emendat. IV. 22.

V.

IV. Ὦ δύστον', ἀδὰς οἶδεν ἄνθρωπος γενὼς
Οὐτ' εὐτυχῆς ἄριθμον οὔτε δυσχῆς.

O Here, nemo mortalium novit vel felicitatis vel miseriæ finem.

Stobæus Tit. CV.

V. Εἰάζων. Eja clamans.

Hesychius in voce.

VI. . . . . λάθη λόγων
Λάθη δὲ πάτρας . . . .

Oblivio sermonum: oblivio autem patriæ.

Plutarch. Op. Mor. p. 1335. de Laio dici indicat, Auctorem non nominans.

VII. Γαῖα μεγίστη τε Διὸς αἰθήρ
Ὁ μὲν ἀνθρώπων τε θεῶν γενέτωρ,
Ἡ δ' ὑγροβόλους σταγόνας νυκτὸς
Παρδεξαμένη, τίκτει θνητοὺς
Τίκτει δὲ βόσιν φῦλά τε θήρων·
Ὅθεν εὖ καὶ δικαίως
Μήτηρ πάντων νενόμισται.
Χωρεῖ δ' ὀπίσω τὰ μὲν ἐκ γαίας
Φῦντ' εἰς γαῖαν· τὰ δ' ἀπ' αἰθερίου
Βλάστοντα γόνος, εἰς οὐράνιον
Πόλον ἦλθε πάλιν· θνήσκει δ' οὐδὲν
Τῶν γινομένων· διαλλασσόμενον
Δ' ἄλλο εἰς ἄλλο
Μόρφωμ ἰδίαν ἀπίδεξε.

Tellus veneranda, et Jovis æther; hic quidem hominum Divûmque sator, illa vero pluvias guttas humidas recipiens, mortales parit, cibos parit, et ferarum genus; unde non injuriâ mater omnium existimatur. Redeunt verò in terram e terrâ edita; at quæ a semine æthereo orta sunt ad polum cœlestem iterum perveniunt. Nihil autem eorum quæ in lucem prodeunt, penitùs interit; at aliud ab alio discretum formam propriam recuperat.

Sext. Empir. p. 360. ut γαῖαν μέλας exemplum exhibet. Philo Jud. p. 948. ultimos septem versus dat; tres ultimos alibi non semel citat. Clem. Alex. p. 750. M. Antonin. VII. 50. Plut. Op. Mor. p. 1675. Ed. Steph. Pro ἰδίαν extat varia lectio ἰσόμοιρον.

CRESPHONTES.

Historiam Meropes, cujus primæ in hac fabulæ partes erant, diligenter enarrat Hyginus Fab. 137. cujus pars magna Fabulæ 184. librariorum culpâ adhæsit. Cum eo conferri possunt Apollodor. Lib. II. in fine Pausanias in Messeniacis p. 113. Ex Eustratio in Ethica Aristot. III. 1. novimus filium Meropes, aliter aliis vocatum, Euripidi Cresphontem audiisse; ne quis putet Cresphontem maritum Meropes, post cujus mortem omnia acta finguntur, fabulæ nomen dedisse.

I. Ἔδει γὰρ ἡμᾶς σύλλογον ποιεῖσθαι
Τὸν φῦντα θρηνεῖν εἰς ὃν ἔρχεται πόνον·
Τὸν δ' αὖ θανόντα κἀπὸ πόνων πεπαυμένον,
Χαίροντας εὐφημοῦντας εἰσπέμπειν δόμων.

Oportuit enim nos congregatos recens natum lugere quanta in mala vadit: at mortuum contra, et ab ærumnis requiescentem lætos et plaudentes domo elatum prosequi.

Stobæus Tit. CXXI. Clem. Alex. p. 517. Strabo pag. 521. Plut. Op. Mor. p. 36. Interpretatur Cicero Tusc. Quæst. I. 48.

II. — — κἀγὼ δίς εἰσ' αὐτῆς τέκνα
Νιόβης θανόντα Λητοῦς τοξεύμασιν.

Et bis septem ipsius Niobæ fœtus Phœbi sagittis intereuntes.

Schol. in Phœniss. 162.

III. Αἰδὼς σὺ ὀφθαλμοῖσι γίγνεται, τέκνον.

Verecundia in oculis nascitur, ô fili.

Stobæus Tit XXXI.

IV. Εἰρήνη βαθύπλουτε καὶ
Καλλίστα μακάρων θεῶν,
Ζῆλός μοι σέθεν, ὡς χρονίζεις.
Δείδια δ' μὴ περὶ πόνοις
Ὑπροῦλα μοι γᾶρυς,
Πρὶν σὰν χαρίτεσσαν τροῖδαν ὄψω,
Καὶ παμμιγεῖς ἀοιδὰς,
Φιλοστεφάνους τε κώμους.
Ἴθι μοι, πότνια, πόλιν·
Τάνδε ἐχθρὰν στάσιν ἔργ' ἀπ' οἴκων,
Τὰν μαινομέναν τ' ἔριν,
Θηκτοῦ τερπομέναν σιδάρῳ.

O Pax, opum dives, et Deorum immortalium pulcherrima, desiderio Tui flagro, adeo diu moraris. Vereor autem ne priùs labore et senio fatiscam, quam Tuas veneres aspexero, et cantus choreis adsonantes, et corollis redimitas commessationes. Veni age urbem, o Dea, et diram seditionem a domibus arce, et insanam contentionem ferro acuto gaudentem.

Stobæus Tit. LV. paullò aliter. Polyb. Hist. p. 667. v. 6. legendum ὠθοσιδῆ.

V. Κέρδη τινεῖνα χρή τινα πανδαῆ βροτῶν,
Ἐφ' οἷσι μίλλει μὴ πεδ' ὕστερον στένειν.

Omnem hominem ea lucra lucrifacere oportet, quæ non postea dolorem ipsi creatura sint.

Stobæus Tit. XCIV.

VI. Ἔκειτο δὴ πέπονθ' ὅπερ ἄπαντες βροτοὶ·
Φιλῶν μᾶλισ' ἐμαυτὸν οὐκ αἰσχύνομαι.

Ita affectus sum ut cæteri mortales. Non pudet me quod memet præ aliis diligam.

Schol. in Medeam 85. Loqui videtur Polyphrontes.

VII. Τιθῆσι παῖδες οὐκ ἐμοὶ μόνῃ βροτῶν,
Οὐδ' ἀνδρὸς ἐστερήμεθ'. ἀλλὰ μυρίαι
Τὸν αὐτὸν ἐξήντλησαν ὡς ἐγὼ βίον.

Perierunt

Perierunt liberi non mihi tantùm, neque una viro orbata ſum, ſed innumeræ eandem, quam ego, ſortem perpeſſæ ſunt.

Plutarch. Op. Mor. p. 191. Ed. Steph. Loquitur Merope.

VIII. Εἰ γὰρ σ' ἔμελλεν, ὡς σὺ φῂς, κτάνειν πόσις,
Χρῆ κἀγὼ σὲ μέλλειν ὡς χρόνῳ δίκην πικρὰν.

Nam ſi Vir meus, quod Tu ais, Te occidere meditatus eſt, æquum erat Te quoque meditari tantùm, donec tempus illud adveniſſet.

A. Gellius VII. 3. teſtatur Lucilium Poetam vitio dediſſe Euripidi, "quod cum Polyphontes Rex "propterea ſe interfeciſſe fratrem diceret, quòd ipſe "ante conſilium de nece ejus cepiſſet, Merope fra- "tris uxor hiſce eum verbis eluſerit." Pro ὡς optimè Valckenaerius Vir Cl. ἕως *donec*.

IX. Εἰ μὲν γὰρ οἰκεῖ νερτέρας ὑπὸ χθονὸς
Ἐν τοῖσιν ἐκεῖ' ὄσιν, ὀδὲν ἂν ὄφελοι.

Si enim infra terram habitat cum iis qui vivere deſierunt, nihil juvare potuerit.

Plut. Op. Mor. p. 191. Ed. Steph. Loquitur Creſphontes.

X. — — — αἰ τύχαι δέ μοι
Μισθὸν λαβοῦσαι τῶν ἐμῶν πρὸ φίλτατα
Σοφὴν ἔθηκαν. ———

Caſus autem fortuiti, quæ cariſſima erant velut mercedem auferentes ſapientem me reddiderunt.

Plut. Op. Mor. p. 155. Ed. Steph.

XI. Ὀρθωτέραν δὴ τῆσδ' ἐγὼ δίδωμί σοι
Πλήγλην. ———

Juſtiorem utique hunc tibi ictum infero.

Plutarch. Op. Mor. p. 1837. Ed. Steph. Loquitur Merope, ſecurim attollens, ad filium, quem pro interfectore filii habet, percutiendum. De re confer Ariſtot. Poet. cap. 14. *See Valck. p. 181*

XII. Πολλὴν μὲν ἀρότου, σκαπανεῖν δ' ὀλίγον·
Κοίλη γὰρ, ὄρεσι περίδρομος, τραχεῖα τε
Δυσείσολός τε πολεμίοις.

Multum quidem arvi, ſed coli difficile: cava enim regio eſt, montibus cincta, et aſpera et hoſtium invaſionibus minimè obnoxia.

Strabo Lib. VIII. pag. 366. Ed. Par. teſtatur in quo loco hæc legebantur ſortem ab Heraclidis de regione jactam memoratam fuiſſe; quod nulli fere dramati Euripideo præterquam Creſphonti convenit. Addo, nec ulli fere Creſphontis parti, præterquam Prologo, cum hæc omnia Creſphonte ſeniore ſuperſtite adhuc acta ſint. Cæterum de Laconiâ hìc ſermo eſt.

XIII. . . κιμλίκρπεν . . .
Καπέρνιτόν τι μυρίοισι νάμασι
Καὶ βοσὶ καὶ ποίμνασιν εὐδοτωπίτλῳ
Οὔτ' ἐν πνοαῖσι χείμιτος δυσείμερον
Οὔτ' αὖ τιθρίπποις ἡλίου θερμὴν ἄγαν.

Bonæ frugis feracem, et innumeris rivis irriguam, bobus quoque et ovium gregibus paſcendis aptiſſimam, nec in hibernis flatibus valdè gelidam, nec à ſolis radiis nimis calefactam.

Strabo ubi ſupra. De Meſſeniâ ſermo eſt.

XIV. Γαίης Λακαίνης κύριον, φαύλης χθονὸς.

[Primam ſortem extitiſſe] Terræ Lacænæ compotem, vilis regionis.

Strabo ubi ſupra.

XV. Ἀρετὴν ἐχούσης μείζον' ἢ λόγῳ φράσαι.

[Secundam ſortem Meſſeniæ potitam eſſe, regionis] melioris, quam ut oratione ſignificari poſſit.

Strabo ubi ſupra.

XVI. Παμισὸν εἰς θάλασσαν ἐξορμώρθρον

[Laconiam a Meſſeniâ ſeparaſſe] Pamiſum in mare cum impetu exeuntem.

Strabo ubi ſupra.

XVII. Πρόσω ναυτίλοισιν.

Eminùs navitis [ſpectandam.]

Strabo ubi ſupra.

XVIII. Πρόσω δ' βάντι ποταμὸν, Ἦλις, ἣ Διὸς
Γείτων κάθηται.

Ultra flumen progreſſo, Elis Jovi vicina in plano ſedet.

Strabo ubi ſupra.

CRESSÆ.

Atrei et Aeropes hiſtoriam huc in fabulâ tractatam eſſe clare docet Scholiaſtes ad Ariſtoph. Veſp. 760. de quo verſu ſic annotat: ὁ Κρήσσαις Εὐριπίδου Ἄτρεύς πρὸς τὴν Ἀερόπην κρίνει πᾶσι. Sophoclis quoque Scholiaſtes ad Ajac. 1314. ex Euripidis Creſſis totam Aeropæ hiſtoriam enarrat. Creſſæ ergo vocata eſt fabula a Creſſarum mulierum choro, famularum ſc. vel comitum Aeropæ, quæ ipſa Cretâ oriunda erat: plane ut Phœniſſas, et Trachinias a fœminis, quæ Chorum conſtituebant, nomen habuiſſe conſtat.

I. Ἅδης ἀμείνων τοῦτ' ἐμοῦ κρινεῖ πάλαι.

Orcus hoc priùs dijudicabit, quam ego obtemperabo.

Ariſtoph. Veſp. v. 760. ibid. Schol.

II. — — πρὶν ἂν σωφρονῇς με καὶ μαθεῖν λόγον.

Priùs quam reſipiſcas et rationi auſcultes.

Etymolog. M. voce φλυαρῶ. Pro με malim σε.

III. Οὐκ ἔστ' ἄνευ πόνου μὴ καμὼν εὐδαιμονεῖν·
Αἰσχρόν τι μοχθεῖν μὴ θέλειν νεανίαν.

Non licet Tibi, niſi ſtrenue rem geſſeris, beato eſſe: quin et turpe eſt Juveni laborare nolle.

Stobæus Tit. XXIX.

IV. Γαμεῖτε.

Cresso.

Argument. Bentl. in Malel. 20.

Euripidey Aerope citatur in Stobæo Gorticæ.
Tit. LXXIII. LXXIV. LXXIX. ubi in marg.
Stob. Gesneriani 1549 et 1609 legitur Alope.

IV

3. — σωφρον' (sc. sapientem virum) ἐν δομοις. In Ed. principe Stobei legitur αφεινω, σωφρον' ει δομοις εχει, sed δομοις abque propositione non valet domi.

V.

VI.

VII. Porphyrius De abstinent ἐν Κλαυσι.

Erechtheo. ex Euripide.

VIII.

IX.

X

XI

XII. Stob. Grot. LXXIV. quem Locum ex libro Grotius, in marg. at ex Casaubi Musgr. ad fin. fragm. ex Alope —

Cretenses. Κρητες.

Argument. Bentl. in Malel. 19 et 38.

I. Bentl. in Malel. p. 20.

II. Bentl. in Malel. p. 20. Toup in Suid. III. 549.

1. φοινικοστερος scrib. dudet Tyrwhitt. in Toup. IV. 426.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8. ταυροβελος δ' Toup. III. 549. ταυροδελυς Tyrwhitt. in Toup. IV. 490.

9. ἀγρευς] potius ἀγρευς, ut in Erechtheo, I. 12. Toup. III. 549.

IV. Γαμεῖτε νυῦν, γαμεῖτε, καὶπι θνήσκειν
Ἢ φαρμάκοισιν ὀι γυναικὸς, ἢ δόλοις.
Ὅστις ἦ πλοῦτον, ἢ ἐυγένειαν εἰσιδὼν
Γαμεῖ πονηρὰν, μωρὸς ἐστ· μικρὸν γὰρ
Μεγάλων ἀμείνων σώφρων· ὁ δόμοις ἔχειν.

Ducite nunc, ducite uxores, deinde mortem obite venenis ab uxore datis vel dolis. Quicunque autem divitias aut nobilitatem generis ſpectans improbam ducit, ſtultus eſt: Præſtat enim in domo pudicâ parva poſſidere, quam in impurâ multa.

Stobæus Tit. LXXII.

V. Ἐπίσταμαι ἦ κἀ πεπείραμαι λίαν,
Ὡς τ' ἐχόντων πάντες ἄνθρωποι φίλοι.

Scio autem, et certo experimento cognovi omnes mortales divitum fautores eſſe.

Stobæus Tit. XCI.

VI. Λύπη μὲ ἄτη ἀξεπιτηῖν αἰσχρᾷ πνὶ·
Εἰ δ' ὖν γθόιτο, χρὴ ἀξεστείλαι καλῶς
Κρύπτοντα, κὴ μὴ πᾶσι κηρύσσειν πάθη.
Γέλως γὸ ἐχθροῖς γίνεται τὰ τοιάδε.

Grave eſt in calamitatem quamvis turpem incidere. At ſi ita contigerit, oportet probè obtegere et celare, neque hoc omnibus palam facere. Talia enim inimicis oblectamento ſunt.

Stobæus Tit. CX.

VII. —— νόμος ἦ λείψαν' ἐκβάλλειν κυσίν.

Mos eſt reliquias canibus projicere.

Athenæus Lib. III. c. 17.

VIII. Τὰ δ' ἄλλα χαῖρε, κύλικος ἐρπύσης κύκλῳ.

Valeant autem cætera, poculo in orbem eunte.

Athenæus Lib. XI. c. 15. Verti quaſi eſſet χαίρει.

IX. Αἱ δ᾽ὕστεραί πως φρενίδες σοφώτεραι.
Τί γὸ πρὸς τραπέζαν; τῷ δ' ἔ βρίθεται;
Πλάκες μὲ ὄψων πάντοιον· πάρεστι δὲ
Μόσχων τέρπναι σάρκες, χοιράκι τὶ ἁλὶς,
Καὶ πίτναι, κὴ πρόπολι· ὁ ξυβωτήρια
Πιλάνῳ μελίσσης ἀφθόνως ἐκδεδρόμα.

Curæ poſteriores ſapientiores utique ſunt. Quid enim menſa deſiderat? quo cibo non onuſta eſt? Marinis obſoniis plena eſt: adſunt teneræ vitulorum carnes, et anſerinæ dapes, et placentæ, et intrita, rufæ apis ſucco affatim rigata.

Athenæus Lib. XIV. c. 10. Plutarch. Op. Mor. p. 2013. Ed. Steph. Verſu quarto legendum σάρκες. Duelia pro pluralibus adhibita oſtendimus in Supplemento notarum ad Supplic. 996. χρόπολι vocem non ſatis intellectam per *intrita* utcunque reddidimus.

X. Δοῦλος γὸ ἄρχων τῶν ὁμοίων ἐδὲν
Δήμως τ' ἴσωσι, κὴ τύραννος ἰζόμαν.

Oſtendens enim retrogradam aſtrorum viam, populum ſervavi, et Rex conſtitutus ſum.

Achilles Tatius p. 122 et 140. Ed. Petav. Atreum loqui indicat, auctorem non nominat.

XI. Οὐ γὰς πος' ἀνδρὶ τ σοφὸν γυναικὶ χρὴ
Δῶναι χαλινὸς, ὐδ' ἀφεῖναι ἐμὸν κράτος.
Πιθὸν γὸ ἀδὲν ἐστ· εἰ δέ τις κυρεῖ
Γυναῖκα ἐσθλὴν, εὐτυχεῖ, καπὸν λαβὼν.

Neque enim ſapientis eſt fœminæ frænа concedere neque imperium ipſi permittere. Nulla enim fides ineſt. Quod ſi quis fœminam probam ſortitus eſt, fortunatus eſt, quanquam et ſic male habet.

Stobæus Tit. LXXIV. ſec. MS. Leidenſ.

CRETENSES.

Nomen trahere videtur a Cretenſibus, Jovis Idæi ſacerdotibus, ex quibus Chorum conſtitiſſe indicant quæ ſuperſunt adhuc fragmenta. Inter Perſonas Dramatis erant Minos, Paſiphae, Icarus. vid. Schol. ad Ariſtoph. Ranas 873. Porphyrius de Abſtinent. Lib. IV. 19.

I. Ἀλλ' ὦ Κρῆτες Ἴδης τέκνα
Τὰ τόξα λαβόντες ἐπαμύνετε.

At o Cretenſes Idæ ſoboles, arcubus ſumptis, ſuccurrite.

Schol. ad Ariſtoph. Ran. 873.

II. Χο. Φοινιχθονὸς παῖ τᾶ πρίας
Τέκνον Εὐρώπας τᾶ Διὸς μεγάλας
Ζανὸς, ἀνάσσων
Κρήτας ἑκατομπτολιέθρου,
Ἧκω ζαθέους ναοὺς ἀφίξομαι
Οἷς αἰθιχθοὶς τεμένεσσι δυοὺς
Στεγανὰς περίχει Χαλύβων πελέκεσι,
Καὶ ταμιεύεται γ'
Ἀτρακτοὶς ἁρμοὺς κυπαρισσοσθ.
Ἀγνὸν ἦ βίον τάνομαι, ἐξ οὗ
Διὸς Ἰδαίου μύστης γέγαμαι
Καὶ νυκτιπόλοι Ζαγρέως θοινὰς
Τὰς τ' ὠμοφάγους ἀνίτους τελίους
Μητρὸς τ' ὀρείας δᾳδοὺς ἀνασχὼν
Καὶ, Κυρῆτες
Βάκχοις σκαλιδόεν, ἰουζόοις.
Παίδεσσιν ὁ' ἔχων ἄμπυκα, φεύγω
Γίνεσίν τε βροτῶν, κὴ πικροθύτους
Οὐ χειμαιρόμαν· τλὰς τ' ἀμφέχων
Βρῶσιν ἰδέων παράλειμμαι.

Phœniſſæ Tyro ortæ puer, Europæ magnique Jovis proles, Cretam regens centum urbibus claram: Adſum, reſictâ æde ſanctâ cui nativa Cupreſſus, Chalybum ſecuribus exciſa trabes ſolidas præbet, et glutine juncta arctas compages. Puram autem vitam duco, ex quo Jovis Idæi myſtes factus ſum, et noctivagi Zagrei

IV.

3. — σωφρον' (sc. sapientem virum) ἐν δομοις. In Ed. principe Stobei legitur αφεινω, σωφρον' ει δομοις εχει, sed δομοις alioquin propositione non valet domi.

V.

VI.

VII. Porphyrius De abstinent. ἐν Κλαυσι. Erythraeum ex Eurip.

VIII.

IX.

X

XI.

XII. Stob. Grot. LXXIV. quem Lucian. pr. Gothing, in marg. ut ex Codicis Mutin. fragm. ex altera

Cretenses. Κρητες.

Argument. Bentl. in Malel. 19. et 3

1. Bentl. in Malel. p. 20.

II. Bentl. in Malel. p. 20. Toup in Suid. II. 519.

1. φοινικοστερνος scrib. docet Tyrwhitt. in Toup. IV.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8. ταυροδελος δ' Toup. II. 519. ταυροδελυς IV. 490.

9. ἀγρεὺς] potius ἀγρεὺς, ut in Erechtheo, I. 12.

IV. Γαμεῖτε νῦν, γαμεῖτε, κἄπειτα θνήσκετε
Ἢ φαρμάκοισιν ὑπὸ γυναικὸς, ἢ δόλοις.
Ὅστις γ' πλοῦτον, ἢ εὐγένειαν εἰσιδὼν
Γαμεῖ πονηρὰν, μωρὸς ὢν· μικρὰ γὰρ
Μεγάλων ἀμείνω σώφρων· ὁ δ' ἄρρις ἔχων.

Ducite nunc, ducite uxores, deinde mortem obite venenis ab uxore datis vel dolis. Quicunque autem divitias aut nobilitatem generis ſpectans improbam ducit, ſtultus eſt: Præſtat enim in domo pudicâ parva poſſidere, quam in impurâ multa.
Stobæus Tit. LXXII.

V. Ἐπίσταμαι γ' ἔγωγε κἀπιπεφραδημένως
Ὡς τῶν ἐχόντων πάντες ἄνθρωποι φίλοι.

Scio autem, et certo experimento cognovi omnes mortales divitum fautores eſſe.
Stobæus Tit. XCI.—

VI. Λύπη μὲν ἔστ' ἀξύμφοροῖς περιπεσεῖν πανὶ·
Εἰ δ' ἐν χρόνῳ τις, χρὴ ἀφανίζειν καλῶς
Κρύπτοντα, κοὐ μὴ πᾶσι κηρύσσειν τάδε.
Τέλως γὰρ ἐχθροῖς γίνεται τὰ τοιάδε.

Grave eſt in calamitatem quamvis turpem incidere. At ſi ita contigerit, oportet probè obtegere et celare, neque hoc omnibus palam facere. Talia enim inimicis oblectamento ſunt.
Stobæus Tit. CX.

VII. —— νόμος γ' λείψαν' ἐκβάλλειν κυσίν.

Mos eſt reliquias canibus projicere.
Athenæus Lib. III. c. 17.

VIII. Τὰ δ' ἄλλα χαῖρε, κύλιξ ἐρπύζης κύκλῳ.

Valeant autem cætera, poculo in orbem eunte.
Athenæus Lib. XI. c. 15. Verti quaſi eſſet χαίρω.

IX. Αἱ δεύτεραί πως φρενίδες σοφώτεραι.
Τί γὰρ τραπέζῃ δεῖται; τῇ δ' οὐ βρίθεται;
Πλήρης μὲν ὄψου παντίου· πάρεστι δὲ
Μόσχου τέρεινα σάρκες, χοιρεία τε δαὶς,
Καὶ πτερά, καὶ πρόπολις· ἐφ' ἡδυσμάτων
Πηλεῖ μελίσσης ἀφθόνως δεδάκρυται.

Curæ poſteriores ſapientiores utique ſunt. Quid enim menſa deſiderat? quo cibo non onuſta eſt? Marinis obſoniis plena eſt: adſunt teneræ vitulorum carnes, et anſerinæ dapes, et placentæ, et intrita, rufæ apis ſucco affatim rigata.
Athenæus Lib. XIV. c. 10. Plutarch. Op. Mor. p. 2013. Ed. Steph. Verſu quarto legendum σάρκες. Dualia pro pluralibus adhibita oſtendimus in Supplemento notarum ad Supplic. 996. πρόπολις vocem non ſatis intellectam per *intrita* utcunque reddidimus.

X. Δείξας γὰρ ἄστρων τὴν ἀνάπαλιν ὁδὸν
Δήμους τ' ἔσωσα, καὶ τύραννος ἐξέπλευ.

Oſtendens enim retrogradam aſtrorum viam, populum ſervavi, et Rex conſtitutus ſum.
Achilles Tatius p. 122 et 140. Ed. Petav. Atreum loqui indicat, auctorem non nominat.

XI. Οὐ γὰρ σοφὸν ἀνδρὸς τὸ σαφὲς γυναικὶ χρὴ
Δῶναι χαλινὸν, ἢ κράτος· ἀφὶν' ἐμοὶ πρέπειν.
Πιστὸν γὰρ οὐδὲν ἐστ' εἰ δή τις κυρεῖ
Γυναῖκα εὐθλὴν, εὐτυχὴς, πολὺν λεών.

Neque enim ſapientis eſt fœminæ frænа concedere neque imperium ipſi permittere. Nulla enim fides ineſt. Quod ſi quis fœminam probam ſortitus eſt, fortunatus eſt, quanquam et ſic male habet.
Stobæus Tit. LXXIV. ſec. MS. Leidenſ.

CRETENSES.

Nomen trahere videtur a Cretenſibus, Jovis Idæi ſacerdotibus, ex quibus Chorum conſtitiſſe indicant quæ ſuperſunt adhuc fragmenta. Inter Perſonas Dramatis erant Minos, Paſiphae, Icarus. vid. Schol. ad Ariſtoph. Ranas 873. Porphyrius de Abſtinent. Lib. IV. 19.

I. Ἀλλ' ὦ Κρῆτες Ἴδης κόραι
Τὰ τόξα λαοσσόοις ἐπαμύνετε.

At o Cretenſes Idæ ſoboles, arcubus ſumptis, ſuccurrite.
Schol. ad Ariſtoph. Ran. 873.

II. Χο. Φοινιχθοῦς πᾶς ἁ παῖς
Τίκτον Εὐρώπας τᾷ Διὸς μεγάλα
Ζανὸς, ἀνάσσων
Κρήτας ἑκατομπολίεθρα,
Ἦλθ' ἁβλὰς ναὸς ἀσφαλείαν
Οἷς αἰθιχθοὺς τεμένεσσι δαὶς
Στεγανὰς παρέχει Χαλύβων πέλεκυς,
Καὶ τανυσίδυτος ἁ
Ἀτρακὶς ἁρμὸς συναίμοσεν.
Ἀγνὸν γὰ βίον τίνομαι, ἐξ οὗ
Διὸς Ἰδαίου μύστης γέγαμαι
Καὶ νυκτιπόλα Ζαγρέως θιάτας
Τὰς τ' ἀμφιάκτους ἀδύτους τελείους
Μυστὰς τ' ἀρείᾳ δᾳδὶ λαμπηδόνι
Καὶ, Κυρῆτες
Βάκχης σκιρτήσω, ἰουλίζω.
Παίδευμα δ' ἦμαι ἄκραντα, φεύγω
Γένεσίν τε φθορᾶν, ἁ τεκοβόλαν
Οὐ χαμαιπόρῳ· τὰν τ' ἀμφιτύχαν
Βοῶντες ἰδεῖν πυρφόλαγμαν.

Phœniſſæ Tyro ortæ puer, Europæ magnique Jovis proles, Cretam regens centum urbibus claram: Adſum, reſictâ æde ſanctâ cui nativa Cupreſſus, Chalybum ſecuribus exciſa trabes ſolidas præbet, et glutine juncta arctas compages. Puram autem vitam duco, ex quo Jovis Idæi myſtes factus ſum, et noctivagi Zagrei

Zagrei cultui, epuliſque crudivoris valedicens, Matri Rheæ faces ſuſtuli et Curetum aſſecla audivi, ſanctè luſtratus. Quippe veſtes candidas indutus, procul a puerperiis fugio, et ſandapilæ non appropinquo, et eſcam ex animalibus devito.

Porphyrius de Abſtinent. IV. 19. Erotian. Lex. Hippocrat. v. Ἀτρεκέας. Verſus 6, 7, 8, 9, doctè illuſtrat Bentleius Vir Summus Ep. ad Millium p. 21, ſed ut aliquid tamen Toupio V. Cl. agendum reliquerit, qui Ep. Crit. p. 118. bene docet πυρίδιος eſſe *taurino glutine junctus*. Legendum ergo cum Bentleio οἷς v. 6. cum Toupio πυρίδιος v. 8, ejecto et κραδίην' et κολλήσας', utroque ſc. vocis πυρίδιος interpretamento. Zagreus eſt antiquior ille Bacchus de quo Nonnus Lib. V. citatus hìc a Barneſio. Τιλίσας verti *valedicens* ne ſecum ipſe pugnaret Sacerdos hìc crudivoras epulas celebrare ſe profeſſus, idemque paullo infra ſuam ab animalium eſu abſtinentiam prædicans. Verſu 14. verti quaſi eſſet ἄνηχον. Cæterùm neglexi hìc vett. Edd. lectiones, quas qui operæ pretium putant, in locis citatis facile invenient.

DANAE.

Danaes argumentum extat, fragmento Commeliniano præfixum.

I. Ἐς πάντ' ἔκειν φημὶ τὰς βροτῶν τυχὰς
Τὸν δ' ὃν κραδίην αἰθέρ', ὃ τάδ' ἐστὶ δή.
Οὗτος θάλπει τι λαμπρὸν ἀκλάμπει σέλας
Χειμῶνα τ' αὔξει, συντιθὰς νυκτὸν νέφη,
Θάλλειν τι, κοὐ μὴ, ζῆν τι, κοὐ φθίνειν πάλιν.
Οὕτω ζ' ὑπὸν ἀτέρμων· ἢ μὲ εἰσνοχοῦ
Λαμπρὰ γαλήνη· ἢ δὲ συννέφει πάλιν.
Ζῶσίν τι σὺν κρείσσοσι, οἱ δ' ἄλλως μετὰ
Φθίνουσ' αἰτίοις ἀστερόφοις μεταλλαγαῖς.

Similem aio eſſe mortalium caſibus hunc quem æthera vocant, cui hæc utique propria ſunt. Hic æſtate ſplendidam lucem præbet, et denſam nubem cogens hiemem auget, facitque vireſcere et non vireſcere, vivere et interire. Sic quoque et mortalium genus: aliis ſerena lux fortunæ nitet; aliis nebulâ iterum obtegitur. Horum proſperitas præteritis malis æqualis eſt: Illi poſt res beatas infortuniis premuntur, anni converſionibus ſimiles.

Stobæus Eclog. Phyſ. c. 10. Vide Grotium in Excerptis. V. 1. lego πᾶς et τύχας. V. 8. conjiciebam legendum eſſe Ζῶσίν τ' ἴσον κρείσσοσιν, οἱ δ' ἄλλως μίτα. Ζῶσιν *divites ſunt*. Sic nonnunquam ζώειν accipiendum eſſe docent Suidas v. Ζώσιμον. et Scholiaſtes ad Ariſtoph. Nub. 395. V. 9. præclarè emendat Valckenaerius V. Cl. ἐτείοις. Pro ἀστερόφοις malim περίφοροι. vid. Phœniſſ. 132. Si ἀστροφεῖς legas, nimis abundabit litera ſibilans.

II. Θεῦ τοῖσι χρονίοισιν ὡς ἀπαντιχὺ
Τρέπει χαρακτὴς χρηστὸς εἰς εὐψυχίαν.

Ah! bene natis ut ſemper indoles eſt fortitudine excellens.

Stobæus Tit. VII. Quod habet Plutarch. Op. Mor. p. 146. Ed. Steph. aliunde deſumptum videtur.

III. Κρείσσων γὰρ οὔτις χρημάτων νίφει' ἀνὴρ
Πλὴν εἴ τις, ὅστις δ' ἔστ' ἐστὶν οὐκ οἶδ' ἐγώ.

Nemo hominum eſt divitiis invictus. Aut ſi quis eſt, quiſnam ille ſit, non video.

Stobæus Tit. X. V. 2. deleverim δ'.

IV. Ὅστις δόμοις μὲν ἥδεται πλουσίοις,
Γαστρὸς δ' ἀφειδῶν σῶμα δύστηνον κακοῖ,
Τοῦτον νομίζω, κοὐ θεῶν συλᾶν βρέτη,
Τοῖς φιλτάτοις τι πλέον νέφος φέρειν.

Quicunque domo divitiis refertâ delectatur, et ventrem defraudans miſer corpus male habet, illum crediderim et Deorum ſimulacra ſpoliaturum, et ſuorum omnium hoſtem eſſe.

Stobæus Tit. XVI.

V. Ἔρως γὰρ ἀργὸν καὶ πρὸς τοῖς ἀργοῖς ἔφυ·
Φιλᾶ κάτοπτρα κοὐ κόμης ξανθίσματα,
Φεύγει δὲ μόχθους· ὧν δὲ μὴ πεπείρανται·
Οὐδεὶς εὐπενήτων βιότου ἐράσθη βροτῶν,
Ἐν τοῖς δ' ἔχουσιν οὔποτὲς νέφος ὤφθη.

Amor enim ignavum aliquid, et ad ignava factus eſt. Amat ſpecula et capillorum tincturas, labores autem fugit: una mihi res indicio eſt, nemo hominum victum mendicans amore unquam arſit. At ille contra divitibus inequitare ſolet.

Stobæus Tit. LXIV. Plutarch. Op. Mor. p. 1347. habet καὶ πρὸς τοιούτοις. Pierſonus bene pro τοῖς ἀργοῖς emendavit τοῖς ἀεργοῖς Veriſim. p. 136. Verſu ultimo lubens equidem legerim ἀμοῦσιν *inſeſſor* pro ἄπολις quod metro adverſatur. Clem. Alex. p. 136. B. Ed. Par. ἥδεται ἐπιθυμίαις, ἢ πᾶσιν ἐπιθέλουσι ἡδονῇ. Eſtque ea metaphora ad impotentem dominationem ſignificandam ſatis uſitata. Sic Plutarch. Op. Mor. p. 1341. Ἁρμόσασα βασιλέων ἐπίσκοπον. Libanius Vol. I. p. 385. B. ἐπιτίθου πράγμασι κηλᾶς.

VI. Καὶ νῦν παραινῶ πᾶσι τοῖς νεωτέροις
Μὴ σπεύδειν τὸ γῆρας τὸν γάμους ποιεμένους
Σχολῇ πεπεῦσθαι παῖδας· ἡ μὲν ἡδονὴ,
Γυναικὶ τ' ἐχθρὸν κρῆμα σπεισούσης ἀνὴρ,
Ἁλὼ ὡς τάχιστα· καὶ γὰρ εὐτροφεῖ κἀλαῖ,
Καὶ σωτηρίζων ἀδὺ παῖς νέῳ πατρί.

Et nunc moneo juniores omnes, ne ſenio appropinquante matrimonium contrahentes ſerò liberis operam dent; (non enim par voluptas, et mulieri odioſum quid maritus ſeneſcens;) ſed quamprimùm: nam et rectè educare licet, et grati quid habet filius patre adhuc juvene adoleſcens.

Stobæus Tit. LXXI.

VII. Γυνὴ γὰρ ἐξελθοῦσα πατρῴων δόμων
Οὐ τὴν πατρῴαν ἐστίν, ἀλλὰ δὴ λέχους.

Τὸ

DANAE.

II. 1. φευ. τοιοι — et sic Br. in Arist. Eccles. 427.

2. Τρεπει] Πρεπει legend. docet Brunck. ad Arist. Eccles. 425. ex
d. ms. Reg. Stobaei.

XIV. Troagm. V. inter falsò citata, ex Damas
petitum docet Brunck, in Eur. Hecub.
ex Stobæi Cod. Reg.

Τὸ δ' ἄρσεν' ἕρπει· ἡ δὲ θήλεια μένει γένος
Θεῶν πατρῴων καὶ τάφων πατρῴων.

Fœmina enim, domum paternam relinquens, non ampliùs ad parentes pertinet, sed ad conjugium. At masculus soboles semper in ædibus manet, Deorum patriorum et sepulchrorum tutamen.

Stobæus Tit. LXXIII. Tit. LXXVII.

VIII. Ἦν γάρ τις αἶνος, ὡς γυναιξὶ μὲν τέχνῃ
Μᾶλλον, λόγχῃ δ' ἄνδρες ἰσχύουσι·
Εἰ γὰρ δόλοισιν ἦν τὸ νικητήριον,
Ἡμεῖς ἂν ἀνδρῶν ἄχθεσιν τυραννίδα.

Est enim proverbium quoddam, fœminas fallaciis excellere, Viros autem hastâ certiùs ferire. Nam si fraudibus victoria cerneretur, nos imperium in Viros haberemus.

Stobæus Tit. LXXIII.

IX. Συμμαρτυρῶ σοι· πανταχῇ λελείμμεθα
Πᾶσαι γυναῖκες ἀρσένων ἀεὶ δίχα.

Tibi suffragor: omnes mulieres in omni re semper viris inferiores sumus.

Stobæus ibid.

X. Γύναι, φίλον μὲ φέγγος ἡλίου τόδε,
Καλὸν δὲ πόντου χεῦμ' ἰδεῖν ὑπήνεμον
Γῆ τ' ἐρσὴν θάλπουσα, πλούσιόν θ' ὕδωρ.
Πολλῶν τ' ἔπαινον ἐσί μοι λέξαι καλῶν.
Ἀλλ' οὐδὲν οὕτω λαμπρὸν, οὐδ' ἰδεῖν κλυὸν
Ὡς τοῖς ἅπασιν ἡ νεόθρεπτα διδύμοις
Παισὶν πατρῶν ἐν δόμοις ἰδεῖν φάος.

O mulier, gratum est hoc Solis lumen; suave etiam tranquillam maris faciem aspicere; quin et terra vernans, et præda dives: multaque mihi in promptu sunt pulchra quæ laudem. At nihil adeo formosum aut aspectu jucundum, quale est orbis et desiderio faucibus videre in ædibus recens natorum liberorum delicias.

Stobæus Tit. LXXV. Versu 3. reddidi quasi esset πλούσιόν θ' ὕλης.

XI. Τάχ' ἂν σοῦς ἀγκάλαισι, καὶ στέρνοις ἐμοῖς
Παιδὸς ἁδύσει, καὶ φιλημάτων ὄχλῳ
Τυχὼν ἐμὸν κατάσχοις· πῶνος γὰρ βροτοῖς
Φίλτρον μέγιστον αἱ ξυνουσίαι, πάτερ.

Nimirum ad ulnas meas et pectus affiliens luserit, et basiorum multitudine animum meum sibi devinxerit; hoc enim maximum inter homines philtrum est, una assuescere, o Pater.

Stobæus Tit. LXXVIII.

XII. Φιλοῦσι γάρ τοι θνητοὶ μὲν ἀλλοίαν βροτοὶ
Σοφοὺς τιθεῖσθαι τοὺς λόγους· ὅταν δέ τις
Ἀπ' ἀσπίδων ἐκ οἴκων τῷ λόγῳ πίτνῃ ἀνὴρ
Γελᾶν· ἐγὼ δὲ πολλάκις σοφωτέρους
Πένητας ἄνδρας εὐγενῶν ἔφην πλουσίων.
Καὶ δυοῖν μικρὸν χαρὶ δύοντας τίλε
Τῶν βελτιόντων ὄντας εὐπόρων πλέον.

Amant utique mortales divitum sermones prudentes existimare; quando autem aliquis egenus, et tenui domo ortus sapienter loquitur, ridere. At ego sæpe egenos divitibus prudentiores esse video, et qui exigua dona manu Diis offerunt, iis sanctiores qui boves immolant.

Stobæus Tit. XCVII. Athenæus p. 40. Versu secundo Valckenaerium sequor pro ἐγεῖσθαι bene τίθεσθαι corrigentem. Versu 6. Athenæus habet καὶ τοῖς θεοῖσι μικρὸ θύοντας τίλε: quorum μικρὸ tantùm pro μικρᾷ recepi. Χαρὶ θύοντες videntur esse qui tribus digitis, secundùm Aristophanem (Vesp. 95.) aris thura injiciant.

XIII. Οὐκ ἔστι οὔτε πῖχυς οὔτε χρήματα
Οὔτ' ἄλλο δυσφύλακτον οὐδὲν ὡς γυνή.

Nec murus est, nec pecuniæ, nec aliud quidquam adeo difficile custoditu ac mulier.

Stobæus Tit. LXXIV. Idem Tit. LXXIII. Alexidi tribuit.

DIDYMI.

Didymi Eratosthenis sunt Castor et Pollux, quorum disceptationem et certamen cum Idâ et Lynceo, post Leucippidum raptum, hujus Tragœdiæ argumentum fuisse suspicari licet.

Τὸ δ' ἀνάγκης οὐ λίγειν ὅσον ζυγόν.

Necessitatis jugum non tale est ut ferri possit.

Stobæus Eclog. Phys. Tit. VIII. Verti quasi esset τίγειν.

DICTYS.

De Dictye, Seriphio, qui Danaen in mari fluitantem sustulit, vid. Hygin. Fab. LXIII. Apollodor. Lib. II. c. 4.

I. Φιλὸς γάρ ἦν μοι, κοὐ μ' ἔρως ἕλοι ποτὲ
Οὐκ εἰς τὸ μωρὸν, οὐδὲ μ' ἂν Κύπρις τρέσαι.
Ἀλλ' ἔστι δή τις ἄλλο· τοῖς βροτοῖς ἔρως
Ψυχῆς δικαίας σώφρονός τε παίγνιον.
Καὶ χρὴ δὶ τοῖς βροτοῖσι τοῦθ' εἶναι νόμον,
Τῶν εὐσεβούντων οἴκτιρις τὰ σώφρονας
Ἔρᾶν· Κύπριν δ' οὐ τὸν Διὸς χαίρειν ἐᾶν.

Amicus enim mihi fuit. Me autem amor capiat, non ad libidinem neque ad Venerem incitans. Est enim inter homines amor alius mentis utique justæ, castæ et piæ. Oportuit quoque hunc mortalium morem esse, ut casti semper pios amarent, Venerem autem Jovis filiam negligerent.

Stobæus Eclog. Phys. Tit. XII. Idem Florileg. Tit. V. ex Theseo, cui quidem fabulæ ab Ariadnâ enunciata satis bene convenirent. Plut. Op. Mor. p. 19. Ed. Steph.

II. Θάρσει· τὸ τοι δίκαιον ἰσχύει μέγα.

Bono animo sis: multum valet Justitia.

Stobæus Tit. XIII.

III. Τυραννικὸν

III. Τυραννικόν τι πολλὰ βούλεσθαι λέγειν

Tyrannicum quiddam est multa velle dicere.

Stobæus Tit. XXXVI.

IV. Εἰ μὴ πάνυ μὲν πάμπονηρος, οὔποτ' ἂν πόλιν
Τὴν σὴν ἀτίζων, τήνδ' ἂν εὐλόγως πάτραν
Ὡς ἐν γῇ μοι κρίνοις' ἂν ὃς κακὸς φρονεῖ,
Ὅστις πατρῴας γῆς ἐπαίζων ἔρως
Ἄλλην ἐπαινεῖ τῇ τρόπων ἥδυτι.

Nisi improbus admodùm fuisses, nunquam patriam tuam contemnens, hanc regionem celebrasses. Quippe apud me non rectè sapere existimetur, qui patriæ fines contemnens, aliam regionem laudat, ejusque moribus delectatur.

Stobæus Tit. XXXIX. πόλις et πάτρα alterum in alterius locum migrâsse videtur.

V. Μὴ πάτερ, ὦ γεραιέ, τοιούτοις πίθῃ
Σίσσαν ἢ τοὺς κρατοῦντας ἀρχαῖον νόμος.

Cum dominis ne certa, Senex; colere autem eos, qui imperium habent vetus mos est.

Stobæus Tit. XLIV.

VI. Κύπρις γὰρ οὐδὲ νουθετουμένη χαλᾷ·
Ἂν τ' αὖ βιάζῃ μᾶλλον ἐστένει φιλεῖ.
Κἄπειτα τίκτει πῶλεμον· ἐς δ' ἀνάστασιν
Δόμων πεφύκασ' παῖδες οἱ τοιοῦδε.

Venus enim neque monitis obtemperat, et si vim adhibueris, magnis intendi solet; deinde odium gignit, et talia sæpe ad domorum eversionem procedunt.

Stobæus Tit. LXIV. Galen. de Hippocr. et Platon. Lib. IV.

VII. Πατέρα τε παισὶν ἴδιος ὑπουργίαν
Φίλους ἕρωτας ἀνδρὸς ἐπιτελοῦν' αἰδοῖον,
Παῖδάς τε πατρὶ· τοῦ γὰρ οὐκ αἰδοίμεθα
Βροτοῖς ἔρωτες, ὃς' ἰκνοῦσι νόσοι.
Σωφρονεῖν τε δὴ τὸ χρῆμα γίγνεσθαι φιλεῖ,
Θεὸν ἀναγκης ὅστις ἐκβαλεῖν θέλει.

Et Patrem [æquum est] commodè juvare liberorum amores, pervicaciâ dimissâ, et liberos Patris; neque enim ultrò expetuntur mortalibus amores, neque morbus voluntarius est. Habet autem stultitiæ aliquid, si quis necessitatem a Diis immissam sanare satagit.

Stobæus Tit. LXXXIII.

VIII Εἷς γάρ τις ἐστὶ τοῖσι πᾶσιν ἀνθρώποις νόμος
Καὶ ἦσται τῶνδε δίκαι, ἃς σαφῶς λέγω,
Θνητοῖς τε πᾶσι, τίκτειν τέκνων φιλεῖν.
Τὰ δ' ἄλλα χωρὶς χωρὶς ἀνθρώπων νόμος.

Una enim est communis hominum lex, eademque Diis recepta, ut firma sit, ferisque porro omnibus, ut Parentes sobolem suam diligant. Quoad reliqua moribus alii ab aliis discrepamus.

Stobæus ibid. V. 2. verti quasi esset σαφῶς ἔχειν.

IX. Ὅσων ἢ παίδων τῷ πατρὸς γένος,
Καινὰς φυτεύσας παῖδας ἐν δόμοις θέλει,
Ἔχθρας μεγίστας σοῖσι συμβόλους τίκτει.

Cum liberi tibi sint, et proles succreverit, alios in ædibus liberos procreare cupis, inimicitias manifestas inter eos seminans.

Stobæus ibid.

X. Εἰς δ' εὐγένειαν ὀλίγ' ἔχω φράσαι καλά·
Ὃ μὲν γὰρ ἐσθλὸς εὐγενὴς ἅπας γ' ἀνὴρ.
Ὃ δ' ἐ δίκαιος· κἂν ἀμείνονος πατρὸς
Ζηνὸς σεμνοῦ, δυσγενὴς ὢν ἂν δοκεῖ.

De nobilitatis laude pauca tantùm dicere habeo. Quicunque enim virtute præstat, mihi nobilis est. At injustus, licet Patrem agnoscat ipso Jove clariorem, ignobilis videtur.

Stobæus Tit. LXXXVI.

XI. Φεῦ, φεῦ, παλαιὸς αὐτὸς ὃς κακῶς ἄγει.
Οὐκ ἂν γένοιτο χρηστὸς ὢν πατὴρ ποτε.

Ah! ah! vetus adagium quam rectè se habet. Nunquam bonus Vir ex improbo patre nascatur.

Stobæus Tit. XC.

XII. Μὴ μοί ποτ' ὦν ἐν χρημάτων πεπαρμένα
Καιρῷ γένοιτο, μᾶλλ' ἀμοιβαῖα σπουδῆς.

Nunquam mihi contingat, muneribus corrupto, virtutem deserere, neque cum malis assuescam.

Stobæus Tit. XCIII.

ex incerta fabula

XIII. Πολλοῖς πάρεστιν ἀμφὶ τοῖσιν ἀμφότοις δὴ βροτῶν
Ὅστις κακοῦσιν, ἐσθλὸς ὤν, ἀμοιβὸς ἦ,
Λόγων μοναύλων ἐς ἄμουσον ἐλθεῖν.
Τὸ δ' ἐν ᾧ σὺν ἀκμαῖσι δὴ ἀνοχλητὸν
Σιγᾶν πλέονος ἄξιον κτῆσις πολιτῶν.

Multis mortalium adfui, animoque succensui, quoties bonus aliquis improbis similem se reddidit, ad sermonum inanium certamen descendens. At hoc neque auditu honestum neque tolerabile est tacere a deteriore convitiis lacessitum.

Stobæus Tit. CVI. V. 1. Φθονεῖν *succensere* est et in Telepho.

XIV. Δοκεῖς τ' ἄρ' ὧν σὺ κἀπὶ τοῖς σοῖς πένθεσι στένων χρόνον
Καὶ παῖδ' ἀνῆναι τὸν σὸν, εἰ θέλοις γόοις;
Παῦσαι· βλέπουσα δ' εἰς τὸ τῶν πέλας κακὸν
Ῥᾴων γένοι' ἄν, εἰ λογίζεσθαι θέλοις
Ὅσοι τε δεσμοῖς ὠμοτεύκτοις βροτῶν,
Ὅσοι τε γηροκόμοισιν ὀρφανοὶ τέκνων,
Τοὺς τ' ἐκ μεγίστης ἐλπίδος πρὸς οὐδὲν
Τὸ μηδὲν ὄντας· πάντα σε σκοπεῖν χρεών.

Putasne Orcum tuorum ploratuum rationem habere et puerum tuum dimissurum, si gemere pergis. Desine ergo; aliorum enim mala intuens tranquillior fias, si considerare volueris, quot homines vinclis consumuntur, quot etiam senescunt liberis orbi; denique alios ex prepotenti et beatâ tyrannide, ad nihilum redactos: hæc te cogitare oportet.

Plut.

XII. In Stobæo Gratii nullum fabulæ nomen adscriptum ad marg. Tit. XCIV.

XVII. Avng. Grotius Roeſe hos verſus deſignat, tanquam ex Sophoclis Alcle, quod confirmat adſcriptum lemma in Cod. Vindob. Geſnerus eos tribuit Euripidi in Dictyo." Brunck in fragm. Sophoclis. Anal. III. p. 8.

Orec Theus

12. C'est de vocem depuis Tom. II. 349.

Plut. Op. Mor. p. 184. Ed. Steph. Danaen alloquitur Dictys V. 5. negat Bentleius ἐκμεμοχθηνται bene Græcum esse. Mihi certè nullum verbi istius passivi in promptu est exemplum, nec tamen ausim dicere Poetas hanc licentiam sibi non permisisse.

XV. —— τί μ' ἄρτι πημάτων λελησθόν
Ὀρθοῖς;

Quid me erigis nuper admodum miseriarum?
Schol. in Soph. Ajac. 798.

XVI. Νέος πόνοισι δ' οὐκ ἀγύμναστος φρένας.
Juvenis adhuc, sed animum curis non inexercitatus.
Stobæus Tit. LII.

XVII. Ἀνὴρ γὰρ ὅστις ἥδιστα λέγων ἁνὴ,
Λέληθεν αὐτὸν τοῖς ξυνοῦσιν ὢν βαρύς.

Quisquis multa loquendo delectatur, is non intelligit se præsentibus esse molestum.
Stobæus Tit. XXXVI. Ed. Gesn.

ERECHTHEUS.

Hujus fabulæ argumentum breviter enarrat Plutarchus Parallel. Minor. Ἐρεχθεὺς, inquit, ὃς Εὔμολπον πολεμῶν, ἡμᾶς νικήσας ἐὰν τὴν θυγατέρα σοῦδυσι, καὶ συγκαταπέμψας τῇ γυναικὶ Πραξιθέᾳ σοῦδυσι τὸν παῖδα. μέμνηται Εὐριπίδης ὁ Ἐρεχθεῖ. p. 553. Ed. Steph. Paria habet Demaratus apud Stobæum Tit. XXXVIII. Vide et Lycurgum in Leocratem. Theon porro ad Arat. Phænom. 171. auctor est Erechthei filium, secundum Euripidem, Hyadum nomine, in cœlum translatum fuisse.

I. Τὰς χάριτας ὅσις εὐχλοῦς χορεύεται
Ἥδιστον ὁ βροτοῖσιν· οἱ δ' ἐμοῖσι μὲν
Χρῆν δὴ δόμοις, παῖδ' οὐκ ἀνηγάσατο·
Ἐγὼ δ' ὅσου τὸν ἐμὸν παῖδα κτανῶν·
Λογίζομαι δ' πολὺ· σοῦσθαι μὲ πόλιν
Οὐκ ἄν τιν' ἄλλην τῆσδε βελτίω λαβεῖν.
Ἢ σοῦσθαι μὲ λαὸς οὐκ ἐπαινέσ' ἄκοντα
Λυπιζόντες δ' ἔφυμεν· αἱ δ' ἄλλαι πόλεις
Πλοῦτῳ ἐμοῖος διαφορᾷς εἰσπορῶμαι,
Ἄλλας παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι.
Ὅστις δ' ἐστ' ἄλλως πόλεθ· οἰκίζει πόλιν
Ἄρρεσι πυκνὸς ἄστυ οὐ ξύλῳ πεπηγὼς
Λόγῳ πολίτης ἐστὶ, τοῖς δ' ἐγχωρίοις, ὅ·
Εἰ δὲ πάρεργον ἔξω τι κερτόμου, γυναῖκες,
Οὐχμοὶ ὑπὲρ γῆς ἔχουσι τὸ συγκεκαμμένον
Ἰὼ, οὔτ' ἄγαν πῦρ, οὔτε χεῖμα συμπατεῖ.
Ἃ δ' Ἕλλὰς Ἀσία τε τρέφει πάλαγος
Τῶν μὲ δίλτας ἔχουσι συνδρομούμενοι.
Ἕκαστα τίκτει τῆδ' ἄκαν πυκνόμενα
Ὡς ἥδιον τι βλαμὲς πυκνὸν τι φυόμενον·
Πάλιν δ' ἀπίσης τοῦτο· δὶς δὲ μὲν
Νέμουσι, τέκνας πᾶς διαφθεῖραι μὲ δεῖ

Beneficia quando aliquis liberaliter confert, gratissimum hominibus est: qui vero faciunt, sed post longum tempus faciunt, minùs liberales habentur. Ego vero filiam meam interficiendam dabo: multa autem mecum reputo: primùm me nunquam aliam urbem, quæ hac præstantior sit, habiturum; cui primùm cives non aliunde migrarunt, sed indigenæ fumus: aliæ verò urbes velut calculorum transpositionibus conditæ incolas habent alios aliunde commeantes. Qui verò ab aliâ urbe migrans aliam incolit, velut trabs vitiosa cum tignis commissa, verbo non re civis est. Quod si extra rem propositam gloriari licet, Amicæ; cœlum superne habemus bene temperatum, nec caloribus nimiis, nec frigoribus obnoxium; quæ autem delicatissima fert Græcum vel Asiaticum solum, nostrâ terra delectati, non sectamur. Præterea, liberos ob hoc ipsum procreamus, ut Deorum aras et patriam tuemur. Urbis autem universæ unum nomen est; multi autem eam incolunt. Hos exitio dare quomodo mihi fas est? Nam si numerandi artem intelligo, et plura a paucioribus internosco, una

domus afflicta non plus valet universâ urbe nec damnum æquale sustinet. Quod si domi apud me esset vice fœminineæ segetis masculæ, et incendium hostile urbem invaderet, annon ipsum in belli certamen misissem ne periret metuens? At mihi liberi sunto, qui et pugnent et inter Viros eminent, non species tantum Virorum, inutiliter in urbe genitæ. Matrum verò lacrymæ, liberos dimittentium, multis in prælium euntibus animum effeminarunt. Odi mulieres, qui honestate posthabitâ liberos vivere cupiunt, et ignaviam suadent. Quin et in prælio interfecti cum multis aliis commune sepulchrum et laudem parem obtinuissent. At meæ natæ singularis corona tribuetur uni solique pro universis immolatæ. Sed et matrem et te, [Erechtheu] et duas sorores ab exilio redimet. Ecquid horum non libenter amplecti decet? Dabo ergo natam, nullo jure meam, nisi quod peperi, pro patriâ immolandam. Nam si urbs capta fuerit, quem ego fructum liberorum meorum percipiam? Illud ergo in mentem mihi nunc non venit; servabitur urbs, sed alii in urbe, si eam servavero, imperabunt: sed illud potiùs, quo maximam partem felix sum. Non fiet: me quidem volente, O conjux, nemo prisca majorum instituta subvertet; nec invictæ aureæque Palladis hastam in arce summâ rectam stantem Eumolpus aut Thracius populus coronabit coronis, quibus eam minimè honorari fas est. Agite, o Cives, partu meo utimini: solpitamini: vincitote: nihil una anima impedimento erit, ne urbem hanc solpitem præstem. O Patria, utinam omnes qui te incolunt æquè ac ego amarent: quietè te obtineremus, nec ullum damnum paterere.

Lycurgus in Leocratem. qui et Praxitheam loqui docet. Plutarch. Op. Mor. 1073. Ed. Steph. Versu 3. metrum laborans non uno modo restitui potest. Mihi simplicissimum videtur χρύσ᾽ δὲ ποσὶ δῆσι. V. 9. Plutarchus habet ἀμφιφορεῖς βαλαὶς, sed calculi sive nervi non jaciebantur; id enim πεῖσαι proprium erat. V. 10. Idem Plutarchus minùs rectè habet ἐξαγάγεμι. V. 11, 12, 13. apud Plutarchum non extant, qui versum decimum quartum et quatuor sequentes sine ullâ hiatûs notâ decimo subjectos exhibet. Contra, v. 14, 15, 16, 17, 18. a Lycurgo omittuntur. V. 14. pro αἰ δὲ ὑπάρχοι metri causâ emendam Εἰ δ᾽ ἦς ὑπάρχοι. In fine ejusdem versûs nonnihil difficultatis creat vox γυναῖκας, sive γυναῖ scribas cum Ed. Steph. Prius metro adversatur, alterum sententiæ; modo rectè colligimus ex v. 41 et ἀνὴρ, emendatâ v. 49. scripturâ, Praxitheam, Erechthei uxorem, maritum hic alloqui. Suspicor Auctorem dedisse φίλαν, quâ voce, ad Chorum se convertens, uti potuit Praxithea; eamque a Plutarcho perspicuitatis gratiâ in γυναῖκας mutatam. V. 15. legendum met. gr. πλησμόν. V. 17, 18. sic forte corrigendi:

Ἃ δ᾽ Ἑλλὰς Ἀνὴρ ν᾽ ἐπιστέρνοις πόποις᾽, ἀὴ
Τῶν γᾶς δίλεσθ᾽ ἔχοντες, ἃ ψεύσομαι.

Docet Plutarchus in Themistocle p. 221. Ed. Steph. Reges antiquos Atticæ populum a rerum nauticarum studio dedità operâ avertisse. Vide et in Theseo p. 14. ἀ γᾶς δίλεσθαι ut in Troasin v. 701. δίλεσθε τῶν ἐμῶν. V. 20, 21. apertè mendosi sunt. Lego: Πέλεως δ᾽ ἀστοῖσι τοῦτο, πολλοὶ δ᾽ ἦσαν Μίμνειν. V. 25. Pro ἀνὴρ Viri Docti legunt ἄν vel ἐμὸς. V. 27. pro ἡλίου legendum vel ἡλίου vel cum Grotio ἡλιαῶν. V. 31. facile tollitur Anapæstus in secundo loco, legendo μὴ χάρμα, ἄπαις. V. 36. Metrum laborat, cui succurrendum forte legendo: Ζῆν παῖδας ἔθελεν. V. 39, 40, sic restituit Tyrwhittus: σώσω δ᾽ ἂς μόνη μόνη Πέλεως θάνειν τοσοῖσδ᾽ ἀνὴρ, ἀθάνατος. V. 41. Pro δ᾽ legendum δύο θ᾽. V. 42. Recepi Grotianum Σόνσι· νὶ pro ὡς ὄντι. V. 46, 47. manifestè corrupti: vide Lector an sic emendandi sint:

Οὔκουν ἀπαυτᾷ νιν᾽ ἐμοὶ σοφώτεραι,
Ἄρξουσι τ᾽ ἄλλοι τῇδε γ᾽, εἰ σώσω, πόλει.

Solent certè ambitiosis atque invidis hujusmodi cogitationes obversari. Lysander teste Plutarcho, ἤχθοντο τὸν πόλιν ἐφ᾽ ἑαυτῷ μὴ συλλογιζόμενοι, ὑφ᾽ ἑνὶ μὲν ὄντι βασιλευομένῳ. V. 48. utcunque expedire licet, legendo: Ἐκεῖνο δή, ᾧ τὸ πλεῖον εἰσαπαξ μέρος. Nempe ἐκεῖνο ἐμοὶ ἀπαυτᾷ. V. 49. formula est Οὐκ ἔσθ᾽ neque adeo cum sequentibus connecti debet. vid. quæ dixi ad Electr. 1066. Frequentat præ aliis Libanius. Ibid. ἀνὴρ pro ἄνευ Valckenærii V. Cl. emendatio est, in notis ad Phœniss. proposita. V. 50. legendum θνητοῖ οὖσι ἐκβαλεῖν. V. 51, 52, 53, 54. res omnino conjecturis agenda est. Vide igitur an scopum tetigerim:

Οὐδ᾽ ἂν πελάσαι χρυσίας πι Γοργόνος
Κρωσσόν, ἐρδὼν τῶσιν ἐν πόλεως ἄκρους
Εὐμόλπου, ὅθι θρᾴξ ἀναψύχει λιθὸς
Σπιφάνιον, εἶσιν ὑδατῶ πιπτόν. vel ἡμερσία.

πόλεως Epithetum est Deorum principum. vid. Æschyl. Sept. Theb. 173. Supplic. 535. Antholog. Reisk. Ep. 488. χρυσίας *suavis, dilecta*. Sic Mimnermus: χρυσῆς Ἀφροδίτης. Soph. χρυσέαν ἐλπίδα. Oed. Tyr. 161. Γοργοῦς nomine Minervam venire docui ad Helen. 1336. Κρωσσὸν *hastæ*. vid. Suidam et Hesychii Interpretes. ἐν πόλεως ἄκροις. i. e. in Acropoli sive arce Athenensium, ubi Minervæ ἄγαλμα ἀρχαῖον erat, hastam manu tenentis, Pausan. p. 22. De cultu ejus sic Statius Theb. II. 91. *Divæque severas Fronde ligare comas et spargere floribus hastam*. Ab alienigenis eam coronari tanquam rem detestabilem memorat. Eadem fere Romanis religio. Cicero: *mos a majoribus traditus —— ut monumenta majorum ita suorum quisque defendat, ut ea ne ornari quidem nomine alieno sinat*. In Versum IV. 36. Ἐγωγε pro ἐγὼ καί γε aliorum emendatio est.

II. Ὀρθῶς μ᾽ ἐπαίρει, βάλλεται δ᾽ ἐπ᾽, οὐκ ἐμοί,
(Φρονεῖ γὰρ ἄλλη πρόσπολος τὰ πυρίᾳ
Γνώμας φρονοῦντες, ἀν δάκνει) παραινέσαι
Κεμοὶ ἐθέλει, τῷ νέῳ χρήσιμα.
5. Ἐμοὶ γὰρ μόνῳ πολὺ συναυξῶν ἐμῶν
Ἡδονὴν φρένας μ᾽ ἐπίσης ἔχει χρόνῳ
Τῷ πλησίῳ δὲ, νοῦ τι μᾶ, δίδως μέρος,
Ἴσον σαυτὸν εὐσεβεῖν πᾶσι δίδω.

Δυοῖν

25

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

II. 1.

2. χ'ππoσώσαι τ'ὰν π. R.P. praef. E. Hecub. xxxiii.

3

4

5

6

7

8

29.31.31. Plutarch. de Alex. fort. II. 265.

Δυοῖν παρόντοιν πραγμάτοιν σοὶ θάτερον
Γνώμην σωφρονεῖν τὴν σαυτοῦ μοναδικήν.
Ἀδίκως δὲ μὴ κτῶ κτήματ', ἢν βάλῃ πολὺν
Χρόνον μιλήσας ἡμέρων· τὸ γὰρ κακῶς
Οἴκοις ἐπελθὸν σὺν θεῷ σωτήριον.
Ἔχων δὲ παρῶ· τῶνο γὰρ τὸ τ' ἀσφαλὲς
Καὶ τοὺς φίλους διδοῦσι τοὺς σοφοὺς ἔχειν.
Ἐν τῷ πένεσθαι δ' ἐστὶν ἡ τ' ἀοκλησία,
Κἂν ᾖ σοφός τις, ἡ τ' ἀτιμία βίου.
Φίλους δὲ τοὺς μὲ μὴ χαλῶντας εὐ λόγοις
Κίκτησο, τοὺς δ' ὡς χάριν σοὶ ἡδονῇ
Τῇ σῇ ποιησῶ, κλαῖδα μὴ ἀργὸν τίγῃς.
Ὁμιλίας τε τοὺς χαριεστέρους φίλει
Ἀκίνδυνα δ' ἅπτου, λαμπρὰ συγγενείᾳ μὴ νέμων
Μίσος· βραχεῖα τέρψις ἡδονῆς ἀκμῆς.
Ἐξουσίᾳ δ' μήποτ' εὐτυχῶν, τέκνον,
Αἰσχρὰς ἕρωτας δημοτῶν διοπάδην,
Ὃ γὰρ σίδηρον ἀγχόνας τ' ἐφίλκεται
Χρεῶν πενήτων ἢν τις αἰσχρῶν τίκτηται.
Καὶ τὰς πανηρὰς μὰ ποτ' αὐξάνειν ἐν πόλει,
Κακοὶ γὰρ ἐμποληθέντες ἢ νομισθέντες
Ἡ πόλεος ἐμπεσόντες εἰς ἀρχάς ποτε
Σκιρτῶσιν, ἀδικεῖ δ' ἐνυχοῦντ' ἐν δήμοις.
Ἀλλ' ὦ τέκνον μοι δὸς χέρ', ὡς δίκῃ πατὴρ,
Καὶ χαῖρε, ὑπ' αἰδοῦς δ' ἐ λέων ἀκανίζομαι.
Γυναικόφρων γὰρ ἦτορ ἀνδρὸς ἐ σοφοῦ.

Rectè me interrogasti, nec tibi, o fili, recusem (jam enim tibi consulere potes, et memoriâ custodire sententias a Patre suggestas si ipse moriar) præcipere monita salubria et juvenibus utilia. Brevi autem oratione multa complectar: Primùm quidem mentem placidam tenere oportet: et diviti et egeno simul colloquens, æqualem te præbe probo cuicunque. Duobus negotiis eodem tempore propositis uni animum applica, alterum differens. Divitias iniquè ne acquirito; si cupis diu in ædibus manere: nam quæ injustè domos intrant, periculo non carent. At acquirere operam dato: hoc enim et nobilitatem et conjugia beatissima conciliat. Egestatem vero comitatur vilitas et contemptus, etiamsi sapiens quis fuerit. Amicos vero comparato, qui in sermonibus sententiam tuam non deserant; qui voluptatis tuæ causâ gratiam improbitate captent, eos janua tua a domo arceat. Consuetudinem seniorum sectare; at ingenia impura, in risu tantùm excitando acria fugito: non diu delectat voluptas improba. Nunquam potestatem adeptus tùrpes amores civium venare, quod et cædes et suspendia secum trahit, si quis proborum pauperum liberos constupraverit. Neque improbos in civitate promove; hi enim vel pecuniâ abundantes, vel magistratum quemvis in urbe nacti lasciviunt, domo præter spem amplificatâ. At o fili, dextram Patri ut tangat porrige et vale: præ pudore autem non multum Te amplector; animus enim mollior justo hominem sapientem dedecet.

Stobæus Tit. III. et XIV. et XVII. et XLIV. et XCI. et XCII. et XCIV. et CXVI. Plut. Op. Mor. p. 102. et 602. Ed. Steph. Apostol. XIX. 98. V. 7. sequor MS. Coll. Nov. Oxon. Vet. Ed. habet τῷ πλουτίῳ τι μὴ δίδυς μᾶζον μέρος. Ex utraque lectione sic locum utcunque reficias;

Τῷ πλουτίῳ τι, τῷ τι μὴ βάζειν μέσις
Ἴσον σεαυτὸν εὐσεβῶν πασιν δίδυ.

V. 10. legendum forte Γνώμην σωφρόνειαν, τὴν σαυτοῦ μισθὰς. V. 30. Plutarchus ἀς πρώτας τινας præbet. Ex v. 2. et 32. patet Patris hæc ad filium monita esse; quo magis mirandum est Meropæ a Plutarcho tribui. Op. Mor. p. 108. Erechtheus porro est, quem Patrem hìc dicimus.

III. Ὀλίγους ἐταίρους μᾶλλον, ἢ πολλοὺς ἀργούς.

Paucos malim, quam multos ignavos.
Stobæus Tit. LI.

IV. Οὐδὰς φρενώσας ἄδικος, σὺς ἦλθεν πάλιν.

V. Ὡς σὺν θεοῖσι τοὺς σοφοὺς κινῶν δόρυ
Στρατηλάτης χρὴ, τῶν θεῶν δ' μὴ βίᾳ.

Nemo injustè bellum gerens, redit incolumis. Hinc prudentes imperatores, Diis volentibus, non invitis, bellum auspicari oportet.

Duo fragmenta sensu cohærentia tanquam unum exhibeo. Utrumque præbet Stobæus Tit. LIV.

VI. Κάθου δόρυ μοι μίτον ἀμφιπλέκων
Ἀράχναις, μὴ δ' ἡ-
συχίαν πολιᾷ γήρᾳ σωσείδιον, ἀείδομι δ' σοφᾶν ἐπῶν
μοῦσαν πολιὸν σοφωνόεσσαν, ἱερὸν πίλναν σὺν Ἀθηναίης πε-
ρικίονι ἀγκυρώσας ἱμλάφοις,
Δίλτον τ' ἀνακλίσασα μοι γῆρυν
Ἃν σοφοὶ κλίναντο.

Quiescat mihi hasta, ut aranææ circa eam telam texant; tranquillam autem canam senectutem transigam cantemque sertis canum caput redimitus. Threiciam parmam Minervæ domui peristylio ornatæ appendens, et librorum vocem, quam sapientes ediderunt explicem.

Stobæus Tit. LV. Plutarch. in Niciâ p. 966. Ed. Steph.

VII. Θετῶν δὲ παίδων τῦ χρείας; τὶ φυσὶν γὰς
Κρείσσω νομίζειν ᾗ δοκημάτων χρεών.

Proles adoptiva quid valet? Quæ enim natura dedit figmentis præponenda sunt.

Stobæus Tit. LXXVI. Gesnerus corrigebat δοκημάτων. Sed δοκημος extat Herc. Fur. 111.

VIII. Οὐκ ἔστι δοῦν μητρὸς ἄδιον πάντις.
Ἔχουσι μητρὸς παῖδες· ὡς σὺν οὐκ ἔτ' ἔρως.
Τοιοῦτος ἄνθρ., οἷος ἀδίαν ἰδεῖν.

Nihil liberis matre amicius est. Matrem o liberi diligite. nullum enim amoris genus jucundius est.

Stobæus Tit. LXXIX. Elegantes Grotius σπουδὴν pro ἀδίαν.

IX. Τὰς

IX. Τὰς ὠνὰς γὰ μᾶλλον ἢ τὰς ἁρπαγὰς
Τιμᾶν δίκαιον, οὔτε γὰ πλοῦτος πνὶ
Βίου βέβαιος· ἄδικος.

Lucra potius quam rapinas sequi oportet. Divitiæ enim male partæ parum stabiles sunt.

Stobæus Tit. XCIV. Verti quasi esset πὰς ὠφελὰς. Alterum certè intellectu difficile est.

X. Ἐκ τ' πόνων τοι πᾶσιν αὔξεται βροτοῖς·
Ὁ δ' ἡδὺς αἰὼν ἠ κακὴ τ' ἀναυδρίας
Οὔτ' οἴκοις οὔτε βίοτον ὠφέλει ἀφελεῖ.

Bona mortalibus per laborem proveniunt; at vita delicata turpisque ignavia, nec privatorum domos nec rempublicam juvat.

Stobæus Tit. XXIX. bis. Confer Archelai Fragm. V.

XI. — — ἐγὼ γ' τὸς καλῶς πθνησκόντας
Ζῆν φημὶ μᾶλλον τ βλέποντας μὴ καλῶς.

Ego vero eos qui honestè moriuntur magis vivere aio quam qui lucem cum dedecore aspicit.

Stobæus Tit. CXXII. Euripidi tribuit quoque MS. Coll. Nov. qui βλέπειν τὸς habet, non βλέπειν τὸς, cui bene substituerat Grotius βλέποντας.

XII. Αἰδῆς γ' αὐτὸς δυσκρίτως ἔχω πέρι
Καὶ δεῖ γὰ αὐτῆς, κἄστιν ἔ κρυὸν μέγα.

Ipse autem de pudore quid statuam nescio; nam et eo opus est, et multum aliquando nocet.

Clem. Alex. p. 741. Ed. Par.

XIII. — εὕδων' ὐ ἀφύτῳ πέδῳ
Πηγαῖσι δ' — ὐχ ὑγραίνουσι πόδας.

In solo haud strato cubant, nec fontibus pedes lavant.

Clem. Alex. p. 739. Hiatum vocibus transpositis facile tollas legendo sc. ὐ ἀφύτῳ πέδῳ Εὕδουσι, πηγαῖς δ' ὐχ ὑγραίνουσι πόδας. De re conf. Homer. Il. π'. 235.

XIV. Αἰθιοπίαν γὴν ἐξίκοιτο ἐπὶ χθόνα.

Ad terram Aethiopicam sospitem præstitisti.

Steph. Byzantin. v. Αἰθιωψ.

XV. Ζεῦγος πεντάρθινον. Trium virginum cætum.

Hesychius v. Ζεῦγος.

XVI. Καί μοι πολιὰ γὰρ πέλεται ἐκτέμνει δόμον
Φρουρὸν σιλήνας τάφρου πυρίμου χλόης.

Suidas v. Ἀνάξιτοι. in quem locum Toupius V. Cl. multa explicandi causâ, ingeniosè, quanquam frustra, molitur.

XVII. Βῦς ἕβδομος. Bos septimus.

Suidas V. Βῦς. qui et copiosè explicat.

XVIII. Μίσυμμα δρυὸς. Quercûs pisculum.

Appendix Vatican. II. 67. Loquitur de facinore scelesto quo Boeoti olim quercûs Dodonææ sanctimoniam violarunt.

XIX. Ἀσιάδος κρούματα. Citharæ Asiaticæ pulsationes.

Etymolog. M. v. Ἀσίαινις monet Aristophanem hoc ex Eurip. Erechtheo transtuliisse. Locus Aristoph. est Thesmoph. 126.

EURYSTHEUS. Drama Satyricum.

I. — — — κύαθον ἢ χαλκέλατον
Ἡδμὸν ἐπισείειν τοῖσδε τοῖς ὑπωπίοις.

Cyathum vel cribrum æneum colaphis hisce opponens.

Pollux Lib. X. 108.

II. — — — πάντας δ' ἐξιδίοιτον ὡς τάχος
Πύρμιον ἀπάνθη πολιὸν φασγάνου μελανδίνου.

Omnes autem demessuit, tanquam aristas triticeas, laminâ ensis nigri resecans.

Pollux Lib. X. 145. ita exhibet πὰς δὲ φασγάνῳ ἐξιδίοιζεν ὥστε πύρμιον ἀπάνθη κ. φ. μ. quod Piersonus sic emendabat: A. Πῶς δ' ἐξιδίοιτο; B. ὥστε πόρσιον τάχιον Σπάνθη κ. φ. μ. Sed ἐξιδίοιτον, vox graphicè rem depingens, interroganti, atque adeo quomodo acta sit ignoranti, non convenit.

III. Πέμψεις δ' ἐς ᾅδου ζῶντα κ' ὐ πθνηκότα
Καί μοι τὸ τέρθριον δῆλον ἐπιστόμιον.

Ad orcum verò mittes me vivum non mortuum; et non ignotus mihi est finis, ad quem eo.

Erotianus v. Τέρθριον. V. 2. nisi gravius mendum latet, legendum εἰς ὃ πορεύομαι.

IV. Πιστὸν μ' ὄν ἄνακ χρὴ τ' ἀξίωσον
Τοιοῦτον τ' ὄντα, κ' σίγειν τὰ βουλευτῶν.

Ministrum quidem in hujusmodi rebus fidelem esse cupio et dominorum consilia celare.

Stobæus Tit. LXII. σίγειν quod Grotius pro σίγειν dedit, firmatur a MSo Coll. Nov. Reliqua sic mihi emendanda videntur:

Πιστὸν μ' ὄν αἰνῶ γε τ' ἀξίωσον
Τοιοῦτον τ' ὄντα, κ' σίγειν τὰ βουλευτῶν.

V. Ματλὼ δὲ θνητοὶ τὰς νόθας φύσιν ἄρρεν
Παῖδας φυτεύειν· ὃς γὰ ἂν χρηστὸς φυῇ
Οὐ τοὔνομ' αὐτῷ τὴν φύσιν ἀλλοιοῖ.

Sine ratione homines spuriam prolem procreare vitant: nam qui naturâ probus fuerit, indoli ejus non officiet nomen.

Stobæus Tit. LXXVII.

VI. Νεὼ δ' ἄν τις οἴκοι πλουσίου ἔχῃ φύτευμ
Πρῶτος γεγραπται τ' κακοῦργον πρᾶγμ'
Τὸ δ' ἄχρ' ἁλόντα χρημάτων νομίζομεν.

Nunc

Fœda es maritus coniugis, sed diui-
tis:
Insuauiter dormito, nescens suauiter.

EX EODEM.

Ὅταν ἀτυχῇ τις συμπίσῃ τὶ δίκαιον τι,
Εὐριπίδου μνήσθητι σὺ, τὸ μὲν ἴσον.
ΟΥΚ ἔστιν ὅστις πάντ' αἰὲν εὐδαιμονεῖ.
Εἶναι δ' ἀπόλαυσι καί τι πᾶσι πολλῶν ἕνα.

INTERPR.

Aduersa tibi si fortè forsthere ingruat,
Euripidis memento, mœrorẽ ut leues,
BEATVS omni ex parte nullus usquam.
Vnum esse de multis putato te quoque.

Philippides.
H. Steph.

XX. Νᾶυς ἡ μεγάλη χρεῖσσον, ἢ μικρὸν σκάφος.

Quaerenda navis magna sive tenui scapha.

Stob. Eclog. LIX. p. 227. Ecloss. LVII. p. 377. in quibus Sophocles Eurethea, in Marg. qua fabula nulla est. — In Reg. Cod. Stob. perspicua scriptura Εὐριπίδου Εὐρεχθεῖ. Barnesius recte locum Eurip. fragmentis contulit. Brunck in Soph. fragm. p. 36.

Ευρυσθευς

VII. 1.

2. ἀλφήσαν l'.] Pierson would insert σαλφήσαν l' hic, et σαλφήσας in Gyd. 379. Sed recte se habent vulgata Lectt.

IV. Hoc fragm. inter incerta LXXVII. secundum Stob. Grot. CXVII. sed praecedentibus duobus versibus junctum legitur in Stob. Gesneri CXV.

I. Stobaeus Grotii. XLV.
Οἱ τὰς πόλεις ἔχοντες ἀξιόμαχά τε
τοῖς ἀνδραγάθοις εἰσὶ πολεμιώτατοι.
sed haec, Meinekio notante, leguntur in E. Ione. 605.

Hippolytus Καλυπτόμενος.
Bentl. in Malel. p. 27.

Glaucus.
Apollodorus. I. p. 182. et Hyg. III. 546.
Suidas. V. Ἀχιόπαλα.

Nunc autem si quis domum habeat locupletem, superior habetur iis qui virtute excellunt; et factæ fortiæ præ pecuniâ deprimimus.

Stobæus Tit. XCII. V. 2. pro ἀμεινόνων lego ἀμεινόνων. αὐτῶν valet αὐτῆρ ut apud Suidam v. Πλείειλλα et alibi non semel.

VII. Οὐκ οἶδ' ὅτῳ χρὴ πρόσθε τὰς βροτῶν τύχας
Ὀρθῶς ἀθρούσαν' εἰδέναι τὸ δέρκεσθαι.

Nescio quâ normâ hominum casus rectè metientem quid agendum sit perspicere licet.

Stobæus Tit. XCVIII.

VIII. Σκύφος τι βαθὺς. Et poculum altum.

Athenæus Lib. XI. 14.

IX. Οὐκ ἴσθ', ὦ γέρον, ὦ γέρον, μὴ δείσῃς τάδε.
Τὰ Δαιδάλου γὰρ πάντα κινεῖσθαι δοκεῖ
Βλέπειν τ' ἀγάλματ', ὥστε καὶ φοβεῖσθαι σοφός.

Fieri non potest, o senex: ne hæc metuas. Statuæ a Dædalo factæ omnes moveri et cernere videntur; adeo ille sapiens est.

Scholia in Hecub. 838. Puc senem Eurystheo dixisse, Herculem postquam ad inferos descendisset, a se visum esse, et facile, quo hæc pertineant, intelliges.

X. Ταρτάρεος. Tartareus.

Steph. Byzant. v. Τάρταρος.

GLAUCUS.

In Glauci historiâ, prout ab Hygino enarratur Fab. CXXXVI. tantæ sunt Polyidi partes, ut pronum sit suspicari eandem fabulam esse, quæ nunc Glauci, nunc Polyidi nomine venlat. Sic enim Hecuba Polydori, Hippolytus Phædræ, Bacchæ Penthei titulo nonnunquam citantur.

I. Βαρὺ τὸ φέρειν οἴεται ἀνδρὸς κακοῦ κόρον.

Grave toleratu est Viri improbi arrogantia.

Stobæus Tit. XXII. φέρειν pro φέρειν a Grotio est.

II. Ὅταν κακός τις ἐν πόλει τυγχάνῃ καλῶς,
Νεῶν τίθησι καὶ ἀμεινόνων φρένας,
Παραδείγμα' ἴσχοντας, καὶ κακῶν ἐξαίσιον.

Quando improbus aliquis in civitate prosperè agit, bonorum animos curâ afficit, quibus pro exemplo est malorum auctoritas.

Stobæus Tit. XLV.

III. Φεῦ φεῦ· τὸ γῆρας ὡς ἔχει πολλὰς νόσους,
Γέροντι δ' οὐκ εἶναι τι μηχάνημα βοήθειον.

Heu, heu, senectus ut multos secum trahit morbos; nec seni terminum vitæ prorogare licet.

Stobæus Tit. CXVII.

IV. Μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει.

Longa enim vita multa habet incommoda.

Stobæus ibid.

frag. incert. 77

HIPPOLYTUS Καλυπτόμενος.

Historia eadem est quæ in Hippolyto Στεφανηφόρῳ: hanc enim prioris Argumenti esse clarè docet Auctor Argumenti. Καλυπτόμενος quid significet non satis convenit inter Eruditos. Mihi verisimillimum videtur, Hippolytum, postquam raptu equorum laceratus esset, non vivum posse in scenam delatum esse, ut in superstite Tragœdiâ, sed mortuum et κατακαλυπτόμενον. Quippe verbum κατακαλύπτειν hac in re proprium erat. Libanius: ἀφειλκύσατο τις τὸ βέλος, κατεκάλυψε τὸν πληγέντα Vol. I. p. 144. E. De œconomiâ novimus Phædram in eâ propositam esse ὡς συνηγωνίσατο τῷ Θησεῖ — ὡς δὲ καὶ τοῦ ἑαυτῆς παραπλησίως ἐρασθείσης τοῦ Ἱππολύτου. Plut. de Aud. Poet. Lunam invocasse Phædram ὡς τὸν καλυπτόμενον (f. καλυπτομένην) Ἱππόλυτον docet Theocriti Scholiastes ad Idyll. II. 10.

I. Μή μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνοῦ.

Ne mihi quidquam horum polliceatis.

Schol. Aristoph. ad Vesp. 748.

II. Ἐγώγε φημὶ δὴ νόμῳ γε μὴ σίτου
Ἐν τοῖν δυοῖν δεῖν ἀναγκαίου πλέον.

Ego quidem censeo legem in rebus angustis non pluris quam necessitatem habendam esse.

Stobæus Tit. XII.

III. Ὦ σεμνὴ Αἰδώς, ὡς σὲ τοῖς πᾶσιν βροτοῖς
Ξυνοῦσαν πανταχοῦ τε χὠρίς φρονεῖν.

O sancte pudor, utinam omnibus hominibus adjunctus inverecundiam ex animis tolleres.

Stobæus Tit. XXXI.

IV. Οὐ γὰρ κατ' εὐσεβοῦντα αἱ θνητῶν τύχαι
Τελεμάχοισιν ἢ κατὰ χρὴν ἐμπεσοῦσαι
Ἀλίσκονταί τι πάντως τὰ θηρεύοντες.

Non enim secundùm pietatem hominum casus sunt. Sed audaciâ et manuum præstantiâ comparantur et captantur omnia.

Stobæus Tit. LI.

V. Οἱ γὰρ Κύπριν φεύγοντες ἀπρόβουλον ἄγαν
Νεανῖαι ἁμαρτάνουσι τῆς ἄγαν θηρεύσεως.

Nam qui Venerem nimis fugiunt perinde errant ac qui nimis sectantur.

Stobæus Tit. LXIII. habet τοῖς δίκαιον ἄγαν: Plutarchus verò Op. Mor. p. 1392. Ed. Steph. τοῖς ἀγαθοῖς ἁμαρτάνουσι. Veram lectionem ostendit Muretus Var. Lect. IX. 18. Senem, Hippolyti monitorem, hæc loqui existimat Valckenarius V. Cl.

VI. Ἔχω

VI. Ἔχω ξ τόλμης τὴ θρόνους διδάσκαλον
Ἐν τοῖς ἀμηχάνοισιν εὐπορώτατον,
Ἔρωτα, πάντων δυσμαχώτατον θεόν.

Habeo autem audaciæ magistrum, in rebus angustis facillimè se expedientem, Amorem, Deum maximè omnium invictum.

Stobæus Tit. LXIII. Phædram loqui suspicor.

VII. Ἀντὶ πυρὸς γὰρ ἄλλο πῦρ μεῖζον ἐπωλασθημεν γυναῖκες πολὺ δυσμαχώτερον.

Ob ignem enim subreptum, mulieres nascimur alius ignis major et vinci difficilior.

Stobæus Tit. LXXIII. Clem. Alex. p. 622. Ed. Par. sic exhibet ἀντὶ πυρὸς δι γὰρ ἄλλο πῦρ μεῖζον καὶ δυσμαχώτερον βλάστον γυναῖκας. Allusio est ad Hesiod. Op. et D. 57. quod et Clemens notavit.

VIII. Θησεῦ, παραινῶ τὴ τὸ λώϊστον φρονεῖν·
Γυναιξὶ πείθου μηδὲ τὰ ἀληθῆ κλύων.

Moneo te, Theseu, cogitando quod optimum sit quærere. Fœminæ autem, vel cum verum audis, ne obtempera.

Stobæus ibid. Chorum loqui monet Valckenaerius.

IX. Φεῦ, φεῦ, τὸ μὴ τὰ πράγματ' ἀνθρώποις ἔχειν
Φωνάς, ἵν' ἦσαν μηδὲν οἱ δεινοὶ λέγειν.
Νῦν δ' εὐπρόποις στόμασι τἀληθέστατα
Κλίπτουσιν, ὥστε μὴ δικαίως ἃ χρὴ δοκεῖν.

Heu, heu, quod res ipsæ vocem inter homines non habent, ut nihil valerent vafri oratores. Nunc autem sermonibus copiosè fluentibus verissima evertunt, ut aliter quam æquum erat, judicent.

Stobæus Tit. LXXXII. Plutarch. Op. Mor. p. 1435. Ed. Steph. vid. ad Alexandræ fragm. III. Pro εὐπρόποις στόμασι quæ Clem. Alexandrin. lectio est p. 290, Stobæus habet εὐρύθμοις πνεύμασι.

X. Ὑβρίν τε τίκτει πλοῦτος, ἡ φειδὼ βίου.

Et Divitiæ pariunt vel insolentiam vel parsimoniam.

Stobæus Tit. XCIII. Apostolius XIX. 82.

XI. Ὁρῶ ξ τοῖς πολλοῖσιν ἀνθρώποις ἐγὼ
Τίκτουσι τὸν μὲν πλεῖον ὄντα πλοῦτον ὑπερηφανεῖν.

Video autem plerisque mortalium priorem fortunam insolentiam parere.

Stobæus Tit. CV.

XII. — — αὖθις ἵππων ἐὐδους ἀρμόσας τάχει.

Statim ad equorum stationem properans.

Pollux IX. 50.

XIII. Τί σ' ἦν λυθῆς με διόλῃς, πυθεῖν σε δεῖ;

Quid autem pati te oportet, si dimissus me deceperis?

Erotianus v. διόλῃσαι. Conjiciebam legendum esse λυθὰς et διόλῃς.

XIV. Ὦ λεμπαδοῦχε πεύκης, ἡμέρας θ' ἁγνὸν φάος,
Ὡς ἡδὺ λεύσσειν τοῖς γε πράσσουσι καλῶς
Καὶ τοῖσι δυσχεῖσιν, ὧν πίφυκ' ἐγώ.

O lucidum cœlum et sancta diei lux, quam suave est te aspicere et prosperè agentibus et infelicibus, in quorum numero ipse sum.

Stobæus Tit. CXX.

XV. Διωκῷ. nauclero.

Erotianus in voce.

XVI. Ἀλλ' ὁ γὲ ἐκεῖθεν τῶνδε κρίνουσι θεοί.

Verum hæc non rectè Dii dijudicant.

Justinus Martyr. p. 107.

XVII. Ἀκαιρος εἶναι ἐχθρας διαφέρει.

Amicitia intempestiva nihil ab inimicitiâ differt.

Apostolius Cent. II. 20. Phædram alloquitur Hippolytus.

XVIII. Ὦ μάκαρ, εἴης, ἔλαχες πρῶς
Ἱππόλυθ' ἥρως ἁγὸ σωφροσύνᾳ.
Οὔπω θνητοῖς ἀρετῆς ἄμα
Δύναμις μείζων· ἦλθε γὲ ἢ σεσύθ'
Ἡ μετόπισθεν,
Τᾶς εὐσεβίας χάρις ἐσθλά.

O Divine Hippolyte heros, quem Tu honoris locum ob castitatem adeptus es! Nihil inter homines virtutem potestate superat; ocyûs enim vel seriùs præmium pietati debitum venit.

Stobæus Tit. V. Fabulam hi versus clausisse videntur.

HYPSIPYLE.

De hujus Dramatis historiâ vid. Hyginum Fab. LXXIV. et Statium Thebaid. Lib. IV. et V.

I. Διόνυσε, τὸς θύρσους ἐ πεύκης δρυὸς
Κισσῷ τε τὸς σὺ πτίλοισι Παρνασσὸν πάτεις
Πηδᾷ χορεύων παῖδάσιν σὺν Δελφίσιν.

Bacchus, qui thyrsis et hinnulorum pellibus instructus inter tædas super Parnassum saltat choreas agens cum puellis Delphicis.

Scholiast. Aristoph. ad Ran. 1242. Prologi initium esse docet. Quænam in hoc dramate Bacchi fuerint partes, ostendet, si quæris, Statius Theb. V. 265.

II. Οἰνάνθη φέρει τ' ἱερὸν βότρυν.

Pampinus sacrum racemum fert.

Schol. Aristoph. ad Ran. 1355.

III. Περίσπα' ὦ τέκνον.

Circumda, o puer.

Schol. Aristoph. ad Ran. 1355.

IV. Ἀ γῶν παμπινῶ, παῦτά μεν δέξαι, γύναι·
Ἔφυ μὲ ὀδὶς ὅστις ὁ πονεῖ βροτῶν,
Θάττω τι πίνων, χἤτις' οὐ κωφὰ νέα,
Λύτός τι θνήσκ' ἢ ταχὺ ἄχθοντιν βροτοὶ
Εἰς γλῶ φέροντες γῆν· ἀναγκαίως σ' ἔχει

Βίον

VIII. — καὶ τὸ λιῶδον νῦν φρονεῖν. corrigit Pierson in Marid. p. 32

XV.

XVI.

XVII. Iakes Incert. Trag. fragm. Grot. Excerpt. 467. Mobè. Dactylus in quinta sede Iambi hexametri nullum locum habere potest. — Conf. R. P. in Ref. ad [redacted] XIX.

XIX. Stob. Grot. De R. N. XI.
Πάντ' ὁ χρόνος
Ὁ μέγας μαρτύρει.

XX. Stob. Flor. Tit. XXIX. Grot. 27.
Τῇ γὰρ πονοῦντι καὶ θεὸς ξυλλαμβάνει.
Hoc III in Temenid. fragm. ap. Nonnum.

Hypsipyle.

—

I. 1.

2. Tyrwhitt in Arist. Poet. 120.

XIII. Ἀρχλεῶνος. Ante Euphtiæ Virgines Dianæ consecratæ.
Harpocrat. et Suidas in Voce.

INO.

Schol. E. Med. 1284.

IV. In margine Stob. Gnom. XCIII legitur Ione, ...h.
l. Καὶ νῦν ἔφελκε?

Βίον ζημίζειν οὐχὶ κάρπιμον τύχην,
Καὶ τὸ μὲ εἶναι, τοῦδε μὴ· τί τοῦτο δεῖ
Στένειν ἄκαρ δεῖ τῇ φύσει διακρῖναι;
Δεινὸν γὰρ ἀνδρὶ τὸ ἀναγκαῖον βροτοῖς.

Quæ autem hortor, ne rejicias, Mulier. Nemo mortalium eſt qui non doleat; liberoſque ſepeliat, et alios iterum gignat; et ipſe moriatur. Valdè autem anguntur homines, terram terræ inferentes. Verum neceſſe eſt vitam demeti, tanquam ariſtas frugiferas, et hunc eſſe, illum verò interire. Quomodo hæc lugere æquum eſt, quæ ſecundùm naturam obeunda ſunt? Nihil enim neceſſarium grave eſſe debet.

Stobæus Tit. CVIII. Clem. Alex. p. 495. Ed. Par. Plut. Op. Mor. p. 192. Ed. Steph. Cicero Tuſcul. Diſp. III. 25. latinè interpretatur. Eurydicen, Archemori matrem, alloquitur Amphiaraus. V. 2. Stobæus habet ὅσις εἶκε τοῖς πονεῖ. V. 3. Plutarchus πνεῦσαν vitt. V. 4. lego ex conjecturâ κάρπιμον δ' ἄχθεσιν. V. 5. Grotii emendationem exhibeo e Ciceronis interpretatione firmatam. V. ult. Stobæus et Clemens habent Οἱ δεινὸν ἀνδρί. Leviora omitto.

V. Καθίσας ἥδιστον
Ἕτερον ἐφ' ἑτέρῳ
Λειρίῳ θ' ἅρμα' ἀνθέων
Ἡσυχίᾳ ψυχῇ.
Τὸ πᾶσιν ἄνλωτον ἔχων.

Confidens decerpſit alium ex alio florem ſequens, mente lætâ, infantum more inſatiabilis.

Plutarch. Op. Mor. p. 167. Idem Sympoſiac. Lib. IV. 1. Priori loco ἄχρονον legit pro ἄνλωτον.

VI. Κακοῖς τὸ κερδὲς ἐκ δίκης ὑπέρτερον.

Improbis lucrum præ juſtitiâ æſtimatur.

Stobæus Tit. X.

VII. Ἔξω γὰρ ἐσθλῆς πᾶς ἀνὴρ σοφώτερος.

Irâ enim poſitâ omnis vir ſapientior.

Stobæus Tit. XX.

VIII. Ἄελπτον οὐδὲν· πάντα δ' ἐλπίζειν χρεών.

Nihil deſperandum: quidvis expectare licet.

Stobæus Tit. CXI.

IX. Ἀπὸ τοῦ ἀνδικημένου ἄντρου.

Schol. Ariſtoph. in Ran. 1363. Suidas v. ἀνδικημένου legit ἄκρου. Neutrum equidem intelligo.

X. Δείξω γὰρ Ἀργείοισιν Ἀχελῴου ῥέον.

Oſtendam enim Argivis aquæ rivum.

Macrobius Saturnal. V. 18.

XI. Ἰδοὺ, πρὸς αἰθέρ' ἐκπεμπώσας κόρας
Γοργοὺς [τὸ εἶσω]οἴσω στρουθόλοφον τόπον.

Aſpice: oculis ad cœlum contende, pictas in faſtigio figuras contemplans.

Galenus Tom. V. p. 615. Ed. Baſil. κόρας et στρόφον habet. Quæ uncis incluſi Valckenarius ex conjecturâ ſupplevit. Idem Vir egregius emendat ἐκπεμπώσας κόρας, et in verſu ſecundo στρουθόλοφον.

XII. Εὔσημος, ἡ σῶ, ἡ πανστρεφογυρθία.

Bene obſignata et ſalva.

Euſtath. in Iliad. IV.

INO.

Hujus dramatis oeconomiam enarrat, ſi titulo fides, Hyginus Fab. IV. Memoratur etiam ab Ariſtophane Veſp. 1404. Euripidis Ino κερμηθὴς ἐκ πόδων, quod Scholiaſtes explicat per κερματίστης. Mihi neutrum ſatis perſpicuum eſt.

I. Εὖδουσα δ' Ἰνὼς συμφορὰ πολλὰν χρόνον,
Νῦν ὄμμ' ὑγιὲς. — — —

Inûs autem calamitas, poſtquam diu obdormiit, nunc oculum attollit.

Scholiaſtes Pindari ad Iſthm. IV. 39. paullò aliter, ſed ut vera lectio ex contextu pateat. Ex Prologo deſumptum videtur.

II. Φίλαι γυναῖκες, πῶς ἂν ἐξ ἀρχῆς δόμους
Ἀθαμαντος οἰκοίμαμι, τἄπιστρεφογγυρμένα
Ἀρώστως μανδάνω;

O caræ mulieres, utinam iterum domum Athamantis incolerem, infectis, quæ feci, omnibus.

Plut. Op. Mor. p. 986. Ed. Steph. Loquitur Ino.

III. Πολλοὶ γὰρ θνητῶν τῇ θρασεῖ τὰς συμφορὰς
Ζητοῦν' ἀμαυρῶν αἰσχυνόμενοι κακῶν.

Multi mortales audaciâ labes ſuas obſcurare et male facta celare ſtudent.

Stobæus Tit. IV.

IV. Βίᾳ νυν ἕλκετ' ὦ κακοὶ πρὸς βροτοὶ
Καὶ κτᾶσθε πλοῦτον, πανταχῇ θηρώμενοι
Σύμμικτα μὴ δίκαια, κἠ δίκαι' ὁμοῦ.
Ἔρχεσθ' ἀμᾶσθε τῶνδε δύστηνον θέρος.

Ite nunc improbi homines, vi honores attrahite, et divitias conquirite undecunque ſectantes, promiſcuè per fas et nefas. Deinde meſſem luctuoſam illinc provenientem metite.

Stobæus Tit. X. Idem Tit. XCIII.

V. Τίς ἆρα μήτηρ, ἢ πατὴρ κακὸν μέγα
Βροτοῖς ἔφυσε τ' δυσάνυμον φθόνον,
Πῇ κἠ ποτ' οἰκεῖ σώματος λαχὼν μέρος;
Ἐν χερσὶν, ἢ κατ' ὄγκους, ἢ πρὸς ὄμμασι
Ἔσθ' ἁμὶν, ὅς τιν μοχθὸν ἐστροῖς μίγας
Τέρψεῖς ἀφαιρῶν, ἢ νοσοῖς, ἢ φαρμάκοις
Πασῶν μεγίστων τ' ὀδυρμάτων νόσων.

Quænam mater vel pater abominandam invidiam genuit, magnam mortalibus noxam: Ubi habitat, quam corporis partem ſortita? In manibus, an in viſceribus an prope oculos? Quippe magnam medicis

cis mercedem mereretur vel sectione vel potionibus morbum amoliri omnium, quibus homines obnoxii sunt, maximum.

Stobæus Tit. XXXVIII. Ælian, Hist. Anim. 3. 15. Pro μόχθῳ v. 5. lego μισθῷ. V. 6. cum Valckenaerio V. Cl. legendum ποτοῖσι φαρμάκοις.

VI. Ἴσως δ' μηδὲς ταῦθ' ἃ σιγᾶσ' χρεών.
Μικρᾷ γὰρ ἐκ λαμπτῆρος Ἰδαίαν λίπας
Πρήσειεν ἄν τις· ἡ δὲ σὺς ἄνδρ' ἀσὼν ἕνα,
Πύθοιντ' ἂν ἀσοὶ πάντες ἃ κρύπτειν χρεών.

Nemo autem hæc quæ tacenda sunt sciat. Parvâ enim face sylvam Idæam facile quis incenderit? Et si uni dixeris, quæ celari opus est populò universo palam fient.

Stobæus Tit. XLI. Scholiastes Pindari in Pyth. III. 66. Plutarch. Op. Mor. p. 900. Ed. Steph.

VII. Νόμοι γυναικᾶν ἃ καλὰς κοὐκ ἔστιν κάρᾳ·
Χρὴ γὰρ τ' εὐτυχοῦντ' ἀσπλείαις ἔχειν
Γαμετάν, ἄκρᾳ ἃ σοφᾷ λάβοις τυχεῖν.
Ὡς τὴν κακὴν μὲν ἐξέπεμψα δυσχέρειαν,
Τὴν δ' ἔσω δόμων ἐσάλευ' ἁβίως ἐπέζεσε.
Νῦν δ' εἰς μίαν βλέπουσι, κίνδυνοι μέγαν
Ῥίπτουσιν· ἃ γὰρ τ' τρόπων ναυάρθμιοι,
Νόμφας ἐς οἴκους ἁρμοσιζόμεθα βροτοί.

De mulieribus non rectè legibus constitutum est. Oportuit enim divitem quamplurimas habere uxores, modo domi esset, unde aleret: Sic enim improbam ex ædibus ejiceret, probam verò tranquillè retineret. Nunc autem unam respiciunt, aleam periculosam jacientes; non enim mores experti sponsas intra ædes, velut saburram, recipiunt.

Stobæus Tit. LXVIII.

VIII. Φεῦ.
Ὅσῳ τὸ θῆλυ δυσχέστερον γένος.
Πίφυκεν ἀνδρῶν· ἴσ τι τοῖσι κακοῖς
Ὑγιὲς λέλειπται, κἀπὶ τοῖς αἰσχροῖς πλέον.

Eheu quantum sexus muliebris virili infelicior est. Nam et in rebus honestis multùm superatur, et in abstinentiâ a turpibus adhuc magis.

Stobæus Tit. LXXIII.

IX. Ὦ θνητὰ πράγματ', ὦ γυναικείαι φρένες,
Ὅσον τίθημι τὴν Κύπριν κακὸν μέγα.

O res humanæ! o mulierum animi, quanta nobis labes est Venus.

Stobæus ibid.

X. Τοιάνδε χρὴ γυναικὶ παιδίσκην ἐᾶν.
Ἥτις τὸ μὲν δίκαιον οὐ σιγήσεται,
Τὰ δ' αἰσχρὰ μισεῖ, κοὐ κατ' ὀφθαλμοὺς ἔχει.

Talem oportet uxori ancillari permittere, quæ quod verum est non tacebit, turpia vero ne aspicere quidem sustinet.

Stobæus Tit. LXXXV. V. 1. lego παιδίσκην ἐᾶν. V. 3. ἔχειν.

XI. Φειδώμεθ' ἀνδρῶν εὐγενῶν, φειδώμεθα·
Κακοὺς δ' ἀπωλύωμεν, ὥσπερ ἄξιοι.

Parcamus Viris honestis, parcamus: improbos autem, ut digni sunt, asperneмur.

Stobæus Tit. LXXXVI.

XII. ——— τὸ τ' εὐγενὲς
Παλαιὰ δόξαν ἐλπίδ', ὡς ἄρξουσι γῆς.

Et generis nobilitas magnam spem facit, eos imperium habituros.

Stobæus Tit. LXXXVIII.

XIII. Τὰ εὐγενῶν, κἂν ἄμορφα, κοὐ χάριες.
Τιμῶσι πολλοὶ παῖδες τέκνων χάριν λεπτὴν
Τὸ τ' αἰσχρὸν μᾶλλον, ἢ τὰ χρήματα.

Multi, natorum causâ, conjugem nobilem, licet deformis sit, expetunt, et dignitatem potiùs quam divitias.

Stobæus ibid.

XIV. Ἐπίσταμαι δ' πάνθ' ὅσ' εὐγενῆ χρεών·
Σιγᾶν ὅπου δεῖ τὸ λέγειν τ' ἐν ἀσφαλεῖ·
Ὁρᾶν δ' ἃ δεῖ με, κοὐχ ἁρᾶν ἃ μὴ χρεών.
Γαμετὸς κρυπτὸν δ', τὸ γὰρ εὖ πεφυκέναι σπάνιον
Ἐλευθέροισιν οὐκ ἀπεικάζομαι τέκνοις.

Novi autem omnia quæ bene natum oportet; tacere ubi opus est, loqui ubi tutum, videre quæ convenit, quæ non, prævidere; gulam moderari; licet enim fortunâ uti nunc adversâ, mores liberales didici.

Stobæus Tit. LXXXIX. Plut. Op. Mor. p. 898. Ed. Steph. A. Gellius XIII. 18. V. 4. emendandum cum Jo. Luzacio πᾶν γὰρ εὖ πεφυκὸς ὦ: nisi malis πᾶν γὰρ ἂν πεφυκὸς εἴη. Loquitur Ino.

XV. Κίκπιον δ' ἐρθῶς ἄ' ν ἔχῃς ἄνδ ψόγε,
Καὶ μηκὲτ' αἰζε τῇ δίκῃ ξυνὼν ἀεί.
Μαθ' ὡς πανὸς ναύκληρος εὖ πράξας ποτὲ
Ζητῶν τὰ πλείον' οὐκ ἔσωσε πάντ' ἀπώλεσεν.

Compara autem probè et fine dedecore, quæ habueris; et exigua custodi justitiam semper observans. Neque ut imprudens nauclerus olim prosperè rem gerens, deinde plura affectans omnia perdidit: idem tu admittas.

Stobæus Tit. IX. Idem Tit. XCIV. secundum versum sic exhibet: πᾶν σμικρὸν αἰζε τοῦτ' ἐν οἷσιν ἀξίοις.

XVI. Ὁρᾷς τυράννους ὅσ' χρόνου πορῶν ἐκτήσαντο
Ὡς μικρὰ τἀσφάλεια, κἠμέρᾳ μιᾷ
Τὸν μὲν πρὸ τείχους ἐξέθηκ', ἐκεῖνος δ' ἔρρ' ἄφαρ.
Ὑπάρχει δ' οἷς μὲν ὄλβος, εἰς χρόνῳ ποτὲ
Ἐξ ἐλπίδων πεσοῦσιν οὐκέτ' εἰσορῶ.

Vides tyrannos longo tempore potentiam adeptos quam parva labefactent, et una dies hunc ab alto dejecit, illum evexit. Alas autem habent divitiæ: qui enim aliquando divites erant præter spem cadentes et supinos video.

Stobæus

XV. Litat et corrigit (ad illustrandum verbum κλῆσθαι) Valck. in Herod. VII. 324. 39.

2. Καὶ σμικρὰ σώζων. (τόνδικον σίδιον περᾶσαι.) Valck. in Herodot. VII. 324. 39.

3. — ναύκληρος, ὧν πάλαι τοῦτο, Sic pangit Valck. l. c.

4. ἀπωλέσης. Valck. l. c.

XXI. Sic Æsch. in Niob. ap. Plut. de Exsilio, VIII. p. 378. Ἐγκαυ-
κε ταυθρώπεια. —

XXII. Ἄλλε θὴς legend. ex MS. — R. P. præf. ad E. Hecub. XXXII.

XXIII. Ἰνὼ δὲ πάπποι θάλεις ἐξεργάζεσθο.

Athenæus, sine nominibus auct. vel fab. V. p. 186. D. et VIII. 344. B. Ne putetur ex hoc dramate fragm. esse desumtum. — Ex Sophoclis Ino est, si Brunckio fides, p. 16. — Versiculus est ex Euripidis Bacchis, 1129. — Vid. Porson. in Toup. IV. 504.

XXIII. Stobæus Grot. CXIV. p. 469. citat Sambucum, cui quæ secundo loco ex fragm. quod ex incerta fab. exstat Tit. XIII. et est fr. XL. in fragm. Musgr. Antiopes.

Zenobius Prov. IV. 38.

Stobæus Tit. CV. male legit ἀσωμένους. Plut. Op. Mor. p. 180. Ed. Steph. Philoſtrat. Vit. Apollol. V. 3.

XVII. Ἄναιτα, πολλοῖς ἐστ' ἀνθρώπων κακὰ·
Τοῖς μὲν γὰρ ἄρτι λήγει· τοῖς δ', κίνδυνος μολεῖν.
Κύκλος γὰρ αὐτὸς καρπίμους τε γῆς φυτοῖς,
Θνητῶν τε βλαστὸν· τοῖς μὲν αὔξεται βίος,
Τῶν δ' φθίνει τε, καὶ διαδοχίζει πάλιν.

O Regina, multis mortalium jam nunc adſunt mala: aliis nuper admodùm ceſſant; nonnullis, ne mox veniant, metus eſt. Hoc enim modo in orbem eunt et plantæ fructiferæ, et hominum progenies; horum quidem vita viget, aliorum verò areſcit, et demetitur iterum.

Stobæus Tit. CV. Ed. Grot. Editi enim veteres ex Oeneo citant. Plut. Op. Mor. 180. Ed. Steph.

XVIII. Ἐν ἐλπίσιν χρὴ τοὺς σοφοὺς ἔχειν βίον.

Sapientes ſpem fovere oportet.

Stobæus Tit. CXI.

XIX. Μετ' εὐτυχοῦσι πᾶσιν ἐνίεις χάλα,
Κακοῖς τι πράσσων· ἐλπίδος κενὸν ἔχε.

Neque proſperè agens omnem funem laxa; et in mœſtis rebus ſpem non abjice.

Stobæus Tit. CXI.

XX. — — — μὴ σύνθρονος ἴσθ' ἄγαν
Πρὸς τοὺς κακοῦς σεμύνου, ἄνθρωπος γεγὼς.

Homo cum ſis, ne nimis durum te præbe infelicibus.

Stobæus Tit. CXIII.

XXI. Γίγνωσκε πράγματα, μηδ' ὑπερμόχθει λίαν·
Ἄλγει' κακοῖς γὰρ ἐν σὺ σχήσεσθαι μόνη.

Res humanas conſidera, neque præter modum contriſtare; neque enim tu ſola in malis verſaris.

Stobæus Tit. CXXV.

XXII. Κοίλαις ὑπ' ἄντροις ἄλυχνος ἅπτις θὴρ μόνος.

In cavis ſpeluncis face deſtitutus, velut fera ſolitarius.

Pollux VII. 178.

IXION.

Nota Ixionis hiſtoria, quam et Hyginus breviter narrat Fab. LXII. Ex Plutarcho novimus (Op. Mor. p. 33. Ed. Steph.) Poetam in fine fabulæ Ixionem rotæ affixum exhibuiſſe.

I. Τῷ μὲν δικαίῳ τὸν δίκαιον ἄρνυσο,
Τὰ δ' ἔργα δ' ὧν θέλοντος ἴσθι κερδαίνειν.

Famam Viri juſti ſectare, at vitam ejus qui lucri cauſâ nihil non fecerit.

Stobæus Tit. II. Plut. Op. Mor. p. 31. Ed. Steph. Loquitur Ixion.

II. Ὅστις γὰρ ἐπὶ τὸ κλέος ἴσχειν φύσιν' ἀνὴρ
Οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον οὐδὲ βούλεται,
Φίλοις τ' ἄμικτος ἐστὶ καὶ πάσῃ πόλει.

Quicunque enim lucri amore a naturâ imbutus eſt, nihil juſtum aut cogitat, aut optat, Amiciſque et patriæ univerſæ infidus eſt.

Stobæus Tit. X. Idem Tit. XXII. habet Ὅστις γὰρ ἐστὶν κλέος et v. 2. omittit.

III. Τά τοι μείζους πάντ' ἀπεργάζεται βροτοῖς
Τόλμ' ὥστε νικᾶν· οὔτε γὰρ τυραννίδες
Χωρὶς πόνου γένοιντ' ἄν, οὔτ' οἶκος μέγας.

Maxima quæque mortalibus efficit audaciâ ſuperare. Neque enim regna neque domus privatæ ſine labore potentes unquam fiant.

Stobæus Tit. LI. Primò verſu legerim ἀπέργασται, ſecundo τόλμαις τὸ νικᾶν i. e. τὸ νικᾶν τόλμαις.

IV. Φλεγύου γενὲ δαιμόνιε Ἰξίον. Phlegyæ fili, domine Ixion.

Schol. Apoll. in Lib. III.

LAMIA.

Mythologorum de Lamiâ traditiones vide apud Diod. Sic. Lib. XX. 41. Fabulam ab Euripide eo nomine ſcriptam fuiſſe unus auctor eſt Lactantius qui Inſtit. Lib. I. 6. hæc habet: *ſecundam* [Sibyllam] *Libyſſam, cujus meminit Euripides in Lamiæ prologo.*

Τίς τοὔνομα τὸ τυραννίδων βροτοῖς
Οὐκ οἶδε, Λαμίας [τῆς] Διονυσίου κόρης;

Ecquis nomen inter homines odioſum non audivit Lamiæ genere Libyſſæ?

Diod. Sic. Lib. XX. 41. Primum verſum ſic ſuppleverim: Τίς τοὔνομ' ἀμφὶ τυραννίδων β.

LICYMNIUS.

Unum Licymnium novit Mythologia, Alcmenæ fratrem, quem grandævum jam caſu occidit Tlepolemus. vid. Apollodor. Lib. II. 8. Pind. Olymp. VII. Argumentum Dramatis ignoratur; niſi quod ad Ariſtophanis Av. 1248. ubi Λικύμνιος βολαὶ memorantur; tradit unus Scholiaſtarum hominem fulmine tactum in eo exhibitum fuiſſe, Heſychius verò, enarratum navis neſcio cujus a fulmine incendium. v. Λικυμνίους.

I. Φαῦλον ἄκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθὸν,
Πᾶσιν ὃς ἔργῳ οὐδενὶ μυρίῳ
Σοφίαν, λόγοις ἀσχέτοισι.

Modeſtum, minimè ſe oſtentantem, in rebus verè magnis excellentem, qui omnem ſapientiam actis circumſcribit, dicendi imperitus.

Etymolog. M. v. Φαῦλος. Diog. Laert. III. 53. Plut. Vit. p. 565 et 879. Ed. Steph. De Hercule ſermo eſt.

II. Πόνος γὰρ, ὡς λέγουσι, εὐκλείας πατήρ.

Labor enim, ut aiunt, gloriæ pater eſt.
Stobæus Tit. XXIX. Apoſtol. XVI. 29.

III. Τευθραντίου ἢ χώρας Μυσίας κόσμος.

Teuthrantium, Myſiæ decus.
Steph. Byzant. v. Τευθράνιος.

IV. Δέσποινα φιλόδαφνε βάκχε Παιὰν Ἀπόλλων εὔλυρε.

Domine Laurûs amans, Bacche, Pæan, Apollo lyrâ præſtans.
Macrob. Saturnal. I. 18.

V. Θριάζειν. enthuſiaſticè agitari.
Heſychius in voce.

MELANIPPE.

Melanippes hiſtoriam, prout a Mythologis tradita erat, enarrat Hyginus Fab. CLXXXVI. eandemque vel ſimilem certè tangit Strabo Lib. VI. Verùm ex Eratoſthene in Ἴωνι liquet diverſam fuiſſe Dramatis Euripidei œconomiam: quanquam neque ipſum facile cum Dionyſio Halicarnaſſenſi conciliaſ, qui duobus locis hujus dramatis meminit. Vol. II. p. 85 et p. 103. Ed. Hudſon. Confer Varron. de re Ruſt. II. 5.

I. Ζεὺς ὅστις ἐστὶν, εἰ γὰρ οἶδα κοὐκ ἀκοῇ λόγῳ
Κλύων,

Jupiter, quiſquis demùm ſit, novi enim ea tantùm quæ audivi.
Lucian. Jove Tragœdo. Plut. Op. Mor. p. 1346. Ed. Steph. tradit Euripidem, cum hunc verſum in initio Melanippes poſuiſſet, magnos contra ſe clamores excitaſſe, conſtumque in ejus locum id quod proximè ſequitur, ſufficere. Juſtin. M. de Monarchiâ. c. 4. ex Hecubâ.

II. Ζεύς, ὡς λέλεκται γ' ἀληθείας ὕπο,
Ἕλλην' ἔφυσε.

Jupiter, ut verè audit, Hellenem genuit.
Schol. Ariſtoph. in Ran. 1275. Plut. Op. Mor. p. 1346. Ed. Steph. Gregor. Corinth. in Hermog. Rhetor. in calce Orator. Gr. a Reiskio editus p. 948. Loquitur Melanippe.

III. Δοκεῖτε πολλῶν πεφυκέναι' ἀς ἡμᾶς
Πτηροῖσι, πρῶτον οὐ Διὸς δίκαι πλυτῶς
Γεγάσιν εἰσὶ, Ζῆνα δ' εἰκαῖον τινὰ
Θνητῶν δικάζειν; ἀλλ' ἄπτερος ὢν ἡμῶν
Διὸς χρόφοντο τοὺς βροτῶν ἁμαρτίας
Ἐξαρκίσειν· ἀλλ' οὐκοῦν ὃν σκοπῶν
Πέμπειν ἐκείνῳ ζημίαν· ἀλλ' ἡ δίκη
Ἐστιν ὦδ' ἐν ἐγγύς, εἰ βούλοιθ' ὁρᾶν.

Num putatis injuſtè facta in cœlum pennis efferri, deinde aliquam in Jovis tabulis ſcribere, Jovem verò ea intuentem jus dicere mortalibus? Ne totum quidem cœlum Jovi hominum peccata in tabulas referenti ſufficeret; neque ipſe conſideratus damno unumquemque mulctare. Sed Juſtitia hìc propè adſtat, ſi videre vultis.
Stobæus Eclog. Phyſ. Tit. VII.

IV. Ἀγαθὸς πολίτης κἂν κακὸς ᾖ γ' ἀνὴρ.

Civis otioſus, ſi vafer ſit, malus vir eſt.
Stobæus Tit. XXX. Verti quaſi eſſet ἀγαθὸς ἂν.

V. Παπαῖ· νέος τε καὶ σκυθρωπὸς οἷός ἐστ' ἀνὴρ.

Papæ! Juvenis et moroſus, qualis vir eſt!
Stobæus Tit. LII.

VI. Δοῦλον γὰρ ἐσθλὸν οὐδὲν ὀνήσεμ' ἡ ἐπωφελεῖ.
Πολλοὶ δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν ἐλευθέρων.

Servo enim bono nihil nocebit nomen. Multi enim liberè natis meliores ſunt.
Stobæus Tit. LXII.

VII. Τῶν μὲν κακῆς γυναικὸς οὐδὲν χρήσιμον
Γυναικὸς· ἐσθλὰς δ' ἐσθλὸν εἰς ὑπερβολὴν
Πέφυκ' ἄμεινον· ἀνθρώπων δ' αἱ φύσεις.

Malâ muliere nihil pejus eſt: Bonam nihil bonitate ſuperat: tanta ingeniorum diverſitas eſt.
Stobæus Tit. LXIX. Euſebius Præp. Evang. p. 466.

VIII. Γάμους δ' ὅσοι κατοίδασιν μὲν παρθένων,
Μάτην πονοῦσιν· ἡ δ' τὸ χρεὼν οἴσει
Μίτους κρεμαστοὺς ἦλθεν εἰς δόμους.

Qui nuptias non ſibi deſtinatas ſectantur, operam perdunt. Quam autem fatum Viro conjungit, etiam non petita in domum venit.
Stobæus Tit. LXX. Verſu ſecundo verti quaſi eſſet; δὸ ᾗ τὸ χρεὼν οἴσει Ζεύγνυσι.

IX. Ὅστις γαμεῖν δ' ἢ γῆθεν πρόσπορους γάμους,
Ἢ πολλὰ χρήματ', οὐκ ἐπίσταται γαμεῖν.
Τὰ δ' γυναικὸς χαὶ πρεσβεύει· τὸ δοῦλον
Δυλεῖ τ' ἄνδρα, κ'ουκέτ' ἐς ἐλευθερᾶ.
Πλοῦτος δ' ἁπασῶν ἐν γυναικείοις γάμοις
Ἀνίατος· αἱ γὰρ ἀβλάβειαι ῥᾴδιαι.

Quicunque matrimonium contrahunt cum conjugibus genere nobilioribus, vel cum magnis Divitiis, rectè optare neſciunt. Nam res uxoris ubi in ædibus prævalent, virum in ſervitutem redigunt, neque ampliùs liber eſt. Divitiæ autem ab uxore acquiſitæ inutiles ſunt: divortium enim minimè tum facile eſt.
Stobæus Tit. LXX. negativam verſu ultimo non habet.

X. Μουσῶν λίπωμεν, μουσῶν γὰρ γάμοι
Μετὰ συφροσύνης
Κύρσαι θνητοῖσιν ἄριστοι.

Mediocre

Horak. 11. Sal. 111. 315.

Beob Beeren. in Ph.
1. XXIV. P. 54.

Smith. Kenak. Freiys k. in
Flor. 1. 159.

Grome
Amici sunt mone
est amicé quod
desperanda est
—— April —
[redacted]
Thursda

Melanippe.

XIII. 1. Soupe in Suid. II. p. 153.

Mediocre conjugium et mediocrem domum cum æquanimitate fortiri optimum est mortalibus.

Stobæus Tit. LXXII. Vers. primum reddidi quasi esset δόμων.

XI. πλὴν ἢ πατρὸς θῆλυ πᾶν μισῶ γένος.

Præter matrem, omne fœmineum genus odi.

Stobæus Tit. LXXIII.

XII. Ἴσθ' ὁ' ἄφρων ὢν, ὅστις ἄπαιδ' ὢν τὸ πρὶν,
Παῖδας ὑφέμενος τοῖς δόμοις εἰσήσεται,
Τλὰς μοῖραν τοῖς τὸ μὴ χρεὼν πεπρωμένην.
Ὧι γὰρ θεοὶ δόσιν μὴ φωτὸς τίκτειν
Οὐ χρὴ γνησίοις ὡσθ' τὸ θεῖον, ἀλλ' ἰᾶν.

Sciat se amentem esse, qui liberis priùs destitutus, sobolem alienam in domum adscivit, fati cursum ad rem fato negatam deflectens. Cui enim Dii liberos nasci non dederunt, non numini irasci æquum est, sed tolerare.

Stobæus Tit. LXXVI.

XIII. Ὅστις δ' ἀμείλιχον πατέρ' ἔχει νεανίας
Στυγνόν τ' ἐν οἴκοις, μεγάλα κέκτηται κακά.

Quicunque autem juvenis domi habet Patrem acerbum et severum, magnum malum fortitus est.

Stobæus Tit. LXXXIII. V. 1. legerim ἔχῃς pro ἔχει.

XIV. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδ' ὅπως σκοπῶν χρεὼν
Τλὼ εὐγενέσθαι· τοὺς γὰρ ἀνδρείους φύσει
Καὶ τοὺς δικαίους ἢ κτεῖνι δεξαμένους,
Κἂν ὦσι δοῦλοι, εὐγενεστέρους λέγω.

Nescio equidem quomodo æstimanda sit nobilitas: quippe fortes manu et justos, licet a servis geniti sint, vanis titulis nobiliores censeo.

Stobæus Tit. LXXXVI. Primum versum emendavit, ex MSS. puto, Grotius, cum antea esset οὐκ οἶδ' ὅπως δὴ σκοπῶν.

XV. Ὦ τέκνον, ἀνθρώποισιν ὃν αἶσα βίου
Ὁ μικρὸς εὔκραντ· ἐσθότοις δ' ὄγκος κακόν.

O nata, nonnullis hominum tenuis vita incolumitatem dedit, aliis verò fastus damnum.

Stobæus Tit. XCIV. Versu 2. εὔκραντ· quid sibi velit, nescio. Reddidi igitur, quasi esset: Ὁ μικρὸς ἄνθρωπος ἐσθλός, οἷς τ' ὄγκος κακόν.

XVI. Τὰ συγχέοντα δ' ὅστις εὖ φέρει βροτῶν
Σοφὸν νομίζω· σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖ.

Quisquis verò accidentia patienter fert, prudentem puto, et perturbationum expers mihi videtur.

Stobæus Tit. CVIII. Confer Incert. CXXI.

XVII. Παλαιὸς αἶνος· ἔσθ' ὑπ' ἀνδρῶν, ἔσθ' ὑπὸ
Βουλαὶ δ' ἔχουσι τῶν γεραιτέρων κράτος.

Vetus proverbium est: Juvenum manus excellit, seniorum consilia.

Stobæus Tit. CXVI.

XVIII. Τί δ' ἄλλο; φωνὴ καὶ σκιὰ γέρων ἀνήρ.

Quid aliud est senex quam vox et umbra?

Stobæus Tit. CXVII.

XIX. Τί τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς παθεῖν πέρας,
Καὶ τὰ 'κπεφθέντα συμφορῶν ἀλγήματα.

Quid mortuos non interire finis, sed præteritos dolores renovas.

Stobæus Tit. CXXV.

XX. Ἀνδρῶν δ' πολλοὶ δ' γέλωτος ἵμερον
Ἀσκοῦσι χάσμας παρέχοντες· ἐγὼ δὲ τοὺς
Μετὰ γελοίων αἴνιγμα σὺν σοφῶν
Ἀχαλεῖ ἔχοντ' στόμασι, κ' ὡς ἀνδρῶν μὲ ἐν
Τελοῦσ' ἀριθμῷ, τὸ γέλωτ' ὀφθαλμίοις.
Οἰκοῦσι δ' οἴκους τῇ τε ναυτιλίμασι
Ἔσω δόμων σώζουσι.

Multi autem viri ridiculi causâ sectantur jocos mordaces. At ego nescio quomodo lepidos odi, qui sapientes ore impudenti illudunt, qui in Virorum numerum non veniunt, sed in risu movendo suaves sunt. Famulis autem qui ædes et in ædibus convecta custodiunt, *magis confido*.

Athenæus initio Lib. XIV. V. 3. legendum forte σοφῶν ἐπὶ. Postremis versibus, qui omni ænigmate obscuriores sunt, sententiam qualemcunque restituas legendo:

Οἰκοῦσι δ', οἴκους τῇ τε ναυτιλίμασι
Ἔσω δόμων σώζουσι [πιστὰν πλάνην.]

XXI. Τίς τὰ παιδί' ἐξέθηκεν εἰς πατρὸς βυφόρους;

Quis pueros in patris stabulis exposuit?

Dionys. Halicarn. Vol. II. p. 85. Ed. Hudson, habet εἰς τὰ Ϝ πατρὸς. Loquitur Melanippe.

XXII. Οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος ἀλλ' ἐμῆς μητρὸς πάρα·
Ὡς οὐρανός τε γαῖα τ' ἦν μορφὴ μία·
Ἐπεὶ δ' ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων δίχα,
Τίκτουσι πάντα κἀνέδωκαν εἰς φάος
Δένδρη, πτηνὰ, θῆρας, ὃς Ϝ' ἅλμη τρέφει,
Γένος τε θνητῶν.

Non meus hic sermo, sed a matre acceptus; quod cœlum et terra faciem habebant indiscretam: Quum verò a se invicem segregarentur, peperernnt omnia et in lucem protulerunt, arbores, volucres, feras, quosque in se mare alit, et mortalium genus.

Dionys. Halicarn. Vol. II. p. 58 et 103. Euseb. Præp. Evang. p. 20. V. 5. pro δένδρα πῆνά metri causâ scripsi Δίνδρη, πτηνά. Melanippes Pater cum infantes in boum stabulis repertos ipsarum boum fœtum esse putaret, et tanquam monstrum comburere in animo haberet, ipsa ut ostendat, omnia secundùm naturam fieri, ne quidquam omnino monstrosum esse, his patrem alloquitur, teste Dionysio.

XXIII. — — — ἀ δὲ πατρόθεν
Φημᾶσα [γ'] ἐξέθηκέ [νιν] τὰ παιδία
Φοβουμένη τὸν πατέρα, σὺ θήσεις φόνον;

Quod si virgo vitiata natos nunc exposuit, patrem formidans, an tu cædem patrabis?

Dionys.

Dionyſ. Halicarn. Vol. II. p. 103. docet hæc Melanippes verba eſſe in fine orationis, quâ Patrem a natorum cæde avertere conatur. V. 2. γ' et νιν metri cauſâ ſupplentur. V. 3. Dionyſius habet φόνον δράσεις.

XXIV. Ἴσως ἀλάστορας οὐκ ἐτόλμησε κτανεῖν.

Fortaſſe homicidas non auſus eſt occidere.

Erotianus v. Ἀλάστορες.

XXV. Οὐκ ἔστι πράξαντάς τι μοχθηρὸν λαθεῖν·
Ὀξὺ βλέπει γὰρ ὁ χρόνος, ὃς τὰ πάντ' ὁρᾷ.

Fieri non poteſt ut qui ſcelus aliquod admiſerunt, lateant. Nam acutùm cernit tempus, quod omnia ſubjecta habet.

Stobæus Eclog. Phyſ. Tit. XI. ex Penelopâ citat. Sed nullam Penelopam ſcripſit Euripides vid. Ariſtoph. Theſm. 554.

XXVI. Ἀλγιστόν ἐστι θῆλυ μισητὸν θεοῖς·
Αἱ γὰρ σφαλεῖσαι ταῖσιν οὐκ ἐσφαλμέναις
Αἶσχος γυναιξὶ τὴν κακοῦργον ψόγον,
Ταῖς δ' ἠκριβῶσιν αἱ κακαὶ· τὰ δ' εἰς γάμους
Οὐδὲν δικαίους ὑγιὲς ἀνδράσιν φρονεῖν.

Miſerrimum eſt odii cauſâ genus muliebre. Quæ enim peccarunt infantiam et probrum inſontibus fœminis conciliant, caſtis inceſtæ: unde univerſæ viris quoad connubii jura, non rectè ſentire exiſtimantur.

Stobæus Tit. LXIX.

XXVII. Ἦ καὶ σὲ μέν τι θεῶν πρὸ μαντεύσασιν
Χρησμοῖς σαφέσιν, ἀστέρων ἐκ' ἀντολαῖς.

Quæ primùm quidem Deorum voluntatem vaticinata eſt certis oraculis, ex ſtellarum ortibus.

Clem. Alex. p. 306. ſed emendatiùs Cyrillus in Julian. IV. p. 134. B. Hippo, de quâ hìc ſermo eſt, Melanippes forte ſoror erat, Euripidi certè in Melanippâ memorata, teſte Hygino Poet. Aſtr. II. 18.

XXVIII. Τὸν δ' ἀμφὶ βοῦν ἰφθίτου Βοιωτὸν καλοῦσι.

Alterum verò prope bovem projectum, Boeotum vocat.

Steph. Byzant. v. Βοιωτία. Boeotus hìc Melanippæ filius erat.

MELEAGRI.

Meleagri hiſtoriam omnes fere Mythologi enarrant. Vide Hygin. Fab. CLXXIV. Ovid. Metam. Lib. VIII. Apollodor. Lib. I. 8. et Homeri Interpretes ad Iliad. ι'.

I. Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα, Πελοπίας χθονὸς
Ἐν ἀντιπόρθμοις πεδί' ἔχων εὐδαίμονα.
Οἰνεὺς δ' ἀνάσσει τῆσδε γῆς Αἰτωλίας
Παρθάονος παῖς, ὅς ποτ' Ἀλθαίαν γαμεῖ
Λήδας ὁμαίμον Θεστίου θ' πηδέναν.
[Οὗτός] ποτ' ὀκ γῆς πολύμετρον λαοῦν τάχων

Θύων ἀπαρχὰς, οὐκ ἔθυσεν [τὸν μέγαν]
Ἀρτέμιδι.

Calydon quidem hæc regio, ex adverſo terræ Pelopis campos beatos obtinens. Oeneus verò regnat hìc in Ætoliâ, filius Porthaonis, qui Althæam olim uxorem duxit, Ledæ ſororem, Theſtii verò filiam. Hic aliquando ex arvis ſegetem copioſam metens, et primitiis ſacra faciens, Dianæ cum cæteris non ſacrificavit.

Hos verſus, Prologi initium, conſervarunt Ariſtoph. Ranis 1269. ibique Scholiaſtes. Lucianus Sympoſ. cap. 25. Scholiaſtes in Rhetorica Ariſtoph. III. 9. et Dem. Phalereus. Verſu 6. Ariſtophanes, perſpicuitatis gratiâ, quippe præcedentes verſus non citans, Οἰνεὺς exhibet, pro quo Οὗτος cum Valckenaerio V. Cl. reſtituendum cenſeo. V. 7. metri cauſâ ſupplevi τὸν μέγαν, quod ſimili ſenſu habet Plutarch. Æmil. Paull. in initio.

II. Μελίαγρε, μέλιαν γὰρ ποτ' ἀγρεύεις ἄγραν.

Etymol. M. in Μελίαγρος fine nom. fabulæ. Ex Prologo deſumptum videtur. Luſus verborum interpretari non finit.

III. Κιρκίδος ἀοιδῆς μελίπτας. Radii muſici ſtudium.

Ariſtoph. Ran. 1450. ibique Scholiaſt.

IV. Σιδηροβριθὲς ἕλκεος δεξιᾷ ξύλον.

Dextra arripuit clavam inſtar ferri gravem.

Ariſtoph. Ran. 1447. ibique Scholiaſtes.

V. Τὸ μὲ . . . ὸν φῶς· τὸ δ' ἐν σκότῳ, κακὸν.

Hoc quidem in luce. Quod autem in tenebris, malum eſt.

Etymol. M. v. φῶς.

VI. Τελαμὼν δ' ἐν χρυσῆν αἰετὸν πέλτης ἔπι
Πρόσθεμεν θηρὸς, βόστρυχοι δ' ἦσαν κάρᾳ,
Σαλαμῖνα πατρῴαν πατρίδα τὴν εὐδαίμονα.
Κύπασσις δ' μίσημ' Ἄρκὰς Ἀτταλάντη κύνας
Καὶ τόξ' ἔχουσα, πλεῖστον δὶ ἄξονος
Γίνου· πίπλ' ἀλκαφόπου. αἱ δ' Θεστίου
Κύροι τὸ λαιὸν ἴχνος ἀνάρθρουλοι πόδες,
Τὸν δ' ἐν πεδίλοις ὡς ἐλαφρίζον γόνυ
Ἔχουν, ὃς δὴ πᾶσιν Αἰτωλοῖς νόμος.

Telamon verò in parmâ [geſtavit] aquilam auream, hanc feræ opponens, pampinis vero caput redimivit, Salaminem, patriam beatam, honeſtans. Arcas verò Atalanta, Veneri exoſa, canes et arcus ſecum habens; ſecuris autem duplicem aciem vibrabat Ancæus. Theſtii autem filii, pedis ſiniſtri veſtigia nudi, alterum verò calceati erant, ut genu flexile haberent, qui omnium Ætolorum mos eſt.

Macrob. Saturnal. V. 18. teſtatur in Euripidis Tragœdiâ, quæ Meleager inſcribitur, nuncium induci deſcribentem, "quo quiſque habitu fuerit ex ducibus "qui ad aprum capiendum convenerant; in eo hos" verſus eſſe. V. 6. eximiè emendavit Jo. Schraderus V. Cl. legens; Γίνου γ' ἅπαλ' Ἀγκαίου. Valckenaerius pro Γίνου γ' prætulerit Γενοῦ' i. e. Γενοῦδα.

VII. Δειλοὶ

XXIV. Valesius in Harpocr. Voc. Ἀλόλως. Kuster in Suid. V. Ἀλόλως.

XXIX. Ἀδώνιδος κῆποι.
Schol. in Platon. Ruhnk. Hunc loc. dim designavit D. Wyttenb. in Plutarch. de sero N. vindict. p. 79.

Meleager.
Batt. in Malel. p. 29. Plutarch. Parall. Gr. 26. Vol. III. 191. +

IX. Clemens Alexandrin. Stromat. V. p. 741. Vol. II.
Duos posteriores versus citat

XV. In Titulo CXXII. legitur hoc fragm.
suppresso Fabulae nomine; at citatur Barn.
fragmenta Euripidis Peirithoi, V. 11. 12.
locum habet. Eorum partem vidit
Heathius in Euv. Peirithoum.

XX. Bentl. in Malel. p. 29.

VII. Δειλοὶ γὰρ ἄνδρες οὐκ ἄχρηστοι δὲ μάχῃ
Ἀφθῆτε, ἀλλ' ἄπεστι καὶ παρὼν ὄνος.

Homines enim meticulosi in pugnâ nullius pretii sunt, sed ut maximè præsentes sint, absunt.
Stobæus Tit. VIII.

VIII. Ὡς ἡδὺ δούλοις δεσπότας χρηστοὺς λαχεῖν,
Καὶ δεσπόταισι δοῦλον εὐφρόνῃ δόμῳ.

Quam jucundum est servis dominos clementes sortiri, et dominis servum familiæ amicum.
Stobæus Tit. LXII.

IX. Εἰ δ' εἰς γάμους ἔπεσεν, ὃ μὴ τύχοι ποτέ,
Τῶν σὺ νέοισιν ἡμερωτέρων ἀεὶ
Βελτίον' ἂν, τίκτοιμι δώμασι τέκνα
Ἐκ γὰρ πατρὸς ἢ μητρὸς εὐπατριδῶν
Σκληρὰς ἀγωγὰς, αἱ γόνοι βελτίονες.

Quod si in conjugium veniam, quod nunquam, oro, contingat, præstantiores corpore liberos pariam, quam eæ quæ semper in ædibus vitam agunt. Nam ex patre et matre duræ vitæ assuetis melior fit proles.
Stobæus Tit. LXX. Clem. Alexandr. p. 620. Ed. Par. cui εὐπατρίναιν v. 4. pro ἴσις εὐπατρεῖ repositum, debeo. Loquitur puto Atalanta, cui unicè convenit illud ὃ μὴ τύχοι. Unde sequitur v. 2. pro πόνοισι legendum δόμοισι et v. 3. τόκοισι pro δόμοις.

X. Ἡγησάμην ἂν εἴ τις παραζεύξειέ τε
Χρηστῷ πονηρὸν λέκτρον, οὐκ ἂν εὐτεκνεῖν·
Ἐσθλὸν δ' τ' ἀμφοῖν ἐσθλὸν ἀμφοῖν ἐκγονον.

Putavi ergo, si quis forti conjugi ignavum copulaverit, progeniem non egregiam fore; sed ex bono utroque parente bonam prolem nasciturum.
Stobæus Tit. LXXII. V. ult. bene sic emendat Valckenaerius V. Cl. Ἐσθλοῖν δὲ γ' ἀμφοῖν ἐσθλὸν ἂν φῦναι γόνον.

XI. Εἰ κερκίδων μὲν ἀνδράσιν μέλοι πόνος,
Γυναιξὶ δ' ὅπλων ἐμπίοιεν ἡδονὴ,
Ἐν τῷ ἐπιστήμης χάρις σκεπτὴ τις ἦν
Κεῖνοί τ' ἂν ἐσθλοὶ εἶεν ἐσθλ' ἡμεῖς ὅτι.

Si textrinæ labor viros occuparet, fœminis verò incideret militiæ amor, nec illi, arte suâ excussâ, ullius pretii essent, nec nos ampliùs.
Stobæus Tit. LXXIII. V. 3. legendum cum Valckenaerio V. Cl. περιπεπλανώτες. V. 4. Malim ἦναν, ἐσθλ' ἡμεῖς. Grotius placet ἦεν.

XII. Ἐσθλὴν μένουσαν οἶκον γυναῖκ' ἔσω χρεὼν
Ἐσθλὴν· θύραζε δ' ἐκτὸς ἢ μενοῦν' ἄγαν.

Bonam fœminam domi manere oportet; foris versari, quæ nullius pretii est
Stobæus Tit. LXXIV.

XIII. Καὶ κτῆμα δ' ὃ πᾶσι κρίνεται τόδε,
Πλοῦτος ἢ κρεῖσσον· ἢ μὲ ὠκυῖα φλὶψ ἔχει.
Παῖδες ἢ χρηστοὶ κἀν θάνωσιν ὄμμασι

Et hoc quidem peculium, o genitrix, pulcherrimum est et auro præstantius. Hujus enim velox abire penna est: At nati virtute excellentes, etiamsi moriantur, domui honestus thesaurus sunt, et parentibus vitæ decus, nunquam perituri.
Stobæus Tit. LXXV.

XIV. Μόνον δ' ἂν εἰκὼ χρημάτων σὺκ ἂν λάβοις,
Γενναιότητα, κἀρετὴν· πολὺς δέ τις
Κἀκ τ' αἰσχρῶν εὐμόρφων γίγνοιτο παῖς.

Hæc tantùm pretio non compares, animi magnitudinem et virtutem. Puer autem formosus facilè ex parentibus deformibus nascatur.
Stobæus Tit. LXXXVII.

XV. Τὸν ζῶντα εὖ δρᾶν· κατθανὼν ἢ τῆς ἀνὴρ
Γῆ καὶ σκιὰ· τὸ μηδὲν εἰς ἀεὶ μένει.

Viventibus benefacito. Qui mortem obiit, umbra tantùm et cinis est; nihil erat et ad nihil abit.
Stobæus Tit. XCVIII. sed emendatiùs Tit. CXXII.

XVI. Φεῦ· τὸ τ' εὐδαιμονοῦσιν ὡς ταχὺ φέρει θεὸς.

Eheu! quam cito felicium statum subvertit Deus.
Stobæus Tit. CV.

XVII. Τερπνὸν τὸ φῶς μοι· τὸ δ' ὑπὸ γᾶν ἆρ' οὐκ ἐᾷ πάντας
Οὐδὲν ὄνειρον εὐδὲς ἀνθρώπους μολεῖν.
Ἀπέχθομ' αὐτὸ, κοὔποτ' εὔχομαι θανεῖν
Ἐγὼ μὲν ἢν γηρῶσα πολλὰ δὴ μόλω

Jucundum mihi lumen vitale. At Orci sub terrâ caligo etiam in somnio homini visa, formidolosa est. Ego saltem quamvis grandævus sim, abominor eam, et nunquam mori opto.
Stobæus Tit. CXX. V. 2. sic corrigere tentabam: Οὐδ' εἰς ὄνειρον εὐδὲς ἀνθρώπους μολεῖν. V. 3. haud dubie legendum cum Valckenaerio πολιὸν δ' ὅμως.

XVIII. Εἰς ἀνδροφῶτας ἡδονὰς ἀφίξεται
Κάρνα Τυδεὺς γλῶσσαν Μελανίππου γένυσιν.

In humani cibi cupidinem veniet Tydeus, caput Melanippi maxillis lacerans.
Schol. Pindari ad Nem. X. 12. habet ἀνδροφόνους et v. 2. Κάρνα Πυρσὸς.

XIX. Ὁρᾷς σύ νυν δὴ μ' ὡς ἐκραύνας, τύχα.
Vides nunc, fortuna, quam me mitem reddidisti.
Suidas v. Νῦν δὴ sec. MS. Leidens. Ed. Vet. τύχη. Præ utroque malim, ὡς ἐκραύνας, τύχαι.

XX. Καθωσίωσι. immolavit. Hesychius in voce.

XX. Ἀντήλιοι θεοὶ. Dii orientem spectantes, Hesychius v. Ἀντήλιοι.

XXII. Ἡ γὰρ Κύπρις πίφυκε σκότῳ φίλη,
Τὸ φῶς δ' ἀνάγκῃ σωφρονεῖν σωφρονεῖν.

Venus enim tenebris amica est. At lux castitatem necessariam facit.
Stobæus Tit. LXIV.

XXIII. Ὦ Ζεῦ, δόσεις κἀπόλλυσόν με νῦν ἐμέ.
O Jupiter, aprum me dejicere concede.
Hermogenes p. 564. Scholiastes in Aristot. Rhetor. III. 9. Aristides cap. περὶ συμβόλων.

OEDIPUS.

Unum est quod de hujus dramatis œconomiâ novimus, Oedipum utique non a seipso sed a Laii famulis excæcatum fuisse. vid. Schol. in Phœniss. v. 68.

I. Πᾶσα γὰρ δούλη πίφυκεν ἀνδρὸς ἡ σώφρων γυνή.
Ἡ δὲ μὴ σώφρων ἀνοίᾳ τῇ ξυνοικοῦσ' ὑπερφρονεῖ.
Omnis enim casta matrona serva est Viri; Improba autem præ stultitiâ conjugem contemnit.
Stobæus Tit. LXIX. Clem. Alex. p. 499. Ed. Par.

II. — — — πᾶσα γὰρ ἀνδρὸς
Κακίων ἄλοχος, κἂν ὁ πονηρότατος
Γήμῃ τὸν εὐδαιμονέστατον.
Omnis enim mulier viro pejor, licet pessimus ducat famâ præstantem.
Stobæus Tit. LXXIII. Clem. Alex. p. 499. Ed. Par.

III. Ἡμεῖς δὲ Πολύβου παῖδ' ἐράσαντες νέᾳ
Ἐξομματοῦμεν καὶ διόλλυμεν κόρας.
Nos autem Polybi filium humo affigentes, excæcamus et pupillas eruimus.
Schol. in Phœniss. 68.

IV. Εἱμαρμένον γὰρ τῶν κακῶν βουλεύματα
Κακοὺς ἀμοιβοὺς ἐκ κακῶν τυγχάνειν βροτούς.
Fatale est, ut sceleslorum consiliorum malas mercedes accipiant homines.
Stobæus Eclog. Phys. Tit. VII. vid. Grotium in Excerptis. Apostol. II. 4. Plut. Op. Mor. p. 40. Ed. Steph.

V. Οὔτοι νόμισμα λευκὸς ἄργυρος μόνον
Καὶ χρυσὸς ἐστιν· ἀλλὰ κρύπτει βροτοῖς
Νόμισμα κεῖνα πᾶσιν, ἡ κρῆσθαι χρεών.
Non candidum duntaxat argentum et aurum pro pecuniâ habendum est; sed et virtus hominibus pecuniæ loco est, quâ uti oportet.
Stobæus Tit. I. Clem. Alex. Sophocli tribuit. p. 484. Ed. Par.

VI. Πότερα χρῆσθαι δεῖται χρησιμώτερον
Σωτῆρι ἄπλαστον, ἢ θράσει τι κερμάδη.
Τὸ μὲν γὰρ αἰνεῖν σκαιόν, ἀλλ' ἀμηχάνως.
Τὸ δ' ἰσχαῖον ἴσχυν· εὖ δ' ἀμφοῖν νέους.
Utrum melius est homini, prudentem esse sine fortitudine, an strenuum et consilii inopem. Alterum horum temerarium, sed se tuetur: at placidum illud ignavum: neutrum igitur sine malo.
Stobæus Tit. VII. V. 4. legendum κρῆν.

VII. Φθόνος δ' ὁ πολλῶν φρένας διαφθείρων βροτῶν,
Ἄπαλλον αὐτὸν οὐκ ἀπεῖρε συμφοραῖσιν.
Invidia quæ mentem multis pervertit, illum exitio meque una dedit.
Stobæus Tit. XXXVIII.

VIII. Νῦν χρὴ φρονεῖν· οὐδὲν τι τοῦ νοεῖν πλέον
Ὄφελος, ὅτου τις μὴ φρένας κρατεῖ ἔχῃ.
Mentem intueri oportet. Nihil juvat pulchritudo, cum quis pulchrum non habet animum.
Stobæus Tit. LXVI.

IX. Μεγάλη τυραννὶς ἀνδρὶ τίκτει ἢ γυνή·
Ἴσην γὰρ ἀνδρὶ συμφορὰν οἶμαι λέγω
Τέκνων θ' ἁμαρτεῖν τῆς πατρὸς τῆς χρημάτων
Ἀλόχῳ τε κἀνδρὸς· ὃς μόνον τῶν χρημάτων
Κρῆσσον ἐστι τοῦδε, σώφρων ἢν λάβῃ.
Tyrannidis instar viro liberi et uxor est. Aio enim non minorem esse calamitatem uxore pia et liberis destitui, quam patriâ et fortunis. Quippe unum hoc bonum reliquis omnibus excellit, si quis castam uxorem sortiatur.
Stobæus Tit. LXVII. V. 4. et 5. legendum forte μόνου τῶν χρημάτων Κρείσσου.

X. Ἄλλων δ' πάντων δυσμαχώτατον γυνή.
Aliorum verò omnium maximè indomitum est mulier.
Stobæus Tit. LXXIII.

XI. Πολλὰς γ' ὁ δαίμων ἐν βίῳ μεταστάσεις
Ἔδωκεν ἡμῖν, μεταβολάς τε τῆς τύχης.
Multas vitæ conversiones numen nobis præbet, et fortunæ mutationes.
Stobæus Tit. CV.

XII. Ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ καὶ μεταβολὰς πολλὰς ἔχειν.
Sed vita multas vicissitudines habet.
Stobæus ibid.

XIII. Ἐμφανιστὴν γὰρ ἄνδρα τὰς αὑτοῦ τύχας
Εἰς πάντας ἁμαρτεῖν τὸ δ' ἐπικρύπτειν σοφόν.
Hominem verò proprias labes palam omnibus facere, inconsultum est; celare autem, sapiens.
Stobæus Tit. CX.

XIV. Ἐκ τῆς ἀέλπτου ἡ χάρις μείζων βροτοῖς
Φανεῖσα, μᾶλλον ἢ τὸ σπουδαζόμενον
[Τέρπει.]
Lætitia insperata, major hominibus apparens, plus delectat, quam quod expectatum venit.
Stobæus Tit. CXII. Verbum ex conjecturâ supplevi.

XV. Ἑνὸς δ' ἕκαστος ἔστιν ἡ μί' ἡδονή.
Οἱ μὲν κακῶν ἐρῶσιν, οἱ δὲ τῶν καλῶν.

Ὁ δ'

XXIV. Stob. Ecl. 73. p. 310.
Hi duo versus ex Car. Meleagro. Stob. Lips.
Cod. MS. Valck. Diatr. 142. Musgr. Soc. Lib.
Μισῶ γ

OEDIPUS.

Conf. Plutarch: De Athen. Clar. Vol. II. 296

II. Hae versiculi distinctio et Porteri nota in Clem. Alex. p. 592. deducta videtur. Leg.

Πᾶσα κακίων, ἄλοχος τέκνοις
Κἀν ὁ κάκιστος
Τίμην τὴν εὐδοκιμοῦσαν.

VII. Locus Clementis est in Vol. I. p. 574.

V. 1

2. Huc facit Plato, Io. I. p. 533.

Ὁ δ' εἰς τὸ σῶφρον ἐπ' ἀρετὴν τ' ἄγων ἔρως
Ζηλωτὸς ἀνθρώποισιν, οὐ πλὴν ἐγώ.

Amor etsi unicus sit, non una est voluptas. Alii mala diligunt, alii honesta. At amor qui ad castitatem et virtutem ducit optabilis est mortalibus, quorum ipse semper unus sim.

Stobæus Eclog. Phys. Tit. XII. Æschines contra Timarchum. Hermogenes de Gravitate Orat.

XVI. Οὗρας ὑπ' ἴχνη λεοντόπους βάσιν
Ἐμαθίζετ'.

Sedebat caudam sub pedes leoninos subducens.

Erotian. v. ὑποίμα. Ælian. Hist. Anim. XII. 7. Athenæus p. 701.

XVII. Τὴν Ἀφροδίτην οὐχ ὁρᾷς ὅση θεός;
Ἣν οὐδ' ἂν ἄνους οὐδὲ μανῆναι ἔχοι
Ὅση τάφυκε καρδίᾳ ὅσον διέχεται.
Αὕτη τρέφει σε καμὲ τὴν πάντας βροτούς·
Τεκμήριον δ' οὐ μὴ λόγῳ μόνον μάθῃς,
Ἔργῳ δὲ δείξω τὸ θεῖον τὸ ἐξ Διός.
Ἔρᾷ μὲ ἔμπαν γαῖ', ὅτ' ἂν ξηρὸν πέδον
Λαμπρὸν αὐχμῷ νοτίδος οὐδὲν ἔχῃ.
Ἔρᾷ δ' ὁ σεμνὸς οὐρανὸς πλησθεὶς ὄμβρου·
Ὀμᾶσθαι πυκνὸν εἰς γαῖαν Ἀφροδίτης ὕπο·
Ὅταν δ' συμμιχθῶσιν εἰς ταυτὸν δύο
Τίκτουσιν ἡμῖν πάντα, καὶ τρέφουσ' ἄρα,
Ὧν βρότειον ζῷον ἐκ θείας γένος.

Non vides quantum numen sit Venus? Quam neque dicas unquam neque cogites quanta sit, et quam longinqua attingat. Illa nutrit me et te, et omnes mortales. Cujus rei indicium non oratione tantùm audies, sed re ipsâ Deæ potentiam tibi ostendam. Amat imbrem terra, quoties humus arida præ siccitate sterilis humoris eget. Sed et cœlum venerabile, imbribus repletum, amat instinctu Veneris in terram decidere. Quum autem hæc duo una miscentur, pariunt simulque educant ea omnia, quorum ope genus humanum vivit vigetque.

Stobæus Eclog. Phys. Tit. XII. Athenæus p. 599. Plut. Op. Mor. p. 787. et 1347. Ed. Steph. M. Antoninus Lib. X. 21. Aristot. Eth. Nicom. IX. I. Eth. Magn. II. 11. bis Eth. Eudem. VIII. 1. Fulvius Ursinus, MSo ut credibile est auctore, ex Oedipode citat. Virg. Collat. cum Græcis. p. 135. Alioqui, cum Stobæus fragmentum, quod proximè apud eum his versibus subjectum est, ad Oedipum referat, hos certè versus ex quavis potiùs fabulâ quam ex Oedipo desumptos suspiceris.

OENEUS.

Argumentum Fabulæ enarrat Scholiastes Aristophanis ad Acharn. v. 417. Erat autem hujusmodi. Oeneus, post filii Tydei mortem, ab Agrii fratris filiis regno privatus est; quos deinde Diomedes, Tydei filius, interficiens, Avum Oeneum pristinæ dignitati restituit.

I. Ὦ γῆς πατρῴας καλλίφ φίλτατον πέδον
Καλυδῶνος, ἔνθεν αὖ μολὼν συγγενὴς φυγὰν
Τυδεὺς, πόσις μὲ Οἰνέως, πατὴρ δ' ἐμός,
Ἔναιεν Ἄργος, παῖδα δ' Ἀδράστου λεὼν
Σεμνῶν ἔθηκεν.

Salve, o terræ paternæ Calydonis solum dilectissimum, unde ob cædem cognatam exulans Tydeus, Oenei filius, meus autem pater, Argos incoluit, et filiam Adrasti matrimonio ducens, genera conjunxit.

Scholiastes Aristot. in Rhetor. III. 16. Prologi initium est. Loquitur Diomedes.

II. Δι. Σὺ δ' οὖν ἄνευ ῥοπῆς ξυμμαχόντων ἀπόλωσας;
Οι. Οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσὶν, οἱ δ' ἔτ', ἀργοὶ δέ.

Diomedes. Tu autem adjutoribus adeo destitutus peris? Oeneus. Alii enim vivere desierunt: Qui autem supersunt, ignavi sunt.

Aristoph. Ran. v. 72. ibique Scholiastes.

III. Ἐγὼ δὲ πατρὸς αὖμ' ἐπημυνησάμην
Σὺν τοῖς ἐφηβήσασι τοῖς θνησκόντων.

Ego autem patris cædem ultus sum, cum mortuorum adolescentibus.

Erotian. v. τιμωρήσασ. Loquitur Diomedes.

IV. Ἄλλ' ἄλλος ἄλλοις μᾶλλον ἡδέται τρόπος.

Alius aliis moribus delectatur.

Clem. Alex. p. 619. Ed. Par.

V. — — — πὰς βροτῶν
Γνώμας σιδηρίζων, ὥστε Μαγνῆτις λίθος,
Τὸν δόξαν ἕλκει, τῇ μεθίστησιν πάλιν.

Hominum judicia offuscans, velut lapis Magneticus, opinionem ad se trahit, iterumque avertit.

Suidas v. Ἡρακλεα. apud quem Veteres quidam Critici perversè hos versus interpretati videntur. Magnetem enim intelligi ex ultimo versu clarè liquet. σιδηρίζων, quod ex conjecturâ hìc dedi pro σιγῶν, in σιδηρων primùm transiisse videtur, deinde σιγᾶν.

VI. Ὡς οὐδὲν ἀνδρὶ πλὴν ἄκρου πλοῦ πίστιν·
Κέρδους δ' ἔχειν τῇ τὸ συγγενὲς πονεῖ.

Nihil utique, nisi liberi, homini fidem præstat. Propter lucrum verò etiam cognati peccant.

Stobæus Tit. LXXV.

VII. Σχολὴ μὲ ἐχεῖ· τῷ δ' δυσχεῖναί πως
Τερπνὸν τὸ κλαῦσαι κἀπιδύρασθαι τύχας.

Otium quidem nullum est: miseris tamen jucundum est enarrare iterum et lugere mala.

Stobæus Tit. CXIV. Galen. de Hippocrat. et Platon. Lib. IV. cujus lectionem sequor. Oeneum loqui puto.

VIII. Πυκνοῖς δ' ἴουλον Βακχίου πεκτώμασιν
Καίρας γέροντος· ἡ βαλοῦσα δ' ἔφυσεν
Ἐγὼ πεπάγμεν ἄθλα κηπαίων δίδυς.

Frequentibus

Frequentibus autem vini jactibus caput ſenis impetebant. Ego autem juſſus eram coronare eum qui ſcopum tetigiſſet, præmia cottaborum diſpenſans.

Athenæus p. 666. qui locus de Cottabo videndus, quem tamen clariùs explicat Nonnus Dionyſ. Lib. XXXIII. V. 3. lego κοτλαῶνι. Loqui videtur Oenei famulus.

IX. Ὅταν κακοὶ πράξαντες, ὦ ξένοι, πολὺ
Ἄγαν κρατοῦντες ᾖ τε καὶ ζητοῦντες ἄλλα
Δόξαν ἔχωσιν πάντ' ἐφιέντες ἡδονῇ.

Quum improbi, o hoſpites, proſperè agunt, magnam potentiam adepti, neque pœnas luere ſperantes, quidvis faciunt, libidini obſequentes.

Stobæus Tit. CVI. Et hæc famulum Oenei, cum Diomede et comitibus ejus colloquentem, dicere puto.

X. Σὺ δ' οὐ πρόφρων τῶνδ' ὑφίει. Alentem hunc alio.

Philoſtrat. Heroic. p. 635. Ed. Morell. citans an alludens, non dixerim. Sermo eſt de famulo Oenei.

XI. Ὀχλυρὸς ἦ, δυοῖν δ' οὐ κρείσσων φυγεῖν.

Minimè quidem importunus, ſed dominis malevolus habitus.

Ariſtoph. Acharn. 471. Scholiaſtes ait ex Oeneo παραφθορὸς ἀσήμως. Ex conjecturâ dedi δὲ pro μὲν.

OENOMAUS.

De dramatis oeconomiâ nihil docent Veteres. Hiſtoria nota eſt.

I. Ὁ πλεῖστα πράσσων πλεῖστ' ἁμαρτάνει βροτῶν.

Quo quis plus negotii habet, eo plus peccat.

Stobæus Tit. LVIII.

II. Ἀμηχανῶ δ' ἔγωγε κοὐκ ἔχω κρῖναι
Εἴτ' ὦν ἄμεινόν ἐστι γίγνεσθαι τέκνα
Θνητοῖσιν, εἴτ' ἄπαιδα κἀπαθῆ βίον.
Ὁρῶ γὰρ οὓς μὲν οὐκ ἔφυσαν, ἀθλίους·
Ὅσοισι δ' ὦσιν, ἐνδελὴς ἐνοχλίαις·
Καὶ τὸ κακοὺς γεγῶτας ἐχθίστη νόσος,
Κἢν εὖ φρονοῦσι σώφρονες κρυπτὸν μέγα.
Λυπεῖσι τ' φύσαντα, μὴ παθεῖν τι.

Dubius hæreo equidem, neque certò invenire poſſum an melius ſit liberos mortalibus naſci, an ſine liberis vitâ frui. Video enim quibus nulli ſunt, miſeros, quibus autem contigere, nihilo feliciores. Nam ſi improbi evadunt, labes teterrima eſt. Contra ſi honeſti fuerint, magnum inde malum ſequitur. Patrem enim ſollicitum habent, ne quid iis accidat.

Stobæus Tit. LXXVI. V. ult. lego Λυπεῖ γὰρ.

III. Ἅπαντα μέντοι κρεῖσσον εὐδίας τυχὸν
Φέρειν τὰ συμπίπτοντα μὴ παλιγκότους.
Καὶ δυσὶ δ' ἀνὴρ ἄριστος, εἴ τι συμφορᾷ
Ἥσσων δάκνοιτο· ἀλλὰ πᾶσι χὠ λέγων
Ἐπαιτιάσεται, δρᾷν δ' ἀμηχάνως ἔχει.

A. Adhuc omnium præſtantiſſimum eſt, adhuc unum hoc laudatur, accidentia ferre patienter? B. Sane quidem: Hujuſmodi Vir omnium optimus, et malâ minùs tum mordent. Verùm hæc dicere quidem novimus, re præſtare non poſſumus.

Stobæus Tit. XCIX. Auctorem ſic ſcripſiſſe conjiciebam:

A. Ἔτ' ἐν πάντων ἄριστον, ἢ δ' αἰνεῖτ' ἴσα,
Φέρειν τὰ συμπίπτοντα μὴ παλιγκότως;
B. Ναί.
Οὗτος τ' ἀνὴρ ἄριστος. ——

IV. Ὅστις ἧ θνητῶν βούλεται δυσώνυμον
Εἰς γῆρας ἐλθεῖν, ἐ λογίζεται κακῶς,
Μακρὸς γὰρ αἰὼν μυρίας τίκτει νόσους.

Quicunque autem mortalium ignominiam ſenectutem attingere cupit, male ſibi conſulit. Longævitas enim innumera mala adfert.

Stobæus Tit. CXVII.

V. Ἀλλ' ἔστι γὰρ δὴ κἀν κακοῖσιν ἡδονὴ
Θνητοῖς, ὀδυρμοὶ δακρύων τ' ἐπιῤῥοαί.
Ἀλγηδόνος γὰρ πᾶσιν ἀμφίζυξ φρενῶν
Καὶ καρδίας ἄλυσι τὸς ἄγαν πόνους.

Verùm in rebus adverſis dulce quiddam eſt hominibus lamenta et lacrymarum effuſio. Dolori utique levamen adferunt, et cordis nimium mœrorem ſolvunt.

Stobæus Tit. CXXIII,

VI. Τεκμαιρόμεθα τοῖς σαφέσι τὰ ἀφανῆ.

Ex rebus cognitis incerta colligimus.

Clem. Alex. p. 625. Ed. Par.

PALAMEDES.

Ad hanc fabulam alludit Ariſtophanes Ran. 842. Theſmoph. 777.

I. Στρατηλάτην δ' ἂν μυρίοις ῥᾳδίως λάβοις.
Σοφὸν δ' ἂν εἷς τις, ἢ δύ', ἐν μακρῷ χρόνῳ.

Imperatores facile multi exiſtamus, at ſapientes unus et alter in longo ævo.

Stobæus Tit. LIV. Loquitur puto, Agamemnon.

II. Τὰ δ' γε λήθης φάρμακ' ἐφ' ἅπασι μόνοις
Ἄφωνα καὶ φανοῦσι· συλλαβὰς πάθων
Ἐξιῦσι ἀνθρώποισι γράμματ' ἐσθλὰ
Ὥστ' ἐ πυρόντα πυνθάνῃ τὸν ἐν πλακοῖς
Τἀκεῖ κατ' οἴκους πάντ' ἐπίστασθαι καλῶς.
Παισὶν τ' ἀπαθύνουσι χρημάτων μίσγει
Γεγῶσι λήθην, ἢ λαβοῦσι δ' εὐθέως
Ἃ δ' ἂς ἔχειν πίστωσιν ἀνθρώπους κρυπτὰ
Δίλυσι λήσμη, κἀν ἐξ ψιλῆς λίγειν.

Oblivionis antidota ſolus ipſe perficiens, muta et vocalia; et ſyllabas oſtendens literarum ſcientiam hominibus monſtravi; ita ut in tranſmarina terrâ pulchrè ſciret, quivis quæ domi agerentur, etiam non præſens;

VIII. Conf. Commentar. Societatis Philologicæ Lipsiensis, Beckii - I. 1. p. 102. ubi de Co Habo.

4. πονλιας — nescio an leg. πελαγιας ὑπερ πλακος, ut est in Arist. Ran. 1438. — Conf. Arionis Hymn. Ap. Alian H. A. XII. 45.

VIII. Valck. in not. ad Lesbonact. p. 188. locum citans ex Ox. MSto ad Hom. Il. B. 350. legit Λαιε — et Σιχολῃ — sed ad Eur. Phœn. p. 102. Λιαν, vel Λιας proposuit. —

præsens; et moriens filiis descriptam relinquat suam cuique divitiarum partem, idque ita se habere accipiens sciat; quæ autem inter homines disceptantur, facile tabulæ decernunt, neque mendaciis locum relinquunt.

Stobæus Tit. LXXXI. Loquitur Palamedes.

III. Ἀγαμέμνον, ἀνθρώποισι πασὶν αἰ τύχαι
Μορφὰν ἴσχουσ' οὐκ ἐναρίθμιοι δ' εἰς ἀνθρώπους
Τοῦτο δὲ πάντες· εἴ τι μανικῆς φίλος
Ὅστις τε χρεὼν ζῶσι, κρυπτὸν ὕπερ
Μοιρῶν. ὃς δ' ἂν πλέον' ἴσχυ σοφώτατος.

Agamemnon, nemini mortalium sua sors satisfacit; et unusquisque quoad pecuniam cum hocce (i. e. Palamede) consentit. Quique musicæ studiosi, quique ab eâ semoti vivunt, pecuniæ causâ laborant; qui autem plurimum possidet, sapientissimus.

Stobæus Tit. XCI. V. 2. lego Μοιφῶν cum Grotio, deinde mox; συντείχει δ' εἰς κρύπτουσα τῷ τοῦδε πᾶς τις. Ex Ulyssis oratione, Palamedem criminantis, desumptum puto.

IV. Κάκλον χρυσόκολλον. Auro vinctum manubrium.

Pollux X. 145.

V. Οὐ σὺν Διονύσῳ
Κώμων ὃς ἀν' Ἴδαν
Τέρπεται σὺν μητρὶ φίλᾳ
Τυμπάνων ἰάχοις.

Non cum Baccho comessationum [particeps ero], qui in Idâ matri comes oblectat se tympanorum strepitu.

Strabo p. 470. Ed. Par.

VI. Δαπανδόνιον. tentavit.

Harpocration in voce.

VII. Ἐμοὶ τ' ἐμαυτῷ
Τῶν πάνυ φιλῶν, ὦ Δαναοί,
Τὸν ἀδὲν ἀλγεινότατον
Ἀηδόνα Μουσῶν.

Trucidastis, trucidastis doctissimam, o Danai, neminî molestam musarum luscinium.

Tzetzes in Lycophron 384. Philostrat. p. 718. Ed. Morell. Diog. Laertius in Socrate sect. 44. Auctor Argum. in Isocratis Busiridem.

VIII. Αἴας πάλαι δὴ σ' ἐξερωτῶσιν θέλων,
Σχολὴ μ' ἀπῆγε.

Ajax, cum te jamdiu interrogare cupiverim, otium non erat.

Valckenaer. ad Phœniss. 292. ex MSo. Eustathius in Iliad. β'. p. 179. Ed. Bas.

IX. Εἷς τις δίκαιος· μυρίαν οὐκ εὑδίκων
Κρατῶ, τὸ θεῖον τὸν δίκαιόν τι συλλαβόν.

Unus profectò justus innumeris injustis superior evadit, Deo et Justitiâ adjutus.

Stobæus Tit. IX. secundum MStum Leidens.

Habet porrò Aristophanes Ran. 1491. et seq. nonnulla ex hoc dramate ut videtur desumpta, sed quæ difficile foret a Comici verbis secernere.

PELEUS.

Exulem in hoc dramate exhibitum fuisse Pelea ex Horatio colligere licet. De Arte Poet. 96. Causâ exilii quæ fuerit, quidque Peleo deinde acciderit, docebit Apollodorus Lib. III. cap. 12.

I. Ἰὼ πόλαισιν ἅτις ἐν δόμοις.

Schol. Aristophanis in Nubes 1153.

II. Κλῦτε, Μοῖραι, Διὸς αἵ τε πρὸ θρόνου ἀίσσετε θεῶν ἑζόμεναι.

Audite, o Parcæ, quæ Jovis solio proximè Deorum assidentes.

Stobæus Eclog. Phys. Tit. IX.

III. Οὐκ ἔστιν ἀνθρώποισι τοιοῦτο σκότος
Οὐ δῶμα γαίας κλειστὸν, ὅστις τὸν φύσει
Ὀξυβόαις κρύψας ἂν ἄῃ σοφὸς

Nulla tanta inter homines caligo est, nec antrum terræ clausum, ubi aliquis indolem suam absconderit, etiamsi sapiens fuerit.

Stobæus Tit. XC. V. 3. bene sic emendat Grotius. Ὀξυβόαις κρύψεις, κἂν ἄῃ σοφὸς.

IV. Τὸν ὄλβον ἐγὼ ἐνδεᾶ δαμᾷ κρίνω βροτοῖς
Ὃν γ' ἐξαλείφει ῥᾷον ἢ γράφει θεός.

Opulentiam hominum pro nihilo habeo, quam delet facilius Deus, quam pingit.

Stobæus Tit. XCIII.

V. Τὸ γῆρας, ὦ παῖ, τοῦ νεωτέρων φρενῶν
Σοφώτερον τί φησι κἀσφαλέστερον,
Ἐμπειρίᾳ τι τῆς ἀπειρίας κρατοῦ.

Senectus, o fili, sapientius aliquid tutiusque est, quam juniorum consilia, et experientia inscitiâ potior.

Stobæus Tit. CXVI.

PELIADES.

Historiam vide apud Hygin. Fab. XXIV. Ovid. Lib. VII.

I. Μήδεια, σοὺς μὲ δώμασιν τοραννικοῖς.

Medea, ad ædes quidem regias.

Schol. ad Medeam v. 693. dramatis initium esse testatur.

II. Τί χρῆμα δρῶσα; φράζε μοι σαφέστερον.

Quo facto? Dic mihi apertiùs.

Schol. ad Medeam. ibid.

III. Οὐκ ἔστι τοῦ θεῶν ἄδικ'· οὐ ἀνθρώποισι δὲ
Κακοῖς νοσοῦσι συγχυτ' πολλὰ ἔχει.

Dii non sunt injusti, sed quæ agunter ab hominibus improbis depravati magnam confusionem pariunt.

Stobæus Eclog. Eth. Tit. VII.

IV. Πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε τοῖς κρατοῦσί σου.

Ne contra stimulos Dominis calcitres.

Stobæus Tit. III.

V. Τὸ δ' ἔσχατον δὴ τῶν θαυμαστῶν ἁπάντων
Τυραννίς· οὐκ ἔστιν οὐ δυστυχέστερον.
Φίλους τι πρᾶξαι, καὶ κτανεῖν τούτους χρεὼν
Πλοῦτος φοβεῖ· φόβοισι μὴ δόμους πλέα.

Quod verò supremum est, et mortalibus mirabile videtur, Regnum: nihil invenias infelicius. Quum enim expedit Tyranno amicos vastare et occidere, maximum periculum est, ne hi facinus aliquod edant.

Stobæus Tit. XLIX.

VI. Αἰνῶ· διδάξαι δ', ὦ τέκνον, σὲ βούλομαι
Ὅσον μὲ ἧς παῖς μᾶλλον παιδὸς φρονεῖν·
Ἐν παρθένοις δ' παρθένου τρόπους ἔχειν.
Ὅταν δ' ὑπ' ἀνδρὸς κλεινὸν ὑγρὸν ὑπάγῃς,
Τὰ δ' ἀλλ' ἀφεῖναι μηχανήματ' ἀνδράσιν.

Laudo. unum vero, o nata, docere te cupio; quamdiu puella fueris, nihil supra puellam cogitare; inter adolescentulas, adolescentulæ mores habere; Quum vero in torum viri nobilis veneris ..... alias verò subtilitates viris relinquere.

Stobæus Tit. LXXIV. Ante postremum versum excidit forte aliquid.

VII. Ὁρῶσι δ' οἱ δίδοντες ὡς τὰ χρήματα.

Qui dono aliquid dant, facultates accipientis cogitant.

Stobæus Tit. XCII. ex Pelopisi.

VIII. Ὄοφια fœtus.

Ælian. Hist. Animal. VII. 47.

PHAETHON.

I. —— —— δοθῆναι Μέροπι τῶνδ' ἄνακτι γῆς,
Ἣν ὠκὺ πρῶτον ἀκτὶς ἀμφήκης θεοῦ
Ἥλιος ἀνίσχων χρυσέας βάλῃ φλογί.
Καλοῦσι δ' αὐτὴν γάμοις μυριάνορα·
Ἑω φασιναὶ, ἠλίου δ' ἱππεύουσι.

Datam esse (Clymenen) Meropi regi hujus terræ, quam primam Sol oriens ferit aureo igne ex quadrijugo curru; vocant autem eam magni contermini lucidam Auroram, et solis fabula.

Strabo p. 33. Ed. Par. Diog. Laert. II. 10. legerat forte χρυσέᾳ βάλῃ φλογί.

II. Ὡς πανταχοῦ γε πατρὶς ἡ βέλτιστα ζῶν.

Quæcunque regio alit, patria est.

Stobæus Tit. XL.

III. Ἐν οἷσιν ἀνοσίοις πόνοις ἀναρθρόκωπον
Ὅστις σκάφος σὺν σωτηρίᾳ διοιστεύει
Ἢ καὶ πολίταις ἀσφαλὴς ἐπιστάτης·

Inter fluctus hanc navem, quicunque potens fabricavit pravè sentientibus, vel popularibus frena imposuit tradit.

Stobæus Tit. XLIII. Pro ἀναρθρόκωπον vulgò ἀγὰ κώπην.

IV. Νεὼς μιᾶς μὲν ἄγκυρα διάπλους σώζεται φίλοις,
Ὡς τρεῖς ἀφῆκεν· εἷς δὲ πάντων πόλεσι
Σφαλερὸν, ὅταν ᾖ κἀπὶ πᾶσι δ' ἀστοῖς πόλις·

Navem una anchora salvam non pariter præstiterit, ac si tres demiserit; unusque moderator civitatis, nihil tutum; aliusque succedens urbi non nocet.

Stobæus Tit. XLIII. Phaethonti affignat Bd. Geff. Apoftol. XIII. 56.

V. Ἀπιστίᾳ· τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δ' ἔμφυτον.
Σοφοῖσιν ἄλγος· οἱ μὲν οὐκ οἴσουσιν
Ἀγὼν ἀλόγου πλούτου τὸν σοφὸν συμπράσσει
Τυφλὰς ἔχουσι τοῖς φρένας ἢ δ' τύχη.

Grave hoc sed locupletibus fere infitum est, ut sint vecordes. Quid hujus causa est? An quod fortuna, quippe cæca ipsa, offuscat, mentem cæcam habent?

Stobæus Tit. XCIII. Postremas voces, quæ forte ad sequentia pertinent non interpretatus sum.

VI. Μὴ θίγῃς ἡνιῶν, παιδίον, ἄπειρος ὤν, μηδ' ἁπλοῦς ἅρ-
Δίφρου ἐλαύνειν μὴ μαθών.

Ne attingas frænа, cum inassuetus fis, o puer, neque in currum ascendas, quem regere non didicisti.

Clem. Alex. Pædagog. III. 2. Si hæc vocibus transpositis ex senariis, quod equidem puto, corrupta sunt, sic forte restitui possunt:

—— Μὴ θίγῃς ἡνιῶν
Ἄπειρος ὤν, ὦ παιδίον, μηδ' ἐς δίφρον
Ἀναβὰς ἐλαύνειν μὲ μαθών ——

VII. Ἴθι δ' μηδὲ Λιβυκὸν αἶθ' ἁμαξεύων
Κρᾶνον γὰρ ὑγρὸν οὐκ ἔχων ἀψῖδα σὴν
Κάτω δύσεις.

Agito autem, neque Libycum aera ingrediens, humidum enim admixtum non habens, rotas tuas infra demittat.

Longinus de Sublim. c. 15.

VIII. Ἰὰ δ' ἰὼ πλειὰς Πλειάδων ἔχουσ' ὁδόν.
Τοσῶν' ἀκούσας δεῦρ' ἔπειγε πώλους·
Κρᾶτος δ' ὅλοιτο πλησμονῆς ἀχαιρέτου,
Μαθὼν· αἱ δ' ἔπλαν· ἐς αἰθέρ' ὠκύπτεροι.
Πατὴρ δ' ὄπιθε τῶν Σαρὶς ἐλᾶς
Ἵππους παῖδα τοῦτον· οὐκ ἔτ' ἴλας·
Τῇ μᾶλλον· ἐνθ' ἄγαγε· τῇδε.

Immitte vero, versus septem Pleiadas cursum dirigens. Hæc, nec plura, audiens natus frena arripuit, et stimulos subdens lateri alipedum equarum, ire concessit: Illæ vero ad æthera culmen volaverunt. Pater pone tergum Equi funalis incedens fellinebat filium monens, illuc age, hac utique: currum flecte, hac.

Longinus

Π. ὀπτέρονα, ἀντὶ τοῦ ἄπτερον
Eustath. in Il. Ν. 560. 19.

Philoctetes.

"Oeconomia (Philoctetis Euripidis) diversa a Sophoclea, non "ita simplici deducto filo; sed plurium personarum conventu "intricatior actio fuit, multoque minus mabus habuisse videtur." Brun in Soph. Philoct. II. p. 195. –

Phœdra.

Longinus de Sublim. c. 15. V. 2. legendum cum Heathio πάις pro ἀεί. V. 5. verè Rutgerius emendasse videtur vulgata. Locum ad Heathii mentem interpretatus sum.

IX. — — — φίλος δ' ἐμοί.
Ἀλλ' ἔνθ' ὁ φάραγξι σήπεται νέκυς.

Carus autem mihi; nunc in foveâ putrescit, cadaver illotum.

Plutarch. Sympos. Lib. IV. 2. Loquitur Clymene. Pro Ἀλλ' ἔνθ' lego Ἄλυτος.

X. Ὦ χρυσοφεγγὶς Ἥλι' ὃς μ' ἀπώλεσας,
Ὅθεν σ' Ἀπόλλω' ἐμφανῶς πλήζει βροτοί.

O auream lucem fundens sol, ut me perdidisti; unde te Apollinem apertè nominant mortales.

Macrob. Saturnal. Lib. I. 17. Schol. in Orest. 1397. Loqui puto Clymenen.

XI. Μισῶ δ' ἰνάγκαλον τέρψιν. Κρανῶν γυμνάσια τ' Οἴχοιτο.

Odi arcus leves. Hastæ et gymnasia pereant.

Plut. Op. Mor. p. 1080. Ed. Steph. habet χρανῶν γυμνάσια δ'. Loquitur Clymene.

XII. — — — ψυκτήρια
Δένδρια φίλαισιν ὠλίναισι δέξιναι.

Arbores umbracula præbentes amicè eum amplectentur.

Athenæus p. 503.

XIII. Θερμὸν δ' ἄνακτος φλὲξ ὑπερτέλλουσα γῆι,

XIV. Καίει τὸ πόρρω, πλησθὲν δ' ὕφερπε' ἴσχει.

Calidus autem Dei flamma super terras exoriens longinqua urit, vicina temperata facit.

Stobæus Eclog. Phys. Tit. XXII. Vitruvius Lib. IX. 4. habet τὸ δ' ἐγγὺς ὕφερπε' ἴσχει quod optimè emendat Valckenaerius. Ἄνακτος verto *Dei*: sic enim interpretatur Scholiastes Aristophan. ad Aves v. 782.

XV. Ἐλεύθερος δ' ὢν δοῦλός ἐστ' ἂν ἡδονῆς,
Πεπραμένον τὸ σῶμα καὶ φίσιν ἔχων.

Liber autem cum sit, servus sit voluptatis, seipsum dote vendens.

Eustathius in Odyss. ν'.

XVI. Theon in Arati Phænomen. 171. tres Hyadas in Phaethonte Euripidis commemoratas scribit.

PHÆDRA.

Quinque quos hìc daturi sumus versus, ex Sophoclis Phædrâ a Stobæo citantur. Clem. Alexandrinus tres priores Euripidi tribuit, fabulam non nominans. Mihi duo ultimi Sophocleum charactērem referre videntur, reliqui Euripideum. Suspicor igitur in margine Stobæi exstitisse, duosque ultimos postremos versus ex Sophoclis Phædrâ desumptos esse. Si Euripidis sunt, in Hyppolyto priore sive Καλυπτομένῳ Phædræ nomine citato, locum habuisse nihil vetat.

I. Ἔρως γὰρ ἄνδρας ὁ μόνους ἐπίσταται
Οὐδ' αὖ γυναῖκας, ἀλλὰ κῆ Διῶν ἄνω
Ψυχὰς ταράσσει καὶ θεῶν τὸν ἄρτιον
Καὶ τοῦδ' ἀπάγειν ἐσθ' ὁ παγκρατὴς δίκη
Ζεύς, ἀλλ' ἑκόντι κῆ θέλων ἐγκλίνεται.

Amor enim non solùm viros et mulieres invadit sed et Deorum superorum animos conturbat, et mare ingreditur: Et hunc coercere ne omnipotens quidem valet Jupiter, sed ipsi lubens se submittit.

Clem. Alexandr. p. 623. Ed. Par. habet παρέσται. Stobæus Tit. LXIII. Pro θέλων elegantius foret γελῶν *ridens*.

PHILOCTETES.

De hujus Fabulæ œconomiâ multa habet Dion. Chrysostomus Orat. LII. qui et Prologi Paraphrasin dedit Orat. LIX. Utramque legere debet Euripidis studiosus.

I. Πῶς δ' ἂν φρονοίην, ὃς πυρὸν ἀσχαγμένος
Ἐν τοῖσι πολλοῖς ἀριθμὸν ἐμπλέω φαυλῶν
Ἴσον μετασχὼν τοῦ σοφωτάτου τύχης.
Ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὅστις ἀνὴρ ὡς ἅπαξ ἰδεῖν
Τὸν γοῦν ἀφελῆ καὶ τι περισσοτέρως πλέον
Τίμιόν, ἄνδρες, ἐν πόλει νομίζομεν.

Quomodo autem sapiens sim, cui licuit sine molestiâ inter ignobiles exercitûs numerum, prosperis casibus pariter cum sapientissimo frui. Sed nihil æque ac homò ambitiosum est. Nam eminentes et singulare aliquid tentantes, honoramus et Viros in urbe existimamus.

Aristot. Ethic. Nicomach. VI. 8. Idem Ethic. Eudem. V. 8. Plutarch. Op. Mor. p. 966. Ed. Steph. Schol. Aristoph. in Ranas 284. Stobæus Tit. XXIX. Loquitur Ulysses in Prologo.

II. Οὐκοῦν ἐγώ μοι δῆτα τὴν πάλαι πάλαι χάριν
Καὶ τοὺς πονοῦντας οὐκ ἀποδώσομαι πόνους.

Nolo autem priorum ærumnarum gratiam perdere, et labores qui mihi sortitò obtingunt non recuso.

Dion. Chrysostom. p. 575. B. Stobæus Tit. XXIX. Plutarch. Op. Mor. p. 966. Ed. Steph. Loquitur Ulysses, itidem in Prologo.

III. — — καὶ γὰρ ἀρχὰς οὐ πάνυ ἁβρόμους ἀνῆκτος ἦν.

In initio autem minimè tolerabilis erat.

Dion. Chrysost. Orat. LIX. Loquitur Philoctetes.

IV. Φαγέδαινά [γ'] ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός.

Phagedæna, quæ carnes mihi pedis comedit.

Aristot. Poet. c. 12. Loquitur Philoctetes.

V. Ἄλις,

V. Ἄλις, ὦ βιοτὰ, τέρμανε,
Πρίν τινα συντυχίαν
Ἢ κτιστίσιν ἐμοῖς
Ἢ σώματι τῷδε γλοιάζ.

Sufficit, o vita, finem facito, priusquam infortunium quodvis, vel facultatibus meis vel huic corpori contingat.

Stobæus Tit. CXXI. Loquitur Lemniorum Chorus.

VI. Τί δῆτα θώκοις ἐζομένοις εὐεδρίοις
Σαφῶς διόμνυθ' ἁδίναν τὰ δαιμόνων
Οἱ τῶνδε χειρώνακτες ἄνθρωποι λόγων.
Ὅσις γὰρ αὐχεῖ θεῶν ἐπίστασθαι πέρι
Οὐδὲν τι μᾶλλον εἴδεν, ἢ πάσῃ λέγων.

Quid quæso, sedibus auguralibus insidentes, sanctè dejeratis vos res divinas scire, o sermonum talium fabri. Qui enim profitetur se aliquid de Diis scire, nihil aliud callet, quam artem persuadendi.

Stobæus Eclog. Eth. Tit. I. versu primo habet ἀρχικοῖς, cui ἀρχαικοῖς substituit Valckenaerius V. Cl. Mihi verius videbatur μαντικοῖς. V. 5. lego πείθειν. Loquitur forte Troum legatus.

VII. Ὅρα τ' ἐθ', ὡς καὶ θεοῖσι κερδαίνειν καλὸν·
Θαυμάζεται δ', ὁ πλοῦτον ἐν νεοῖς ἔχων
Χρυσὸν· τί δῆτα καί σε κωλύει λαβόντα
Κέρδος, πάρεστι γὰρ, καὶ ξυμφέρειν θεοῖς.

Vide porrò, ut lucrum etiam inter Deos honestum est; celebratur autem qui in templis plurimum habet auri. Quid quæso et te lucrum accipere, et pari cum Diis conditione esse vetat?

Justin. Martyr. libro περὶ Μοναρχίας p. 41. primo versu habet Ὁρᾷς δ'. Loquitur Troum legatus.

VIII. Μακάριος, ὅστις εὐτυχῶν οἴκοι μένει·
Ἐν γῇ δ' ὁ φέρτος, κοὐ πάλιν ναυπλάτεται.

Felix, qui prosperè rem gerens domi manet: Merces autem cum terram attigere, non ampliùs navigat.

Stobæus Tit. XXXIX. et Tit. LIX. MS. teste Gesnero in secundo versu habet κοὐ πάλιν quod sententiam diversam sed æquè bonam facit. Clem. Alex. p. 620. Ed. Par.

IX. Ὑπέρ γε μὴν τοι παντὸς Ἑλλήνων στρατοῦ
Αἰσχρὸν σιωπᾶν, βαρβάροις δ' ἐᾶν λέγειν.

Pro universo sanè Græcorum exercitu turpe foret tacere, barbaris verò criminandi licentiam dare.

Plutarch. Op. Mor. p. 2031. Ed. Steph. qui et solus priorem versum præbet. Diog. Laert. V. 1. Cicero de Orat. Lib. III. Loquitur Ulysses.

X. Ὥσπερ ξ θνητὸν κὴ τὸ σῶμ' ἡμῶν ἔφυ
Οὕτω σωφρονεῖν μηδὲ πλὴν ὀργὴν ἔχειν
Ἀθάνατον, ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.

Quemadmodum verò corpus nostrum naturâ mortale est, sic oportet hominem sibi temperantem neque iram habere immortalem.

Stobæus Tit. XX. Loquitur Ulysses.

XI. Τίς δ' ἂν σε νύμφη, τίς ξ παιδὸς νέα
Δίκαιτ' ἂν; εὖ γοῦν ὡς γαμεῖν ἔχοις, πάλαι.

Quæ autem te sponsa, quæ juvencula tibi concederet? Pulchrè utique uxori ducendæ habes, o miser.

Plutarch. Op. Mor. p. 1412. Ed. Steph. Idem in Solone p. 163.

XII. Πατρὶς καλῶς πράσσουσα τ' εὐτυχοῦντ' ἀεὶ
Μείζω τίθησι, δυστυχοῦντα δ' ἀθυτῇ.

Patriæ fortuna prospera beatum semper altiùs tollit, infelicem deprimit.

Stobæus Tit. XL.

XIII. Λέξω δ' ἐγὼ, κἂν μοι διαφθείρας δοκῇ
Λόγους ἐναντίους αὐτὸς ἐλεγχεῖναι
Ἀλλ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ πάμπαν μαθήσῃ κλύων
Ὁ δ' αὐτὸς αὑτὸν ἐμφανιῶ σοι λέγων.

Dicam verò ipse, licet meæ orationi nocuisse videatur, ipse se injurium fuisse professus. Verùm mea tu ex meipso audiens intelliges, ipse autem seipsum manifestabit dicens.

Aristot. Rhetoric. ad Alexandrum c. 19. V. 3. pro μαθήσῃ legendum forte metri causâ φρασθήσῃ: deinde v. 4. ἐμφανῶ τήνδ' λέγων.

PHOENIX.

Argumentum hujus fabulæ acutè et feliciter investigavit Valckenaerius V. Cl. comparans Æschin. contra Timarchum p. 21, 32. Suidam v. Ἀμυντόρου. Eustathium in Iliad. ι'. idque paucis verbis sic exponit: "Pellex Amyntoris Phœnice juvene "passa repulsam credulum senem falsis facile crimi- "nibus impulit, ut castum juvenem cæcaret." Diatrib. c. 24. p. 269.

I. ——— πίφαυῃ
Τεκμηρίοισιν εἰκότως ἁλίσκεται.

Incerta conjecturis deprehendi æquum est.

Clem. Alexandr. p. 625. Ed. Par.

II. Φθόνου δ' ἐγὼ σέθεν· φθονεῖσθαι δ'
Ἐθέλοιμ' ἂν ἐπ' ἐσθλοῖς.

Invidiam non veneror; sed invideri mihi ob bona cupio.

Stobæus Tit. XXXVIII.

III. Σὺ δ', ὦ πατρῷα χθὼν ἐμῶν γεννητόρων
Χαῖρ'· ἀνδρὶ γάρ τοι κεἰν ὑπερβάλλῃ κακοῖς
Οὐκ ἔστι βρίψαντι ἥδιον πίδον.

At tu, patria genitorum meorum salve: hominem enim, licet malis obruatur, nulla regio altrice jucundior.

Stobæus Tit. XXXIX.

IV. Μοχθηρόν ἐστιν ἀνδρὶ πρεσβύτῃ πένῃ,
Δμῶες τ' ἄτιμοι, ὅστις οὐκέθ' ἁρμοῖ γαμεῖ
Δίκαιόν ἐστι δ' γίγαντι συμφέρειν γυνή.

Seni

2. Conf. Cic. Tusc. Quæst. I. p. 8. et Davis. in loc. — Quintil. Inst. Orat. III. 1.

XII Ἃ πλοῦθ', ὅσῳ μὲν ἔᾶσσον ἐ βάρος φέρειν.

O copia Auri, facile onus gestantibus.

Stob. Gost. XCI. p. 364.

Φρύξος.

Conf. Bentl. in Malel. p. 38.

Seni nocivum est liberis dare operam, servusque est, quisquis intempestivè uxorem ducit, domina enim viro senescenti conjux.

Stobæus Tit. LXXI. habet primo versu τίνυσι cui πινῦν substitui eodem sensu adhibitum Sophocli Trachin. 312. Secundo versu Valckenaerii conjecturam recepi, (addito tamen σ') pro Δίδωσιν, ὅτις. Ultimum citat Aristophanes Thesmoph. 420.

V. Πικρὸν νέᾳ γυναικὶ πρεσβύτης ἀνήρ.

Ingratum est juvenculæ vir senex.
Stobæus Tit. ibid.

VI. Γυνή τι πάντων ἀγελαιότριόν κακόν.

Mulier omnium malorum asperrimum est.
Stobæus Tit. LXXIII.

VII. Μέγιστον ἆρ' ἦν ἡ φύσις· τὸ γὰρ κακὸν
Οὐδεὶς τρέφων εὖ, χρηστὸν ἂν θέᾳ ποτέ.

Potentissimum utique est natura. Nemo enim malum bene educans bonum unquam reddiderit.
Stobæus Tit. XC.

VIII. Ὦ γῆρας, οἷον τοῖς ἔχουσιν εἶ κακόν;

O senectus, quale es malum.
Stobæus Tit. CXVII.

IX. Ἤδη δὲ πολλῶν ἠρίθμουν λόγων κρίτης,
Καὶ πολλὰ' ἀμείνω θἠτέρων μαρτύρων ὕπο
Τἀνωνύμου ἔγνων συμφορᾶς μίαν πέρι.
Κἀγὼ μὲν ὕστερος, ὅστις ἐστ' ἀνὴρ σοφὸς,
Λογίζομαι πλεῖστος, ὡς ἀνδρὸς φύσιν
Σκοπῶν, ἅπασιν ἥν τιν' ἐμπορεύεται.
Ὅστις δ' ὁμιλῶν ἥδεται πονηροῖς ἀνὴρ
Οὐπώποτ' ἠρόμην σε, γιγνώσκων ὅτι
Τοιοῦτός ἐστιν οἷσπερ ἥδεται ξυνών.

Olim verò in multis disceptationibus judex electus, tus et multa contraria de eodem casu a testibus ultro citroque dicta novi. Atque ego quidem, et quisquis sapiens est, sic veritatem investigo, hominis indolem considerans, et rationem, quam instituit, vitæ. Quisquis verò malorum societate delectatur, hunc nunquam interrogavi, quippe intelligens talem esse, quales sunt ii, quibuscum versari gaudet.

Æschines in Timarch. Diod. Sic. XII. 14. V. 4. bene Valck. χρῖσις, ut et v. ult. ἐσθ' οἵοις πρ.

X. Δμωσὶ δ' ἐμοῖσιν εἶπον ὡς ταυτηρίους πυρίδας καὶ δικτύπη
Κτεῖναι.

Erotianus v. Δικτύπης. quæ sic corrigit Valckenarius.

Δμωσὶν δ' ἐμοῖσιν εἶπον ὡς ταυτήρεια
Ἐς πῦρ ἰδεῖν χρὴ [πᾶσι] δὴ δίκτυα
Θεῖναι.

Latine: Famulis verò meis edixi, oportere cauteria igni immittere et candentia reddere.

XI. Ἀμύστιδος γυνή. Pellex.
Hesychius in voce.

PHRYXUS.

Historiam Phryxi satis copiosè enarrat Hyginus Fab. III. In hoc dramate memoratum fuisse ejus a Thessaliâ ad Colchos trajectum satis indicat quod docet Scholiastes Apollon. Rhod. ad II. 384. nempe mentionem in Phryxo factam esse avium in Aretiade maris Euxini insulâ frequentium, quæ pennas suas tanquam sagittas ejaculari solerent. Ad Prologum referendum est, quod de Tauro ob Europam transvectam in cœlum relato ibi legerat Eratosthenes. Vide eum in Ταῦρος.

I. Σιδώνιον ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπὼν
Ἀγλαΐας παῖς ἦκεν' ἐς Θήβας πέδον.

Cadmus, Agenoris filius, relictâ quondam urbe Sidoniâ, ad Thebes solum venit.

Aristophan. Ran. 1266. Scholiastes ibi docet Phryxi secundi initium esse.

II. Ἧκεν γὰρ, [ὡς λέγετο] Ἀγλαΐᾳ κόρος
Κλιτὺς, ἀφ' ἧς ἡ Κιλικία κικλήσεται·
Φοῖνιξ, ὄθεννεν τοὔνομ' ἡ χώρα φέρει·
Καὶ Θάσος.

Schol. Phœniss. ad v. 6. sec. Codicem Augustanum. Primum versum ex conjecturâ utcunque supplevi: Ῥῆσις auctoris quin a voce ἧκεν incipiat vix dubito. Valckenaerius ex priore Phryxo desumptum suspicatur.

III. Δι' ἐλπίδος ζῶ, κἀξ ἐλπίδος τρέφω.

Spe victita, a spe nutritor.
Etymol. M. v. ζῶθι.

IV. Καὶ νῶν ἀνοῖξαι μὲ σιροὺς οὐκ ἤθελε.

Et nobis quidem aperire granaria recusabat.
Etymol. M. in σιροὶ sec. MSum Leidensem.

V. Ὅστις ἢ θνητῶν οἴεται κρύβδ' ἁμέρᾳ
Κακόν τι πράσσων τοὺς θεοὺς λελῆσθαι,
Δοκεῖ πεπηρὼς, ἢ δοκῶν ἀλίσκεται
Ὅταν χρόνῳ ἄγωσι τὴν χρείαν δίκην·
[Τιμωρίᾳ τ' ἔπεστιν ὧν ἦρξεν κακῶν.]
Ὁρᾶθ' ὅσοι νομίζετ' οὐκ εἶναι θεὸν
Δίκῃ ἐξαμαρτάνοντες οὐκ ὀργισθέντος.
Ἔστι γάρ, ἔστιν· ἢ δέ τις πράσσων κακῶς
Κακὸς πεφύκοι, τ' χρόνου πειρᾶσθέ τω,
Χρόνῳ γὰρ ὕστερον θεοῦ θέλων.

Quisquis verò mortalium putat Deos se latere cum scelesti aliquid quotidie patret, pravè sentit et sentiens convincitur, quandocunque Justitiæ otium est, et pœnâ suâ malis, quæ aggressus est, rependit. Aspicite o, quotquot Deum nullum esse putatis, duplicem

errorem perversè admittentes. Est enim, est: si quis verò improbus prosperè rem gerit, tempus lucrifaciat, post tempus enim et ille pœnas luet.

Sextus Empiricus adv. Mathemat. I. sect. 274. iterumque sect. 286. quatuor priores versus præbet. Clem. Alex. p. 606. et Euseb. Præp. Ev. XIII. 13. omnes præter quintum et septimum. Stobæus Eclog. Phys. Tit. VII. priores quinque. Justinus Martyr. de Monarchiâ omnes præter quintum. Is ergo cum in uno Stobæo legatur, idque in fine tantùm fragmenti, cum omissus sit ab iis qui prolixiùs locum citant, denique cum asyndeton faciat, magna suspicio oritur ad alium locum pertinere. Retineri tamen potest adjectâ post τιμωρίαν, quæ Stobæi lectio est, copulâ; nisi mecum legere malis τιμωρία τ'. Nescio enim an quisquam Græcè dixerit, τιμωρίαν τίειν. In emendatâ lectione κακῶν ponitur poeticâ syntaxi pro κακά. Omnia simul connectenda esse suadet Justinus uno ductu citans.

VI. Εἰ δ' εὐσεβὴς ὢν τοῖσι δυσσεβεστάτοις
Εἰς ταὐτ' ἐπεχείρουν, πῶς τάδ' ἂν καλῶς ἔχοι;
Εἰ Ζεὺς ὁ λῷστος μηδὲν ἔνδικον φρονεῖ.

Quod si pius ipse eâdem forte quâ sceleratissimi uterer, quomodo hæc rectè se haberent, si Jupiter optimus nihil justi sentiret.

Justinus Martyr. de Monarchiâ p. 109.

VII. Λάτρις πενίσης ἀμὸς ἀρχαίων δόμων.

Colonus meus, antiquæ domûs famulus.

Athæneus p. 264.

VIII. Ἀνὴρ δ' ὃς εἶναι φὴς, ἀνίρῳ οὐκ ἄξιον
Δειλὸν κακλῆσαι, κἢ νοσεῖν αἰσχρὰν νόσον.

Virum te esse ais? Viro indignum est timoris argui, et turpi morbo laborare.

Stobæus Tit. VIII. Optimè emendat Valckenaer. Ἀνίρα δί σ' εἶναι φὴς;

IX. Αἱ γὰρ πόλεις εἰσ' ἄνδρες, οὐκ ἐρημία.

Urbem constituunt incolæ, non solitudo.

Stobæus Tit. XLIII.

X. Πολλοῖσι δούλοις τοὔνομ' αἰσχρὸν· ἡ δ' φρενὼ
Τῶν οὐχὶ δούλων ἐστ' ἐλευθεριωτέρα.

Multis servis nomen quidem inhonestum, sed animus non servis liberalior.

Stobæus Tit. LXII.

XI. Γυνὴ γὰρ ἐν κακοῖσι κἢ νόσοις πόσει
Ἥδιστόν ἐστι, δόμους τ' ἢν οἰκῇ καλῶς,
Ὀργλὼ τι πραΰνουσι κἢ δυσθυμίας
Ψυχλὼ μεθιεῖσ'· οὐδὲν κἢ ἀπάτας φίλων.

Uxor enim in ærumnis et adversâ valetudine marito suavissimum quiddam est, si res domesticas bene administret, iram leniens, et animum a mœrore avertens. Suave autem est amicorum fallaciæ.

Stobæus Tit. LXVII. Antipater ibidem.

XII. Ὡς οὐδὲν ὑγιὲς φασι μητρυιὰς φρονεῖν
Νόθοισι παισὶν, ὧν φυλάξομαι ψόγον.

Quippe materteras aiunt nunquam bene velle spuriæ soboli, quarum opprobrium vitabo.

Stobæus Tit. LXXIII.

XIII. Δίκαι' εἶπε· χρὴ γὰρ σύνευνόν πού
Γυναῖκα κοινῇ τὰς τύχας φέρειν ἀεί.

Justa dixit; oportet enim uxorem marito semper calamitatum participem esse.

Stobæus Tit. LXXIV.

XIV. Κρεῖσσον ἦ βαιὸς ὄλβος ἀκόλουθος βροτοῖς
Ἢ δόμος πλούτῳ δυσσεβῶς ἀγαλλόμενος.

Præstat enim mediocris opulentia hominibus sine fraude conquisita, quam domus divitiis impie amplificata.

Stobæus Tit. XCIV.

XV. Τίς δ' οἶδεν ἃ ζῆν τοῦθ' ὃ κέκληται θανεῖν,
Τὸ ζῆν ἦ θνήσκειν ἐστὶ· πολλὰ δ' ὅμως βροτῶν
Νοσοῦσι οἱ βλέποντες, οἱ δ' ὀλωλότες
Οὐδὲν νοσοῦσιν οὐδὲ κέκτηνται κακά.

Quis autem scit an quod mori vocatur, vivere sit, quod vivere mori? Nisi quod mortalium qui lucem vident malis conflictantur; qui periere, nihil laborant neque mala patiuntur.

Stobæus Tit. CXXI.

XVI. Καὶ γὰρ πέφυκε τοῦτ' οὐ ἀνθρώπου φύσις·
Ἢν γὰρ δίκῃ θνήσκῃ τις, ἧσσον πᾶσι
Πᾶς τις θανόντι τοὺς συνήθεις φίλους.

Hoc enim hominum natura fert. Si quis etiam jure interemptus sit, non ideò cuncti minùs cupient lugere cognatos.

Stobæus Tit. CXXIII.

PIRITHOUS.

Pirithoi et Thesei ad inferos descensum, Proserpinæ avehendæ causa, quæque ibi infortunia passi sunt, argumentum hujus Tragœdiæ fuisse ex Plutarcho liquet Op. Mor. p. 166. Ed. Steph. ubi Theseus memoratur adstans Πειρίθῳ χαλκοθώρᾳ καὶ διθώρᾳ. Quin et Gregorio Corinthio teste οὐ τῷ Πειρίθῳ παρεστώτα Ἡρακλῆς οὐ φέβε, κρατηθὲν τῇ πλάσει Εὐρυδίκης, καὶ νῦν ἦ Αἰακῷ ἰρολόρῳ ὄντες ἐσι, τῇ δωτηρινόρῳ. Commentar. in Hermog. p. 948. Ed. Reiske. Responsum Herculis infra dabimus Fragm. V.

I. Ἵνα πλημοχόας τάσδ' ἐς χθόνιον
Χάσμ' εὐφήμως ἀφυσσόμεν.

Ut pocula hæc in terræ hiatum cum bene ominatis verbis effundamus.

Athenæus p. 496.

II. Σὺ δ' αὐστηρὸν, δ' οὐ αἰδοίῳ
Ῥυμὸν πάντων φύσιν ἐμπλέξασθ'
Ὃν ἀεὶ μὲ φῶς, ἀεὶ δ' ἐφαπτὶς
Νὺξ ἀπολοχμοῦ, ἄπειρός τ' ὤρων
Ὀχλᾷ· σὺν λιχῶς ἀμφιχορεύῃ.

Te

XVII. Eratosthenes in Καταστερισμοῖς.
Bentl. in Malel. p. 38 citat locum.

II. 1

2. Respexit Eustath. in Dionys. V. 1134. p. 286.

3.

4.

5.

Plisthenes.

IV. Plut. de frat. amore. II. 656. ubi Ἀιδοῦς a. e. πέ-
δας.

V. 1

2

3. Syllaba longa Creticum in fine praecedit. "Locus est, qui ex-
pendi meretur." R. P. praefat. ad E. Hecub. XXXIX.

IV. Toup. in Suidam. II. p. 471. Hunc locum respexit Hesych.
V. Κόλταβος, λάλαξ.

VII. Stob. flor. 146 (sic legend. pro 142) ubi Pi-
thoi nomen ponitur sine nomine Auctoris,
quia Euripidis an Critiae esset, Veteres dubi-
tarunt. Gesnerus Excerpt. p. 452.
Sic Valcken. Diatrib. 198.

Te ſponte ortum, te, qui in æthereo turbine omnium naturam illigaſti, circa quem lux, circaque obſcura et variè-colorata nox et indiſcreta ſtellarum caterva perpetuò choreas agit.

Clem. Alex. p. 603. Ed. Par. Euſeb. Præp. Evang. p. 681. Schol. ad Oreſtem p. 982. Schol. in Apollon. Rhod. IV. 144.

III. Ἀκάμας τι χρόνος αἰεὶ γ' ἀτειρὲς
Ῥύμῃσι πλῆκτι φοιτᾷ, τίκτων
Αὐτὸς ἑαυτὸν· διδυμοί τ' ἄρκτοι
Τοῖς ὀκυπλάνοις πίφυγμαι μπαῖς
Τὸν Ἀτλάντειον τηροῦσι πόλον.

Et tempus indefeſſum circumvertitur perenni et plano flumine, ſeipſum generans. Et Urſæ geminæ pernicibus alarum ictibus polum Atlanti incumbentem cuſtodiunt.

Clem. Alex. p. 563. Ed. Par. Schol. Ariſtoph. in Aves 179. Suidas v. Πολος. Ultimus duntaxat verſus apud Scholiaſtam et Suidam extat, quem et ſic exhibent; ἓξ τ' Ἀτλάντιον φορεῖν πόλον. Secundo verſu legendum πλήκτρις vel πλήκτρι. Ex eodem ſyſtemate deſumpta puto, quæ inter Incert. Frag. fragmento retuli No. CLV. et CLXXVII.

IV. Πέδαις ἀχαλκεύτοισιν ἰζόκτας πόδας.

Compedibus non malleo coactis pedes aſtringitur.

Plutarch. Op. Mor. p. 166. Dicitur de Theſeo ſponte præ amicitiâ Pirithoo vincto et cruciato adſtanti. Idem Plutarchus p. 856 et p. 946. ita exhibet, Δεσμοῖς ἀχαλκεύτοισιν ἰζόκτας πόδας. Idem Op. Mor. p. 1359. Ed. Steph.

V. Ἐμοὶ πατρὶς μὲν Ἄργος, ὄνομα δ' Ἡρακλῆς,
Θεῶν δὲ πάντων πάτρῳ· ἐξίφων Διὸς·
Ἐμὴν γὰρ ἦλθε μητρὶ κοίτην ὡδὸς λίχος
Ζεὺς ὡς λέλεκται· κἀληθείας ὕπο,
Ἥκω ξὺν ἀνδρὸς ὡδὸς βίαν Εὐρυθέως.

Mihi patria quidem Argos eſt, nomen verò Herculeſ, natus autem ſum Jovis, Dei omnium patris. Nam in matris meæ torum venit Jupiter, ut verè quidem audit. Huc autem venio, Euryſtheo cogente.

Gregorius Corinth. Commentar. in Hermogenem p. 948. Ed. Reisk. Herculis reſponſum eſt ad ea quæ ab Æaco interrogatus erat.

VI. Ὁ πρῶτος εἰπὼν τὸν ἀκριβεστάτῳ φρενὶ
Ἔρριψεν, ὅστις τόνδ' ἐκαίνισεν λογὸν,
Ὡς τοῖσιν εὖ φρονοῦσι συμφορὰ τύχη.

Qui primus dixit, non indoctâ mente temerè effudit, quicunque hanc ſententiam inventor protulit, fortunam rectè conſulentibus favere.

Stobæus Eclog. Eth. Tit. VII.

VII. Τρόπος ἐστὶ χρηστὸς ἀσφαλίστερος νόμου.
Τὸν μὲν γὰρ οὐδεὶς ἂν λάθρᾳ βλάψαι ποτέ
Ῥᾴστως δυνήσετο, τὸν δ' ἄνω τε καὶ κάτω
Λόγῳ παρεύρουσιν πολλάκις λυμαίνεται.

Mores boni lege tutiores ſunt. Hos enim nemo facundus unquam perverterit. At illam ſæpe, oratione huc et illuc vellens, peſſumdat.

Stobæus Tit. XXXVII. ſec. MSum Leidenſem.

VIII. Οὐκοῦν τὸ μὴ ζῆν κρεῖττον ἐστὶν ἢ ζῆν κακῶς.

Ergo interire præſtat quam inhoneſtè vivere.

Stobæus Tit. CXXII.

PLISTHENES.

"Thyeſtes——Atrei filium Pliſthenem quem pro "ſuo educaverat ad Atreum interficiendum miſit, "quem Atreus credens fratris filium eſſe, imprudens "filium ſuum occidit." Hyginus Fab. LXXXVI.

I. Δήμῳ δὲ μήτε πᾶν ἀνιέντας κράτος
Μήτ' αὖ κρατοῦντας πλεῖστον ἴσπερον τιθεὶς,
Μηδ' ἄνδρα δῆμῳ πλεῖον ἐκβάλλῃς πατρί
Μηδ' αὖξε κρεῖσσον μεῖζον· ἡ γὰρ ἀσφαλὴς
Μὴ σοι τύραννος λαμπρὸς ἐξ ἀστῶν φανῇ.
Κύλινδε δ' ἄνδρα πλεῖστα δίκαια πεμφθέντα,
Πολλὰ γὰρ εὑντυχοῦντες οἱ κακοὶ νέοις.

Neque poteſtatem tuam omnem ad plebem reſer, neque plebem contra deprimas divites honorans, neque virum plebi carum abigas a te unquam, neque nimium amplifices: minimè enim tutum eſt, ne ſorte tyrannus tibi ſplendidus ex cive evadat. Virum autem præter jus faſque honoratum minue: improbi enim florentes urbi pernicies.

Stobæus Tit. XLVIII.

II. Πολλῶν τοι χρήματ' αἴτιοι ἀνθρώποις κακῶν.

Pecunia multorum malorum hominibus cauſa eſt.

Stobæus Tit. XCIII.

III. Μηλοσφαγεῖτε δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις.

Ad Deorum focos oves mactatis.

Ammonius in βωμός.

IV. Πολὺς δὲ κραδάνων ἀραγμὸς
Κύπριδος ἐφυμνεῖ
Ἀχαϊ μίλος οἰκείοις δόμοις.

Multus autem cottaborum ſtrepitus muſicam edit Veneri congruentem in ædibus.

Athenæus Lib. XV. c. 2.

V. —— ἐγὼ ξ Σαρδιανὸς, οὐ γὰρ ἐκεῖθ' Ἀργόλας.

Ego verò Sardianus, non ampliùs Argivus.

Steph. Byzant. v. Ἀργόλας. Verſus Trochaicus unâ ſyllabâ deficiens.

VI. Ὦ πλοῦτε, ὅσον μὲν ἐσορᾶν σε βάρος φέρειν
Πένησι δὲ καὶ σοὶ κεκτῆσθαι πολλαὶ βίαι
Ἕπονται· ἡ γὰρ πᾶσι δεινὸς ἀεὶν βροτοῖς.

O pecunia, videò ſane, tu geſtari facillimum onus es. Sed moleſtiæ et multa vitæ exitialia tecum agunt. Omnis enim contentio mortalibus de divitiis eſt.

Stobæus

Stobæus Tit. XCIII. Idem Tit. XCI. ex Phœnice. Ed. Geſn. ad Phœnicem utrobique refert. Mihi nullum locum in Phœnice, diverſiſſimi argumenti fabulâ, habere videbantur. V. 1. legendum forte, ἐμῶ μὲν. V. 3. ὁ γὰρ πᾶς πλοῦτος ἀγὼν βροτοῖς.

POLYIDUS.

De argumento vide in Glaucum.

I. — — Ἔα, ἔα
Ὁρῶ γ' ὀν ἀκτῆις νομάδα κυμαντῆρα
Ἁλιαίετον· τὸ παῖδα χερσαίᾳ μόρῳ.
Εἰ μὴ γὰρ ὤχ' οἰκῶν ὄρνις, ἁρμήνδυτον ἄν
Τὸν παῖδ' ὀν ὑγροῖς κύμασιν πεδοστιβῆ·
Νεῶν δ' ἐναλίαν ἦλθε τι κῆ νομὸν βίᾳ
Διὸς ἵπτατ'· οὔκουν ἔνδ' ὁ παῖς ὀν οἴδματων.

Ea! Video quidem in litore vagabundum, fluctibus verberatum, Haliætum. Puerum in ſicco conſtituit mors. Siquidem enim ales in undis habitans in mare e terrâ volaſſet, puerum in undis extinctum ſignificaret. Nunc loca conſueta, quibus eſcam quærit, relinquens huc advolavit: non eſt ergo puer in fluctibus.

Hermogenes Tom. II. p. 254. Ed. Sturm. Ejuſdem Scholiaſtes ineditus penes Cl. Ruhnkenium. Loquitur vates Polyidus, a Minoe Cretenſium Rege, de Glauco filio deperdito conſultus. Alludit Ælianus Hiſt. Anim. V. 2.

II. Τὶς οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μὲν ἐστι κατθανεῖν,
Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν κάτω νομίζεται;

Quis ſcit an vivere ſit revera mori, mori autem apud inferos vita habeatur?

Schol. in Hippolytum v. 191. Sextus Empir. Pyrrh. Hypotypoſ. III. 229. Schol. Ariſtoph. in Ran. 1114. ex Phryxo citat, idemque ad ejuſdem fabulæ v. 1526. ex Hippolyto. Plato in Gorgiâ p. 300. Clem. Alex. p. 432. Ed. Par. Origenes in Celſum. VII. p. 366. Diog. Laert. IX. 73.

III. Οἱ τὰς τέχνας ἔχοντες ἀϐλαϐέστεροι
Τῆς φαυλότητος· τοι γὰρ οὐ κοινῇ ψέγει
Ἅπασι κεῖται δυσχόλοις οὐκ εὐτυχές.

Qui artium periti ſunt, imperitis infeliciores ſunt: nam omnium reprehenſioni obnoxium eſſe, illætabile eſt.

Stobæus Tit. XLI. V. 2. legendum forte ἢ γὰρ et V. 3. κἀν.

IV. Οὐ γὰρ παρὰ κρατῆρας ἡ θείαν μόνον
Τὰ χρήματ' εὐφρόναισιν ἡδονὰς ἔχει,
Ἀλλ' οὐ κρατεῖν δύναμιν ἐν μεταῤῥέπει.

Non enim inter pocula tantùm et in convivio divitiæ hominibus voluptatem creant, ſed in infortuniis non leve ſubſidium dant.

Stobæus Tit. XCI.

V. Πλουτεῖς· τὰ δ' ἄλλα μὲν ἀγνοεῖς ξυνίεις.
Ἐν τῇ γὰρ ὄλβῳ φαυλότης ἔνεστί τις,
Πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε διὰ τὸ δυσχερές.

Dives es, ſed reliqua non intelligere videris. Quippe divitiis inſcitiæ quiddam adjungi ſolet; Paupertas autem, propter res anguſtas ſapientiam ſortita eſt.

Stobæus Tit. XCV. Zenob. V. 72. Clem. Alex. p. 483. Ed. Par.

VI. — — ἀνθρώποισι γὰρ μαίνονται φρένες
Δαπάνας ὅταν θανοῦσι πέμπωσι κενάς.

Inſaniunt verò homines, quum in mortuos ſumptus inanes faciunt.

Stobæus Tit. CXXIV.

VII. Ὅστις νέμει κράτιστα τλῆ αὐτῆ φύσιν
Οὗτος σοφὸς πέφυκεν εἰς τὸ σύμφερον.

Qui optimè ingenium ſuum ad utilia applicat, is demum ſapiens eſt.

Stobæus Tit. III.

VIII. Μάτην γὰρ εἴχε σῇ τοῦδ' ἐνδόμοις τέλη.

Fruſtra hæc impendia domui tuæ perirent.

Schol. MS. in Homer. apud Valckenaer. Diatrib. p. 202. Euſtathius in Iliad. α'. p. 702. Ed. Baſ.

IX. Μικρὸν γ' ἔλειξας βασιλικῆς ταφῆς τάφου·
Διπλάσιος ἴσω· ϐοῦς δὲ κύϐος ἧς μὴ σφαλῇς.

Exiguum eſt quod memoras ſanum regii ſepulchri. Duplex eſto; a cubo verò ne aberres.

Eutocius Comment. in Archimedem apud Valckenaer. Diatrib. p. 203.

X. — — — — Κρητικὰς
Αὐλοὺς, θνητοῦ νεκροῦ παιπάλης πόῤῥῳ
[Σωίζουσ' ὀστᾶ.]

Tibias Creticas, mortui hinnuli maculoſi oſſa [una ſepelivit]

Plutarch. Op. Mor. p. 2025. Sermo eſt de Minoe Glauci ſepulturam curante, undè rectè Valckenarius ad hunc fabulam refert.

PROTESILAUS.

Proteſilai hiſtoriam, ſatis quidem aliunde notam, breviter exponit Hyginus Fab. CIII.

I. Οἱ γὰρ θέμις ϐέϐηλον ἅπτεσθαι δόμων.

Nam profanum ædes attingere nefas eſt.

Schol. in Oedip. Col. v. 10. Suidas v. ϐέϐηλος.

II. Δυοῖν λεγόντοιν, ἧττον ἥμισυ μῦθος
Ὁ μὴ ἀντιτείνων τοῖς λόγοις σοφώτερος.

Duo cum diſcrepant, et alteruter iraſcitur, ſapientior eſt qui verbis non certat.

Stobæus Tit. V. Idem Tit. XIX. Plutarch. Op. Mor. p. 16. Ed. Steph.

III. Ὅσοις

Polyidus.

II. Bentl. in Malel. p. 27.

XI. Huc referenda sunt Athenaei verba, XI. p. 459. A: παρὰ μὲν τῷ Ἀδράστῳ, ἄνδρες φίλοι, καθίσαντες οἱ Ἀριστεῖς δειπνοῦσιν· ὁ δὲ Πολύειδος, ἱερὰ θύων ἐν ὁδῷ, παραπορευόμενον τὸν Πετεῶ κατέσχεν, καὶ κατακλίνας ἐν τῇ πόᾳ, θαλλίαν τε κατακλάσας, ἀντὶ τραπέζης παρέθηκε τῶν θυθέντων. — Conf. Casaub. 772.

Protesilaus.

Euripidis Salamina citat Schol. MS. in
Platonis Lachet. Harl. in Fabric. Bibl. Graec.
II. XVIII.

III. Ὅστις δὲ πάσας συντιθὰς ψόγῳ λόγῳ
Γυναῖκας ἐξῆς, σκαιός ἐστι κ' οὐ σοφὸς.
Πολλῶν γὰρ ὄντων τἀν μὲ εὑρήσεις κακὰν,
Τὴν δ', ἅσπερ αὐτὴ, λῆμ' ἔχουσαν εὐγενές.

Quicunque autem omnes deinceps mulieres confundens vituperat oratione, morosus est non sapiens. Multæ enim cum sint aliam invenies improbam, aliam, ut hæce, nobiles spiritus gerentem.
Stobæus Tit. LXIX.

IV. Οὐ θαῦμ' ἐλέξας θνητὸν ὄντα δυσχερῆ.

Nihil mirum loqueris: homo qui sit, infelicem esse.
Stobæus Tit. XCVIII.

V. Πέπονθεν, οἷα κἀγὼ σὺ κἀπάντες μένει.

Passus est, quæ et te, et omnes manent.
Stobæus Tit. CXXV.

VI. Πόσ' ἐλπίδες ψευδεῖσι καλλοχοῦσι βροτούς.

Sæpe homines decipiunt nimis credulæ spes.
Stobæus Tit. CXII.

VII. Οὐκ ἂν προδοίην καί περ ὄψυχον φίλον.

Non deseram amicum, quamvis mortuum.
Dion. Chrysost. Orat. XXXVII. Loquitur Laodamia.

VIII. — — — ἀξίως δ' ἐμοὶ
Γαμοῦρὸς κάκλησον, παιδί μοι ξυνοικίσας.

Merito autem γαμοῦρὸς mihi audis, qui filiam mihi in matrimonium dedisti.
Suidas in v. πυθρὸς habet ἀξίως. Alcathoum alloquitur Protesilaus.

IX. Κοινὸν γὰρ ἂν ἄρα κἀγὼ γυναικεῖον λέχος.

Sufficit enim communem esse Venerem muliebrem.
Clem. Alexandr. p. 628. Verti quasi esset: Κοινὸν γὰρ ἂν ἀρκεῖ γυναικεῖον λέχος.

X. Ὦ παῖδες οἷον φίλτρον ἀνθρώποις φρενὸς.

O nati, quantum hominibus animi lenimen ex iis.
Stobæus Tit. LXXV.

RHADAMANTHUS.

De Rhadamanthi fortunis nihil fere novimus, nisi quod docet Apollodorus, eum post Amphitryonis fata Alcmenam uxorem duxisse, bisque exulem in Boeotiam a Cretâ profugisse.

I. Οἳ γᾶν ἔχουσ' Εὐβοΐδα σχεδὸν πόλιν.

Qui Eubœam incolunt, finitimam regionem.
Strabo p. 356. Ed. Par. Hinc patet scenam fabulæ in Boeotiâ constitutam fuisse.

II. Ἕρμαιος ἡμῖν εἶσι ναυτίοις βίος.

Vol. III.

Ὅ μὴ γαὶς εὐγλώσσων ἰμείρει λαοῦσιν·
Τῷ δ' ἐγὼ τάδε φρονῶ, ἀλλὰ χρημάτων
Πολλῶν πλουτεῖσθαι βούλεται πατὴρ ἐμός.
Ἄλλῳ δ' ἀρέσκει μηδὲν ὑγιὲς ὀλίγοις φρονῶν
Λέγοντι παίδευσιν τὴν πόλεως πολλῇ κακῇ.
Οἱ δ' εἰκῇ κἀρδὴν σφῶν δὲ κἀλλοτρίων βροτῶν
Ζητοῦσι· τοῦτο βίοτος ἀνθρώπων πλέον.
Ἐγὼ γ' τούτων οὐδὲν χρῄζω τυχεῖν,
Δόξαν δ' ἰσοτίμου ἂν εὐπλοίας ἔχειν.

Omnimoda cupidinum in vitâ genera sunt. Hic nobilibus adscribi studet. Alius minimè de hoc anxius est, sed magnarum divitiarum generi suo auctor vocari exoptat. Illi placet, nihil sincerum et ex animo dicenti, populi suffragia ferre improbâ audacia. Nonnulli lucrum turpe magis quam honestatem sectantur. Ita error est universa hominum vita. Ego nihil horum cupio, sed honestum nomen habere velim.
Stobæus Eclog. Eth. Tit. VII. Idem Florileg. Tit. LXIV. V. ult. legerim, Δόξαν γ' ἰσοτίμου ἂν;

III. Οὐδὲς γὰρ ἡμᾶς [αὐτὸν] ἐξαιρήσεται.

Nemo enim hunc nobis eripiet.
Grammat. Sangerman. MS. apud Valckenaer. Diatrib. p. 203.

SCIRON, Drama Satyricum.

Satis notus Sciron, Isthmius ille latro, qui Theseo impietatis pœnas dedit.

I. Σχοῖνον χαμεύνην σύμμετρος Κορινθίαις
Παισὶν, κνηφάκην δ' ἐκ ὑπερτάνας πόδα.

Pollux. X. Sect. 35. Hemsterhusius Vir Summus, sic interpretatur: "Χαμεύνη est capienda de lectulo "meretricio, quem alter ad alterum tanquam opportunum et justæ longitudinis collaudat, si quidem "suo pede non superaret inferiorem spondam." Mihi mendum latere videtur.

II. — — — ἢ προσπάγνιον
Κορδαῖς ἐρίνεως.

Vel affigere caprifici ramis.
Athenæus p. 76.

III. — — — οὐδὲ κωλῆνες νεκρῶν.

Neque mortuorum pernæ.
Athenæus p. 368. ubi Casaubonus νεφρούς.

IV. — — — Ἔστι τοι κακὸν
Κακοὺς κολάζειν.

Impios sanè pœnâ afficere honestum est.
Stobæus Tit. XLVI.

V. Καὶ τοὺς μὲ ἄξῃ πᾶλον ἂν δίδως ἔνα
Τὰς δ' ξυνοικεῖ· καὶ γὰρ κρέπει τεσσάρων
Φοινῆσιν ἵππων ἀρχυρᾶν· φιλεῖ δὲ
Τὰς ἐξ Ἀθηνῶν παρθένους ὅταν φέρῃ
Ποθάς.

7 K Et

Et has quidem auferes, si unum pullum dederis; illas si par pullorum; aliæ quatuor equis argenteis conductæ copiam sui facient. Amant verò quicunque virgines Athenienses multas attulerit.

Pollux IX. sect. 72. ϖωλος numisma erat Corinthiorum: ηρυ, quam Euripides poeticè vocat ϖυξιvος, Athenicnsium. V. 4. pro ὅταν malim ὃς ἂν.

SCYRIÆ.

Constat ex Sexto Empirico adv. Mathem. I. 13. Lycomedem Regem Scyri, Achillis verò socerum, ab Euripide in scenâ exhibitum fuisse. Cum ergo a Stobæo Scyriæ Euripidis citantur, certa fere conjectura est, id nomen fuisse dramatis, in quo Lycomedis persona erat.

I. Ἡ ϖαῖς νοσεῖ σε, κἀπικινδύνως ἔχει.
Πρὸς θεῶν; τίς αὐτὴν ϖημονὴ διαιρεῖ σαφῶς;
Μῶν κρυμὸς αὐτῆς ϖλευρὰ γυμνάζει χολῆς;

Med. Filia tua ægrotat, et in vitæ discrimine versatur. Lycom. Quâ de causa? quis illam male habet morbus? Num frigus, an bilis aliqua latus infestat?

Sextus Empiricus adv. Mathem. Lib. I. sect. 308. ultimum versum sic interpretatur: ϖωθάνεται μή τι ϖλευριτικὴ γίγνοι, ἀφ' οὗ τὸ τὰς ϖλευριτικὰς βύσσους ὑπέχειν ἀνάγκη. Verti quasi esset; ἢ τις ϖλευρὰ γυμνάζει χολή;

II. Φεῦ τῶν βροτείων ὡς ἀνώμαλοι τύχαι.
Οἱ μὲν γὰρ εὖ ϖράσσουσι, τοῖς δ' ἐναντίως
Σκληρὰν ϖαρεῖσαν ὑφ' ὧν χρὴ εἰς θεοὺς
Καὶ ϖᾶσ' ἀκριβῶς κεἰς φρονεῖν βίον,
Οὐ τῷ δικαίῳ, ζῶσιν αἰσχύνης ἄτερ.

Eheu ob res humanas! Quam incerti sunt! Alii enim prosperè rem gerunt; aliis fors dura est, licet Deos piè colentibus, et per totam vitam Justitiam accuratè et anxiè servantibus sine ullo dedecore.

Stobæus Tit. CV. Ed. Gesn. ex Scyreo, qui nullus fuit, citat, eademque habet v. ult. ὑ τῷ δικαίῳ, pro quo Gesnerus in margine malle se ait σὺν τῷ δικαίῳ.

III. Σοφοὶ δ' ἑαυτῶν αἰσχέα κρύπτουσιν οἰκείας βλάβας.

Prudentes autem propria dedecora abscondunt.
Stobæus Tit. CX.

SISYPHUS.

De Sisyphi apud inferos pœnâ omnia pervulgata sunt. Quibus maximè sceleribus hanc pœnam meritus sit inter Mythologos non convenit. Vide Pausan. p. 48. Ed. Sylb. Schol. in Hom. Iliad. ζ'. ex Pherecyde. Confer etiam Apollodor. Lib. III. c. 11. Hygin. Fab. LX. Sed neque inter Herculis res gestas Sisyphi cædes commemoratur, quem tamen in Euripidis dramate ab Hercule interfectum fuisse suspicari licet ex fragmento, quod Etymologus et Suidas, uterque in v. Κακὸν, servarunt.

I. Ἦν ϖοτε, θεοῖς ὅτ' ἦν ἄνομος ἀνθρώπων βίος
Καὶ ϖαρανόμως, ἐχθρὸς δ' ἐπῆν κρίνων,
Οὔτ' ἀθλα ἔκειτ' ἄλλα τοῖς ἀγαθοῖσιν ἐν,
Οὔτ' αὖ κολαστὴς τοῖς κακοῖς ἐπῆν ϖόνος.
Καὶ ϖαντὶ μᾶλλον δυσσεβῆ ἔκρινε νόμος
Θεοὺς ϖολεῖν, ἵνα δίκη τύραννος ᾖ
Γένους βροτείου, τὸν δ' ὕβριν ἀθέλητον ἔχῃ.
Ἐζημίουν δ' ἃ νῦν ἐϖαινοῦσιν ἅπαντες.
Ἔπειτ', ἐπειδὴ ϖαιδοϖοιὸν ϖῶς ἐν οἴκοις
Ἀπῴκησεν αὐτοὺς ἔργα μὴ ϖρέποντα βίᾳ,
Λάθρᾳ δ' ἐκρύπτοντ', ϖυκνόφρων μὴ δοκεῖ
[Φῦναι] τυραννὸς τις κἀ σοφὸς ζητήμασιν ἀνὴρ
Γνώμην δ' ἔσπειρε δυσσεβοῦσιν ἐξελεῖν, ὅπως
Εἴη τι δεῖμα τοῖς κακοῖσιν κἂν λάθρᾳ
Πράσσωσιν ἢ λέγωσιν ἢ φρονῶσί τι
Ἐντεῦθεν ἐν τὸ θεῖον ἐσηγάσατο
Ὡς ἔστι δαίμων ἀφθίτῳ βιοτὰν βίᾳ
Νόῳ τ' ἀκούων κἀ βλέπων φρενῶν τ' ἄκρος,
Προσέχων τι ταῦτα, κἀ φύσιν θνητὴν φορῶν
Πᾶν μὲ τὸ λιχθὲν ἐν βροτοῖς ἀκούσεται
Ἐς δ' ἀκρόασιν ἦ ϖᾶν ἰδεῖν δυνήσεται.
Ἐὰν δὲ σιγῇ σιγῇ τι βουλεύῃ κρυφῇ.
Τᾶυτ' ἀχὶ λύσει καὶ θεὸς τὰ γὰρ φρονεῖν
Ἔστ' ἐν [θεοῖσι] ταῦτά τις λέγοις λέγων
Διδαγμάτων ἥδιστον ἀσηγάσατο
Φόβῳ κρύψαι τὴν ἀλήθειαν λόγῳ.
Ναῖον σ' ἔφασκε τοὺς θεοὺς ἐνοικεῖν τόϖῳ
Μάλιστά γ' ὁκϖλάζουσιν ἀνθρώϖους, ἄγαν
(Ὤφελε ϖᾶς ἔγνω τοὺς φόβους ἄγαν βροτῶν
Καὶ ϖᾶς ἑκόντος τῇ ϖαλαιφάτῳ βίᾳ)
Ἐκ τ' ὑϖερῆς εὐτυχίας, ἣν ἀσφαλῆς
Κεκτῆσθ' ἑκόντες, δεινὰ σ' οὐ κνιϖήματα
Βροτῶν, τὸ τ' ἀσεβοῦν ἐμοὶ δόκει
Χρόνῳ ϖολὺν ϖλοῦτον ϖάντα θ' ἁϖλῶς σοφῶν.
Ὅθεν τι λαμϖρὸν ἀστέρας ἀνέσχε μύθῳ
Ὁ δ' ὑχρὸς εἰς γλῶ ἐμῷ θ' ἑκάστοτε ζητεῖ.
Τοιόνδε σοφίσασιν ἀνθρώϖοις φόβου
Στυγνὸς, ἐμοῦ τι τῷ λόγῳ ϖροσθέντος
Τὸν δαίμον' ἐγκὼν, ἐν στέγοντι χωρίῳ.

Tempus fuit, cum exlex erat hominum vita, et ferina, et violentiæ dedita; cum neque præmium bonis, neque improbis pœna constituta esset. Deinde mihi videntur homines leges posuisse scelerum ultrices, ut justitia in genus humanum imperium exerceret, servamque haberet injuriam: Mulctabatur autem si quis eas violaret. Postea, cum leges non finerent apertè et vi injuriam facere, clanculum autem facerent, tunc mihi videtur extitisse aliquis vafer et consilio excellens, et excogitasse, fabulâ hominibus inventâ, quomodo improbis aliquid timendum esset si quid mali clam facerent, aut dicerent, aut cogitarent. Hinc ergo res divinas induxit, esse utique Numen quod vitâ sempiternâ floreat, mente audiens et videns, cogitansque semper et animadvertens hæc, et naturâ immortali præditum omne quod inter homines dicatur, audiet, omne

5

10

15

20

25

30

35

39

Locum citat inter Eurip. fragm. ex Sisypho, Grotius in Exc.
P. 403. et de Auctore dubitat. p. 452.

Sthenobœa.

Suidas. V. Ἀνάπτυσλα..

omne quod igitur videre poterit. Quin et malum aliquod silentio si meditetis, neque hoc Deus latebit; nam id ipsum, quo cogitamus, in Deorum numero est. Hos aliquis sermones serens suavissimam doctrinam docuit, veritatem mendacio involvens. Habitare autem Deos dixit illic ubi maximè formidinem hominibus incuteret, ducens, unde noverat utique terrores hominibus venire, et maxima emolumenta miseræ vitæ, nempe ex fornice superno, ubi fulgura accendi vidit, diroſque porro tonitruum ſonitus, et ſtellis pictum cœli cavum, temporis, peniti ſubri, opus pulchrum; unde et globus candens ſtellas fugat, et imbres in terram ſuppeditantur. Talem formidinis indaginem hominibus circumdedit, et pulchrè verbis Deum amplificans, in ſede convenienti habitare fecit.

Sextus Empiricus adv. Mathem. IX. ſect 54. Critiæ Athenarum tyranno tribuit. Plutarch. de Placitis Philoſophorum I. 6 et 7. Euripidi, quem ait ſub perſonâ Siſyphi dogmata Atheorum protuliſſe, quod aliter (i. e. ſub honeſtiore perſonâ,) Areopagi metu non auſus erat. De quâ hiſtoriolâ meum judicium non interpono; indicaſſe contentus etiam Pirithoum, qui a pluribus veterum ut Euripidis citatur, quique ovationis colore, quantum ex fragmentis judicare licet, Euripidem auctorem ſibi vindicat, hunc ipſum inquam Pirithoum a nonnullis Veterum Critiæ tributum fuiſſe, adeo ut Athenæus rem in medio reliquerit. p. 496. Cæterùm in hoc fragmento, mendis præter modum ſcatente, inuſitatam mihi licentiam ſumpſi, nempe ut ex conjecturâ emendatum, prolixitatis vitandæ cauſâ exhiberem.

II. Οὕτω δὲ πρῶτον οἶμαι. πεῖσαι πρὰ
Θνητοὺς νομίζειν δαιμόνων ἄναξ γλῶσ.

Sic autem primùm exiſtimo aliquem homines induxiſſe ut crederent eſſe revera Deos.

Sextus Empiric. adv. Mathem. IX. 55.

III. Χαίρω σὲ τ', ὦ βλαστὸ γ' Ἀλκμάνης τόκος,
Ἐλθόντα, τὸν τε μιαρὸν ἐξολωλότα.

Lætor te, o præſtantiſſime Alcmenæ fili, adveniſſe, et impurum illum penitus extinctum eſſe.

Etymolog. M. in Χαίρω. Suidas in Χαίρω. ubi vide Toupio V. Cl. annotata. Pro ἐλελυθότα bene, meo judicio, Valckenarius ἐλῄνθοτα.

IV. Ἐλίσσων, *mentiens.*

Heſychius in voce.

STHENOBÆA.

De Sthenobœâ vide Apollodorum Lib. II. c. 3. Hyginum Fab. LVII. Ejuſdem hiſtoriam Anteæ nomine enarrat Scholiaſtes Hom. ad Il. ζ.

I. Οὐκ ἔστι θνητῶν πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ·
Ἢ γὰρ γενέσθαι μηδὲν ἐσθλὸν εἶτα ἔχειν βίον,
Ἢ δυσγενὴς ὢν πλουσίαν ἀροῖ πλάκα.

Nemo hominum in omnibus felix eſt. Vel enim bene natus opibus careat, vel ignobilis agrum divitem arat.

Ariſtoph. Ran. v. 1250. ibique Scholiaſtes qui Prologi initium eſſe docet.

II. Τοιοῦτ' ἀλάσθη· νυξιτήρῳ δ' ἵππος
Μᾶλλον πάλῃ.

Ita æſtuat; amor autem caſtigatus magis premit.

Schol. in Veſp. Ariſtoph. v. 111. Plutarch. Op. Mor. p. 123. Ed. Steph. Galen. de Hippocr. et Platone Lib. IV.

III. — — βίος δὲ πορφυροῦς θαλάσσιος
Οὐκ ἐντράπεζος, ἀλλ' ἐπακτὸς φάτνα.
Ὑγρὰ δὲ μήτηρ, ἃ τιθαιστοῦσι τροφὸς
Θάλασσα, τλῆμ' ἀρῶμαι· οὐ πενὴς βίος
Βρόχοισι καὶ τιθύμοισι δῶμ' ἔχων ἔστη.

Maris autem incolis non circumfertur victus, non lautæ ſunt menſæ, ſed in litoribus præſepia. Quæ autem alimenta præbet, mater humida eſt, non quæ pedibus calcatur. Hanc aramus. Ex hac victus nobis retibus et laqueis domum venit.

Athenæus Lib. X. p. 421. ſatis mendosè. V. 1. reddidi quaſi eſſet; βίος δ' ὁ θαλάσσιος θαλασσίοις ut ſit locutio ducta a ferculis quæ in cœnis lautioribus θαλασσίοις mos erat. V. 4. ſententiam turbare, certè non juvare, mihi videbatur vox θάλασσα, unde legendum conjiciebam, Ὑγρὰ δὲ μήτηρ, ἃ τιθαιστοῦσι τροφὰς τιλῶσι.

IV. Πιστὸν δέ τι λάληθον ἐξέπεσε σοι χερός,
Ἀλλ' εἰσὶ πάντες, ΤΩΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩΙ ΞΕΝΩΙ.

Nihil autem ipſi improviſò ex manibus excidit, quin ſtatim dixerit, ADVENÆ CORINTHIO.

Athenæus p. 427. Ariſtophan. Theſmoph. 410. De Sthenobœâ dicitur, quæ hoc in Bellerophontis quem mortuum credebat honorem ex more veterum factitabat.

V. Ἄνευ τύχης γὰρ, ὥσπερ ἡ παροιμία,
Πόνος μεταθεὶς ἐκεῖ' ἀλγυνῶν βροτούς.

Labor enim, ut vulgò dicitur, ſine fortunæ ope, non amplificat homines.

Stobæus Tit. XXIX. V. 2. reddidi quaſi eſſet ἀλθαίνει.

VI. Κομίζετ' ἔσω τῆσδε· πιστὸν δ' ἐς ἀεὶ
Γυναικὶ μηδὲν, ὅστις εὖ φρονεῖ βροτῶν.

Iſtam intro auferte; oportet autem neminem mortalium, qui quidem ſapit, mulieri fidere.

Stobæus Tit. LXXXV.

VII. Πολλοὺς δὲ πλούτῳ καὶ γένει λαμπροὺς
Γυνὴ κατῆρχεν' ἐς δόμων αἰσχύνην.

Multos autem opibus et natalibus claros mulier vecors domi dedecore affecit.

Stobæus Tit. LXVIII. Idem (ex Bellerophonte) Tit. LXXII.

VIII.

VIII. ——— Μυσικὸν δ' ἄρα
Ἔρως διδάσκει κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.

Poetam utique reddit Amor, etiamsi musarum rudis antea fuerit.

Scholiastes Aristoph. in Vesp. 1069. Plato Sympos. Plutarch. Sympos. I. 5. Idem Op. Mor. p. 722. et p. 1356. Ed. Steph. Aristid. plus semel.

IX. Τίς ἄνδρα πικὰ ξενοπάτραν.

Quis hominem hospiti infidum.

Photii Lex. MS. voce Ξενοπάτρας.

SYLEUS.

Tradunt Apollodorus Lib. II. c. 6. et Diod. Sic. Lib. IV. 31. Herculem, quo tempore Omphalæ, Lydorum reginæ, serviebat, Sylea hominem Lydum interfeciisse, qui viatores quoscunque ut vineas sibi pastinarent, per vim cogere solebat. In Euripidis dramate, quod solus docet Philo Judæus, Hercules huic ipsi Syleo in servitutem addictus fingitur.

I. Τοῖς μὲ δικαίοις, ἔνδικος· τοῖς δ' αὖ κακοῖς,
Πάντων μίσητος πολέμιος τε χθονί.

Justis quidem æquus; injustis contra, omnium qui in terris agunt hostis infensissimus.

Stobæus Tit. XLVI. ex Oileo.

II. Πρὸς ταῦτ' ἴτω μὲ πῦρ, ἴτω ξ φάσγανα·
Πίμπρα· κάταιθε σάρκας, ἐμπλήσθητί μου
Πίνων κελαινὸν αἷμα· σοὶ γὰρ κάτω
Γῆς ἔσιν ἄστρα, γῆ δ' ἄνασ' εἰς αἰθέρα
Πρὶν ἐξ ἐμοῦ σοι θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον.

Proinde veniat ignis: veniant enses: incende, combure carnes: satia te bibendo nigrum meum sanguinem: priùs enim sub terram ibunt astra, terra in cœlum ascendet, quam a me sermo adulatorius erga te dicetur.

Philo Jud. Allegor. II. p. 66. Ed. Turn. Idem de Josepho p. 365. Idem p. 603. Euseb. Præp. Evang. VI. p. 242. Loquitur Hercules.

III. Ἥκιστα φαῦλος, ἀλλὰ πᾶν τἐναντίον·
Πρόχειρα σιμὸς, κὐ πατεινὸς, οὐδ' ἄγαν
Εὔσαρκος, ὡς ἂν δοῦλος, ἀλλὰ τῷ σχολῇ
Ἰδόντι λαμπρὸς κ ξύλῳ θρασύρριν.

Minimè quidem vilis, sed quicquid contrarium est: specie dignitatem gerens, non humilis, neque admodùm demissus tanquam servus, sed vel habitum intuenti splendidus et clavâ strenuus.

Philo Jud. p. 603. Ed. Turneb. Loquitur Mercurius Herculem describens.

IV. Οὐδὲς δ' ἐς οἴκους δεσπότας ἀμείνονας
Ἀντῆ πρίασθ βούλεται· σὺ δ' εἰσορῶν
Πᾶς τις δέδοικεν. ὄμμα γὰρ πυρὸς γέμει
Ταῦρος λέοντ· ὡς βλέπων πρὸς ἰμοῦλῶ.

Τὸ τ' ἦθος αὐτῆ . . . . ἐ κρυπτόμεν
Σεγῶντος, ὡς ἄνασ' ἂν οὐχ ὑπήκοον·
Τάσσειν ἢ μᾶλλον, ἢ 'πιτάσσεσθ θέλοις.

Nemo autem dominus meliores sepso servos in ædibus habitaturos emere vult, te autem intuens quisque formidat; oculos enim igne plenos habes, tanquam taurus leonis insultum expectans. Quin et eminùs stanti, aliquid est quod ingenium tuum te tacente declarat, nimirum te morigerum non futurum, sed libentiùs imperaturum quam imperiis pariturum.

Philo Jud. p. 603. Ed. Turneb. Loquitur Barnesio judice Syleus. V. 1. malim δικαίοις. V. 5. sic non male suppleveris: τὸ τ' ἦθ· αὐτοῦ τ σοῦ κατηγορᾶ.

V. Κλίθητι κ πίωμεν· ἐν τάχῳ δέ μου
Τλῆ πᾶχυ αὐδὴ λάμψαν, ἀ κράτιστον ἴσῃ.

Recuba et potemus: et in hoc periculum illico mei facito an superior futurus sis.

Philo Jud. p. 603. Ed. Turn. Syleum alloquitur Hercules.

VI. Βαυσᾶμεν εἰσελθόντες· δὸς μύρῳ σίθεν
Τὰ δάκρυα ———

Domum ingressi cubitum eamus. Absterge tuas lacrymas.

MS. Sangermanens. apud Valckenaer. Diatrib. p. 204.

VII. ——— Εἶα δή, φίλον ξύλον,
Ἔκτεινέ μου σεαυτὸ κ γίνου θρασύ.

Age nunc, o carum telum, extende teipsum, et audax sis, cura.

Eustathius in Iliad. α'. ex Chœroboſco.

TELEPHUS.

Telephus, Mysorum rex, Herculisque ex Auge filius, Græcorum exercitum, qui ad Mysiæ litora pro Trojanis appulerat, fortiter prælio aggressus est, tantamque stragem edidit, ut Græci paullo post Boeotiam universi redirent. Liban. p. 239. Vulneratus tamen eo in prælio Telephus, cum nullâ medicorum arte sanari posset, Delphicum oraculum consuluit. Responsum est, (teste Hygino Fab. CI.) neminem mederi posse nisi eandem hastam quâ vulneratus erat. Venit igitur Argos (Liban. ubi supra) ubi scenam hujus dramatis constitutam fuisse multa indicant. Telephum ipsum pauperem atque exulem exhibitum fuisse disertè affirmat Scholiastes Aristoph. ad Nubes v. 919. cui accedit Horatius de Arte Poet. 96. Reliquum historiæ persequitur Hyginus, loc. cit.

I. Ὦ γαῖα πατρὶς, ἣν Πέλοψ ἀφίζετο
Χαῖρ' ὅς τ' ἀρίστου Ἀρκάδων δυνάμεως
[Πὰν] ἐμβοτῆνος· ἔνθεν εὐχόμην ἐγὼ·
Αὔξοι γὰρ Ἄλέα παῖς μοι τῇ Τεγεωδίᾳ
Τίκτοι λαμπρὰν Ἡρακλεῖ· ξυνοικεῖ δ' ὅρᾳ·
Παρθένιον, ἔνθα μητρὸς ἀθίνου ἐμοὶ
Ἔλυσεν Εἰλείθυια.

O terra

VIII. "Duo versus ex Eur. Telephe sumti. Male vulgo in altero legitur ὅστις εἶμι, quod frustra hucusque Codd. consensus." Brunck. in Ar. Achaen. 440. expulit ὅστις εἰμι.

IX. Ad Arist. Acharn. 446. Εὐσοὶ γενοίμην, Τηλέφῳ δ' ἃ ἐγὼ νοῶ. "Euripidis versus in Telepho, quem sincerum exhibet Athenaeus, p. 186. (Lib. V. p. 186. D). Apud Scholiastam sic interpolatus est: Καλῶς ἔχοιμι, Τ. δ' ἃ ἐγὼ φρονῶ. In Comici autem libris omnibus ad hunc modum: Εὐδαιμονοίην, Τηλέφῳ δ' ἃ ἐγὼ φρονῶ." Brunck in Arist. Ach. 446.

X. Arist. Acharn. 454. Τί δ' ὦ τάλας γε, τυδ' ἔχεις πλέκτας χρεών, "Hic versus, si Scholiastae fides, ex Eurip. Telepho per parodiam translatus, ubi erat: Τί δ', ὦ τάλας, σὺ πῶς δὲ πείθεσθαι θέλεις;" Brunck ad loc. quo ne verbum quidem de Valcken: θέλεις pro μέλλεις, qua lectio Schol. emendante, in Diatrib. p. 210.

XI. Si quis — in lucifugi Telephi versu apud Schol. Ar. ad Ach. 496 pro ἄνομος praferat ἄνομα, non multum a meo quidem judicio dissidebit. Tib. Hemst. in Misc. Obs. V. 30.

XVIII. Quidam libri hunc versum Critiae adsignant. Grot. in Excerpt. p. 452.

XIX.

XX. 1. Citat Plut. de tranq. animi. II. 630.

In Telephi Fragmento. Notam in v. 1. sic lege, Ὀρέστου. *sibi vindicat*. Sic ἐρίζουσι Æschyl. Supplic. 264. Demosth. διζυρίαν ἐρίζειν τὴν τύχην χάριν. De Rhod. Lib. p. 116. Ed. Benen.

O terra patria, quam Pelops consociavit, salve, tuque o Pan qui algidum Arcadiæ scopulum incolis, unde genus meum ortum esse glorior; Auge enim Alei filia clam me parit Herculi Tirynthio. Novit hoc mons Parthenius, ubi Ilithyia matrem meam a partûs doloribus liberavit.

Dionys. Halicarn. Tom. II. p. 59. V. 1. ἐρίζειν quid sit, minimè equidem intelligo. Reddidi igitur, quasi esset χρυίζουσι. V. 3. verbum ἐμπεσοῦσαν de diis adhibitum Æsch. Pers. v. 449. Rhes. v. 225. conjecturam fecit, et hìc nomen Dei supplendum esse. Cæterùm hæc ad Telephum pertinere, tacente Dionysio, satis constat; quin et Prologi initium esse non dubitet, qui cum reliquis Euripidis Prologis comparaverit. Quæ Strabo de Auge et Telephi fortunis ex Euripide narrat p. 615. Ed. Par. pariter ex prologo desumpta arbitror.

II. Κώπαις ἰσώσας, πρῳρεύσας ἐς Μυσίαν
Ἐσχαυρώθην πολιτὶ βραχίονι.

Remis moderatur, et in Mysiam descendens sauciatus est hostili brachio.

Aristot. Rhetor. III. c. 2. ibique Scholiastes. Loquitur Telephus de Nauclero quodam.

III. Ἴθ' ὅπου χρήζεις· σὺν ἀπολλύμεσθα
Τῆς Ἑλένης οὕνεκα.

Abi, quo libitum fuerit. Helenæ causâ perire nolo.

Schol. Aristoph. in Nub. 888.

IV. Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο νόους καὶ τετράδα.

Jecit Achilles duas monadas et quaternionem.

Schol. Aristoph. in Ranas 1447. Eustath. in Odyss. p. 28. Ed. Bas.

V. Ὦ πόλις Ἄργους. O urbs Argiva.

Aristoph. Equit. 806. ibique Scholiastes.

VI. Ὦ Φοῖβε Λύκιε Ἄπολλον, τί ποτέ μ' ἐργάσῃ;

O Phœbe Apollo Lycie, quid mihi facies;

Scholiastes Aristophanis in Equit. 1237.

VII. Κακῶς ὀλοίμ' ἂν· ἔξεστι γὰρ Ἑλλάδι.

Male pereat. Græciæ enim interest.

Schol. Aristoph. in Acharn. 8.

VIII. Δεῖ γάρ με δόξαι πλουτεῖν σήμερον τάμοῦ,
Εἶναι δ' ὅπως ἀμοὶ, φαίνεσθαι δὲ μή.

Oportet me pauperem hodie videri: esse quidem qualis sum, sed minimè existimari.

Schol. in Aristoph. Acharn. 439.

IX. Καλῶς ἔχωμι· Τηλέφῳ δ' ἃ 'γὼ φρονῶ.

Bene mihi evenist, Telepho autem quæ cogito.

Schol. in Aristoph. Acharn. 445. Athenæus p. 186. habet Εὖ σοι γένοιτο.

X. Τί δ', ὦ πόλαι, σὺ τῷδε πειθῇ μίμνεις;

Cur verò tu, o miser, huic auscultare vis?

Schol. in Aristoph. Acharn. 453. Pro μίμνεις legendum cum Valckenario θίλεις.

XI. Μή μοι φθονεῖτε, ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκροι,
Εἰ πτωχὸς ὢν τύραννος ὐμῖν ἐν ἐλευθέροις λέγων.

Ne mihi indignemini, o Græcorum principes, si mendicus cum sim inter nobiles loqui sustineo.

Schol. in Aristoph. Acharn. 496.

XII. Ἐρεῖ τις· οὐ χρῆν. Ἀλλὰ τί χρῆν, εἰπέτω.

Dicet aliquis, non oportuit. Verum, quid oportuit, dicite.

Schol. in Aristoph. Acharn. 539.

XIII. Ἡ πολλοῦ γε δεῖ. Multum sanè abest.

Schol. in Aristoph. Acharn. 543.

XIV. ——— ἢ ᾗ Τήλεφον
Οὐκ οἰόμεσθα; τῶν ἄρ' ὑμῖν ἔστι σοί.

Telephum vero non putamus? Non ergo vobis mens inest.

Schol. in Aristoph. Acharn. 554.

XV. Ἀνασσα πράγους τοῦδε καὶ βουλευμάτος,
Τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελήλυθας δόμων;

Domina hujus actionis et consilii, cur mihi tristis e domo venis?

Schol. in Aristoph. Lysistrat. 707. Confer Hygin. Fab. CI.

XVI. Ἀγάμεμνον, εἰ δ' ὁ πέλεκκον εὖ χερεῖ ἔχων
Μίλλοι νὺς εἰς τραχήλου ἰσοπαλῆ ἐμοὶ
Σεγήσομαι δίκαιά γ' ἀντεπῶν ἔχων.

Agamemnon, non si aliquis securim manu tenens in cervices meas immittere minitetur, ne sic quidem silebo, quæ contra dicam justa habens.

Stobæus Tit. XIII.

XVII. Ὥρα σε θυμὸν πρέσσοντα γνώμην ἔχειν.

Tempus est te mentem gerere iræ victricem.

Stobæus Tit. XX.

XVIII. Μοχθεῖν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.

Labore opus est iis, qui fortunati esse volunt.

Stobæus Tit. XXIX.

XIX. Οὐκ ἄρ' Ὀδυσσεὺς ἦν σοφὸς μόνος·
Χρεία διδάσκει, κἂν βραδὺς τις ᾖ, σοφόν.

Non ergo Ulysses solus facundus est. Necessitas, etiam qui hebes est, disertum reddit.

Stobæus ibid. Apostol. XX. 92.

XX. Σπάρτην ἔλαχες· ταύτην νόμοις κόσμει·
Τὰς δὲ Μυκήνας ἡμῖν ἔασε.

Spartam sortitus es; hanc legibus rege. Nos contra Mycenas seorsim regimus.

Stobæus Tit. XXXIX. Plut. Op. Mor. p. 1069. Ed. Steph.

XXI. Τόλμ' αἰεὶ καὶὸν τι πρᾶγος ἐξαίρου θεός.
Audeto ſemper: etiamſi aſperum quid Dii immittant.
Stobæus Tit. LI.

XXII. Τί γάρ με πλοῦτος ἀφελεῖ νοσοῦντα; τί;
Σμικρὰ' ἂν θέλοιμι καὶ ἡδὺ' ἐμείρων ἔχων
Ἄλυπον εἶναι βίοτον ἢ πλοῦτον νοσῶν.
Quid autem me divitiæ juvant ægrotantem? Malim ſanè parva, et in diem tantùm ſufficientia habens expers doloris vivere, quam in re lautâ ægrotare?
Sextus Empir. adv. Mathem. XI. ſect. 56. Stobæus Tit. XCIII. Idem Tit. XCVII.

XXIII. Ἕλληνες ὄντες βαρβάροις δουλεύσομεν;
An barbaris nos Græci ſerviemus?
Clem. Alexandr. p. 624. Ed. Par.

XXIV. Κακός τις ἐστὶ σεαυτὸν σοι ξένον;
Quiſquamne malus eſt, hoſpitem te habens?
Ammonius v. Πρόξενος.

XXV. Παραιτοῦσι λόγχης θήλεσιν ῥινήμασιν.
Lenitur cuſpidis ramentis.
Plutarch. Op. Mor. p. 81. Ed. Steph.

TEMENIDÆ

Verum hoc fabulæ nomen, non Temenus, vel Temenides. Clarè id docet Epigramma in Anthol. H. Steph. Lib. II. p. 152.

Γάμοι Ἀργείους ἀρχόντων τὸν ξ φιλόπλους
Τημενίδας ὁ κρατὺν ποσὶ δῖος ἐγώ.
Καὶ μ' ὑμεναῖος ἀνεκίρνασε, τὸν δὲ τάλαντον
Ὑρνηθὼ κρυπτὸν ἐς ψόφος ἐξέπαλεν.

Hinc etiam intelligimus triſte Hyrnethûs fatum hujus Tragœdiæ argumentum fuiſſe. Fuit ea Temeni filia, qui cum Creſphonte fratre, Heraclidas Peloponneſum felicibus auſpiciis duxit. Senex Temenus filiam Hyrnetho Deiphontæ Antimachi filio conjugem dedit, generumque præterea ſummo ſtudio proſecutus eſt. Quod cum ægrè ferrent Temeni filii, odioque propterea in Deiphontem flagrarent, tandem Patre mortuo, Hyrnetho ab eo vi auferre conati ſunt. Aſſecutus eos cum Epidauriorum manu Deiphontes, Cerynem unum ex raptoribus interfecit. Hyrnetho, quæ tum temporis gravida erat, Phalcis violentiâ periit, magno conatu eam ſecum trahentis. vid. Pauſan. p. 70. Ed. Sylb.

I. Ἀρετὴ ξ', κἂν θάνῃ τις, οὐκ ἀπόλλυται,
Ζῇ δ' οὐκ ἐπ' ὄντος σώματος· ψυχαῖσι δὲ
Ἅπαντα φρῦδα συνθανόντ' εἰσὶ χθονός.
Virtus autem, etiamſi moriatur aliquis, non perit, ſed vivit corpore extincto. Ignavis autem omnia ſimul morientia ſub terram eunt.
Stobæus Tit. I. Sextus Empir. adv. Gramm. ſect. 272.

II. Καλὸν γ' ἀληθῆ παρρησίας πάρα.
Honeſtum eſt verâ liberè et conſtanter loqui.
Stobæus Tit. XIII.

III. Τῷ γὰρ πονοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει.
Laboranti etiam Deus adjutor eſſe ſolet.
Stobæus Tit. XXV. Idem Tit. XXIX. Clem. Alexandr. p. 621. Ed. Par. ex Καμψῷ. Apoſtol. XIX. 75.

IV. Αἰδὼς γὰρ ἀνδράσ' ὠφελεῖ μᾶλλον βροτοὺς.
Pudor enim plus hominibus quam ira prodeſt.
Stobæus Tit. XXXI.

V. Εἰκὸς ξ' πάντι τὸ λόγῳ καὶ μαχομένῃ
Πατρίδος ἱρῶντας οὐκ πονεῖν σωτηρίαν.
Æquum eſt patriam amare, ejuſque ſalutem omni ratione et ſtudio promovere.
Stobæus Tit. XXXIX. ſec. MS. Leidenſem.

VI. — — φιλεῖ τοι πόλεμος οὐ πάντ' ἐπ' ἐσθλοῖς,
Ἐσθλῶν ξ' χαίρει θάλπεσιν νεανιῶν.
Κακοὺς ξ' μισεῖ· τῇ πόλει μὲν οὐ νέον.
Τὸ δ' ἐπ' ἐσθλοῖς τοῖς ξ' ἡσυθαυῦσιν ἐπλαύς.
Solet bellum non in omnibus proſperum eſſe, ſed gaudet juvenum fortium cæde, ignavos autem odit. Jam hoc civitati nocet, ſed mortuis glorioſum eſt.
Stobæus Tit. L. Ed. Geſn.

VII. Οὔκ ἔστι κρεῖττον ἄλλο πλὴν νικᾶν κρατεῖν δεῖ.
Nihil optabilius eſt, quam manu vincere.
Stobæus Tit. LI.

VIII. Τολμᾶν ξ χρεών· ὁ γὰρ εὖ καιρῷ
Μόχθος πολλὰν εὐδαιμονίαν
Τίκτει θνητοῖσι πλάστᾶν.
Audere autem oportet. Labor enim tempeſtivus magnam in fine felicitatem hominibus creat.
Stobæus ibid.

IX. Τὸ ξ στρατηγεῖν τοῦτ' ἐγὼ κρίνω, καλῶς
Γνῶναι τ' ἐχθρὸν, ᾗ μάλιστ' ἀλώσιμος.
Imperatoris officio fungi hoc eſſe judico: probe noſſe, quâ maximè ratione hoſtis vinci poſſit.
Stobæus Tit. LIV.

X. Ἄρξεις ἀρ' ὅτου· χρὴ ξ τ' στρατηλάτην
Ὅμως δίκαιον ὄντα, ποιμαίνειν στρατόν.
Ita regnabis. Oportet autem nihilominus ducem juſtitiâ colendâ exercitum ſibi conciliare.
Stobæus Tit. LIV. Ed. Geſn.

XI. Ῥώμη δὲ τ' ἀμηχάνοις πολλάκις τέκτῃ βλάβην.
Robur autem inconſultum ſæpe noxam parit.
Stobæus Tit. LIV.

XII. Ἄλλη πρὸς ἄλλο χαῖα χρησιμωτέρα.
Alia regio ad aliam rem utilior eſt.
Stobæus Tit. LVI. Ex Βυτηρῶ.

XIII. Φεῦ,

MVSEVM BRITANNICVM

II. Ex Monacia. No 6. 12. 1581. + Citat scholiastes. in Troianam. p. 53.

III. In Stob. Grot. XXIX. p. 127. ex Hippolyto Euripidis. et sine Stob. Gesn. in Tit. XXV. non exstat.
Hanc aliam jamdum vult versum R.P. praefat. E. Heq. XXXVIII. quam servat Suidas in V. Αὐλός τι νῦν ἔστιν, εἰ-τὰ τοὺς θεοὺς κάλει. — et Schol. Mss. Townleian. Homeri, Iliad A'. 249.

XXVII. Eur. Telephum citat Schol. Mss. in Platonis Philebum, apud Fabric. Bibl. Graec. T. II. XVIII.

In Euripidis Temeno Sunt verba R.P. Prof. ad Hecub. Eurip. Supplem. p. XXXVIII. —

I. Ovdet. Hunc versum quasi ex Sophoclis Tenge, qua fabula nulla est, dat Grotius Proleg. ad Hist. Goth. p. 13. alio adjecto, quem inter Soph. fragm. incerta inseruit Brunck, VIII.

Σκαιοῖσι πολλοῖς εἷς σοφὸς διόλλυται.

XIII. Φεῦ, φεῦ, τὸ φῦλον πᾶσιν ἐγγενὲς κακόν
Ὀνῆσι ἔχει φρένωσιν, ἀλλ' ἐμοί τι;
Καὶ γὰρ σὸν αὐτῆς ἐκ συγχυθεὶς χρόνῳ γόνῳ
Τιμᾷν ἔχει τιν'· ἀναμετρεῖ δέ πως
Τὸ δ' εὐγενὲς γλυκεῖαν ἀφιλεῖ τροφήν.

Mirum quantos ſpiritus, quantam dignitatem det patre generoſo naſci. Etſi enim egenus fuerit, tamen honeſto patre ortus honorem aliquem habet, et animo verſans genitoris laudes in majus promovet moribus.

Stobæus Tit. LXXXVIII.

XIV. Πολλοὶ γεγῶτες ἄνδρες οὐκ ἔχουσ' ὅπως
Δείξουσι αὑτοὺς τῶν κακῶν ἐκκυμάς.

Multi qui virili ingenio ſunt, nullam rationem oſtentandi ſui inveniunt, propter malorum dominatum.

Stobæus Tit. CVI.

XV. Τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποισι κοινωνεῖν ῥέπει.
Κοινὸν δ' ἔχοντες αὐτὸ, κοινὰ πάσχομεν
Πάντες· τὸ γὰρ χρεὼν μεῖζον ἢ τὸ μὴ χρεών.

Omnibus hominibus mors debetur. Hoc autem commune habentes communia omnes patimur. Quod enim fatale eſt plus valet quam quod non fatale.

Stobæus Tit. CXXV.

XVI. Ἀνόητος ὅστις οὐ φόβῳ βροτῶν
Λαμπρὸν ᾐ μεμηχὼς ἢ τύχης φρενοῖ μέγα.

Qui conſilio non valet, in periculis timidus eſt, ſed ſecundâ vel minimùm fortunâ uſus, ſuperbit.

Stobæus Tit. IV.

XVII. Ἅπασα Πελοπόννησος εὐτυχεῖ πόλις.

Omnis terra Pelopis proſperè agit.

Pollux. IX. ſect. 27.

XVIII. Ἦλθε δ' ἐπὶ χρυσόκερων ἔλαφον μεγάλων ἄεθλων
Ἴνα δυσὶν ἀνδράσι καὶ σώμασιν ἡρῶσιν ἄσαιτο, ἐπεί τε
Λειμῶνας ποιμένων τ' ἄλση.

Venabatur autem aureis-cornibus cervam, magnorum certaminum in ſe ſuſcepto fluctu, per juga montium inacceſſa, et in pratis, et paſtorum lucis.

Ælian. Hiſt. Anim. VII. 39. Pro ἴνα forte κῦμα.

XIX. Ἄνωργος. mœnibus carens.

Heſychius in voce.

XX. Αἰσίως. Scitè.

Heſychius in voce.

XXI. Ἀναμοιρὰν. partitionem.

Heſychius in voce.

XXII. Καταμοῖρα. portio contingens.

Heſychius ante ἀναμοιρὰν.

TENNES.

Hiſtoriam Tennis, a quo Tenedos urbs condita nomen accepit, enarrant Diod. Sic. V. 83. Plutarch. Op. Mor. p. 530. Ed. Steph. Conon. Narrat. 29. Tzetzes ad Lycophron. 234. Pauſan. p. 329. Ed. Sylb. denique Homeri Scholiaſtes ad Iliad. α 38.

I. Φεῦ,
Οἰδὲν δίκαιον ἔστι οὐ τῷ νῦν γένει.

Heu, heu, nulla hoc in ſeculo juſtitia eſt.

Stobæus Tit. I.

THESEUS.

Ex Scholiaſte in Ariſtophanis Veſpas v. 312. colligere licet Theſei de Minotauro victoriam hujus fabulæ argumentum fuiſſe.

I. Κάρα τι γάρ σου συγχέω κἀμοὶ κόμας ἅμα·
Ῥαντὸν τι δ' ἐγκέφαλον ἐμμάσσω δ' ἄπο
Αἱμορρυγοῦς σφαγῆσας ῥεούσας κάτω.

Caput enim tuum cum capillis ſimul confundam; et cerebrum humo ſpargetur; et ab oculis latices cruenti defluent.

Schol. Ariſtophanis in Ranas 476. V. 2. emendat Grotius ῥαντὸν τι γλοῦ. Mihi non deterius videbatur ῥαντὸν τι σίδυ. V. 3. idem legit σφαγῆς ut ſit dualis pro plurali, quam quidem licentiam pluribus etiam exemplis firmavimus ad Supplic. 996. Sanguinis defluentis rivuli σφαγῆς dici videntur, ob ſimilitudinem venarum in collo, quæ σφαγῖτις Græcis audiunt teſte Polluce II. 134. Cæterùm in eodem Ariſtophanis loco plura ex Euripide deſumpta extant, ſed quæ difficile fuerit a Comici verbis ſecernere.

II. Πεφύγαμεν βίοτον.

Scholiaſtes Ariſtoph. ad Veſp. 312.

III. Ἀνόητον ἄχθος, πατρὸς
Οἴκοισι πατέρ.

Inutile ædibus decus, o pater, gignens.

Scholiaſt. Ariſtoph. ibid. Loquitur Hippolytus.

IV. Ἐγὼ δ' ἐκ τῶν σοφοῦ πρὸς σοφῆ νοὺς μαθὼν
Εἰς φροντίδας νῦν συμφορᾶς τ' ἐσακτέον,
Φυγὰς τ' ἐμαυτῷ σκοτιδίους πόρους ἰδεῖν,
Θανάτους τ' ἀπόρους, τῷ κακῶν ἄλλας ὁδοὺς,
Ὡς εἴ τι πλημμελὲς σὲ ἐδεξάμην ποτε,
Μή μοι τέλεσσον σῶφρονοῦντι μοῖραν δόλιον.

Ego autem cum hoc a prudente didiciſſem viro, mente contemplabar ærumnas et calamitates, mihi ipſi ſuggerens exilia extra patriam, et fata meorum immatura, et alia genera malorum, ut ſi quid incideret eorum quæ cogitabam, ne improviſum contingens nimiùm morderet.

Plutarch.

Plutarch. Op. Mor. p. 195. Ed. Steph. Galenus de Hippocrat. et Platone Lib. IV. Cicero citat et interpretatur. Tusc. Quæst. III. 14. Leviter variat Galenus in primis quatuor versibus. In ultimo dat νεφρὸς, unde levi mutatione fit νεφρὶς, vox adhibita Sophocli Electr. 904. Oed. Col. 723. Philetæ apud Stobæum Tit. CIV. Plutarchus dat νεφρὸν. Quod inde feci νέφρον extat apud Sophoclem Oed. Col. 1576.

V. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἴσασιν γραμμάτων ἅ σὺ λέγεις,
Μορφὰς δὲ λέξω τῇ σαφεῖ τεκμηρίᾳ·
Κύκλος τις ὡς τόρνοισιν εἰργασμένος,
Οὗτος δ' ἔχει σημεῖον ἐν μέσῳ σαφές.
Τὸ δεύτερον δὲ, σχῆμα μὲν γραμμαὶ δύο,
Ταύτας διάρχει δ' ἐν μέσοις ἄλλη μία.
Τρίτον ζ βούρυχός τις ὡς ἀλογγιόεν.
Τὸ δ' αὖ τέτραρον ἦν μὲν ὡς ὀρθὸν μία,
Λοξαὶ δ' ἐπ' αὐτὴν τρεῖς παρατετμημέναι
Εἰσὶν· τὸ πέμπτον δ' οὐκ ἐν εὐμαρεῖ φράσαι,
Γραμμαὶ γὰρ εἰσὶν οὐ διεστῶσαι δύο,
Αὗται ζ συνεστίχασιν εἰς μίαν βάσιν·
Τὸ λειπόμενον ζ τῷ τρίτῳ ἀντεστραμμένον.

Ego quidem literas nescio, dicam tamen figuras et signa manifesta. Circulus erat tanquam torno descriptus: hic autem habet lineam in medio conspicuam. Secundo loco, lineæ primùm duæ erant: ipsas deinde alia una ad medium sejungit. Tertio loco, aliquid instar cincinni convolutum. Quarto loco, una quidem linea ad perpendiculum posita; tres autem transversæ ei applicantur. Quinti schematis non facile est descriptionem dare; Duæ enim lineæ sunt ab invicem divergentes; hæ autem in unam basin coincidunt. Ultimum tertio usquequaque simile est.

Athenæus p. 454. Loquitur pastor, Thesei nomen, quod alicubi exaratum viderat, verbis depingens.

VI. Σχεδὸν πρὸ αὐτῆς κερατίδος Εὐρωπίας.

Ad ipsum fere Europæ limbum.

Steph. Byzant. v. Εὐρώπη.

VII. Σύμμικτον εἶδος, κἀνοφώλιον τέρας
Ταύρου μίμικτον ἠδὲ βροτοῦ διπλῆν φύσιν.

Species confusa, et monstrum cui nihil congener, mixtam habet tauri et hominis naturam.

Plutarch. in Theseo p. 12. Idem Op. Mor. p. 923. Ed. Steph. Priori loco habet βρίθος non τέρας. Utrique forte præstiterit εἶδος. Pro ἀνοφώλιον non displiceret ἀνοφόλιον. Vide Hesychium.

VIII. Κρεῖσσον ζ πλούτου θ' ὠλυκχίου χλιδῆς
Ἀνδρῶν δικαίων κἀγαθῶν παρουσία.

Domum, magis quam divitiæ et auro abundans luxuria, honestat virorum justorum et bonorum præsentia.

Stobæus Tit. IX. Melissa I. 47.

XI. Ἀνὴρ γὰρ ὅστις χρημάτων μὲν ἐνδεὴς,
Δρᾶσαι δὲ χειρὶ δυνατὸς, οὐκ ἀνέξεται,
Τὰ τῶν δ' ἐχόντων χρήμαθ' ἁρπάζειν φιλεῖ.

Quisquis enim pecuniæ egenus est, manu autem strenuus non patienter ferret, sed divitum fortunas diripere gestit.

Stobæus Tit. XLV. Ed. Gesner.

THYESTES.

De Dramatis œconomiâ nihil novimus. Historia notissima est.

I. Πλούτου δ' ἀπόντος ἀδύνατος γάμος·
Τῷ μὲν γὰρ οὐ γένοιτ' ἂν αἰνῶν βροτοὶ
Μᾶλλον ζ κακόνοια τοῖς τὰ δεύτερα.

Divitiis autem dilabentibus matrimonium cum tenuibus contrahendum. Nobilitatem enim laudant homines, sed beatorum nuptias magis expetunt.

Stobæus Tit. XCII.

II. — — — ἢ δ' ἄτερ πόνου
Δοκεῖς ἔσεσθ, μοῖρας εἰ, θνητὸς γεγὼς.

Sin tu, homo natus, expers laborum vivere speras, stultus es.

Stobæus Tit. XCVIII.

III. Ἀλλ' ἄπιστ' ἐστὶν οὐ βροτοῖς ψεύδη λέγειν
Πιθανὰ, νομίζειν χρὴ γὰρ ἐκ τἀναντίου,
Ἄπιστ' ἀληθῆ πολλὰ συμβαίνειν βροτοῖς.

Verùm si inter homines mendacia speciem veri habent, æquum est putare è contrario multa vera incredibilia videri.

Aristot. Rhetor. 23. Euripidis esse ex Thyeste testatur Scholiastes loco tamen alieno, ubi docet etiam Thyestæ verba esse, fratrem Atreum alloquentis.

XANTRIÆ.

De argumento dramatis nihil novimus. Junonem in eo stipem, habitu anûs sacerdotis, coegisse docet Plato de Rep. II. p. 381. collatus cum Scholiastâ Aristophan. ad Ran. 1385. Nomen indicat chorum ex fœminis lanificis constitisse.

Νύμφαισιν ἐπουρείοισι θεαῖς
Ἵν' ἀγάγω γ' Ἰνάχῳ, Ἀργείᾳ
Ποτιμεῖ πιείρᾳ βιοθάλπους.

Nymphis in-montibus-natis Diis ut stipem colligam, Inachi Argivi fluvii filiabus alimentum præbentibus.

Scholiast. Aristoph. ad Ranas 1385. Plato de Rep. II. p. 381.

FALSO citata.

I. Τὸ μὲ σφαγῆναι δεινὸν· εὐκλεὲς δ' ἔχει.
Τὸ μὴ θανεῖν δ' ἐ δεινὸν, ἀδοξεῖ δ' ἔνι.

Interfici quidem dirum est, sed gloriam affert. Vivere autem non dirum est, sed dedecus adjunctum habet.

Stobæus

loco citato. Stob. Flor. Gnom. I. Euripides in fabula incerta. — Stob. Flor. Gnom. VII. p. 46. In marg. Euripides Hercule, quæ posterior vox delenda. — Citat Plutarch. de Virt. Mor. II. 564.

II. 1

2. ἧς] In Stob. Grot. p. 185. legitur: ὅτι.

V. Hoc fragm. ex Δαναΐδῃ petitum docet Brunckius
Suid. Hecub. ex Stobaei Cod. Reg.

alia falso citat. Suid. v. λόγιος, et Toup in v.

Stobæus Tit. VII. Ed. Grot. ex Hercule. V. 2. pro ἀδεὲς legendum puto αἰχμὴ. Plutarch. Op. Mor. p. 796. Ed. Steph.

II. Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τεταγμένη
Δεινοῖς ἅπασιν, ὡς φυλακτέον πάτερ.

Tyrannis enim undecunque magnis defideriis petitur, a quibus cavendum eſt, pater.

Stobæus Tit. XLIX. ex Electrâ. V. 2. lego οὓς φυλακτέον, πάτερ.

III. — — τὸ θρέψαι δ' οὐ βροτοῖσι πολλάκις
Πάλαι παρίζει φίλτρα ἢ φῦσαι τέκνα.

Educaſſe ſæpe hominum mentes magis conciliat, quam vel peperiſſe.

Stobæus Tit. LXXVIII. ex Medeâ. Clem. Alex. p. 106. Ed. Par.

IV. Ὅστις γ' τοὺς τεκόντας εὖ βίῳ σέβει,
Ὁ δ' ἔτι κἂν ζῶν κἂν θανὼν θεοῖς φίλος.

Quicunque verò parentes, quamdiu ſuperſunt, honore proſequitur, is et vivus et mortuus, Diis carus eſt.

Stobæus Tit. LXXIX. ex Heraclidis. Meliſſa II. 11.

V. Ἆρ' οἶσθ' ὅθ' ὕπτιχ' οἱ μὲ τυγχάνεις βροτῶν
Πίπτοντες ὄντες οὐδὲν ἐμφανέστερ' ἢ,
Οἱ δ' ἀδὲν ὄντες πρόσθεν, ὄλβιοι δ' νῦν
Δόξαν φέροντες καὶ νομισμάτων χάριν
Καὶ συμπλέκοντες ἀπίστοις, κοὐ γάμους τίκτειν.
Δῆτα δ' μᾶλλον πλουτεῖν πᾶς τις κακὸς
Πρόθυμός ἐστιν, ἢ πένητι κρέσσονι.
Κακὸς δ' ὁ μὲν ἔχων, οἱ δ' ἔχοντες ὄλβιοι.

Neſciſne ergo nobiles homines, ſi egeni ſint, non ampliùs ſplendere? Qui vero antea nullo in loco erant, nunc autem beati, gloriam conſequuntur, proſapiam et liberorum connubia inter ſe pecuniæ cauſâ miſcentes. Unuſquiſque porrò diviti improbo libentiùs donat quam pauperi et honeſto. Malus quippe eſt qui nihil habet; qui habent, beati ſunt.

Stobæus Tit. XCI. Idem Tit. XCII. Utrobique ex Hecubâ. V. 2. lego σαφανεῖς ἔτι. Alia falſò citata videas in Supplemento Notarum ad Medeam v. 1394. ad Iphig. in Aul. initium, iterumque in initio Supplementi. Vide etiam Ægeum Fragm. XI. Alopen V. Andromedam XXV. Creſſas. Dictyn. I. Melanippen. XXV. Temenidas III. et XII.

EX INCERTIS TRAGOEDIIS.

I. Ὁρᾷς τ' ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα
Καὶ γῆν περιξ ἔχοντ' ὑγραῖς σὺ ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

Videſne immenſum æthera, qui terram fluidis ulnis amplectitur, hunc tu Jovem reputa, hunc Deum cenſe.

Stobæus Eclog. Phyſ. Tit. III. Lucianus in Jupiter Tragœdus. Clem. Alex. p. 15. et p. 603. Ed. Par. Euſeb. Præp. Evang. p. 681. Ed. Par. Plut. Op. Mor. p. 1066. et p. 1397. Ed. Steph. Tot locis citatum ubique ἢ in ſecundo verſu ſervat, ſenſu, ni fallor, τ' poſtulante.

II. Οὔτοι σεσωφρόνισται' ὃ δίκαιος, μὴ τρέσῃς,
Παίσῃ σοὶ ἢ τοῦπιτα, ἀλλ' τ' ἄλλων βροτῶν
Τὸν ἄδικον, ἀλλὰ σῖγα κἀβραδεῖ ποδὶ
Στείχουσα, μοίρᾳ τὸς κακοὺς, ὅπως τύχῃ.

Non tibi accedens juſtitia, ne trepides, ad jecur perfodiet, neque alium quempiam injuſtum, ſed tacitè et tardo pede progrediens improbos, cum ſors tulerit, prehendit.

Stobæus Eclog. Phyſ. Tit. VII. Plutarch. Op. Mor. p. 974. Ed. Steph.

III. Συγγνώμονάς τι τὸς θεὸς ἔναγ δοκεῖ,
Ὅταν τις ὅρκῳ θνήσκειν ἀνφυγεῖν θέλῃ,
Ἢ δεσμὸν ἢ βίαια πολεμίων κακὰ,
Ἢ πατρὶν αὐθέντασι κοινωνῆ δόμων·
Ἦ τ' ἄρα θνητῶν ἀσὶ ἀσυνετώτεροι
Ἢ πάσιαι σοφώτεροι ἡγοῦντ' δίκης.

Faciles ad ignoſcendum Deos eſſe putato, quando aliquis jurejurando mortem effugere quærit, aut vincula, aut hoſtium contumelias, aut in eâdem domo cum omnibus homicidis verſetur. Profecto aut hominibus inſcitiores ſunt, aut æquitatem præ ſummo jure amant.

Stobæus Eclog. Phyſ. Tit. VII. Idem Florileg. XXVIII. V. 4. legendum haud dubiè πᾶσιν.

IV. Οὐκ ἔστι ἀρετῆς κτῆμα τιμιώτερον.
Οὐ γὰρ πίφυκε δῆλον οὔτε χρημάτων
Οὔτ' ἀσφαλείας οὔτε θωπείας ὄχλου.
Ἀρετὴ δ' ὅσῳπερ μᾶλλον ἐν χρεῷ θέλῃς
Τοσῷδε μᾶλλον αὔξεται τιλειρρύη.

Non eſt virtute ulla poſſeſſio pretioſior. Non enim ſummittit ſe neque pecuniis, neque ſecuritati neque adulationi vulgi. Sed virtus, quo magis in uſum venit, eo magis ſplendet lævigata.

Stobæus Tit. I. Euripidi tribuit margo Ed. Geſn. V. ult. lego αὔξεται λειρρύη. Metaphora ducta eſt a metallis, quæ tritu poliuntur, polita ſplendent.

V. Ἀρετὴ μέγιστον τ' τὸ ἀνθρώποις κακὸν.

Virtus maximum eſt rerum humanarum bonum.

Stobæus Tit. I.

VI. Τὸ μὴ ἀδίκημ' ὅτ' μηδὲν ὧν ἁμαρτάνεις.
Ἔκκαυμα τολμης ἱκανὸν ἐστ τῷ θέλοντι.

Quòd nihil eorum, in quibus peccas, intelligis, magnum eſt tibi temeritatis et audaciæ incitamentum.

Stobæus Tit. IV.

VII. — — — ἡ δ' μορία
Μᾶλλ' ἀδελφὴ τ' πανουργίας ἵφυ.

Stultitia autem plerumque improbitatis soror est.
Stobæus Tit. IV. Euripidi tribuit MS. Coll. Nov. Sophocli Ed. Grot. Uterumque auctorem memorat Ed. Gesn.

VIII. Τὸ δ' ἀπὸ τοῦτο τῆ τε λεπτολογὸν βροτῶν
Εἰς συμφορὰν ἴστησι πολλὰν δὲ βροτοὺς.

Hæc animi levitas et præcipitantia in magnam calamitatem detrudit homines.
Stobæus Tit. IV.

IX. Βουλῆς γὰρ ἐσθλῆς ἐστι κρεῖσσον κτήμασιν.
Nihil enim malo consilio pernicioſius est.
Stobæus Tit. IV. Ed. Grot.

X. Εἰ μοι τὸ Νεστόρειον ἐξαλλάσσον μέλι
Ἀντήνορός τε Φρυγός ἀνδρὸς ῥοὰς,

XI. Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ τροχαίοις παραλέγειν
Σοφοῖς ἰσωνυμῶν ἀνδρὶ μὴ τυφῷ λόγους.

Si mihi Nestoris mellteam facundiam, Phrygisque Antenoris, Deus dederit, non possem perfluentem implere, sapientes sermones homini insipienti infundens.
Athenæus initio Lib. XV. usque ad δυναίμην. Stobæus Tit. IV. Plut. Op. Mor. p. 891. Ed. Steph.

XII. Εἰ γὰρ τάδ' ἴσθι, κἂν ἐι σ' ἐλάνθανεν πάροι,
Τὸ σωφρονεῖν εἶναι σοφὸν' ἀμυνίας ἴσχε.

Probè hoc scias, etiamsi antehac ignorasti, perversum esse stultitiæ primus tenet.'
Stobæus Tit. IV. v. primo malim ἴσθ', εἰ καὶ σ' ἐλάνθανεν.

XIII. Ἐγὼ δ' ἐμὸν τρεφοῦσαν
Νομίζω τῆς σωφροσύνης,
Ἐνὸν τοῖς ἀγαθοῖς αἰὲν ξύνειν.

Ego verò nihil temperantiâ antiquius puto, quoniam semper cum bonis habitat.
Stobæus Tit. V. Plut. Op. Mor. p. 62. Ed. Steph.

XIV. Ἐπεὶ τί δεῖ φρονεῖν, πολλὰ δυοῖν μόνοιν,
Δήμητρος ἀνθρ, πάμμετρος δ' ὑδρηχόος,
Ἃπερ πάρεστι τῷ πίνοντ' ἡμᾶς σῴζειν;
Ὧν οὐκ ἀπαρκεῖ πολυτρόπου τροφῆς γέ τις
Ἄλλων ἐδεσμῶν μηχανὰς ζητούμεν.

Quid enim aliud hominibus necessarium est, præter duo tantùm, Cereris fruges, et aquæ potum, quæ quidem adsunt et nobis alendis a natura data sunt? Quorum satietas nobis non satisfacit; præ luxuriâ igitur aliorum ciborum artificia fectamur.
Stobæus Tit. V. Musonius apud eundem Tit. XXXVIII. Ed. Gesn. Teles apud eundem Tit. CVI. Athenæus p. 158. Plut. Op. Mor. p. 63. et p. 1918. Ed. Steph. Sextus Empir. adv. Mathem. I. 271. Aulus Gellius VII. 16. Apostolius II. 4.

XV. Τί δ' αἰσχρὸν ἢν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ;
Quid autem turpe est, nisi utentibus ita videatur?
Stobæus Tit. V. Ed. Gesner. Musho Comicus apud Athenæum p. 582.

XVI. Ὁ φόβος, ὅταν τις ὑπὲρ δίκης μέλλῃ τινὰ
Λέγειν, προσοικὼν εἰς ἀγῶν' ἀπαντίον,
Τὸν νοῦν τάραττ' εἰς ἀπορίαν ἐκβάλλουσα δεινὴ
Τὸν νῦν τ' ἀπαίρειν μὴ λέγειν ἃ βούλεται.
Τῷ μὲν γὰρ ἴσθι πάντα, ὁ δ' ἀδὴς φόβος·
Ὅμως δ' ἀγῶνα τόνδε δεῖ μ' ὑπερθέσθαι,
Ψυχὴν γὰρ ἄθλια περιφανῶ ἐμὴν ἀγῶ.

Timor, quoties aliquis vitæ periculo dicturus est, in discrimen sive culpæ sui addactus, et vultum præsentiâ hominum attonitum reddit, et mentem impedit, ne dicat, quæ meditatus erat. Hic enim in periculo versatur; auditor securus est. Nihilominùs certamen hoc subire necesse est; video enim de vitâ meâ agi.
Stobæus Tit. VIII. habet in primo versu τι et μέλλει. Secundo malim ἀναίνεθ', sed nec spreverim ὑπείνον.

XVII. Φεῦ, φεῦ τὸ πρᾶγμα καλὸν ἐν δίκῃ γ' ὑπὲρ φίλων
Τὰ μὴ δίκαια δρᾶν δι' ὃν ἐπιστατῶ πρυτὴν.
Καὶ γλῶσσα φλαῦρα, τῆ φθόνῳ δ' ἐμὲ μὴ φθονῶν
Ὅστις κάκιον μὴ κακῶς ἠγημένους.

Papæ, quam honestum est in re justâ superare; in injustâ autem ut ubique malum est! Et lingua maledica et invidia, quanto deterius est quam non invidere iis quos fortuna sine crimine in altum evexit.
Stobæus Tit. IX. habet v. 1. τὰ δίκαι'. V. 4. malim κακῶς ut ἠγημένους a φθονῶν regatur. Fragmentum hoc a nonnullis Euripidi adscriptum fuisse docet margo Ed. Gesner.

XVIII. Δύστηνος, ὅστις τῆ τε κρυπτῆ φιλίᾳ λέγων
Οὐ τἀνδικ' ἀρνεῖται τοῖς κρυπτοῖς ἀλίσκεται.

Miser est, quicunque mendacia speciosa dicens, non utitur potiùs quæ et speciosa et vera sunt.
Stobæus Tit. XII.

XIX. Θάρσει· λόγων τἀληθῆ ὁ σοφὸς οὐ πονεῖ.
Bono sis animo. Vera dicens nunquam cades.
Stobæus Tit. XIII. Apostol. X. 12.

XX. Πότερα θέλεις σοι κρυπτὰ μὲν φίλοις λόγῳ
Ἢ συλλὴν ἀλήθειαν, φράζω· σὴ γὰρ ἡ κρίσις.
Utrum mavis tibi blanda mendacia loquar, an duram veritatem. Tua enim est optio.
Stobæus Tit. XIII.

XXI. Ἐμοὶ γένοιτο πλοῦτος, ἃ δ' ἔχω πάρα
Πτωχῷ κρυπτόν, ὅστις ἂν νῦνος ἀμοὶ
Φίλων παρεδρεύων, τάχ' ἂν κρυπτὰ λέγοι.

Mihi vel mendicus contingat, vel si venit, etiam mendico vilior, qui modo benevolus mihi sepulto metu ex corde loquatur libenè.
Stobæus Tit. XIII. Plut. Op. Mor. p. 108, Ed. Steph.

XXII. Ἀπὸ

Ad fragm. Trag. Sophoclis Brunckii

IV.

VIII. 1.

2. Lig. Ἐς ξυμφοραν ἴσθι πολλα

IX. Βυλης γαρ ἁδην — Exstat versus in Sophoclis Electr. V. 1045.

XII. 1

2. πρωΐ'] In Euripidis fragment. ex inc. Trag. apud Musgravium, Po[illegible] non agnosco manum. Stobaei editio Tigurina et Cod. Regius habent — πρωΐ' ἀφορων ἐχει. — In iis quae apud Tragicum sequebantur, ab ex[illegible]ptore omissis, alia proponebantur incommoda imperitia, quorum [illegible] illis versibus institui capta enumeratio, ubi πρωΐα eadem significatione [illegible]sium, quea in Aeschyli versu, Οἱ πρωΐα μεν, ἔπειτα δ' ἐπειτ' ἀναλγ. [illegible]ne lectio e prava nescio cujus emendatione falsa interpretatione [illegible]eum dedit; v. Brunck in Aristt. Ran. 421. ubi de differentia οὐ πρωΐ et τὸ ταπρωΐα disserit.

XXXIV. Stob. Flor. Gesn. XXIX. p. 200. Grot. XXIX. p. 129.
μυρίοισι Heath, quippe vox πολὺς primum apud atticos corripit. + Et ex Andelao. Brunck. Ar. Lesbi. 70.

XXXV. Hoc fragmentum ex Stob. p. 209 dat supra Mus. fragm. antiopes XXIX.

XXXVI. Incerto auctore, citatur in Grot. Stob. at ipse Grotius in Excerpt. p. 418. monet quosdam libros Euripidi assignare; et p. 834. alios Diodoro Sinopensi.

XXVIII. 1. λησῃ; Leg. λησεις; nam λησομαι est Obliviscar. Conf. M.d in E. J. A. 516.

XXII. Ἀπὸς σιωπᾶν τά γε δίκαι' ὐ χρὴ πάλι.

Sed justa tacere nunquam decet.

Stobæus Tit. XIII.

XXIII. Οὐδὶς μετ' ὀργῆς ἀλλὰ τὸ βουλεύσεται
Πολλοὺς δ' ὁ θυμὸς ὁ μέγας ἔβλαψ' ἤδη
Ἢ τ' ἀβουλία, δύο κακὰ τοῖς χρωμένοις.

Nemo iratus quicquam rectè deliberat. Multos autem mortalium iracundia magna perdidit, et insclentia, duo utentibus mala.

Stobæus Tit. XX. Euripidi a nonnullis adscripti erant, secundùm marg. Ed. Gesn.

XXIV. Τῷ γὰρ βιαίῳ κρείσσον τὸ μαλθακὸν
Κἂν πάνυ τις ἐλθὼν ἐς πλέον παρέλθοι.

Violentiæ et feritati lenitas admota excessum temperat.

Stobæus Tit. XX.

XXV. Ὁ θυμὸς ἀλγῶν ἀσφάλειαν οὐκ ἔχει.

Animus dolore commotus nihil habet tuti.

Stobæus Tit. XX. Apostolius XIV. 7.

XXVI. Ὅταν ἴδῃς σὲ ὑψό τι φρονοῦντα πρὸ,
Λαμπρᾶς τι πλούτῳ καὶ γένει γαυρούμενον,
Ὀφρύων τι μεῖζον ἢ τύχης ἐπηρμένον,
Τοῦτ' ἐκλιπεῖν νόμιζε κἀπὶ δεῦρο σπεύδεται.
Ἐπαίρεται γὰρ μεῖζον ἵνα μείζω πίῃ.

Cum videris in sublime quempiam elatum, opibus et genere vehementer superbientem, supercilium supra sortem suam attollentem, illius celerem a Deo depressionem brevi expecta. Altiùs enim evehitur, ut graviùs cadat.

Stobæus Tit. XXII. Ed. Gesner. Male Menandro in Ed. Grot. tribuitur.

XXVII. Κρίνοι τις αὐτὸν πόσον' ἀνθρώπων μέγαν
Ὅς ἐξαλείφει σοφίσματ' ἐν σαρκὶ ὄλον;

Quisquam hominum se magnum existimet, quem quælibet occasio penitùs delet?

Stobæus Tit. XXII.

XXVIII. Ποῖ; πῶς δ' λάθῃ; τίς δ' ἐν ὑμῖν πρὸς φίλον;
Ζητῶμεν· ἡ δόκησις ἀνθρώποις κακὸν,
Καὶ τὰνιγκλητὸν ἐξαμαρτάνουσι φιλεῖ.

Ubi? Quomodo autem latebis? Quis autem nobis fidus amicus? Quæramus. Opinio hominibus malum parit, et pertinacis plerumque peccat.

Stobæus Tit. XXII. Ult. v. reddidi quasi esset ἀνιγκάσει.

XXIX. Βροτοῖς τὰ μείζω τῶν μέσων τίκτει πόνους,
Θεῶν δ' ὀνητὰς κόσμον ἡ πρίνει φέρειν.

Mortalibus morbos parit, quicquid mediocritatem superat. Homines verò Deorum honores usurpare non convenit.

Stobæus Tit. XXII.

XXX. Σὺ δ' ἀλλ' ἀνάγκῃ, τῷ θεοῖσι μὴ μάχου·
Τίλεως δ' ἀνάγκῃ μοι, τί φρονήσεις τὸ
Χάλα· τὰ τοι μέγιστα τοὺς θεοὺς θεὶς
Ταπεινὰ ἔθηκε, τὰ σωτήρια πάλιν.

Concede necessitati, neque contra Deos pugna. Quin aspicere me sustinetò, et elationem animi remitte. Maxima quoque persæpe numen humilia reddidit, iterumque contraxit.

Stobæus Tit. XXII.

XXXI. Φανὸν δ' ὅταν τις μὴ φρονῶν δοκῇ φρονεῖν.

Intolerabile est, cum quis insipiens sibi sapere videtur.

Stobæus Tit. XXIII. Ed. Gesn. Critiæ etiam tribuitur.

XXXII. Ὃ βούλεται γὰρ μόνον ἀφ' οὗ τις ἀνθρωπος
Ἀλόγιστος ἐστὶ τἀληθὰς κρατεῖς.

Qui ea solùm inspicit et expectat, quæ sibi cordi sunt, ineptus veritatis judex est.

Stobæus Tit. XXIII. Ed. Gesn. Alii Menandro in Aspide tribuunt.

XXXIII. Ἅπαντες ἐσμὲν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοὶ,
Κἀνοὶ δ' ὅταν σφάλωμεν, οὐ γινώσκομεν.

Omnes in admonendo sapimus, sed cum ipsimet aberramus, non advertimus.

Stobæus Tit. XXIII. Melissa I. 49.

XXXIV. Σὺν μοχθοις τὰ κηλὰ γίγνεται πόνοις.

Quæ pulchra sunt infinitis laboribus comparantur.

Stobæus Tit.

XXXV. Ἀνὴρ γὰρ ὅστις τὸν βίον κεκτημένος
Τὰ μὲν κατ' οἶκον ἀμελῆ παρῇς ἐᾷ,
Μοναυλῶν δ' ἡδονὰς τὸν ἀεὶ χρόνον τινὰ,
Ἀργὸς μὲν οἴκοις τῇ πόλει χρήσιμος
Φίλοισι δ' ἡδὺς· ἡ φύσις γὰρ οὐ σχολὴ
Ὅταν γλυκείαν ἡδονὴν ἔχοντα τις ᾖ.

Quisquis enim victum abunde possidens, rem quidem domesticam socordiâ sui neglexit, cantibus autem delectatus id unum secutus fuerit, ille in domo quidem et in civitate otiosus erit, amicis verò nullus. Perit enim ingenium, ubi quis a dulcedine voluptatis vincitur.

Stobæus Tit. XXX. Ex oratione Zethi in Antiopâ desumptum creditur.

XXXVI. Ἢ λέγε τι σιγῆς κρεῖττον, ἢ σιγὰ λέγε.

Aut dic aliquid silentio melius, aut sile.

Stobæus Tit. XXXIV. Ed. Gesn. Euripidi quoque tribuit MS. Coll. Nov. Apostolius XI. 76.

XXXVII. Ἅπας μὲν ἀὴρ αἰετῷ περάσιμος·
Ἅπασα δ' ἀνδρὶ γενναίῳ πατρὶς.

Omnis quidem aer aquilæ permeabilis, omnis verò terra forti viro patria.

Stobæus Tit. XL. ex Musonio. Apostolius IV. 6.

XXXVIII. Δεινὴ πόλις τοιοῦτ' ἀνδρὶ σώφρονι φυγὴ.

Civitas

Civitas ægra in malis excogitandis callida est.
Stobæus Tit. XLIII.

XXXIX. Οὐκ ἔστιν ἐδὲν τ῀ σὺ ἀνθρώποις ἴσον.
Χρὴ γὰδ τύχας τὰς μάτδν πλανωμένας
Μηδὲν δικαδζ, πάμφανῆ σθ' ὑψηλ' ἄγειν.
Ὅστις κρατ' ἰσχὺν ωδ῀τ῀ ἀνορμάζετο
Ἢ τόξα πάλλων, ἢ μάχῃ δορὸς σθένει
Τῶτον τυραννεῖν τ῀ κρείσσονων ἰσχῆν.

Nihil est in rebus hominum æquale. Oportet enim fortunas temere errantes nihil valere, sed virtutes omnibus conspicuas in altum evehere. Quisquis robore primas ferret, aut arcus tendens, aut hastarum pugnâ validus, hunc par erat inferioribus imperare.
Stobæus Tit. XLIII. Confer Hecub. v. 805.

XL. Ἀλλ' ὅπστ' αὐτὸς ἁμπλακὼν ἄλλον βροτὸν
Παραινέσαιμ' ἂν πασὶ ωδθδῦναι κράτη,
Πρὶν ἂν κρατ' ὅσσων τυγχάνῃ μίλας σκότ῀.
Ἢ χρὴ δίκλδᾶν ωδθς τέκνων νικώμενον.

Sed, ipse cum erravi, nunquam alteri consilium dederim filiis tradere imperium, priusquam nigra caligo oculos invaserit. Alioqui, sub liberorum dominatu vitam agere oportebit.
Stobæus Tit. XLIII.

XLI. — — — Ἀρχαδζ χρεὼν
Κακὺς ὑπ' ἐσθλῶν κ῍ κλύειν τ῀ κρεισσόνων.

Gubernari oportet malos a bonis et parere melioribus.
Stobæus Tit. XLIV.

XLII. Ἐγὼ γὰδ ὅστις μὴ δίκαι῀ ὢν ἀνὴρ
Βωμὸν ωδσίζῃ, τ῀ νόμου χαίρων ἐῶν
Πρὸς τλὼ δίκλν ἄγοιμ' ἄν, ἐ τέσσας θεὰς,
Κατὰν γὰδ ἄνδρα χρὴ κακὸν πάσχειν ἀεὶ.

Ego enim, quicunque injustus aram insidet, lege derisâ, ad pœnam ducerem, nihil metuens Deos. Nam virum malum semper malo affici oportet.
Stobæus Tit. XLVI. Apostolius X. 94.

XLIII. Ἀλλ' ἐ σχέπτ῍ τύραννον, ὡς ἐγὼ φρονῶ,
Οὐδ' ἄνδρα χρηστὸν νῶκος αἴρεδζ κακοῖς,
Τιμὴ γὰρ αὕτη τοῖσιν ἀσθενεστέροις.

Atqui non decet regem, ut ego quidem censeo, neque virum bonum contendere cum improbis. Istud enim honori est deterioribus.
Stobæns Tit. XLVIII.

XLIV. Σοφοὶ τύραννοι τ῀ σοφῶν σωνεσίᾳ.

Sapientes fiunt tyranni sapientium consuetudine.
Stobæus Tit. XLVIII. Plato de Rep. Lib. VIII. in fine. A. Gellius XIII. 18.

XLV. Ἡ γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μητὴρ ἔφυ.

Tyrannis enim mater est injustitiæ.
Stobæus Tit. XLIX. sec. marg. Ed. Gesner.

XLVI. Σωὶ τοῖσι δεινοῖς αὔξεται κλέ῀ βροτῶς.

In arduis rebus crescit hominum gloria.
Stobæus Tit. LI.

XLVII. Ὁ τ῀ γεωργῶν ἡδονὴν ἔχει βί῀
Ταῖς ἐλπίσιν πολυγονὰ πεφυκυῖα θύμ῀.

Agricolarum vita voluptatem præbet, dum tristia spe futurorum solatur.
Stobæus Tit. LVII. sec. marg. Ed. Gesner.

XLVIII. Οἰκοφθόρον γὰδ ἄνδρα κοὐδὲν γυνὴ
Ἐσθλὴ περιζεύχθεῖσα σῴζει δόμους.

Virum enim qui familiam perdit prohibet uxor bona ei conjuncta et servat domum.
Stobæus Tit. LXVII.

XLIX. Οὐ πάντες οὔτε δυσνχῶσιν οὐ γάμοις
Οὔτ' εὐτυχῶσιν· συμφορὰ σθ' ὃς ἂν τύχῃ
Κακῆς γυναικὸς· εὐτυχεῖ σθ' ἐσθλῆς τυχών.

Non omnes aut infortunati sunt in nuptiis, aut fortunati. Calamitosus est autem, qui inciderit in malam mulierem, felix qui in bonam.
Stobæus Tit. LXIX.

L. Μακάρι῀ ὅστις εὐτυχεῖ γάμου λαῶν
Ἐσθλῆς γυναικὸς, εὐτυχεῖ σθ' ὁ μὴ λαῶν.

Beatus qui conjugium uxoris bonæ nactus est: felix verò et qui nullam duxit.
Stobæus Tit. LXIX.

LI. Νεανίας γὰδ ὅστις ὢν Ἄρη τυγεῖ
Κόμη μόνον κ῍ σάρκες, ἔργα σθ' ὐδαμοῦ.
Ὁρᾷς τ῀ εὐτραπέζου, ὡς ἁδὺς βί῀,
Ὁ τ' ὄλ῀ ἔξωθεν τίς ἐστι περιγραπτος.
Ἀλλ' ἔστι ἔνεστι σάφωνος ὐδ' εὐανδρία
Εἰ μή τι κ῍ τολμῶσι κινδυνώδη μέτα,
Οἱ γὰδ πόνοι τίκτουσι τλὼ εὐανδρίαν.
Ἡ σθ' εὐλάβειαν σκότον ἔχει παδ' Ἑλλάδι,
Τὸ ζ῀ῆν μόνον ἀεὶ μηχωμένη.

Quisquis juvenis Martem odit, coma solùm et caro est; rem verò nusquam habet. Videsne vita eorum, qui lautè cœnant, quam suavis sit, et opulentia ut extra molestias posita sit? At nulla ibi corona est, nec fortitudinis laus, nisi aliquid cum periculo audeant. Labores enim pariunt virtutis famam. At cautio per Græciam in tenebris versatur, nihil aliud quam vitam producere satagens.
Stobæus Tit. LI. Athenæus p. 641.

LII. A. Ἐγὼ παρέξω λέκτρα σοι κοὐδὲν ἔχειν·
B. Δίκαιόν ἐστιν, οἵαι συγγηράσομαι.

A. Ego curabo, ut conjux tibi bona sit. B. Æquum est te ita facere, quacum consenescere debeo.
Stobæus Tit. LXXI. ex emendatione Valckenaerii.

LIII. Δειναὶ μ῀ ὀργαὶ κυμάτων θαλασσίων,
Δειναὶ ζ῀ πεζαρμῶν, κ῍ πυρὸς θερμαὶ πνοαί.
Δεινὸν δὲ πτῶμα, δεινὰ σθ' ἅπαντα μυρία.
Ἀλλ' ὐδὲν ἔστω δεινὸν, ὡς γυνὴ, κακὸν.

Οὐδ'

XXXIX. 1. Idem versus in Athen. 6. 805

XLIII. Inter Barnes. Fragm. Tῶ Πλειάδων, v. 10. 11. 12. Heath in loc.

XLV. Plutarch. de Alexandr. fort. V. II. Dionysio Seniori tribuit. Dionysium habet Stob. Grot. XLIX. R. Person. in Eur. Phan. 559.

LI. Tertium versum citat Athen. XIV. 641. C.

L. IV. Hos versus ad Meleagrum adsignat, a Cod. Ms. Lipsiensi Stob. doctus, Valeken. Diatr. 142.

Οὐδ' ἂν γένοιτο χάλιμμα τοῦτ' οὐ γραφῇ
Οὐδ' ἂν λόγῳ δείξαιμι. ἃ δὲ θῆλυς
Τοῦθ' ἓν πλάσμα δημιουργὸς ἂν κακῶν
Μίγιστος ἦεν τῇ φρονοῦσι δυσμενὴς.

Diræ quidem fluctuum marinorum iræ ſunt, diræ autem fluviorum, et ignis halitus calidi. Dirum paupertas, et alia innumera dira ſunt. Sed nullum immanius malum eſt muliere. Neque in picturâ tale quidquam pingi poteſt, neque oratio ulla exprimat. Quod ſi deûm aliquis mulierem finxit, opificem ſe malorum maximum eſſe ſciat et hominibus inimicum.

Stobæus Tit. LXXIII. Planudes vit. Æſopi.

LIV. Μισῶ γυναῖκας, αἵτ' ἐμοῦ πολὺ σὺ πλέον,
Ἥτις ποιοῦσα τἄργ' ἔχουσι [γ'] οὐ λέγεις.

Odi mulieres, te verò præ omnibus, quæ cùm improbè feceris, bene loqui ſcis.

Stobæus Tit. LXXIII.

LV. Μοχθοῦμεν ἄλλως θῆλυ φυλάττοντες γένος·
Ἥτις γὰρ αὐτὴ μὴ βέβηκεν εὐδίκως
Τί δεῖ φυλάσσειν περισσοτέρως πλέον;

Fruſtra laboramus muliebre genus cuſtodientes. Nam quæ non ultro proba fuerit, quid juvat cuſtodire, et magis peccare?

Stobæus Tit. LXXIV.

LVI. Γυναικὶ δ' ὅλβος ἂν πόσιν φέρηται' ἔχῃ.

Mulieris felicitas eſt, ſi a marito diligatur.

Stobæus Tit. LXXIV.

LVII. Ἔστι δὲ μήτηρ φιλοτεκνότερον μᾶλλον πατρός.
Ἡ μὲν γὰρ αὐτὰς οἶδεν ὄντ', ὁ δ' οἴεται.

Mater autem liberos magis amat, quam pater. Illa enim ſuos eſſe ſcit, hic opinatur.

Stobæus Tit. LXXVI. Menandro tribuit; Euripidi Euſtathius in Odyſſ. p. 49. Ed. Baſ.

LVIII. Ἀλλ' εἰς ἐμοὶ μὲ ὅστις οὖν ἔσῃ νόμος
Τὸ μὴ οὐ σε, μᾶτερ, σωφρονεῖν ἀεί,
Καὶ δίκαια, τῷ τύχην τ' σὴν χαίρειν.
Στέργω δὲ τὸν φύσαντα κἀγαθὸν βροτῶν
Μάλιστ'· ἐρίζω τοῦτο· σὺ δὲ μὴ φθόνει·
Κἀμὲ γὰρ ἐξέβλαστεν, οὐ δ' ἄν ὡς ἀνὴρ
Γυναικὸς οἰόμενος, ἀλλὰ θῆλυς.

Verùm ſcitote, nunquam mihi iſte mos erit, ut non te, o mater, ſemper diligam, et juſtitiæ cauſâ et partûs tui. Amo autem genitorem omnium mortalium maximè; apertè hoc dico, neque tu ægrè feras. Ab eo enim creatus ſum: neque quiſquam ſe muliere ſatum autumat, ſed a patre.

Stobæus Tit. LXXIX.

LIX. Καὶ τῶν παλαιῶν πολλὰ καλῶς ἔχει,
Λόγῳ γὰρ ἐσθλὸς φάρμακον φόβου βροτοῖς.

Et multa veterum dicta rectè ſe habent; nam oratio commoda remedium timoris eſt hominibus.

Stobæus Tit. LXXXI.

LX. Ἡ φύσις ἑκάστῳ θῆλυς ἐστὶ πονηρός.

Stobæus Tit. LXXXVII. Interpretis munus in me non recipio.

LXI. Εἰ τοῖς ἐν οἴκῳ χρήμασιν λελείμμεθα,
Ἡ δ' εὐγένεια καὶ τὸ γενναῖον μένει.

Etſi pecuniæ domi nos deficiunt, nobilitas autem et generis virtus manent.

Stobæus Tit. LXXXVIII.

LXII. Τὸν σὸν δὲ παῖδα σωφρονοῦντ' ἐπίσταμαι,
Χρηστοῖς δ' ὁμιλοῦντ', εὐσεβοῦντ' ἐπιστάμην.
Πῶς οὖν ἂν οὗτος τοιοῦτος ὢν πονηρὸς
Γένοιτ' ἄν; οὐδεὶς τοῦτο μ' ἂν πείσαι ποτέ.

Tuum verò filium novi modeſtum, et cum probis verſari ſolitum, et pietatem coluiſſe. Quomodo igitur qui tali ingenio fuit, malus evadat? Nemo hoc mihi unquam perſuaſerit.

Stobæus Tit. LXXXVIII. Verſum primum dedi ex Pierſoni emendatione. V. 3. legendum forte γνώμαν, vel cum Valckenaerio V. Cl. χάριν.

LXIII. Οὐ γάρ τις οὕτω παῖδας εὖ παιδεύσεται
Ὥσ' οὐ πονηρὸν μὴ ὐ κακὸς πεφυκέναι.

Nemo liberos ita ſapienter inſtituat, quin mali evadant, qui ex improbis nati ſunt.

Stobæus Tit. XC.

LXIV. Χρυσῷ σε πλεῖν τοιῷδε δ' ὐ χαίρειν χρεών.
Σκαιὸν τὸ πλουτεῖν, κἀπὸ μηδὲν εἰδέναι.

A. Pecuniæ vi, non hiſce te delectari æquum eſt.
B. Turpe eſt divitiis abundare et nihil aliud ſcire.

Stobæus Tit. XCIII. Plutarch. de Poet. audiend. p. 35. Ed. Steph.

LXV. Ὅστις δ' λύπας φησὶ πημαίνειν βροτοὺς,
Δεῖν δ' ἀγχόνῃ τι, καὶ πετρῶν ῥίψαι κάτω,
Οὐκ ἐν σοφοῖσιν ἐστὶν, εὐχέσθω δ' ἅμως
Ἄπειρος ὢν ἀεὶ τ' νόσου πόνου ἀεί.

Quiſquis verò triſtitiam ait hominibus damnoſam eſſe, et ſuſpendio opus eſſe, et ſe a rupibus dejicere, inter ſapientes non numerandus eſt. Precari tamen debet quiſque ne unquam ægritudinem experiatur.

Stobæus Tit. XCIX. V. 2. dedi, ut a Pierſono emendatus eſt *Veriſim.* p. 140. In quarto malim πᾶς pro τῆς.

LXVI. Λύπαι γὰρ ἀνθρώποισι τίκτουσι νόσους.

Mærores enim morbos pariunt hominibus.

Stobæus Tit. XCIX.

LXVII. Μίμνων τ' ἰατρὸς τῇ νόσῳ δοὺς χρόνον
Ἴάσατ' ἤδη μᾶλλον ἢ τεμὼν χροᾶ.

Et medicus cunctabundus, morbo tempus concedens, aliquando meliùs morbum ſanavit, quam ſi cutim incidiſſet.

Stobæus Tit. CII. habet μίμνων'.

LXVIII. Οὐ χρὴ ποτ' ἐχθρὸς ὃν τύχαις εὐτυχεῖν
Ἔχων τ' ἀνὴρ δείλαιος' ἀσφαλὲς δόκει θανεῖν.
Ὁ γὰρ θεὸς πως, ἃ θεὸν σφε χρὴ καλεῖν,
Κάμνει ξυνὼν τὰ πολλὰ τοῖς αἰεὶ κακοῖς.
Θνητὸν γὰρ θνητὸς ὄντως· οἱ δ' ὑπερφρονοῦντες
Καὶ τὰ παρόντα κέρδεσιν ταυτίζοντες
Ἔλειχον ἕλκεσιν τλεῖν τύχην, οὐ τὰ παθεῖν.

Nunquam oportet illum, cujus fortuna recta ſtet, exiſtimare ſe eadem ſorte ſemper uſurum. Deus enim, ſiquidem Deus vocandus eſt, pertæſus eſſe ſolet, cum iisdem ſemper habitans. Mortalium autem mortalis felicitas eſt. Superbi autem, et qui præſentia pro pignore futurorum habent, mala patientes ab ipſâ fortunâ arguuntur.

Stobæus Tit. CV.

LXIX. Βέβαιος δ' οὐδὶς θνητὸς εὐτυχῶν γεγώς.

Nulli mortalium conſtans eſt felicitas.

Stobæus ibid.

LXX. Θνητὸς γὰρ ὢν, τὰ θνητὰ πείρασ δοκῶ.
Θεῶν βίον ζῆν ἀξιοῖς, ἄνθρωπος ὤν;

Mortalis cum ſis, mortalia pati expecta. Num Dei vitam agere petis, homo natus?

Stobæus Tit. CVIII.

LXXI. Πέπονθας εἷα κἄτέρους πολλοὺς βροτῶν.
Τὰς γὰρ παρούσας οὐχὶ σώζοντες τύχας,
Πλοῦτον ἐρῶντες μειζόνων ἀσωτίᾳ.

Paſſus es eadem quæ et alii multi homines. Non enim præſenti fortunâ contenti, ſtultitiâ ſuâ periere, majora expetentes.

Stobæus Tit. CVIII.

LXXII. Ἀνδρῶν τοὺς ἐσθλοὺς καὶ σοφοὺς καὶ δικαίους τι καὶ σοφῶν
Κἂν τοῖσι θείοις μὴ νεμεσᾶσθαι θεοῖς.

Viros juſtos et ſapientes decet etiam in ſummo infornio non indignari Diis.

Stobæus Tit. CVIII. Æſchylo tribuit Plutarch. Op. Mor. p. 203. Ed. Steph. ubi vetus Editio habet σοφίσται τι καὶ σοφῶν, et in v. 2. Κἂν τοῖς αὐτοῖσι.

LXXIII. Πορεύσῃ διώκων, ὦ τέκνον, τὰς ἐλπίδας.
Οὐχ ἡ τύχη σε· τῆς τύχης δ' ἐχ ἧς σπάνις.

Sequeris, o nate, ſpes aligeras.

Stobæus Tit. CXII. V. 2. mendoſus videtur.

LXXIV. Μή μοι σφετέραν ἐλπίδ' ἐξάγου δάκρυ.
Γένοιτο τ' ἂν πολλ' ὧν δύναιτο τύχη τυχεῖν.

A. Ne mihi ſpem proponens lacrymas elice. B. Multa eveniant fortaſſe, quæ ſperare non licet.

Stobæus Tit. CXII. habet ἐξ ἅδου.

LXXV. Οὐκ ἔστι λύπης ἄλλο φάρμακον βροτοῖς
Ὡς ἀνδρὸς ἐσθλοῦ καὶ φίλου παραίνεσις.
Ὅστις δ' αὐτὸς αὑτῷ νοσῶν ξυνὼν ἀνὴρ
Μέλλῃς παράσειν, ἢ χαλυνίζει φρένας,
Πάσχοντα δ' ἀνδρὸς ὕστερον εἶναι δίκῃ.

Nullum eſt aliud remedium doloris hominibus, quantum viri boni et amici cohortatio. Si quis autem hoc morbo laborans, ſemetipsâ minùs curatur, etiamſi in præſentia deloſtus animum tranquillus eſt, duplum poſtea gemit.

Stobæus Tit. CXIV. V. 4. reddidi quaſi eſſet: Μέλλῃ παραιρεῖ, καὶ χαλινίζει φρένα Πάσχοντα δ' ἀνδρός.

LXXVI. Τοὺς μὲν γὰρ ἄλλους οἱ γέροντες δυνάμεθα,
Ἥμεῖς δ' ἀπολαῦσαι ὧν ἔχουσι οἱ νέοι.

Nos ſenes alios obſervare poſſumus, et memoriâ revocare quæ junioribus contingunt.

Stobæus Tit. CXVI. V. 2. legendum forte Μνήμας τ'.

LXXVII. Μακρὸς γὰρ αἰὼν πολλὰς συμφορὰς πολλὰς ἔχει.

Longa enim ætas multas adfert calamitates.

Stobæus Tit. CXVII.

LXXVIII. Ὦ γῆρας, οἷαν ἐλπίδ' ἡδονῆς ἔχεις;
Καὶ πᾶς τις εἰς σὲ βούλεται' ἀνδρώπων μολεῖν·
Λυπεῖσθαι δὲ πᾶσιν, μεταμέλεσθαι λαχόντι,
Ὡς ἐσθὶν ἐν γήρᾳ τὸ γῆρας βαρύ.

O ſenectus, qualem voluptatis ſpem præbes, et omnes homines ad te cupiunt pervenire. At pœnitet eum, qui jam aſſecutus eſt, quippe nihil gravius eſt longâ ſenectute.

Stobæus Tit. CXVII. ſec. emendationem Grotii e MSS. puto ductam. Legerim præterea βαρὺ verſu ult. pro βαρύ. Ed. Geſn. habet, Οἷς ἐσθὶν ἐν γήρᾳ τὸ γῆρας βαρύ.

LXXIX. Τυχῶν γὰρ ἐσθὶν ἐν τιμιώτερον.

Nihil enim pretioſius eſt animâ.

Stobæus Tit. CXX.

LXXX. Τὸ μὴ φανῆναι κρεῖσσον ἢ φανέντα βροτοῖς.

Non naſci hominibus quam naſci optabilius eſt.

Stobæus Tit. CXXI. Vide infra Fragm. CXLVIII.

LXXXI. Καὶ τοι ποτ' ἄν τιν' ἐσιδὼν ἀνὴρ πολὺν
Τυφλὸν σθένοντα δ' ἡγεμόνος ἐκτὸς πόρου,
Ἀδημονοῦντα συμφοραῖς, ἀλαλάζοντα,
Ὡς δεινὸς ἦν θεράπων ἐπαινέσαι ἔχων.
Καὶ νῦν λέγοιμι τοῖς ἐμοῖς ἐπαινέτας
Πίπτοντ' ἐν πλήμμυρι' ἃ φιλάζουσι βροτοί,
Οἱ τὴν ἐπιστάτουσαν ἡμέραν ἰδεῖν
Πεφῦτ', ἔχοντες μυρίαν ἄχθος πόνων.
Οὕτως ἅπας βροτοῖσιν ἔγκειται βίος,
Τὸ ζῆν γὰρ ἔστιν ἐν θανοῦσι δ' ἀπορίᾳ
Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τὸν ἅλιον.

Equidem olim, ſi quem in urbe hominem aſpicerem, cæcum, duci adhærentem, infortunia impatienter ferentem, convitiari ſolebam, timidum eſſe, qui mortem non ſibi conſciret. Nunc autem in contrariam a priori oratione partem peccavi miſer. O vitæ cupidi mortales, qui poſterum diem intueri cupitis, habentes onus infinitum malorum. Ita inſitus eſt hominibus

LXXVI. "Hæc Comici cujusdam sunt; quod demonstrat Dactylus in Quinta sede." — De hoc vid. R. P. in Prol. ad E. Hecub. XIX. — Videntur [redacted] Fragm. Europ. ap. Stob. Ecl. Phys. Tit. 117. 599. quod Semonidi alia Edit. Sext. Princ. et Grot. Daut. et Hippolyti Sec. fragm. XVII.

LXXVII. Hoc dederat inter fragm. Glauci IV. p. 565. cui fabula adsignatur in Stobæo Gesneriano CXV.

LXXVIII. Hæc quatuor versus inter fragmenta Τῆς Διογένους edidit Barnesius, p. 486, quod notavit Meinekius.

LXXIX. Fabulæ nomen omittit Stob. sed legitur hic Vossius in Alcestide, 303.

LXXX. Sententia [in Stobæo Gesneri p. 55.] incipiens Ἀνδρῶν, ab aliis non Euripidi sed Æschylo tribuitur, Gotting. Excerpt. p. 52.

LXXXI. 1

2

3. Ἀδημονούσης. ἀπορούσης. Suidas.

4

5

6

7

8

9

10

11

[redacted]

LXXXIII. Exstant hi versus in Hecuba Eur. 577. Iterum laudat Stobæus, Titul. XXX. Gr. p. 133. cum duobus præcedentibus; ibique fabulæ nomen, Hecubam memorat.

XCII. Plut. de frat. am. II. 653-

XCIV. Barnes. edidit inter fragm. Bellerophontis. — Quales Anapæstici! —

hominibus vitæ amor. Vita quid ſit novimus: mortis verò ignorantiâ, quiſque metuit lucem hanc ſolis relinquere.

Stobæus Tit. CXXII. Ed. Geſn. habet. v. 2. δαιμόνων ταῖς συμφοραῖς quod ex conjectura emendavi, ut et πόθῳ v. 8.

LXXXII. Οὐ πανταχῆ Φρὺξ ἁμί· εἰ ζῆν ἂν ἐμοὶ
Κρεῖσσον τὸ μὴ ζῆν, χρηπάμεθα τῷ πρόσθεν.

Non ubique Phryx ſum. Si vitâ melius eſſe video non vivere, eo quod melius eſt uti.

Stobæus Tit. CXXII. Ed. Geſn. Apollodoro in Fidicine tribuit Ed. Grot.

LXXXIII. Θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος
Ἢ ζῶν· τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς μείζους πόνος.

Mortuus autem felicior fuerit, quam vivus. Vivere enim inhoneſtè magnus labor eſt.

Stobæus Tit. CXXII.

LXXXIV. Τύμβῳ γὰρ ἀνδρὸς πιστὸς ἐνδικώτατον φίλον.

Nemo hominum ſepulchro fidus amicus eſt.

Stobæus Tit. CXXVII.

LXXXV. Ὡς ἀπάνθρωπος ἀνὴρ ὅδε κἀξένιστος ἁπάντων,
Καὶ μνησιπόνων ἀνδρῶν ἐπιλήσμων ἐτάρων φίλων.

Quam inhumanus hic vir eſt, et hoſpitibus inhoſpitalis et nullius rei memor, quarum amicum reminiſci decebat.

Stobæus Tit. CXXVII. habet φίλων.

LXXXVI. Σπάνιοι ἄρ' εἰσὶ τῶν θανόντων εὐφρανῆς φίλοι,
Κἂν ὁμόσπλαγχνοι ὦσι· τὸ γὰρ ἧπαρ πλέον κρατοῖ
Τῆς εὐσεβείας· ὁ δ' ἐν ὀφθαλμοῖς μόνον
Ἀπόλαυ' ὅπου τις οἰκτρὸν ἦλθε [νέκυς.]

Rari utique ſunt amici poſt mortem conſtantes, etiamſi ejuſdem ſanguinis ſint. Nam habendi amor plus quam pietas valet; et coram intuentium voluptas perit, cum quis e domo cadaver effertur.

Stobæus Tit. CXXVII. In ſecundo verſu infeliciter Grotio ceſſit emendatio. In ultimo νέκυς ſupplevi.

LXXXVII. Οὐκ ἔστιν αἰῶνι βίον ἄλυπον ἐν ἀνθρ.

Vita doloris expers nuſquam inveniri poteſt.

Meliſſa. I. 72.

LXXXVIII. Θρασὺν μὲν ἀνδρὸς οὐδένα, πόνῳ δ', καὶ
Γνώμαισιν εὐπειθείαις [τρέφων]
Ἄριστον ἐπιστήσῃ.

Impudentiâ quidem nemo unquam, ſed labore, et magnanimitate et ſuavitate morum laudem adepti ſunt innumeri.

Meliſſa II. 71. V. tertius ſuppleri poteſt legendo ἐπιστήσαιντο μυρίοι βροτῶν.

LXXXIX. — ξυμπέσοι σπανιώτατον ἄνδρα τινὶ,
Εἴξῃ τοῦτον ἀνδρα τοι πυθέσθαι.

Fortuna diverſa ſi aliquando inciderit, talem virum tibi præſto eſſe optabis.

Plato Epiſt. I. ad Dionyſium.

XC. Μητέρα κτείνας πάλιν ἀμείνω μητέρα λέγεις·
Ἑκὼν ἑκόντα ἢ βίαιον ἀέκοντ' ἐκών;

Matrem meam interfecit? brevis quæſtio eſt: num volentem volens an volentem ipſe invitus?

Ariſtoteles Ethic. Nicom. V. 9. Idem Ethic. Eudem. IV. 7.

XCI. Εὖ ὁ χρήζων.

Bonus eſt, cui bono eſſe libet.

Ariſtoteles Polit. V. 9. habet ὡς.

XCII. Χαλεποὶ πόλεμοι δὲ ἀδελφῶν.

Aſpera enim fratrum odia ſunt.

Ariſtot. Polit. VIII. 7. Plutarch. Op. Mor. p. p. 853. Ed. Steph.

XCIII. Λόγον φίλιον μισθὸν ἐν λόγῳ φέρεις,
Ἔργων δ' ἐκεῖνος ἔργ' ἃ [καὶ] παρέσχετο.

Tu ſermonem benevolum ſermonis mercedem feres, ille vero factorum, quæ et præbuit, facta.

Ariſtoteles Ethic. Eudem. VIII. 11. habet primo verſu λόγῳ εὐφρόνης altero autem ἐκείνους.

XCIV. Ἥκω δ' ἄδων χθονὸς μελαμπέδου πέλας
Ζόφῳν ἐρήμων ἐκλιπὼν Ἀμφιτρύωνος ἱε-
ρὸν ἕδρανον, πόλιν Ἀφροδίτας.

Adſum, relinquens vivis aquis undique pulſatum Acrocorinthum, ſanctum collem, urbem Veneris.

Strabo p. 379. Plutarch. Op. Mor. p. 1367. Ed. Steph. Alter ex altero ſuppletus duos Anapæſticos cum Parthenio præbebant.

XCV. τὸ γὰρ ἰσχνῷ σώματι πολεμιώτατον.

Frigus autem tenero corpori perniciosiſſimum.

Cicero. Ep. ad Fam. XVI. 8.

XCVI. Πρὸς ταῦτ' ὄ, τι χρὴ καὶ σὲ πολεμιώτατα,
Καὶ πάντ' ἐπὶ μοὶ τεκταινόμην·
Τὸ γὰρ δίκαιον μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ δίκαιον
Σύμμαχον ἕξω,
Κοὐ μὴ ποθ' ἁλῶ κακὰ κακῶς πεφάσων.

Proinde quidvis moliatur, et omnes in me fraudes machinetur. A meis enim partibus ſtabunt æquum et juſtum, nec unquam deprehendar mala patrâſſe.

Cicero Epiſt. ad Att. VIII. 8. Ariſtoph. Acarn. v. 659. paullò aliter. Suidas v. Ἀλωτὸν. Idem v. πολεμιώτατα. Clem. Alex. p. 670. Ed. Par.

XCVII. — — — Μή μοι
Ἀκριτῶν διίγματα μύθων, ψυχά·
Τί περιστὰ φρονεῖς; εἰ μὴ μέλλεις
Σεμνιόσθαι παρ' ἀμείους.

Ne mihi, o anime, ſubtiles ſermones attingas. Quid ſingularia affectas? niſi ſorte cupis te talibus venditare.

Dionyſ. Halicarnaſſ. Vol. 2. p. 8.

XCIX.

XCIX. —— πλημίμοχθοι, κἄπειθ' ἥσυχοι δαί.
Laborum tolerantes, neque unquam haſtâ quieſcentes.
Polybius Hiſt. V. 106.

C. Ζεὺς γὰρ ἡμῖν μὲν Τροιὰ, σῆμερ ὀλ' Ἑλλάδι
Θέλων γλοίσθαι, ταῦτ' ἐπεύλεται πατήρ.
Pater enim Jupiter Trojanis excidium, Græciæ damnum contingere cupiens, hæc excogitavit.
Strabo p. 183. Ed. Par. habet πάλ'.

CI. Ναίειν Κελαινὰς ἐσχάτοις Ἴδης τόποις.
Habitare Celænas in extremis Idæ.
Strabo p. 616. Ed. Par.

CII. Πάσχων ἀνίσχυ· δρῶν γὰρ ἔχαιρες.
Patiens malum tolera: facere enim geſtiebas.
Theophilus ad Autolycum Lib. II.

CIII. Νόμος τ' ἐχθρὸν δρᾶν ὅπου λαῶν κακῶς.
Mos eſt inimicum ubi ceperis malo afficere.
Theophil. ad Autol. Lib. II.

CIII. Ἐχθρὸν κακῶς δρᾶν ἀνδρὸς ἡγοῦμαι μέρος.
Viri officium eſſe puto inimicos malo afficere.
Theophil. ad Autol. Lib. II.

CIV. Οὐκ ἔστιν ἀνδρὶ χωρὶς ἀνθρώπους θεοῦ.
Nihil hominibus abſque Deo contingit.
Theophil. ad Autol. Lib. I.

CV. Σῶσαι γὰρ ὁπόταν τῷ θεῷ δοκῇ [τινὰ],
Πολλὰς σωφάσεις δίδωσιν εἰς σωτηρίαν.
Quum Deo viſum fuerit aliquem ſervare, multas ad ſalutem occaſiones præbet.
Theophil. ad Autol. Lib. I.

CVI. Σπουδάζομεν δ' ὡς πολλὰ' ὑπ' ἐλπίδων μάτην
Πόνους ἔχοντες.
Multa autem fruſtra ob ſpem properamus, laborem ſubeuntes.
Theophil. ad Autol. Lib. I.

CVII. Κακὸς· κακῷ γὰρ συνίστηται ἡδονῇ.
Malus eſt; malo enim voluptate conſociatur.
Ariſtoteles. Magn. Moral. II. 11. Eth. Eudem. VIII. 2.

CVIII. Ἔχει πλοῦτον ὅπερ ἕνεκ' ἐγένετο.
Finem obtinet cujus cauſâ naſcebatur.
Ariſtot. Phyſic. Lib. II. 2. Interpres Græcus in locum.

CIX. Πολλοῖσι πολλὰ, δὶς τοσοῦτ' πλέονα.
Multis amplam, duplo pluribus ampliorem.
Plutarch. in Solone p. 165. Ed. Steph.

CX. Εἰ δὲ θανεῖν θέμις, ὧδε θανεῖν καλὸν
Εἰς ἀρετὰν πρωτοστατοῦντας βίου.
Sin mori oportet, ita mori honeſtum, cum laude vitam exeuntes.
Plutarch. in Marcello p. 578. Ed. Steph. Idem. Op. Mor. p. 42.

CXI. Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις ἑαυτῷ σοφὸς.
Odi ſapientem, qui ſibi ipſi non ſapit.
Plutarch. in Alexandro p. 1275. Ed. Steph. Idem. Op. Mor. p. 2067.

CXII. Ἀμφίπολον Ἄρεος ἀνίερον.
Miniſter Martis nefaſti.
Plutarchus in Antonio p. 1750. Ed. Steph.

CXIII. ———— φίλων
Πεῖραν λαβεῖν τὸ σμικρὸν [ὡς ἐρᾷ] κακόν.
Amicos experiri non leve malum eſt.
Plutarchus in Fab. Maxim. p. 335. Ed. Steph.

CXIV. Κῆτος ἥκοντ' ἐξ Ἀτλαντικῆς ἁλὸς.
Cete ex Atlantico mari properans.
Plutarch. Op. Mor. p. 38. Ed. Steph.

CXV. Πολλαῖσι μορφαῖς οἱ θεοὶ σοφισμάτων
Σφάλλουσιν ἡμᾶς κρείσσονες πανουργίας.
Dii, quibus natura præſtantior eſt, multis aſtutiarum generibus nos decipiunt.
Plutarch. Op. Mor. p. 35 et p. 765. Ed. Steph.

CXVI. Τίς δ' ἐστὶ δοῦλος, ὃς θανεῖν ἀφρόντις ἦν.
Quis autem ſervus eſt, mortem contemnens?
Plutarch. Op. Mor. p. 59. et p. 185. Ed. Steph.

CXVII. Τιμὰν τ' ἀντίτασθε, πλοῦτον δ' ἀρετὴν κατεργασάσθαι δοκεῖτ', οὐ κακοῖς δὲ καθόντες' ἄκλεοι.
Honorem amplum geritis, et divitiis virtutem oppreſſiſſe videmini, inter bonos verò neglecti jacebitis.
Plutarch. Op. Mor. p. 63. Ed. Steph.

CXVIII. —— Ἄλλ' ἐπ' ἄλλῃ φάρμακον πεῖναι νόσῳ·
Λυπουμένῳ μὲ μᾶλλον εὐφρὴς φίλων,
Ἄγαν δὲ μορμύοντι νουθέτημα.
Aliud alii morbo conſtitutum eſt remedium. Mœrenti quidem ſermo amicorum conſolatorius, et ſtultè admodùm ſe gerenti, reprehenſio.
Plutarch. Op. Mor. p. 120. et p. 177. Ed. Steph.

CXIX. Φεῦ τοῖσι χρηστοῖσιν ὡς ἅπαντα καλὰ.
Papæ, ut bene natis omnia honeſta adſunt.
Plutarch. Op. Mor. p. 146. Confer Danaen. Fragm. II.

CXX. Ὅστις δ' ἀνάγκῃ συγκεχωρήκειν βροτῶν
Σοφὸς πρὸς ἡμῖν ἢ τὰ θεῖ' ἐπίσταται.

Quicunque

CI. La Strab. l.c. Heath dedit: τὰς διευθυμαχούσας
N. x. ε. l. τ.

CXV. Menandro hos duos cum aliis versibus adsignat Apostolius, II. A. et Stobaeus Grot. Flor. Tit. III. — Euripidi Plutarch. de defect. orac. v. [illegible] p. 518. — Conf. E. Iph. T. 380 +

CXV. Stobaeus, Flor. XIII. Gesn. et Grot. quasi Incerti Poetae: ibi legit. οὐχ ἑκὼν

CXXXIV. Ea Archelao. Plutarch. de Ei. Del
phico —

CXXVI. Ruhnk. in Timaeum. 6. Ignarra de Palaestr. Neap. p. 180. Aristophanes ap. Eustath. Od. T. 1467. Plutarch. de Is. et Osir. II. 379 +

CXXVII. Plutarch. VII. p. 640. X. 485. Grotius Excerpt. p. 423. Ruhnk. in Timaei Lexic. p. 28. V. απεσβη. Valck. Diatrib. p. 66. Heath. 196. + Plut. II. 484 de defect. Oracul.

CXXVIII. Plutarch. [redacted]: Vol. II. p. 522. de defect. Oracul.

CXXIX. Plutarch. de Cohib. ira. II. 606.

Quicunque autem homo necessitati cedit, sapiens nobis videtur, et rerum divinarum intelligens.
Plutarch. Op. Mor. p. 203. Ed. Steph. Simplic. in Epictet. Enchir. cap. ult.

CXXI. Τὰ σεσωσμένα δ' ὅστις εὖ φέρει βροτῶν
Ἄριστος ἄνηρ, σωφρονῶν τ' ἐμοὶ δοκεῖ.

Quicunque autem homo accidentia bene fert, optimus mihi et sanâ mente præditus videtur.
Plutarch. Op. Mor. p. 203. Ed. Steph. Conf. Melanip. XVI.

CXXII. Ὁ βίος γὰρ ὄνομ' ἔχει, πόνος δ' ἔργῳ πολύ.

Vitæ quidem nomen habet, revera labor est.
Plut. Op. Mor. p. 208. Ed. Steph.

CXXIII. Εἴης μοι μετρία [Κύπρις]
Εἴης μηδ' ἀπολείπουσ.

Sis mihi moderata o Venus, sis, neque deficias.
Plut. Op. Mor. p. 229. Ed. Steph.

CXXIV. —— τῶν καλῶν [τοι] καὶ τὰ μετόπωρα κάλλη.

Pulchrorum etiam serotina pulchra sunt.
Plutarch. Op. Mor. p. 308. et p. 1371. Ed. Steph.

CXXV. Ἀλλ' ἀνωτέρω λόγου.

Sed differendus est sermo.
Plutarch. Op. Mor. p. 694. et p. 765. Ed. Steph. Desumptum suspicor ex Iph. Aul. 870.

CXXVI. Ἐσσῃ ἄγαλμα φωσφόρου κούρης ἱερόν.

Canis eris, Hecatæ luciferæ sacra.
Plutarch. Op. Mor. p. 676. habet ἐσσὶν.

CXXVII. Ὁ δ' ἄρτι γαίων σώματ', ἀθρόον ὅπως
Ἀστὴρ ἀπέσβη, πνεῦμ' ἀφεὶς ἐς αἰθέρα.

Ille autem nuper corpore vegetus, velut stella a cœlo cadens extinctus est, spiritum in æthera effians.
Plutarch. Op. Mor. p. 740. et p. 2001. Ed. Steph.

CXXVIII. Μάντις δ' ἄριστος, ὅστις εἰκάζει καλῶς.

Optimus vates est, qui bene conjicit.
Plutarch. Op. Mor. p. 768. Ed. Steph.

CXXIX. —— τὸ δ' ἄγαν γε δὴ ἄπιστον
Θεὸς, τὰ μικρὰ δ' εἰς τύχην ἀνεὶς ἐᾷ.

Eminentia administrat Deus, tenuia fortunæ permittit.
Plutarch. Op. Mor. p. 824. et p. 1452. Ed. Steph.

CXXX. Ἀκόλαστοι πάντη γίνεσθαι δοῦλοι πέφυκε.

Intemperantes omnino sunt servorum nati.
Plutarch. Op. Mor. p. 934. Ed. Steph. Malim πάντες.

CXXXI. —— σιωπὴ τοῖς σοφοῖς ἀπόκριμα.

Silentium sapientibus pro responso est.
Plutarch. Op. Mor. p. 945. Ed. Steph.

CXXXII. Εἰ δ' ὄνομα ἀνθρώποισιν ἀντὶ λόγου
Οὐδεὶς ἂν αὐτὸν τὸν λόγον ἐῴκεσαν·
Νῦν δ', ἐκ βαθείας γὰρ πέφυκεν αἰθέρος
Λαβεῖν ἀμισθὶ, πᾶς τις ἀθέσφατα λέγων
Τὰ τ' ὄντα τῇ μὲν, ζημίαν δ' οὐκ ἔχει.

Quod si verba hominibus emenda essent, nemo seipsum prædicare vellet. Nunc autem, ex alto enim æthere gratis accipere licet, quisque et vera et falsa de se loqui gestit; nullum enim dispendium est.
Plutarch. Op. Mor. p. 956. Ed. Steph.

CXXXIII. Τὰ τῶν πατέρων σφάλματ' εἰς τοὺς ἐκγόνους
Οἱ θεοὶ τίθενται.

Patrum peccata posteris eorum imputant Dii.
Plutarch. Op. Mor. p. 987. et p. 998. Ed. Steph.

CXXXIV. Οὐ βούλομαι πλουτοῦντα δωρεῖσθαί τινας,
Μὴ μ' ἄφρονα κρίνῃς ἢ δόλῳ αἰτῶν δοκῶ.

Nolo diviti donum dare pauper ipse, ne vel me stolidum putes, vel donando mendicare videar.
Plutarch. Op. Mor. p. 684. Ed. Steph.

CXXXV. Οἶνος πεφοιτὼς πλεύμονας πλήρεις λεπτοὺς.

Vinum pervadens pulmonum canales.
Plutarch. Op. Mor. p. 1244. Ed. Steph. Macrob. Saturn. VII. 15.

CXXXVI. Ἀσύνετοι δ' εἰσὶ γε τὴν σωτηρίαν
Οἵτινες παρ' αὑτῶν χρῄζουσι —— ——
Ἄλλην θέλουσι εἰσαγάγεσθαι λαβεῖν.

Excordes sunt qui salutem domi et in seipsis adepti, aliam adscititiam habere cupiunt.
Plutarch. Op. Mor. p. 1269. Ed. Steph. ultimum duntaxat versum suis numeris absolutum præbet.

CXXXVII. Πολλοὺς δ' βροντῆς πνεῦμ' ἄπαιμον ὤλεσε.

Multos autem aura fulminis sine vulnere occidit.
Plutarch. Op. Mor. p. 1184. Ed. Steph.

CXXXVIII. Ὁ πτερόεις ἱερὸν ἀνὰ Διὸς αἰθέρα βαίνων
Γοργοφόνος.

Gorgonis interfector per sacrum Jovis æthera volans.
Plutarch. Op. Mor. p. 1331. Ed. Steph.

CXXXIX. Πλούτῳ χλιδῶσα, θνητὰ δὲ, γύναι, φρονεῖς;

Divitiis affluens sensus humanos habes, o mulier?
Plutarch. Op. Mor. p. 1344. Ed. Steph.

CXL. Εἴθ' ἦν ἄφωνον αὐτόμητον θνητῶν βροτῶν.

Utinam mutum esset hominum genus miserum.
Plutarch. Op. Mor. p. 1435. Ed. Steph.

CXLI. Τίνων οἶ ἂν ἐκτανεῖτε ὁ ξυλογυμνός.

Fabricium esse tractasti non fabrilia.
Plutarch. Op. Mor. p. 1454. Ed. Steph.

CXLII. Ὁ δ' τύχης παῖς κλῆρον, ἐκ τύχης ἔχων.

Fortunæ proles, sors, hoc mandatum habens.
Plutarch. Op. Mor. p. 1777. Ed. Steph.

CXLIII. Θέρος τε χειμῶνός τε μῆνας τέσσαρας,
φθινὸς δ' ὑπείρους δισσούς, ἴσους δ' ἔαρος.

Quatuor menses æstatis et hyemis, suavis autumni duos, veris totidem.
Plutarch. Op. Mor. p. 1891. Ed. Steph. Priorem versum alicubi ut dedi emendatum legi.

CXLIV. Ἀλλ' ἔστ' ἔστι [ἔστι], κἄ τις ἐκφύλῃ λόγῳ,
Ζεὺς τἀ θνητῶν βρότεια λυπρὰ κατόπτης πάρη.

Est autem, est, uteunque dictum aliquis deriserit, Jupiter et Dii hominum miseria aspicientes.
Plutarch. Op. Mor. p. 1911. Ed. Steph.

CXLV. — — Οὐ Κύπρις μόνον,
Ἀλλ' ἔστι πολλῶν ὀνομάτων ἐπώνυμος.
Ἔστιν δ' Ἅιδης, ἔστι δ' ἄφθιτος βία,
Ἔστιν δ' λύσσα μανικός.

Non Venus tantùm, sed multa præterea nomina habet; est quidem Orcus, est vis divina, est furor Bacchicus.
Plutarch. Op. Mor. p. 1347. Ed. Steph. Sophocli tribuit Stobæus Tit. LXIII. ubi plura.

CXLVI. Θεὸν δ' ποῖον, εἰπέ μοι, νομίζειν;
Τὸν πάντ' ἐρῶντα, κ' αὐτὸν ὄντ' ἀόρατον.

A. Deum autem, dic mihi, qualem existimare oportet? B. Qui cuncta cernit, cum ipse non cernatur.
Clem. Alexandr. p. 45. Ed. Par. Just. Martyr. Philemoni tribuit.

CXLVII. Κρέασι βοείοις χλωρὰ σῦκ' ἐπιδόντι,
Ἄμουσ' ὑλακτᾷ, ὡς τις βαρβάρῳ μυθεῖν.

Post carnes bubulas ficus viridis comedit, inepta latrans, quæ vel barbarus talia esse intelligeret.
Clem. Alex. p. 50. Ed. Par. De Hercule sermo est. Athenæus p. 276.

CXLVIII. Τὸ μὴ φῦναι κρεῖττον ἢ φῶσαι βροτούς.
Ἔπειτα παῖδας τοῖς τικτοῦσι λυπηδόν
Τίκτω· τεκοῦσα δ', ἢν μὲν ἄφρονας τέκω,
Σώζουσ' μορταῖς αἰσχρῶσιν μ' ἡμέρᾳ,
Χρηστοὺς δ' ἀπόλλυσιν· ἢν δ' ἡ τεκοῦσα μόνη,
Τὴν παλαίαν ἡμέραν ἐξίσωσις.
Τί οὖν δεῖ τὸ χρεών; σὺν ἀρεταῖς μόνον
Ψυχὴν ἀνάλωτον, κἀπὸ νοῦ ἔχειν πόνους;

Non nasci melius est mortalibus, quam nasci. Deinde liberos cum acerbis doloribus pario; pariens verò, si benè a naturâ dotatos edidero, gemo, sententiâ mutatâ, videns quidem improbos, pios verò perdens; vel si sospites fuerint, miseram mentem sollicitudine exedo. Quid hìc optabile est? Nonne sufficit unam animam regere, et pro hac curam sentire?

Clem. Alexand. p. 435. Ed. Par. ubi inter plura anonymi sed ejusdem auctoris fragmenta, unum habet ex Iph. in Aulide, aliud verò ex Supplicibus desumptum. Plura hìc satis obscura sunt. Primùm non bene cohæret secundus versus cum præcedenti. V. 3. et 4. reddidi, quasi esset: τιθῶσι, οἷ' ἐν τῷ εὐφρόνῃ νέον Στύνα μετανγῶν'. V. 5. legendum puto αὐτορρύτοις subaudito ὄσοις. V. ult. non displicet Valckenaerii V. Cl. conjectura legentis πολεῖν, quod mihi valere videtur πεφυκέναι. Hesychius: πολεῖν, γίνεσθαι, βιοῦσθαι. Vide supra Fragm. LXXX.

CXLIX. — — Ἐμοί γε νῦν τε, κ πάλαι δοκεῖν,
Παῖδας φυτεύειν οὐκοτ' ἐκφέρειν ἐχρῆν βροτοῖς,
Πόνους ἐρῶσιν εἰς ὅσους φερόμεθα.

Ut mihi sanè nunc et olim visum, nunquam homines liberos procreare oportuit, videntes in quantos labores procreamus.
Clem. Alexandr. p. 435. Ed. Par.

CL. Ὦ δυσχεῖ φύσις, ἢ σφοῦς πανάθλιος,
Ἀνθρωπε ἐσθλὸς, ἢ τὰ δυσχέα βίου
Ἐκεῖθεν ἔλαβες, ὅθεν ἅπασιν ἤρξατο
Τρόφιν ἐσθ' αἰθὴρ, εὐθὺς θνητοῖς ποθὲς.
Μὴ νῦν τὰ θνητὰ θνητὸς ὢν ἀηδιάσῃς.

O nate in sortem adversam, et ad mala patienda, homo es, et vitæ infortunia inde cepisti, unde omnibus primùm suppeditavit, mortalibus halitus inspirans. Non ergo mortalis cum sis mortalia impatienter feras.
Clem. Alexandr. p. 435. Ed. Par. habet primo versu ὁ et πανάθλιος, ultimo autem ἢ.

CLI. Οὐκοῦν ἄμουσ' ἐκεῖνος ἐκ τῶν ξυμφόρων,
Ἢ μανὴ σ' ἄνους πεπλῆς σῶφρον δ' κλὴ γυνὴ
Ἔλως ἀνδρὶ σωτήριος σωφροσύνῃ τ' ἐπίσκοπος.
Ἡμῶν μέν γε παῖδ' ἀπώλεσε· κεἰ μὴ ἄφρων ἦ γυνὴ,
Χρὴ δοκεῖν σύμφορον εἶναι τῇ γε νῦν κεκτημένῃ.
Οἱ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ [πᾶσι] κρεῖσσον ἐστὶν, ἀλλὰ σοῦς.

CLII. Εὖ λέγειν σ' ἔστ' ἂν τι λέξῃ χρὴ δοκεῖν, κεἰ μὴ λέγῃ.
Κἀκπεπτωκὼς ἃ 'γὼ τῷ ξυμπίπτοντι σοὶ χάρῳ μᾶλλον λέγειν.
Ἡδὺ δ' ἂν ἡμῶν τι σταίξῃ, συναιδεῖσθαι σοὶ πάρα
Ἄλοχον, ἐν ἡμῖν τι λύπης ἡδονῆς τ' ἔχειν μέρος.
Σοὶ δ' ἴσμεν εἰ ἡμῶν τι ταῦτα συμφορῶν ἀνέξεται,
Καὶ ἡμῶν τῶν σῶν σωφρόνων, κ' ἐδίδου ἅμα μοι πάρεσσιν.
Μετὰ γὰρ [ἀδελφῶν] τῶν φίλων [γε δυσχεῖ ἅπασ' ἀνὴρ]
Εὐτυχῶν τι χρὴ· τί γὰρ δεῖ τὸ φίλων ἄτερ, πλὴν τοῦδε;

Neminem

+ Stob. 121
+ Fragm. incert. 80

CXLI.

CXLII.

CXLIII. 1. Versum ap. Plutarch. II. 1029. F. ex
igmio suo fabricavit Musgravius. R. P. p. 95. ad
. Neub. p. XXXIX.

Neminem unquam uxorem pulchritudo apud maritum juvit, virtus autem multos juvit. Omnis enim mulier pulchra est, quæcunque viro animum conglutinatum habet, et collitatem colit. Hæc utique præcipua sunt: etiamsi maritus deformis sit, formosum eum videri oportet muliebri sapienti. Non enim oculus talia dijudicat sed mens. Oportet et quum aliquid dixerit ipsè eum loqui existimare, licet id aliter sit; et diligenter enquirere, quæ dicere possit marito placitura. Gratum quoque est, si quid ipsi adversum ceciderit, fœminam unà cum marito contristari, et mœrorem æque ac lætitiam pariri. Ipsa vero tecum pariter ægrotabo ægrotante, et malorum tuorum particeps ero, nec quidquam mihi amarum erit. Nam cum amicis virtute præditis eadem semper et bona et mala experiri oportet. Quid enim aliud amicitia est, nisi hoc?

Clem. Alexandr. p. 524. Ed. Par. Versu secundo dedi σοὶ pro ἐγὼ, sensu ut mihi quidem videbatur, postulante. V. 3. addidi τ'. V. 4. τοῦδ' pro τοῦ' dedi. V. 6. πρῖνον pro πρίνων. V. 7. τὸ λίγειν pro τολυγεῖν. V. 10. τε λόγους pro λόγος τε. V. 12. ἴσην pro ἰσὴ. V. 14. ἐπιτρέψῃ τε pro ἐπιτρέψῃ π.

CLII. Ὄλβιος ἔσθ' ὃς τ' ἐπέων
Ἔσχε μόρσιμον, μήτε πλατεῖαν
Ἐπὶ πημονὴν μήτ' ἐς ἀθέσφατον
Πρήξεως ἀμῶν,
Ἀλλ' ἐθέσπισεν ἁρμονίαν φίτυος
Κόσμον ἐσιδών, οἷᾳ τε συνέστα.
Τοῖς γε πονηροὺς ἐλέγχει' αἰσχίων
Ἔσχατα μελάγκροα φρονεῖν.

Felix qui terræ scientiam insitionem habuit, nec in civium suorum detrimentum, nec ad facinora injusta properans, sed naturæ immensitas non senescentem ornatum contemplans, et quomodo compactus fuit. Pollubus utique nunquam adhæresci, rerum turpium studium.

Clem. Alexandr. p. 536. Ed. Par. Themistius Orat. VII. Pollux Lib. II. sect. 14. Versu primo verè corrigit Valckenaerius V. Cl. γᾶς. Mihi et ἐπείας in ἐπείων mutandum videtur. V. 6. ejusdem Viri Doctissimi exemplo refecui οἷ ἔσα οἷ ἔστιν. Ex Melanippâ desumptum crediderim.

CLIV. Χρύσεαι δέ μοι πέτονται ἀμφὶ νώτῳ πολυ-
Τὰ Σειρήνων ἐρίτιμα τάλαντ' ἐπιώλ(ε)ν' ἐπ' ἄκραν
Τ' ἐς αἰθέρα πολὺν ἀφθὴς, Διὶ συμπεσοῦμαι.

Aureæ mihi pennæ circa tergum, et Sirenum venusta talaria aptentur: iboque in immensum æthera sublatus, Jovem conventurus.

Clem. Alexandr. p. 543. Ed. Par. Plutarch. Op. Mor. p. 1408. Pro ἐρεύξεται malim ἐρεύξεσθε.

CLV. Σοὶ τῷ πάντων μελέτημα χρεὼ
Πίλναταί τι φέρειν, Ζεὺς ἢν Ἀΐδης
Ὀνομαζόμενός τέκνοις· σὺ δὲ μοι
Θυέλαν ἄτυφον πυγμαχούσαις
Δίκᾳ πλάκα σθεναρὰν πάτησον.
Σὺ γὰρ ἴση τι θεοῖς τοῖς εὐσεβέσιν

Σωτῆρα τὸ Διὸς μετοχλίζον,
Χθονίων δ' Ἀΐδη μυρίκαις ἔρχῃς.
Πίμψον δ' ἐς φῶς ψυχὰς, ἀνέρων
Τοῖς βουλεύμασιν ἄδηλα σοφοῖσιν
Πάθεα θέλοντα, τίς ἀρὰ κακῶν
Τίνα δῆ μηχάνων ἀφύκτους
Εὑρεῖν μόχθων ἀπάλαμνον.

Tibi cuncta regenti libationem et placentam fero, sive tu Jupiter sive Orcus vocari gestis: Tu vero mihi accipe sacrificium sine igne omnigenorum fructuum non parcè oblatum. Tu enim inter Deos cœlestes sceptrum Jovis tractans, et infera cum Orco partiens, regnas. Mitte o lucem mentis, iis qui cupiunt antequam patiantur discere, unde orta sunt mala, quæ eorum radix est; quem immortalium placantes invenire licet molestiarum finem.

Clem. Alexandr. p. 581. Ed. Par. habet v. 4. ἄνακτα v. 5. σοφίαισιν. V. 8. legerim μετίχων ἄγχους. V. 10. non satis intelligo ἄδηλα. An legendum, τοῖς βουλεύμασι σοφοῖς. V. 12. Clemens habet δὴ et εὐσεβεσιμίοις. Ex Pirithoo desumptum puto.

CLVI. Ποῖός δ' ἂν οἶκος, πλαστὸν ἀλλοθὼς ὕπο,
Δέμας τὸ θεῖον ἀμφίβολος τοίχων ἔσοχος;

Quænam vero domus a fabris ficta Dei numen murorum ambita continet?

Clem. Alexandr. p. 584. Ed. Par.

CLVII. Καιρὸν γαμεῖσθαι σοὶ νέῳ ζεύξαι γραίαν.
Ὁ μὲν γὰρ ἄνδρα λύπαις ἡμέρᾳ λαβεῖν,
Ἡ δ' αὐδὴν τοῦδ' ἄκαν, βλακεύειν ἐμοί.

Malum est anum juveni marito conjungere. Ille enim alius torum expetit; hæc ab eo destituta mala machinatur.

Clem. Alexandr. p. 620. Ed. Par. Diphthongus in voce γραίαν, sequente vocali, non sine exemplo corripitur.

CLVIII. Ὃς τάδ' ὁρῶν λανθάνει θεὸν ἐγγὺς ἐών,
Μεταμελόμενος δ' ἐκὰς ἔρριψεν
Συκέας ἐπέπους, ἐν ἐπιφρὼ
Γλῶσσ' ἐκφορλῶ οἷσι τ' ἀφάσσων,
Οἰδὲν γνάμας μεταίτιος.

[Miser] qui hæc videns Deum non cogitat, nec a se longè projecit tortuosas fraudes Astrologorum, quorum lingua execranda de rebus incertis temeraria effutit, nullam scientiam habens.

Clem. Alexandr. p. 613. Ed. Par. Nisi excidêrunt aliqua post τοῦ, quæ sequuntur sic emendare licet: Μεταμελόμενος οὐ' ἔπειτ' ἔρριψ' Ἀστίπτους συκέας. V. 3. Clemens habet ἐνυφὼ.

CLIX. Νικᾷ δ' ἀνάγκη μ' ἡ κρατοῦσ' ἀλυκτύπα
Γαστήρ, ἀφ' ἧς δὴ πάντες ἀνθρώπων κακά.

Me autem necessitas vincit, et venter execrandus, a quo omnia mala oriuntur.

Clem. Alexandr. p. 622. Ed. Par. habet primo versu μὲν γὰρ μ' ἡ, Contra Diphilus apud Athenæum p. 422. habet μ' ἡ πλαίστρις τι μυ.

CLX. Ὦ

CLX. Ὦ πολύμοχθος βιοτὰ θνητῶν
Ὡς ἐπὶ ταυτὰ σφαλερὰ κεῖσαι,
Καὶ τὰ μὲ αὔξεις, τὰ δ' ἀποφθινύθεις,
Κοὐκ ἔστιν ὅρῳ πάρῳθ' ἰδεῖν
Εἰς ὅτινα χρὴ τελέσαι θνητῶν
Πλοῦ ὅταν ἔλθῃ πρυτανὶς Διόθεν
Θανάτου παμφθίτου πλάτᾳ.

O ærumnosa hominum vita, ut in omnibus discriminis plena es, et nunc quidem in altum attolleris nunc devergis; neque ullum certum indicium est, hominibus, quid ultimum habituri sint, nisi cum venerit a Jove immissa frigida mortis finis.

Clem. Alexandr. p. 623. Ed. Par.

CLXI. — — — ὅσοι δ' ἰατρεύειν κακῶς,
Πρὸς τὰς ἀλγίστας τ' ἐνοικοῦντας πόλει
Τὸν γλῶ τ' ἰδόντας, τοὺς νόσους σκοπεῖν χρεών.

Qui autem bene medicinam facere [cupiunt] eos oportet vivendi rationem incolarum et solum respicientes, ita morbos considerare.

Clem. Alexandr. p. 627. Ed. Par.

CLXII. Κορυφὴ δ' θεῶν, ὁ σφαῖρ' ἔχων
Φαεινὸς αἰθὴρ.

Vertex autem Deorum est lucidus æther, terram ambiens.

Cornutus de Nat. Deor. in Minervâ.

CLXIII. Ἀρκεῖ μοιρίαις βιοτᾷ μοι σύμφωνα τραπέζης,
Τὸ δ' ἄκαιρον ἄπαν ὑπέρθυμόν τι μὴ σεσάρωμαι.

Mihi sufficiunt frugalis mensæ parca cibaria, quicquid autem intempestivum est et immodicum non admiserim.

Athenæus p. 158.

CLXIV. Ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, οὐ πανῦσσι δ' ἔρως.

Cum satietate habitat Venus, non cum famelicis.

Athenæus p. 270. Libanius Vol. II. p. 509.

CLXV. Παίδευμα δ' Ἔρως σοφίας, ἀρετῆς
Πλάσιον ἐπιτάσσει τῷ σωφρονεῖν
Οὗτος ὁ δαίμων
Παίδων ἥδιστος ἅπασι θνητοῖς·
Καὶ γὰρ ἄλυπον τέρψιν τιν' ἔχων
Εἰς ἐλπίδ' ἄγει· τοῖς δ' ἀπολαύουσι
Τῶν τῇδε πόνων, μόνα συναίρει
Χαρὰς τ' ἀχράντους παύοντι τρόπων.
Τὸ δ' ἐρᾶν σωφρόνως τοῖς νέοισιν
Μάνυσι φεύγειν
Χρῄζει δ' ἐρᾶσθαι ὅταν ἔλθῃ.

Amor autem sapientiæ et virtutis optima disciplina est, et hic Deus mortalibus unâ versari omnium suavissimus est; habens enim voluptatem doloris expertem in spem erigit. Iis autem, qui hujus Dei curis non initiati sunt, nunquam unà agam, et longè a moribus tam agrestibus habitem. Juvenibus autem edico ut ne amorem fugiant, sed cum advenerit, rectè utantur.

Athenæus p. 561.

CLXVI. Οἴμοι· δράκων μοι γίγνεται τὸ γ' ἥμισυ,
Τέκνον σπείρασθαι τῷ λοιπῷ σπεῦσι.

Heu! dimidia pars mei in draconem vertitur. O nate, quod reliquum est patris, amplectere.

Hermogenes de Invent. Tom. I. p. 217.

CLXVII. Εἰ μέ τοι ἦμαρ ἔσσεν ἐν κακοῖσι λυγρόν,
Καὶ μὴ μακρὰν δὴ ἀφῖκτο πόνων ἀναπλάσις,
Εἰκὸς σφαλεῖσαν ἐν ἄτᾳ, ὡς νεάζομαι
Πῶλον, χαλινὸν ἁρπάσαν διδυγμένον.
Νεῶν δ' ἀρωλὸς ἐμοί, καὶ πρωτοπλοὺς ἁμαῖν.

Si hic primus mihi dies afflicto fuisset, nec longum iter per miserias navigassem, nihil mirum esset me exagitari, tanquam pullum equinum nuper currui junctum, frenum cum maximè accipientem. Nunc autem torpidus sum et in miseriis adultus.

Galenus de Hippocr. et Platone Lib. IV. De voce πρωτοπλοῦς conf. Soph. Antig. 484. et Hesychium in voce. Interpretatur Cicero Tusc. Quæst. III. 28.

CLXVIII. — — Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς πω
Περισσόν τι πρᾶγμα ἢ μέτριος λαβεῖν.

Neque enim tutum est alicui plus quam mediocriter pulchro esse.

Galen. p. 3. Ed. Bas. habet ἀφελὲς ἄνευ et v. 2. μόνῳ.

CLXIX. — — — Βακχίου φιλανθέμου
Αἴθοπα, πυκνίουν ἀρχάντων ὑπερτενῆ,
Ἐξ ἧς βροτοὶ κηλῶσιν οἶνον αἴθοπα.

[Unum Solis equorum esse] Æthopa, qui maturat vineas autumnales Bacchi florentis, unde homines vinum Æthopa vocant.

Athenæus p. 465.

CLXX. Παίζω· μεθοπλίαις γὰρ πόνων ἀεὶ φιλῶ.

Ludo: laborum enim remissiones semper amo.

Ælian. Var. Hist. XII. 15.

CLXXI. Ἡ φύσις ἐβούλετ' ἢ νόμων ἐδὲν μέλει.

Natura hoc voluit, quæ leges nihil curat.

Ælian. Hist. Anim. IV. 54.

CLXXII. Ἦκεν δ' ἐπ' ἄμοις ἢ σὺν φέρων βάρος
Ἢ τὸν ἄμορφον Λύγκα, θήρην θηρός.

Venit autem humeris aut apri pondus portans aut deformem Lyncem, feram immansuetam.

Ælian. Hist. Anim. XIV. 6.

CLXXIII. Κάλλιον Μουσῶν φθέγγεται πλουτῶν ἀνήρ.

Ipsis Musis dulciùs loquitur dives.

Sext. Empir. adv. Mathem. I. 279.

CLXXIV. — — — Ἀιθέρα τε Γαῖαν
Πάντων γενετειρὰν ἀείδω.

Æthera et terram omnium genitricem canto.

Sext. Empir. adv. Mathem. X. 315. Confer Chrysippi fragmenta, ex qua fabula et hæc forte desumpta sunt.

CLXXV. Ἀνὴρ

CLXVII. 1

2

3. ὀφελάζειν. De hoc verbo Ruhnkenium in Timaeum, p. 243. qui hunc locum non praetermisit. Latini, jactare se, vel dolore vel ira exagitatus.

4

5.

CLXVIII. 1. ὄφελος ἔναι legitur in Edit. Galeni Orat. suas ad Artes, post Callimachum.

CLXIX. Ἐγ Phaethonte, ut videtur.

CLXXV.

CLXXVI. σχ. ἑαυλοὺς ἐπιτρέπουσιν ἐλπίσι, ob metrum legit R. P. Prof. ad E. Hecub. XXXIX.

CLXXXV. Citat Porsonus in Hecub. 284.

CXCII — Οὐ' συνεκ' ἐν ἀνλῶ π. Sic in Edit. Victor. Flor. 1567 — et Lutet. Paris. 1630. p. 139. Conf. Verba Achillis T.

CLXXV. Ἀεὶ νέντε πέμπει εὐρίας ——— Πηρῶντα.

[Navitam reprehenſione dignum puto] intempeſtivè trajicientem fluctus pelagi lati.

Dion. Chryſoſtom. p. 594.

CLXXVI. Σμικρᾶις ἐπιτρέπουσιν αἰνὸς ἐλπίσι.

Spei dubiæ ſeſe permittunt.

Dion. Chryſoſtom. p. 594. ubi et alia Euripidea habentur, ſed quæ difficile fuerit ab auctoris verbis ſecernere.

CLXXVI. Πυρσόχροος δ' ἡμῖν ὁδὸν ἡγεῖτο Ταῖς τετραμοίροις ὥραις, ζεύγνυς Ἁρμονίᾳ πολύκαρπον ἅρμα.

Igneus autem draco viam præit tempeſtatibus quaternis, currum fructiferum cum harmonia jungens.

Macrobius Saturnal. I. 17. habet ὅλον. Πυρσόχροος primo verſu forte eſt Anapæſtus ut πυρσοχρόος Soph. Antig. 950. Ex Pirithoo deſumptum putem.

CLXXVIII. Καὶ γαῖαν μάτηρ· ἱερὸν δ σ' οἱ σοφοὶ Βροτῶν καλοῦσιν, ἁρμάτων ὀχεύματα.

Et terra mater. Veſtam verò te ſapientes vocant in æthere ſedentem.

Macrobius Saturnal. I. 23.

CLXXIX. Οὐκ' ἀλλ' ἔτ' ἄμπνουν ἅιδης μ' ἐδέξατο.

Non, ſed me vivum adhuc Orcus accepit.

Lucian. Πανταμαντείᾳ.

CLXXX. Μὴ κτεῖνε· τὸν ἱκέτην γὰρ ὅσιον θέμις κτανεῖν.

Ne occide; ſupplicem enim nefas occidere.

Lucian. Reviviſcent.

CLXXXI. Νῦν οὖν ἔπεσι μαρτύρων κτενεῖτέ με;

Nunc ergo verborum cauſâ me occidetis?

Lucian. Reviviſcent.

CLXXXII. Ἅλα πορφυρέαν. mare purpureum.

Ariſtides Vol. I. p. 233. Ed. P. Steph. Forte ex Troadin.

CLXXXIII. Πνεύματα καὶ φοινίας ἔχει ῥοάς.

Spiritum et fluenta ſanguinea habent.

Porphyrius de Abſtinent. III. 25. Forte ſcripſit Auctor: Καὶ πνεύματ' ἐλαφ φοινίας τ' ἔχει ῥοάς.

CLXXXIV. Θαυμάσιον γὰρ ταυτὸν τοῖς μὲν ἀνθρώποις βροτῶν, Τοῖς δ' ἔχθος εἶναι.

Mirum eſt eandem rem aliis mortalium placere, aliis odio eſſe.

Sextus Empir. Pyrrhon. Lib. I. 86.

CLXXXV. Ἀλλ' οὔτε μ' ἐξέπεμψεν· οὔτε μοι πρόφρων, Μάτηρ, ἀδελφὴ, δμωὶς, ἄγκυρα, στέγη.

Sed hæc mihi ſalutem dedit; hæc mihi altrix, mater, ſoror, famula, anchora, tectum.

Alexander Rhetor. p. 28. Ed. Norman. habet ἐν δὲ. Mihi ἐν præcedentis ſyllabæ repetitio videbatur. Στέγη pro στέγος Valckenaerio debetur.

CLXXXVI. Πῶς οὖν τάδ' ἀνορῶντες, ἢ θεῶν γένος Εἶναι λέγωμεν, ἢ νόμοις χρώμεθα;

Quomodo igitur hæc videntes, aut Deorum genus eſſe dicamus, aut leges eorum ſequamur?

Athenagoras p. 28. Ed. Par.

CLXXXVII. Πολλάκις μοι σχεπτόμενον διῆλθε φρενὸς, ἆρα τύχα ἄρα Δαίμων τὰ βροτείων κρατύνει· πολλὰ τ' ἐλπίδι καὶ παρὰ δίκαν τοὺς μὲν ἀπ' οἴκων ἀπερίκτους ἄπορ βίᾳ, τοὺς δ' ὑπερχθέντας ἄγει τὸ παρ' Ἐλπίδι.

Sæpe mihi mentem ſubiit dubitatio, utrum Sors an Numen res humanas gubernet. Præter ſpem, præterque juſtitiam alios domo ejectos ſine viatico, alios inopinatò beatos efficit.

Athenagoras p. 28. Ed. Par. Repetitum παρ' ἐλπίδι mendi ſuſpicionem facit.

CLXXXVIII. Θεὸς γάρ τις ἐν ἡμῖν. Deus enim aliquis nobis ineſt.

Schol. Pind. in Nem. VI. 7. Alludere videntur Theon Progymnaſm. p. 60. Nemeſius de Natur. Hom. p. 169. Cicero Tuſc. Quæſt. I. 26. In Gnomis ſic exhibetur: Ὁ Νῦς δ ἡμῖν ἐστιν ἐν ἑκάστῳ θεὸς. An legendum ἡμῶν et ἐν id eſt ἐνὶ.

CLXXXIX. Φθείρουσιν ἤθη χρηθ' ὁμιλίαι πονηραί.

Malorum ſocietas bonos mores corrumpit.

Clem. Alexand. p. 299. Ed. Par. Socrates Hiſtor. Eccleſ. III. 16. S. Paulus I. ad Corinth. XV. 33.

CXC. Αἴαντος ἀληθὲς γόνος. Vera Ajacis Soboles.

Priſcianus Lib. XVII.

CXCI. Οὐχ ἑκόντες φεῦ· ἀλλὰ ξὺν μεμοιρώσεσι Τούτοις ἀφειλόμεσθα ἡμέρας τρισσάς Σατύρου.

Priſcianus Lib. XVIII. bis. In ſecundo loco abeſt vox Σατύρου. Interpres deſideratur.

CXCII. Ὅθ' ἕνεκ' αὐτὸς πάντα συλλαβὼν ἔχει.

Quia ipſe omnia ſimul complectitur.

Achilles Statius ad Arati Phænom. p. 91. Ed. Victor.

CXCIII. ——— πολλὰ γὰρ κρατύνει Θεός.

Multa enim gubernat Deus.

Nicephorus Gregorius p. 190.

CXCIV. Πολλοὶ παρῆσαν, ἀλλ' ἄπιστοι Θεσσαλοί.

Multi adfuerunt ſed perfidi Theſſali.

Schol. ad Phæniff. 1445. Schol. Ariſtoph. ad Plut. 521. Suidas in ἀνδραποδίζω.

CXCV. Τί χρῆμα τῶν ἀοιδῶν. Quod negotium ædibus acceſſit?
Schol. Ariſtoph. in Nub. 30. Conf. Herc. Fur. 531.

CXCVI. Τηλοῦ γὰρ οἴκων βίοτον ἐθέμην ἐμόν.
Procul enim ab ædibus vitæ ſedem poſui.
Schol. Ariſtoph. in Nub. 138.

CXCVII. Ἢ 'πὶ θεὰν φράσω; an alia dicam?
Schol. Ariſtoph. in Ran. 64.

CXCVIII. Ἑῶος ὡς ἵππειος ἐξέλαμψεν ἀστήρ.
Quando Eous ſidus equeſtre effulſit.
Schol. Ariſtoph. in Equit. 753. Hephæſtion. p. 55. Ed. Turn.

CXCIX. Ἀληθὲς, ὦ παῖ θαλασσίας θεᾶς.
Itane vero ô fili Deæ marinæ.
Schol. Ariſtoph. in Ran. 864. Puto eſſe ex Telepho, in quâ fabulâ Achillis perſona erat.

CCI. Ἀλλ' αἰσχρὸν ἐστὶν εἰπεῖν ἢ σιωπᾶν βαρύ.
Sed dicere turpe eſt, tacere moleſtum.
Schol. Ariſtoph. in Lyſiſtrat. 714.

CC. —— Τί σιγᾷς; μῶν φόνον τιν' εἰργάσω;
Quid taces? num cædem aliquam patraſti?
Schol. Æſchyl. in Eumen. 276.

CCII. Ὁ δ' ἐνθυμεῖσθαι, οὐκ ἔχων ἀπαλλαγάς.
At ille exagitari cœpit, cum ſe expedire non poſſet.
Schol. Sophoclis in Ajac. 846.

CCIII. Δουλεῖοι γάρ τι ζῶμεν, οἱ τ' ἐλεύθεροι.
Servorum ope vivimus liberi.
Schol. Pindar. in Pyth. IV. 71.

CCIV. Τὸ εὐτυχεῖσθαι καὶ φρενῶν νομίζομεν.
Fortunatum etiam ſapere putamus.
Schol. Pindar. in Nem. I. 13. Conſer Heraclid. 750.

CCV. Ἢ σπαρτῶν ἢ ἄγαν πολεμικῶν.
Aut Spartorum valdè bellicoſorum.
Schol. Pindar. in Iſthm. VII.

CCVI. —— λίνα κλωστῆρος ἀμφίβλ λαβών.
Lini circumactionem prehendens circumfert.
Pollux Lib. VII. 31.

CCVII. ——— Λῦε πασσὰ δωμάτων. Solve domorum clauſtra.
Pollux Lib. X. 27.

CCVIII. Ἀκύμονας δ' παιδιὰς ὁ φρικῇ γελᾷ.
Fretum fluctibus vacuum criſpatione ridet.

Grammaticus MS. apud Valckenaer. in Phœniſſ. 216.

CCIX. Γλαυκῆς τε φέγγεα μήνη.
Et Luna glauca circumrotatur.
Schol. Apollon. Rhod. in I. 1079.

CCX. Ἤτορον ἐς ἄπρηκτον ἐπαλτὸν πόδα.
In terram immenſam pedem immittens.
Suidas v. Ἤτορον. Schol. Apollon. Rhod. in Lib. IV. 71. habet Ἤτορα ἐς ἄπρηκτα ἐπάλτεα χθόνα, qui omnino conferendus.

CCXI. Ἄλλων ἰητρὸς αὐτὸς ἕλκεσι βρύων.
Aliorum medicus ipſe ulceribus ſcatens.
Suidas in Ἐφεσσίδιον. Ἐφεσσίδιον βέλος

CCXII. —— κρημνίσαι
Αὐτὴν —— ἐκ μέσης ἀτραπέλου.
Præcipitare ipſam ex medio ſulcro.
Etymol. M. v. Ἄτραπος.

CCXIII. Γλώσσῃ λαφύσσουσ' ἀνδρὸς ἀμφίρυτον πόρον.
Narium foramina linguâ lambens.
Etymol. M. v. Ἀναψύσσω ſec. MS. Leid. Vulgò ἀνύσσω.

CCXIV. Ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τρέφων τοὺς τ' ἄλλων.
Amens fuero, ſi aliorum liberos educavero.
Etymolog. M. τρέφω. Valckenaerius V. Cl. legendum putat, ἐκτρέφων.

CCXV. Σοῦ 'Αθηνᾶς κἀ χεῖρα κίνει,
Minervâ favente etiam manum move.
Zenob. V. 93. hujus adagii Euripidem meminiſſe teſtatur.

CCXVI. Λευκοὺς λίθους ἔχοντες ἀργοὺς σαλοῦσιν μέγα.
Lapides lucidos habentes valdè ſe jactant.
Appendix Vatic. II. 57.

CCXVII. ——— Ἢ σοφὸν ἄλλως [ἐστὶ]
Ἢ δουλοῦ δεῖ σε φρονεῖν.
Ergo aut humiliùs ſentire te oportet, aut plus valere.
Apoſtolius X. 6.

CCXVIII. Φιλεῖ δ' ὑπ' πόνοις σπουδὴν θεὸς.
Amat autem Deus laboranti ſtudere.
Apoſtolius XIX. 98.

CCXIX. Ἴσον γυναικῶν καὶ παιδαρίων λόγον.
Intùs mulierum ratio habetur atque inter famulos.
Euſtathius ad Iliad. Ε'.

CCXX. Πόλιν μὲν ἄρχει, φίλου δ' οὐκ ἴσχει μορφήν.
Civitatem quidem regens, ſed amici ſpeciem non ferens.
Euſtathius in Iliad. Ε'.

CCXXI. Ἀεὶ πατ' ἴ[σ]ον σπέρμα κηφὴν λείπει.
Semper

CCXXV. De voce Ἀρχεσίγυιος, eaque usus Euripide, conf. Athen. X. 446. B.

CCXXVI. Haec desumta sunt ex Phoen. 515.

Semper fere garrula eſt præconum gens.
Schol. Euripid. in Oreſt. 895.

CCXXII. Τ' ἀλλότρια δαπανᾶν ἢ πηλᾶς ὑὸς λιπαίνειν.
Hominem verè beatum aliorum ſumptu cænare.
Theopompus Comicus apud Athenæum p. 165.

CCXXIII. Ἐπεὶ ἦ κρεῖσσον τὸ πανὸν ἐστ' ἀγαθοῦ.
Quoniam verò probitate plus valet improbitas.
Euſtathius in Iliad. p. 117. Ed. Baſ.

CCXXIV. Ἐν ἀγγέλῳ γὸ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος.
Arcanum enim conſilium ut rectè procedat, penes Nuncium eſt.
Euſtathius in Iliad. p. 1013. Ed. Rom. Euripidi tribuit. Sed videtur eſſe Æſchyli. Confer Chœph. 771.

CCXXV. Ἀρτεύγυιος οἶνος. membra roborans vinum.
Euſtathius in Odyſſ. p. 761. Ed. Baſ.

CCXXVI. — — οὔθ' ἅμιον ἀνδὶ, οὔτ' ἴσον βροτοῖς.
Nihil ſimile aut æquale mortalibus.
Euſtathius in Iliad. p. 569. Ed. Rom.

Omiſſum in Archelao.

Βασιλεῦ χάρας ἆ πολυόλβου,
Κισσεῦ, πεδίον πυρὶ μαρμαίρει.
O Rex terræ divitiis abundantis, Ciſſeu, campus velut igni ſplendet.
Dionyſ. Halicar. Vol. II. p. 55. Ciſſei perſonæ locum in Archelao fuiſſe docebit Hyginus.

In Telephi Fragmento. Notam in v. 1. fic lege, Ὀρίζεται. *ſibi vindicat*. Sic ἐρίζομαι Æſchyl. Supplic. 264. Demoſth. Βυζαντίους ἐρίζειν τῶν τόπων χάριν. De Rhod. Lib. p. 116. Ed. Benen.

EPIGRAMMA.

In mulierem, quæ una cum filiâ virgine, filiiſque duobus adultis, fungorum eſu extincta eſt, Eparchides Euripidem hoc ſatis inficetum Epigramma ſcripſiſſe teſtatur. Apud Athenæum Lib. II. c. 19.

Ὦ ἦ ἀγήρων πόλοι αἰθέρος, Ἥλι, τέμενος,
Ἆρ' ἄδες τοῖόνδ' ὄμμασι πρόσθι πάθος,
Μητέρα, παρθενικήν τε κόρην, δισσούς τε σωσίμους
Ἐν ταυτῷ φίγγει μοιριδίῳ φθιμένους;
O Sol, qui immortalem ætheris orbem ſecas, unquamne antea talem caſum oculis conſpexiſti, matrem et filiam virginem et fratres ejus binos in eadem funeſtâ luce extinctos?

Ex Epicedio in cladem Athenienſium in Siciliâ ſcripto.

Οἱ δ' Συρακοσίοις ἐκτὸς νίκας ἐκόμισαν
Ἄνδρες, ὅτ' ἦν τὸ θεῖον ἰσόρροπος ἀμφοτέροις.
Hi autem a Syracoſiis decem victorias reportarunt, quando æquum erat utrique parti numen.
Plutarch. in Nicia. p. 976. Ed. Steph.

Ex odâ in Olympiacam Alcibiadis victoriam.

Σὲ δ' ἀείσομαι, ὦ Κλεινίᾳ παῖ·
Καλὸν ἆ νίκη· κάλλιον δ'
Ὃ μηδεὶς ἄλλος Ἑλλάνων
Ἅρμασι σοῦσθαι δρομεῖν
Καὶ δεύτερον τῷ τρίτῳ·
Βῆναι δ' ἀπονητὶ
Διὸς στεφθέντ' ἐλαίᾳ
Κάρυκι βοᾶν πρεπόντως.
Te autem canam, o Cliniæ fili. Pulchrum quid victoria eſt; pulcherrimum verò, quod nemo præterea Græcorum aſſecutus eſt, curru primas ferre, et ſecundas, et tertias: et incedere labore nullo bis Olivâ coronatum, Præconi quod clamet præbentem.
Plutarch. in Alcibiade p. 357. Ed. Steph.

Ex eadem, ut videtur, odâ.

Χρὴ τὸν εὐδαίμονα σοῦσθαι ὑπάρξαι
Πόλιν εὐδόξοις.
Beato oportet primùm patriam eſſe famâ inclytam.
Plutarch. in Demoſthene. p. 1551. Ed. Steph.

FINIS VOLUMINIS TERTII.

MVSEVM
BRITAN
NICVM

CCXXVII.

Addenda —

Joan. Malela, p. 35. Bentl. in loc. p. 38.

Suidas.

Ἀνειλεῖσθαι. ἅλωναι. Εὐριπίδης.

Addenda.

Eustathius in Hom. Iliad. Δ.

p. 332. 38.

-

-ἐν παραθέσει δὲ τὸ πάνυ πάνυ, καὶ πάλαι πάλαι παρὰ τῷ Κωμικῷ. Καὶ "ἔλαχεν "ἔλαχε παρ' Εὐριπίδῃ, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

Respexit forsan Orest. 324. Edit. Porsoni.

IV Artemidorus.

C. 61. p. 237 - monente R. P. -

"Απαντα τἀδόκητα πρῶτον ἦλθ'
"ἀπαξ.

Hunc Sophoclis esse Stobaeus ad
docet Valcken. Diatrib. 222. -

Addenda.

V.

VI

	Achilles Statius in Arateum.		Aliarus. Var. Hist
Regn. Inc.		Regn. inc.	
192.	In Orati Pharsom. V. 91.	170	XII. 15.

Aelianus. Hist. Animal

Fragm.	in art.
171.	IV. 54
172	XIV. 6.

Alexander Rhetor.

Fragm.	Incert.
185.	p. 28. Ed. Norman.

Fragm.	Incert.
14.	II. 4.
25.	XIV. 7.
36.	XI. 76
37.	IV. 8.
42.	X. 94.
217.	X. 6.
218.	XIX. 98.

Fragm.	Incert.
216.	II. 57.

Aristides.

Fragm. incert.

44 II. p. 288.

182. I. p. 233. ed. Steph.

Aristophanes.

Fragm. incert.

96 | acharn. 659.

Aristoteles.

Fragm.	incert.
90.	Ethic. Nicom. V. 9.
	Ethic. Eudem. IV. 7.
91.	Polit. V. 9.
92.	Polit. VIII. 7.
93.	Ethic. Eudem. VIII. 11.
107	Magn. Moral. II. 11.
	Ethic. Eudem. VIII. 2
108	Physic. II. 2.

Athenaeus.

Fragm.	Inc.
10&11.	Lib. XV.
14	P. 158.
15.	P. 582.
51.	P. 641.
147.	P. 276.
159.	P. 422.
163.	P. 158.
164	P. 270.
165.	P. 561.
169.	P. 465.
222.	P. 165.

Epigramma. — II. L. 19.

Artemidorus.

V. Addend.

Athenagoras.

Fragm.	Sec.
186.	p. 28.
187.	p. 28.

Aulus Gellius.

Lucut.	Fragm.	Sect.
14.	VII.	16
44	~~XIII~~:	8.

Cicero.

Fragm.	Inc.
95.	Ep. ad Famil. XVI. 8.
96.	Ep. ad Attic. VIII. 8.
111.	Ep. VII. 6.
167.	Tuscul. Quaest. III. 28.
188	Tuscul. Quaest. I. 26.

Clemens Alexandrinus.

Fragm.	Inc. Edit. Paris.
1	p. 15. et p. 603.
96	p. 670.
146	p. 45.
147.	p. 50.
148.	p. 435.
149	p. 435.
150.	p. 435.
151	p. 524.
152	
153	
154	
155.	
156	
157	
158	
159	
160	
161.	

Imagn, Incent, 26.

Comparatio Menandri et Philistionis. Rutgersii

Var. Lect. A. 12.

Pragm. Incert.	Cornutus. Liber.
162	De Nat. Deorum.

Pragm. Incert.	Dio Chrysostomus.
175.	P. 594.
176.	P. 594.

Fragm. Incert.	Dionysius Halicarn.	Fragm. Sac.	Etymolog. Magn.
97.	Vol. II. p. 8.	212.	v. Ἀνθεύς.
		213.	v. Διαφάνεσθαι
		214.	v. Τεέλφοιν.

Resp. m. Inc. Ludebris.

1. Propar. Evang. p. 681.

Fragm. Inc. Eustathius.

57. In Odyss. p. 49. Ed. Basil.
164. In Hom. p. 1596.
169. In Hom. p. 883.
219. In Iliad. E'.
220. In Iliad Z'.
223. In Iliad. p. 117. Ed. Basil.
224. In Iliad. p. 1013. Ed. Rom.
225. In Odyss. p. 761. Ed. Basil.
226. In Iliad p. 569. Ed. Rom.

III. Addend.

Fragm.	Inc. Galen.	Fragm.	Inc. Grammaticus MS. apud Valck. in Eur. Phoen. 216.
167.	De Hippocrat.		
168.	Pag. 3. Ed. Basil.	208.	

Stephanio.

gm. Inc.

198. p. 35. Ed. Turneb.

Iregn. Inc. Hermogenes.

166. De invent. Tom. I. p. 217.

agon. Inc. Hesychius. Fragm. Inc. 146. Inc. Justin Martyr.

Libanius.		Lucian.	
Fragm.	Sac.	Fragm.	Sac.
164.	II. 509.	1.	Jupiter Trag.
		179.	Nexvoperlein.
		180.	Revivifcent.
		181.	Revivifcent.

Fragm.	Inc.	Macrobius.
135.	Sat. VII. 15.	
177	Sat. I. 17.	
178.	Sat. I. 23.	

Fragm.	Inc.	Melissa
26.	Tit. XLV.	
33.	Tit. I. 49.	
87	Tit. I. 72.	
88.	Tit. II. 71.	

Malela.

Addend. I.

Maximus Sanctus.
Ed. Combefis.

33.	Tom II. 581.
87.	Tom II. 615
88	Tom II. 634.

Paulus Sanctus.

189	Ed Combefis II. 31.

Fragm. Inc.

188. De Natur. Hom. p. 169.

Nemesius.

Fragm. Inc.

53. Lit. Ascopi.

Planudes.

Fragm. Inc.

193. Pag. 190.

Nicephorus Gregoras.

189. I. ad Corinth. XV. 33.

Paulus Sanctus.

Fragm. Incert.	Plato.
44.	De Resp. VIII.
89.	Epist. I. ad Dionysium.
167.	Lib. IV.

Fragm. Incert.	Plutarchus. — Edit. H. Steph.
1.	Op. Mor. p. 1066. et 1397.
2.	O. Mor. p. 974.
10 bis.	Op. Mor. p. 891.
13.	O. M. p. 62
14	O. M. p. 63. et 1918.
21.	O. M. p. 108.
64	De audiendis Poetis. p. 35.
72	Op. Mor. p. 203.
92.	Op. Mor. p. 853.
94.	Op. Mor. p. 1367.
109.	Solone. p. 165.
110	Marcello. 578.
111	Alexandro. 1275. Op. Mor. 2067.
112	Antonio. 1750.
113.	Fab. Maximo. 335.
114.	Op. Moral. 38.
115.	Op. Moral. 35. et 765.
116	Op. Moral. 59. et 185.
117	Op. Moral. 63.
118	Op. Moral. 120. et 177.
119	Op. Moral. 146.

Fragm. Inc.	Plutarchus
120	Op. Moral. 203.
121	Op. Mor. 203.
122	Op. Mor. 208.
123.	Op. Mor. 229.
124.	Op. Mor. p. 308 et 1371.
125.	Op. Mor. 694 et 765.
126.	Op. Mor. 676.
127.	Op. Mor. 740. et 2001.
128.	Op. Mor. 768.
129.	Op. Mor. 824. 1452. et 464.
130.	Op. Moral. 934.
131.	Op. Moral. 945.
132	Op. Moral. 956.
133.	Op. Mor. 987. et 998.
134.	Op. Mor. 684.
135.	Op. Mor. 1244.
136	Op. Mor. 1269.
137	Op. Mor. 1184.
138.	Op. Mor. 1331.
139.	Op. Mor. 1344.
140.	Op. Mor. 1435.
141.	Op. Mor. 1454.
142.	Op. Mor. 1777.
143	Op. Mor. 1891.
144.	Op. Mor. 1911.
145.	Op. Mor. 1347.

Fragmenta

Plutarchus.

& Epicedio. In Nicia. p. 976.

& Ode Olymp. In Alcibiad. p. 357.

In Demosthen. p. 1551.

Plutarchus.

Fragm. Incert.	Pollux.
143.	II. 14.
206.	VIII. 31.
207.	X. 25.

Fragm. Incert.	Polybius.
99.	Hist. V. 106.

fragm. Incert.	Porphyrius	fragm Inc.	Priscianus.
183.	De Abstinentia III. 26.	190	Lib. XVII.
		191	Lib. XVIII bis.

Fragm. Inc.	Scholiastes in Aeschyl.	Fragm. Incert.	Scholiastes in Apollonium Rhodium.
201.	In Eumenid. 276.	209.	I. 1079.
		210.	IV. 71.
			I 498. (Valck. Diatr. 31.

magn. Inc.	Scholiasten in aratum.	magn. Inc.	Scholiasten in aristophanem.
		194.	ad Plut. 521.
		195.	ad Nub. 30.
		196.	ad Nub. 138.
		197	ad Ran. 64.
		198	ad Equites. 753.
		199	ad Ran. 864.
		200.	ad Lysistrat. 714.

magnae. hac.	Scholiasten in Euripidem.	magnae hac.	Scholiasten in Pindarum.
194.	In Eur. Phoen. 1445.	188.	In Nem. VI. 7.
221.	In Eur. Orest. 895.	203.	In Pyth. IV. 71.
		204.	In Nem. I. 13.
		205.	In Isthm. XIII.

Fragm. Inc.	Scholiasten in Sophoclem.
202.	Ad Ajacem. 846.

Fragm. Inc	Sextus Empiricus.
14.	adv. Mathem. I. 271.
173.	adv. Mathem. I. 279.
174	adv. Mathem. X. 315.
184	Pyrrhon. I. 86.

...ragm. ...nc.	Simplicius.	Fragm. Incert.	Socrates.
120.	In Epictetum. Cap. ult.	189	III. Hist. Eccles. 16.

Stobaeus.

1.	Ecl. Phys. 3.
2	Ecl. Phys. 7.
3.	Ecl. Phys. 7. Flor. L. 28.
4	Tit. 1.
5	Tit. 1.
6	Tit. 4.
7	Tit. 4.
8	Tit. 4
9	Tit. 4.
10. 11.	Tit. 4.
12	Tit. 4
13	Tit. 5.
14	Tit. 5. et 38. et 106.
15	Tit. 5.
16	Tit. 8
17	Tit. 9.
18	Tit. 12.
19	Tit. 13.
20	Tit. 13.
21	Tit. 13.
22	Tit. 13.
23	Tit. 20.
24	Tit. 20.
25	Tit. 20.
26	Tit. 22.
27	Tit. 22.
28	Tit. 22.
29	Tit. 22

Stobaeus.

30	Tit. 22.
31.	23.
32	23.
33.	29
34	29
35	30
36	34
37	40.
38	43.
39	43
40	43
41	44.
42	46
43	48
44	48
45	49
46	51.
47	57
48	67.
49	69
50	69.
51	57
52	71.
53	73.
54	73.
55	74.
56	74
57	76.
58	79.
59.	81.
60	87.

Fragm. Incert.	Stobaeus.
61	Tit. 88.
62	— 88.
63	— 90.
64	— 93.
65	— 99.
66	— 99.
67	— 102.
68	— 105.
69	— 105.
70	— 108.
71	— 108.
72	— 108.
73	— 112.
74	— 112.
75	— 114.
76.	— 116.
77.	— 117.
78.	— 117.
79.	— 120.
80.	— 121.
81.	— 122
82.	— 122.
83	— 122.
84	— 127.
85.	— 127.
86	— 127.
115.	Tit. 3.
145	Tit. 63.

Fragm. Incert.	Stobaeus.
1	Falso citat. ex Hercule. Tit. VII.
2	— Electra. Tit. XLIX.
3.	— Medea. Tit. LXXXIII.
4.	— Heraclidj. Tit. LXXIX.
5.	— Hecuba. { Tit. XCI / Tit. XCII.

fragm.	Strabo.	fragm.	Suidas.
		Inc.	
94.	p. 379.	96	v. Ἀλωΐον. v. Παλαμήδους.
100.	p. 183.	194.	v. Ἀνδραποδίζω.
101.	p. 616	210.	v. Ἵππιος.
		211.	v. Εὐριπίδειον. [

add

Addend.

II. v. Ἀνειλείθυιαν.

ragm. Inc.	Themistius.	Fragm. Inc.	Theon
		188.	Progymnasm. p. 60.
44.			
153.	Orat. VII.		

Jongm. Inc.	Theophilus.	Jongm. Inc.	Zenobius.
102.	ad Autolycum. II.	215.	V. 93.
103	—— II.		
103	—— II		
104	—— I.		
105	—— I.		
106	—— I.		

Fragmenta ex	
Ageus.	539.
Aolus.	
Alcmaeone.	541.
Alcmena.	542.
Alope vel Cercyones	544
Andromeda.	546.
Antigona.	547.
Antiopa.	550.
Archelaus.	552.
Auge.	553.
Autolycus.	554.
Bellerophontes.	556.
Busiris.	
Cadmus.	
Chrysippus.	
Cresphontes.	557.
Cressa.	558.
Cretenses.	557+
Danae.	558+
Didymi.	559.
Dictys.	
Erechtheus.	561.
Eurystheus.	564.
Glaucus.	565.
Hippolytus Καλυπτόμενος.	
Hypsipyle.	566.
Ino.	567.
Ixion.	569.
Lamia.	
Licymnius	
Melanippe.	570.
Meleager.	572.
Oedipus	574.
Oneus.	575.

Fragmenta.

Rhomaus. 576.

Palamedes.

Peleus. 577.

Peliades.

Phaethon. 578.

Phedra. 579.

Philocteles.

Phœnix 580.

Phoyxus. 581.

Pirithous. 582

Plisthenes. 583.

Polyides. 584.

Protesilaus.

Rhadamanthus. 585.

Sciron.

Scyrie. 586.

Sisyphus.

Sthenoboea. 587.

Syleus. 588

Telephus.

Temenide 590.

Tennes. 591.

Theseus.

Thyestes. 592.

Xantie.

Advertiſer.

NUMB. 10960.

CEMBER 22, 1769. [Price Two-pence Halfpenny.

THE NOBILITY and GENTRY, Subſcribers to the SOCIETY in SOHO-SQUARE.

Are moſt reſpectfully acquainted. That the FIRST Meeting, will be on Thurſday, the 4th of January next.

To be SOLD by AUCTION,

On Wedneſday the 10th of January next (if not diſpoſed of by private Contract, of which Notice will be given)

A Capital well-built Houſe, ſituated in Wimpole-ſtreet, Cavendiſh-ſquare, with large and commodious Offices of all Sorts detached from the Houſe, Coach-houſe for two Carriages, and Stables for four Horſes. The Houſe is elegantly fitted up, has been inhabited four Years, is in perfect Repair, and may be entered upon the Day after the Sale; and to make it the more convenient to the Purchaſers, the Whole or any Part of the Furniture, which is new and faſhionable, ſhall be at the Option; or the Uſe of it, till Poſſeſſion can be ready, ſhall be allowed to him ſo as to make him to enter upon the Houſe without Loſs of Time, and at a moderate Expence.

For further Particulars enquire of Mr. Davis, Hatter and Hoſier, New Bond-ſtreet, who will inform any Perſon inclined to purchaſe by private Contract of the Terms demanded, and immediately tranſmit their Propoſals to the Proprietor.

Lloyd's Coffee-houſe, Lombard-ſtreet, Nov. 8, 1769.

AT a Meeting of the Weſt India Merchants laſt Night at the King's Arms Tavern in Cornhill, a Committee conſiſting of thoſe Gentlemen who are principally concerned in the Antigua

To the Free Inhabitants of the Ward of FARRINGDON Within,

GENTLEMEN,

YOUR Poll and Intereſt, are deſired for

THO CASLON, Citizen and Stationer.
JOHN LOKES, ditto, and Wax Chandler.
JARVIS ADAMS, ditto, and Weaver.
CHARLES MAYNARD, ditto, and Upholder.

Who were returned at the Wardmote by a great Majority to repreſent you in Common Council, for the Year enſuing.

To the worthy Commiſſioners of the Court of Requeſts for the City and Liberty of Weſtminſter, &c.

GENTLEMEN,

PERMIT me to requeſt your Votes and Intereſt to ſucceed the late Mr. POPHAM, as one of the Clerks of your Court: ſhould I be elected, I ſhall ever retain a grateful Senſe of your Favour, and faithfully diſcharge my Duty.

I am, Gentlemen,
Your moſt obedient humble Servant,
FRANCIS GROJAN.

Vine-ſtreet, Piccadilly, December 20.

A Card to the LADIES.

A Perſon well qualified to teach all Kinds of Needlework, and who can be properly recommended; both for Integrity and Abilities, humbly offers herſelf to inſtruct thoſe Ladies who are deſirous of learning either the Tambour, Point, or Dreſden; ſhe works human Hair with a Needle in beautiful Landſcapes with Figures.

Any Ladies who pleaſe to favour her with their Commands may be waited on, and further informed,

For the Public Advertiſer.

To the Modern Caſuiſts, who ſtabs at the Dark.

YOUR kind Advice to me, to attend my Patients, has not been diſregarded. I conform to it carefully, and this very Attendance obliges me to anſwer your Queries more eccritely than I could wiſh. The Subject is ſuch as would give me no Pain to dilate upon.

I muſt begin by reminding you of what you have prudently kept out of Sight, that on the preceding Day, I had, in the Preſence of Fifteen or Twenty Gentlemen, collected from all Parts of the Country, publickly and poſitively declared my Diſapprobation of the Petition,

or the ſcheme lay within the Pen in his Hand, that he was aſhamed to put down his Name to the laſt Argument, on account of the ſmall *Number* of his Followers? Do the Public begin to ſuſpect that the Scheme is principally calculated to *ruin* all the young Merchants and Importers, that the Trade may ſtill remain in the Hands of a few grave *well-diſpoſed*, Dons, who are believed to be *exceedingly wealthy*, *Packed* with Goods?

I may upon another Occaſion have Recourſe to Mr. Maine's Papers. I ſhall here reſt my Proofs of the firſt Propoſition I undertook to mention, viz. that the Terms of the American ſelf-denying Ordinance was not adhered to by the Covenanters; for I will not fatigue my Countrymen with reciting the Accounts given by the News-writers in the other Colonies. The *Covenant* draws its Origin from Bolton, and that Colony is of all others laid to Hand the leaſt in need of the Manufactures of Great Britain; and the Difficulty they are for ever telling us they find in paying for what they purchaſe from us is an additional Motive for their ſtrict Obſervance of the Reſolutions. If the Bolonian Covenants therefore have been ſhewn to be Back-ſliders, the People of England need not apprehend a more rigid Adherence in the other Colonies.

OLD MENTOR.

For the Public Advertiſer.

To Dr. MUSGRAVE.

LETTER II.

SIR,

WHETHER I am the reſpectable Author of the North Briton, or whether your Head is better calculated for Phyſic, than Politicks, are Matters very foreign to our preſent Purpoſe. That I was at Exeter at the General Meeting on the 5th of October, is *true*. That I read Lectures upon the Engliſh Conſtitution at *a Shilling a Head*, is *not true*; but that you have evaded anſwering the Queſtions I aſked in my firſt Letter, of the 4th Inſtant, is *true*; and as you told the Freeholders of Devon, at the General Meeting, with Reſpect to *Lord Halifax*, 'He has not anſwered my Charge; He 'will not anſwer it, He *dares* not anſwer it;' ſo I now tell you, you have not *denied*, you will not *deny*, you *dare* not *deny* what I aſſerted; and be aſſured, I ſhall not make any Apology to the Publick, as you deſire me, for altering your Words: On the contrary, I do ſtill affirm, that after the Petition was read in the Caſtle, when Serjeant Glynn aſked if it was the *Senſe* of the Freeholders, they immediately held up their Hands; and you, Sir, with the reſt: For the Truth of this, I appeal to Serjeant Glynn, and every one then preſent; for moſt of their Eyes were fixed on the patriotic Dr. Musgrave.

Dec. 15, 1769

Permit me, Sir, to aſk you one or two Queſtions more you have already told the Publick.—'My Opinion has invariably been, that 'the Deciſion of the Houſe of Commons, in 'that Inſtance, (the Middleſex Election) was 'legal and conſtitutional; and this Opinion I 'have *openly* declared in *all* Companies.' Why did you not let the Freeholders of Devon know this in your firſt Addreſs to them? Why did you not *declare* it at the General Meeting? You was then in a very *large* Company; it was then a very *proper Time*; and you would have been joined by Lord Liſburne, and Mr. Spooner: But I will unravel the Myſtery, you was fearful your *Patriotiſm* would have been ſeen through. With what Face, Sir, can you ſupport ſuch an Opinion? I defy you, and all the *Tools* of a *weak* and *deſpotic* Miniſtry, to point out one Inſtance, or produce one Law in Defence of it.—An Attempt in either King, Lords, or Commons, to declare Law, is *Tyranny*; and muſt, according to the Plan of our Conſtitution, deſtroy the very Foundation upon which it ſtands. Remember, Sir, that all the *Rights* and *Privileges* which we enjoy are founded upon that *one*, the *Right* of *Free Election*; and whenever that ſhall be deſtroyed, the Parliaments of *England*, like thoſe in *France*, will become mere Engines of Government.

Mr. Locke, ſays, There are Things a Parliament cannot do; it cannot continue itſelf; neither can they bring in any Members not fairly elected by the People: When either of theſe is done, the *Conſtitution* is *diſſolved*, and the People have a Right to reſiſt.

It was alſo ſaid, in the Caſe of Aſhby againſt White, in the Lords Debates about an Election at Aylsbury, where three or four Freemen were not ſuffered to vote—'It is abſurd to 'ſay, the Electors Right of chuſing is founded 'upon the Law and Cuſtom of Parliament; 'it is an original Right part of the Conſtitu-'tion of the Kingdom, as much as Par-'liament is, and from whence the Perſons elec-'ted to ſerve in Parliament do derive their 'Authority; and can have no other but that 'which is given them by thoſe that have the 'original Right to chuſe them. This does not 'touch the Juriſdiction claimed and exerciſed 'by the Houſe of Commons to try the Right 'of Election of their own Members. He who 'pretends to ſit there, ought to make out his 'Right to that Houſe.'

Now, Sir, if you can prove that Mr. Luttrell has any Right to repreſent the Freeholders of the County of Middleſex in Parliament, or that 296 is a greater Number than 1143, I ſhall immediately give up the Conteſt, with many Thanks for your Information.

I am, Sir, from *Principle*, a real Friend to the *Laws*, *Liberties*, and *Conſtitution* of my Country,

Your humble Servant,
WILLIAM MOORE.

Advertiser.

NUMB. 10960.

CEMBER 28, 1769. [Price Two-pence Halfpenny.

THE NOBILITY and GENTRY,
Subscribers to the
SOCIETY in SOHO-SQUARE.
Are most respectfully acquainted,
That the FIRST Meeting, will be on Thursday, the 4th of January next.

To be SOLD by AUCTION,
On Wednesday the 10th of January next (if not disposed of by private Contract, of which Notice will be given)

A Capital well-built House, situated in Wimpole-street, Cavendish-square, with large and commodious Offices of all Sorts detached from the House, Coach-house for two Carriages, and Stables for four Horses. The House is elegantly fitted up, has been inhabited four Years, is in perfect Repair, and may be entered upon the Day after the Sale; and to make it the more convenient to the Purchasers, the Whole or any Part of the Furniture, which is new and fashionable, shall be at the Option; or the Use of it, till Purchasers can be ready, shall be allowed to him so as to make him to enter upon the House without Loss of Time, and at a moderate Expence.

For further Particulars enquire of Mr. Davis, Hatter and Coiffeur, New Bond-street, who will inform any Person inclined to purchase by private Contract of the Terms demanded, and immediately transmit their Proposals to the Proprietor.

Lloyd's Coffee-house, Lombard-street, Nov. 8, 1769.

AT a Meeting of the West India Merchants last Night at the King's Arms Tavern in Cornhill, a Committee consisting of those Gentlemen, who are principally concerned in the Antigua Trade having been appointed to consider of the Loss sustained by the late dreadful Fire at St. John's in that Island, and to take such Steps as should be thought best for the most speedy and effectual Relief of the unfortunate Sufferers; the said Committee beg Leave to represent to the Public, that from the most authentic Accounts hitherto received of that dreadful Calamity, the Loss amounts to upwards of 250,000l. Sterling, by which a great Number of industrious Families are totally ruined, and whose wretched Situation can only be conceived by those who have Hearts to feel for the Distresses of their Fellow Creatures. Relying therefore on the known Humanity of the People of this Kingdom, who are distinguished above all other Nations for their universal Charity and Benevolence, the Committee humbly recommend their unhappy Case in the strongest Manner to their Commiseration.

His Majesty has already set a most gracious Example; and it is not doubted but those whom Providence has blessed with the Means will chearfully extend their charitable Hand for the Relief of these unfortunate People.

Such Noblemen and Gentlemen as are inclined to promote this good Work, are requested to send their Subscriptions to any of the undermentioned Bankers, and the Committee will take proper Care that the Money shall be immediately remitted either in Specie or otherwise, as will best answer the Purpose.

Sir Thomas Hankey and Co. Fenchurch-street; Messf. Dimsdale and Co. White Hart Court, Lombard-Street; Sir Charles Asgill and Co. Messf. Ransom and Co. Messf. Snipdero, Kendel and Co. Messf. Brown and Clarkson, Messf. Freame and Co. Messf. Lee and Ayton, Messf. Martin, Stone and Co. Messf. Walpole and Co. Messf. Willis and Read, Lombard-street; Sir Richard Glynn and Co. Messf. Puller, Baker, and Co. in Birchin Lane; Sir Geo. Amyand, Staples and Co. Cornhill; Sir George Colebrooke and Co. Messf. Prescott, Grote, and Co. Messf. Roffey and Co. in Threadneedle-street; Messf. Baldero, Carter and Co. in Mansion-house street; Messf. Child and Co. Temple Bar; Messf. Coutts and Co. Strand; Messf. Drummond and Co. Charing Cross; Messf. Backwell and Co. Pall mall.

Donations received for Account of the Sufferers.

	£.	s.	d.
Brought forward from the last Gaz.	4039	13	0
The City of London	500	0	0
The Right Hon. Lord Viscount Palmerston	20	20	0
W. B.	5	5	0
C. Spoone, Esq;	30	0	0
P. Bouard, Esq,	20	0	0
Pott and Bampton	20	0	0
Robert Wilson	20	0	0
J. F.	1	1	0
Thomas Weston	10	10	0
David and John Barclay	50	0	0
Mrs. Dorothy Barker	5	5	0
Mrs. Theodosia Crowley	50	0	0
Miss Jane Johnson	5	5	0
James Lansbergh	5	5	0
Mrs. Ann Kirby	5	5	0
Lewis Chauvet and Co.	21	0	0
Nich. Tenze, Esq;	52	10	0
J. Frampton, Esq;	25	0	0
Person unknown	5	5	0
Hinde and Cock	10	0	0
Wm. Gunthorp, Esq;	50	0	0
Geo. Stainforth	5	5	0
Rob. Withers	20	20	0
Wm. Frye, Esq;	50	0	0
John Warren	20	20	0
Wm. Coote	5	5	0
Mrs. Eliz. Coote	5	5	0
Brent. & Caldwell	10	10	0
The General Fund of the West-India Merchant, exclusive of that private Subscriptions	500	0	0
Lopz, Drake, and Long	50	0	0
Sir Wm. Young, Bart.	100	0	0
French, Connor, and Watts, of Madeira, per Hugh Connor	22	22	0
Hugh Connor	5	5	0
W. Mor. Bert, Esq;	21	20	0
Mrs. Elis. Torriano of Kentington	20	0	0
John Carter	20	20	0
An unknown Hand	1	1	0
James Gordon, Esq; of Bloomsbury	100	0	0
[illegible]	20	0	0
Charles and Wm. Steer	10	10	0
Mrs. Beauchamp	2	2	0
B. W.	3	3	0
Brown, Platt, and Co.	50	0	0
Person unknown	1	1	0
Step. Lynch, Esq;	50	0	0
James Scott	5	5	0
Unknown	1	1	0
Dato	1	1	
P. T.	2	2	0
H. M.	2	2	0
Z. Z. Z.	20	10	0
James Warner	3	3	0
The Right Hon. Ld. Willoughby de Brooke	5	5	0
Stationer Comp.	20	0	0
T. H. Browne	21	0	0
Mr. Hawes	1	1	0
The Bishop of London	10	10	0
Sir Edmundisham, Bart.	10	0	0
W. M.	2	2	0
B.O.H.B.H.	10	0	0
Sam. Marten, Esq; of Abington str. Westminster	100	0	0
John Elliot, Esq;	10	10	0
Smith and Hunt	21	0	0
John Pridman, of Bristol	20	0	0
Z. Y. X.	3	3	0
Alexander and Shompton	20	0	0
Dyson, Rogers, and Dyson	10	10	0
Fishmongers Co.	100	0	0
Latham Arnold	21	0	0
John Crellins	2	2	0
Mrs. Crellins	1	1	0
Clay and Stutter	21	0	0
John Verbury	5	5	0
Carpenters Comp.	21	0	0
Davison and Newman	21	0	0
Mrs. Jane Douglas	1	1	0
Beckman and Charleston	5	5	0
John French, Esq;	25	0	0
R. A. and R. Maitland	10	10	0
Baron Smythe	5	5	0
A. B. C.	3	3	0
Capt. Robinson			
Freight on recoll. remitted	10	0	0
Edward and Robert Gosling	52	0	0
Wm. Lowes	50	0	0
James Rollitor	10	10	0
	£. 6026	6	0

To the Free Inhabitants of the Ward of FARRINGDON Within,

GENTLEMEN,

YOUR Poll and Interest, are desired for
THO CASLON, Citizen and Stationer.
JOHN LOKES, ditto, and Wax Chandler.
JARVIS ADAMS, ditto, and Weaver.
CHARLES MAYNARD, ditto, and Upholder.
Who were returned at the Wardmote by a great Majority to represent you in Common Council, for the Year ensuing.

To the worthy Commissioners of the Court of Requests for the City and Liberty of Westminster, &c.

GENTLEMEN,

PERMIT me to request your Votes and Interest to succeed the late Mr. POPHAM, as one of the Clerks of your Court: should I be elected, I shall ever retain a grateful Sense of your Favour, and faithfully discharge my Duty.

I am, Gentlemen,
Your most obedient humble Servant,
FRANCIS GROJAN.

Vine-street, Piccadilly, December 22.

A Card to the LADIES.

A Person well qualified to teach all Kinds of Needlework, and who can be properly recommended, both for Integrity and Abilities, humbly offers herself to instruct those Ladies who are desirous of learning either the Tambour, Point, or Dresden; she works human Hair with a Needle in beautiful Landscapes with Figures.

Any Ladies who please to favour her with their Commands may be waited on, and further informed, by sending their Address for A.C. at Miss Say's, Milliner, near Cecil-street in the Strand; or Mr. Trott's, Pinmaker in Holborn.

☞ As she has had great Practice in teaching Ladies she has acquired the most expeditious Method.

For the USE of SCHOOLS and COLLEGES,
This Day is published,
In Two Volumes Octavo, Price 12s bound,

THE ROMAN HISTORY, from the Foundation of the City of Rome to the Destruction of the Western Empire.

By Dr. GOLDSMITH.

Printed for S. Baker and G. Leigh, in York-street; T. Davies, in Russel-street, Covent Garden; and L. Davis in Holborn.

BEAUME DE VIE.
By the KING's Patent,

THE most general and efficacious Medicine extant, particularly in the following Cases; in Bilious Complaints no Remedy so certain, for it immediately corrects and carries off the offending Matter: It is indeed peculiarly adapted to every Disorder of the Stomach and Bowels. It's attenuating and searching Powers account also for it's great Success in Rheumatic, Gouty, and Scorbutic Habits: Women in particular, are indebted to this Medicine, for the absolute Relief it affords in that delicate Period wherein their Lives are most endangered, and in other Cases where Nature deviates with the Sex. We also confidently add, that the balsamic, invigorating Powers of this Balsam, have given it the highest Credit in impaired Constitutions, in the Decline of Age and in Agues, even when the Bark has failed.

This admirable Family Medicine is sold by Appointment of the Proprietors, by W. Nicoll in St. Paul's Church-yard; T. Becket in the Strand; R. Davis in Piccadilly; T. Durham at Charing Cross; Richardson and Co. at the Royal Exchange; and W. Flexney in Holborn; at 3s. the Bottle, with good Allowance for charitable Uses to sell again.

To the Printer of the Public Advertiser.

SIR,

REMEMBER to have heard a Story of a witty Surgeon, who was called to examine and dress the Wounds a Gentleman of no great Prowess had received in a Duel he most unwillingly had fought. The Surgeon soon perceived that the Wound lay only in the Imagination of the Hero; for the Sword which he fancied to have passed through his Body, had only intangled itself in his Waistcoat, and razed the Skin of his Side. Seeing there was no Mischief to be apprehended, he resolved to divert himself a little with the Fears of his Patient, and called aloud to his Assistant to run with all Speed for the Dressings. The poor Gentleman roared out, bemoaned himself most pitiously, and, in a melancholy Tone, asked him, if he thought there was very great Danger? Danger! repeats the Surgeon, aye, that there is; for if he does not run very fast for the Dressings, the Wound will be healed before he comes back, and I shall be in Danger of loosing my Fee.

It is very much such a kind of Danger which I apprehend to the Trade of Great Britain from the self-denying Resolutions of the Colony Merchants; and I am apt to think some of his Majesty's Ministers are of the same Opinion by the exceeding great Haste they were in to promise a Repeal of the late Duties in the next Session on the very Day the last was concluded; and yet I think there is still great Reason to apprehend that the Wound will be healed before this Emollient can be applied to make it suppurate; and our State Surgeons will lose, not their Fees indeed, but the Credit of the Cure.

On this Account I suppose it is that the Repeal is intended, as I am told, to be the first Measure of next Session; and indeed it will require all possible Dispatch; for the Resolutions of the Bostonians are to expire on the 1st of January, by which Time the Merchants will probably be pretty well cleared of their Stock on Hand, and may not therefore think it so necessary to renew their Resolutions; the Advice of which may arrive here sometime in February, and if the Repeal should not be got through by that Time, the whole Merit of it would be lost to Administration. That these *Fears* and *Apprehensions* are not groundless will, I hope, be supposed from my preceding Letters; but as in one of them I have unwillingly

From the Public Advertiser.

December 18. 1769.

To Dr. MUSGRAVE.
LETTER II.

SIR,

WHETHER I am the respectable Author of the North Briton, or whether your Head is better calculated for Physic, than Politicks, are Matters very foreign to our present Purpose. That I was at Exeter at the General Meeting on the 5th of October, is *true*. That I read Lectures upon the English Constitution at *a Shilling a Head*, is *not true*; but that you have evaded answering the Questions I asked in my first Letter, of the 4th Instant, is *true*; and as you told the Freeholders of Devon, at the General Meeting, with Respect to *Lord Halifax*, 'He has not answered my Charge; He 'will not answer it, He *dares* not answer it;' so I now tell you, you have not *denied*, you *will* not *deny*, you *dare* not *deny* what I asserted; and be assured, I shall not make any Apology to the Publick, as you desire me, for altering your Words? On the contrary, I do still affirm, that after the Petition was read in the Castle, when Serjeant Glynn asked if it was the *Sense* of the Freeholders, they immediately held up their Hands; and you, Sir, with the rest: For the Truth of this, I appeal to Serjeant Glynn, and every one then present; for most of their Eyes were fixed on the patriotic Dr. Musgrave.

Permit me, Sir, to ask you one or two Questions more you have already told the Publick.—'My Opinion has invariably been, that 'the Decision of the House of Commons, in 'that Instance, (the Middlesex Election) was 'legal and constitutional; and this Opinion I 'have *openly* declared in *all* Companies.' Why did you not let the Freeholders of Devon know this in your first Address to them? Why did you not *declare* it at the General Meeting? You was then in a very *large* Company; it was then a very *proper Time*; and you would have been joined by Lord Lisburne, and Mr. Spooner: But I will unravel the Mystery, you was fearful your *Patriotism* would have been seen through. With what Face, Sir, can you support such an Opinion? I defy you, and all the *Tools* of a *weak* and *despotic* Ministry, to point out one Instance, or produce one Law in Defence of it.—An Attempt in either King, Lords, or Commons, to declare Law, is *Tyranny*; and must, according to the Plan of our Constitution, destroy the very Foundation upon which it stands. Remember, Sir, that all the *Rights* and *Privileges* which we enjoy are founded upon that *one*, the *Right* of *Free Election*; and whenever that shall be destroyed, the Parliaments of *England*, like those in *France*, will become mere Engines of Government.

Mr. Locke, says, There are Things a Parliament cannot do; it cannot continue itself; neither can they bring in any Members not fairly elected by the People: When either of these is done, the *Constitution* is *dissolved*, and the People have a Right to resist.

It was also said, in the Case of Ashby against White, in the Lords Debates about an Election at Aylsbury, where three or four Freemen were not suffered to vote——'It is absurd to 'say, the Electors Right of chusing is founded 'upon the Law and Custom of Parliament; 'it is an original Right part of the Constitution of the Kingdom, as much as Parliament is, and from whence the Persons elected to serve in Parliament do derive their 'Authority; and can have no other but that 'which is given them by those that have the 'original Right to chuse them.' This does not touch the Jurisdiction claimed and exercised by the House of Commons to try the Right of Election of their own Members. He who 'pretends to sit there, ought to make out his 'Right to that House.'

Now, Sir, if you can prove that Mr. Luttrell has any Right to represent the Freeholders of the County of Middlesex in Parliament, or that 296 is a greater Number than 1143, I shall immediately give up the Contest, with many Thanks for your Information.

I am, Sir, from *Principle*, a real Friend to the *Laws*, *Liberties*, and *Constitution* of my Country,

Dec. 15, 1769. Your humble Servant,
WILLIAM MOORE.

cal of all the Colonies, conſiders the Reſolutions againſt Importation as of ſo little Importance, and this great and laſt Effort of American Patriotiſm as ſo inadequate to the general Purpoſe of overturning the Authority of the Britiſh Legiſlature, as not to forego the ſmalleſt Proſpect of commercial Advantage to forward it. Need the People of England be ſo very apprehenſive of being undone by thoſe Reſolutions, or need Parliament make ſuch Haſte to relinquiſh it's Authority, and by another humiliating and unſolicited Repeal, expoſe the great Council of the Realm to Deriſion, and incur the opprobrious Contempt of making deſpiſed Advances.

I ſhall add but one Argument more upon this Head, and that I think is a concluſive one, to prove the Inefficacy of the ſelf-denying Reſolutions, and how far they are from meeting univerſal Approbation, and conſequently how little likely they are to be adhered to.

We are told in all the Colony Papers of the Arrival of ſundry Parcels of proſcribed Goods, and of the immediate Attendance of the Regulating Committee upon the Importers requiring them to give up their Goods to be ſtored or reſhipped, and of the ſtrict Watch that is kept on all Importations. I would then aſk, where is the Need of all this Circumſpection? For if the Inhabitants, as they tell us, have all joined in the Reſolutions, what Harm could happen from ſuffering thoſe Goods to be expoſed to Sale, ſeeing there could be no Purchaſers? Nay, would it not be the moſt effectual Way to prevent ſuch Importations, and to convince the People of England of the general Patriotiſm of the Coloniſts, to invite Anticovenanters to bring Goods, and ſubject themſelves to the Expence and Mortification of having offered them to Sale, and of having found no Buyers. How then do all their Precautions againſt the Expoſure of ſuch Goods to Sale, prove the general Inclination of the People to purchaſe them? This being the Caſe, every Trader will tell us that not even legal Reſtraints can prevent a People from being ſupplied with any Sort of Goods which they are eager for: And this the Rhode-Iſlanders know right well, and they are wiſe enough to avail themſelves of the Folly of their Neighbours.

So much has already been ſaid upon the Fallacy of Cuſtomhouſe Entries, and the written Evidence produced from them has brought ſuch heavy Cenſures upon the oral Teſtimony of the Exporters, that I am apt to ſuſpect there will be more Attention ſhewn in future to make thoſe Entries correſpond with the Purpoſes of thoſe who make them. Inſtead therefore of ſuppoſing that the Value of the Goods entered exceeds the Value of the Goods really exported, which has hitherto been the Rule, I ſhould apprehend it neceſſary in the Caſe of the Colonies to make the Allowance on the other Side, and to conclude that the Value exported thither is really much greater than it appears to be from the Entries: Notwithſtanding which I will venture to ſtake my Credit with the Public on being able to ſhew from the Cuſtomhouſe Books that the Exports to Rhode Iſland have increaſed exceedingly in the Year 1769.

I am, &c.

Old MENTOR.

To the Printer of the Public Advertiſer.

SIR,

THE Writer of the St. James's Chronicle, in a Strictures on what I ſent you lately, in Defence of our Wincheſter Friends, adviſes me to obſerve what Horace directs.

Ridiculum acri,
Fortius ac melius magnas plerumque ſecat Res.

I agree with him in general, that it does; I prevailed remarkably at Cheſter the other Day, and would always prevail, provided the Head of the factious Hydra of our Times were all of one Sort. Hercules undertook the Labour of deſtroying a Beaſt with a great Number of Heads that ſprung up, for a long Time, as faſt as he beat them off; but being all of one Kind, he eaſily diſpatched him.

Our modern Beaſt puts on a more complicated Appearance; not only many Heads, but many Bodies alſo; all of which are of various Kinds; ſo that had Horace been living at this Time, he certainly would have adviſed a little of the *Acre*, as well as the Ridi[illegible]

done *Injuſtice* to Mr. Maine, and greatly *miſrepreſented* the Account of the Importations at Boſton which he has given, and indeed *traduced* the Covenanters, by *limiting* the Imports to nine Cargoes from Great Britain, whereas there have been in fact no leſs than THIRTY-FIVE Arrivals between the 1ſt of January and the 31ſt of Auguſt laſt.

I ſhall defer my Proofs of the two remaining Heads, in order to reſtore my Character for Candour and Impartiality with the good People of Boſton, by giving ſome Account of their Proceedings in Mr. Maine's own Words.

This Boſton Printer, after giving a long Liſt of *Packages* and their Contents, together with the Names of the ſeveral Importers, in his Paper of the 12th of October, 1769, proceeds to animadvert on the *Covenanters*, or, as they call themſelves, *the well-diſpoſed Merchants*, in the following Terms:

'On conſidering the above State of Importations from Great Britain into Boſton in only five Veſſels, amounting to upwards of ELEVEN HUNDRED Packages, more than eight Hundred of which were for Gentlemen in Town (Boſton) and many of the reſt, though conſigned to *Order*, can be proved to have been received by the Merchants here. If the Well-diſpoſed chuſe to diſpute it, and will ſign their Names, it muſt appear clear to every Reader, that the *ſame Trifles* of the Well-diſpoſed, when ſtated impartially, are Trifles of conſiderable Value; and I again beg of them to give one more Proof of their Genius in explaining the ſame Trifles brought in upwards of THIRTY VESSELS, even excluding the above Five which have arrived in this Port from Great Britain between January the 1ſt and the 31ſt of Auguſt 1769.'

I will not be ſo great a Friend to the Locuſts and Caterpillars of Cuſtom-houſe Officers as to quote what Mr. Maine ſays about entering one Sort of Goods by the Name of another, to avoid the odious and blood-ſucking Duties; not a Word will I drop about calling Ruſſia Duck, Britiſh Linen, or Wool Cards, Turnery Ware. Old Habits are not to be thrown off at once, and when we ſee ſo ſtrong a *Diſpoſition* to trade fairly, we ſhould not be too rigorous at firſt; neither ſhall I obſerve upon what he alledges of one Merchant covering his Importations under the Name of *Neceſſaries for the Army*, or of another's Goods being allowed to paſs as Things *for Family Uſe*, but ſhall only take Notice of ſome of his Queſtions, which ſeem to me to be ſhrewd enough.

'Was it, ſays he, to the *Well-diſpoſed* your Intention to confine the whole Trade to yourſelves and your Friends, that you might ſell your *Refuſe Goods* and import anew under the Mark To ORDER, on purpoſe to ſell at a higher Advance than the uſual Profit? This, whatever Gloſs you may pleaſe to put upon it, the Public in general, and the Gentlemen and Traders in the Country in particular, are *probably ſenſible of by this Time.*' The *Well-diſpoſed*, he ſays, in another Place, are deſired to inform the Public whether or no the Price of Tea has riſen full Thirty per Cent. within this few Weeks? I now repeat again what I have already often demanded of you, the few Well-diſpoſed to publiſh your Liſt of Signers, the Packages you have in your Cuſtody, and the Names of thoſe to whom they belong.'

In what he calls his Catechiſm of the Well-diſpoſed, there are ſome curious Queſtions which I ſhall extract.

'What are your Terms of inliſting? Are not ſome, after having *largely ſupplied* themſelves, allowed to keep all the Goods they have imported, provided they come in to ſign? Have you not allowed them to *take back* their Goods again after having been *formally* given up into your Cuſtody? Do ſome Signers retain the Privilege of *Inattention*, or of digreſſing and varying from the allowed Articles, and do the Well-diſpoſed ſtill uſe the Anti-chriſtian Freedom of granting *Diſpenſations* and *Indulgencies*? Have not ſeveral People ſigned upon being granted the *trifling* Diſpenſation of importing *every Article* requiſite for carrying on their own Branch of Buſineſs? Did not a very warm Supporter of the Scheme ſay with the Pen in his Hand, that he was aſhamed to put down his Name to the laſt Argument, on account of the *ſmall Number* of his Followers? Do the Public begin to ſuſpect that the Scheme is principally calculated to *cruſh* all the young Merchants and Importers, that the Trade may ſtill remain in the Hands of a few grave *well-diſpoſed* Dons, who are believed to be *exceedingly well ſtocked* with Goods?'

I may upon another Occaſion have Recourſe to Mr. Maine's Papers. I ſhall here reſt my Proofs of the firſt Propoſition I undertook to mention, viz. that the Terms of the American ſelf-denying Ordinance was not adhered to by the Covenanters; for I will not fatigue my Countrymen with reciting the Accounts given by the News-writers in the other Colonies. The *Covenant* draws it's Origin from Boſton, and that Colony is of all others ſaid to ſtand the leaſt in need of the Manufactures of Great Britain; and the Difficulty they are for ever telling us they find in paying for what they purchaſe from us is an additional Motive for their ſtrict Obſervance of the Reſolutions. If the Boſtonian Covenanters therefore have been ſhewn to be Back-ſliders, the People of England need not apprehend a more rigid Adherence in the other Colonies.

OLD MENTOR.

For the Public Advertiſer.

To the Modern CASSIUS, *who ſtabs in the* Dark.

YOUR kind Advice to me, to attend my Patients, has not been diſregarded. I conform to it carefully, and this very Attendance obliges me to anſwer your Queries more conciſely than I could wiſh. The Subject is ſuch as would give me no Pain to dilate upon.

I muſt begin by reminding you of what you have prudently kept out of Sight, that on the preceding Day, I had, in the Preſence of Fifteen or Twenty Gentlemen, collected from all Parts of the County, publickly and poſitively declared my Diſapprobation of the Petition; and my Diſſent from the Principle on which it was founded. You, who know the Tranſactions of this previous Meeting ſo well, did you never hear, that the Point was argued for the Space of, I ſuppoſe, twenty Minutes between Serjeant Glynn, at the one End of the Table, and myſelf at the other; the reſt of the Company being all the while attentive and ſilent? This remarkable Fact demonſtrates, that I had no Intention to diſguiſe or diſſemble my Opinion, having put it in the Power of ſo many Gentlemen to publiſh it to the whole County previous to their aſſembling next Day at the Caſtle.

Why then did I take upon me the Office of a Amanuenſis to the Gentlemen who drew up the Petition? Becauſe, though I diſapproved it, I did not think it a Matter of a contaminating Nature, that every Perſon, who acted in it miniſterially, would thereby become either criminal or reproachable. For the ſame Reaſon, when I was deſired the next Day to read the Petition in publick, I did not refuſe it, but attempted it to the beſt of my Power.

Why did I ſignify my Aſſent to the Petition, by holding up my Hand? I have already ſaid, in my Anſwer to Mr. Moore, that my Hand was never held up but when I intended to ſpeak, and that in Defence of the Inſtructions. I ought, *perhaps*, to add, when I was preparing to read the Petition, and afterwards the Inſtructions, and then for the ſame Purpoſe to engage the Attention of the Audience. But the Fact of holding up my Hand to ſignify an Aſſent to the Petition, I deny abſolutely.

Was it not by my Means that the Card of Thanks to the County of Middleſex was received? This Point requires a particular Explanation. When, by the Deſire of the Company who din'd at the London Inn, I waited upon them after Dinner, I had ſcarcely entered the Room, when the Sheriff requeſted me to draw up an Account of that Day's Tranſactions. I immediately retired to another Room, and drew up an Account, which, by the by, has been printed incorrectly and abſurdly in every Paper, except Trewman's, at Exeter. In this Account I of Courſe ſet down the Motion for Thanks to the County of Middleſex, which had been made and carried in my Preſence. When I returned to the Sheriff, he told me, that the laſt Part muſt be ſtruck out; for that the Company there had conſidered of it, and thought it improper. My Reply was, that I did not pretend to juſtify, or condemn the Meaſure, nor, in ſhort, to give any Opinion about it; that I was their Scribe, and would do as they pleaſed; but that being directed to relate the *actual* Tranſactions of that Day, I had related this, as being *actually* part of them; that I even doubted, whether what had paſſed at the County Meeting could, with Propriety, be revoked by that Company, which, however reſpectable, was ſtill a *private* Company. Theſe Words I had the Honour of repeating to Lord Courtenay, who condeſcended to ſpeak to me upon the Subject. My Reaſons had Weight with the Company; and the Gentleman who had objected to the Card of Thanks, roſe up and made an Apology.

Upon the Whole, I apprehend that your Expreſſion of *groundleſs Suppoſitions, and ill-ſupported Aſſertions*, might have been better applied than it is in your Letter. If mine have been ſuch, they have had a very ſingular Effect, no way to be expected from Suppoſitions and Aſſertions ill-ſupported and groundleſs, that of driving, in all Appearance, two Privy-Counſellors out of the Kingdom.

Plymouth, Dec. 17, 1769. S. MUSGRAVE.

To the Printer of the Public Advertiſer.

Stolen from the LORD MAYOR'S *Court-Office, on Thurſday the 7th Inſtant, a Pair of* TEMPLE SPECTACLES.

Pub. Advert. Dec. 13.

SIR,

IT gave me a very ſenſible Concern to find, by the above Advertiſement, that our truly patriotic Mayor has had his TEMPLE Spectacles ſtolen from him. I hope in God he will be able to retrieve them again, in a ſhort Time; as it would be an irreparable Loſs to this great Metropolis, ſhould the firſt Magiſtrate continue *blind*, or even *ſee* Things in a *wrong Light*. For my own Part, I am apt to ſuſpect, that I ſmell out the *Thief*; and that it muſt be ſome one of the preſent Miniſtry, either the Firſt *Lord of the Treaſury* for inſtance, or one of the *Secretaries of State*. You will not wonder, Mr. Printer, that ſuch *Great Men* ſhould ſtoop to ſuch *little* Practices, when you reflect on Mr. Wilkes's very polite Letter to *two former Secretaries of State*; in which he abſolutely accuſes them not only of *robbing his Houſe*, but of having *the ſtolen Goods* actually in *their own Poſſeſſion*. The *ſtolen Goods*, here alluded to, were Mr. *Wilkes's Papers*; which (as I never heard that there were any Deeds, or Mortgages, or Writings of Eſtates among them; but only ſeditious, obſcene and blaſphemous Effuſions in Verſe and Proſe) might be worth, upon an Average, about Three-halfpence a Pound: Whereas, the Spectacles here advertiſed, are of ineſtimable Value, and worth the Acceptance of the greateſt Emperor upon Earth. I am aware that ſome of your ignorant Readers may look upon them in a trivial Light, as if one might purchaſe as good at Martin's, Short's, or any of the common Mathematical Inſtrument Shops in Town: But, Sir, they do not attend to the Words of the Advertiſement, which expreſly calls them TEMPLE *Spectacles*; and there is no Doubt but they were made by the GREAT OPTICIAN AT STOW. This celebrated Artiſt has, by much Pains and Induſtry, invented Glaſſes, which will ſuit Perſons of all Ages, whether they be ſhort-ſighted or long-ſighted; whether they ſquint like Wilkes, or ogle and leer like Sir F. Delaval. He has in particular fitted Mr. G—— G——, who always has been *remarkable for Short-ſightedneſs*, with a Pair of *Spectacles*; by which he *ſees*, that he has been in the Wrong all his Life, and that he muſt loſe a large Eſtate if he does not make a *public Recantation of his Errors*. It is ſaid that the Spectacles pinch his Noſe, and miſbecome him extremely: But this is a Calumny without the leaſt Foundation, calculated ſolely to hurt the Inventor in his Buſineſs. I cannot better de-

...tinental Importation as of so little Importance, and this great and last Effort of American Patriotism as so inadequate to the general Purpose of overturning the Authority of the British Legislature, as not to forego the smallest Prospect of commercial Advantage as Inducement to need the People of England be so very apprehensive of being undone by those Resolutions, or need Parliament make such Haste to relinquish it's Authority, and by another humiliating and unsolicited Repeal, expose the great Council of the Nation to Ridicule, and incur the opprobrious Contempt of making dejected Advances.

I shall add but one Argument more upon this Head, and that I think is a conclusive one, to prove the Inefficacy of the self-denying Resolutions, and how far they are from meeting universal Approbation, and consequently how little likely they are to be adhered to.

We are told in all the Colony Papers of the Arrival of sundry Parcels of prohibited Goods, and of the immediate Attendance of the Regulating Committee upon the Importers requiring them to give up their Goods to be stored or reshipped, and of the strict Watch that is kept on all Importations. I would then ask, where is the Need of all this Circumspection? For if the Inhabitants, as they tell us, have all joined in the Resolutions, what Harm could happen from suffering those Goods to be exposed to Sale, seeing there could be no Purchasers? Nay, would it not be the most effectual Way to prevent such Importations, and to convince the People of England of the general Patriotism of the Colonists, to invite Anticovenanters to bring Goods, and subject themselves to the Impudence and Mortification of having offered them to Sale, and of having found no Buyers? Shew then to all these Precautions against the Importation of such Goods to Sale, prove the general Inclination of the People to purchase them? For this being the Case, every Trader will run the Risque of being supplied with any Sort of Goods which they are eager for: And this the Rhode-Islanders know right well, and they are wise enough to avail themselves of the Folly of their Neighbours.

So much has already been said upon the Policy of Customhouse Entries, and the written Evidence produced from them has brought such heavy Censures upon the oral Testimony of the Exporters, that I am apt to suspect there will be more Attention shewn in future to make those Entries correspond with the Purposes of those who make them. Instead therefore of supposing that the Values of the Goods entered exceede the Value of the Goods really exported, which has hitherto been the Rule, I should apprehend it necessary in the Case of the Colonies to make the Allowance on the other Side, and to conclude that the Value exported thither is really much greater than it appears to be from the Entries: Notwithstanding which I will venture to stake my Credit with the Public, on being able to shew from the Customhouse Books that the Exports to Rhode Island have increased exceedingly in the Year 1769.

I am, &c.

OLD MENTOR.

To the Printer of the Public Advertiser.

SIR,

THE Writer of the St. James's Chronicle, in a Strictures on what I sent you lately, in Defence of our Winchester Friends, advises me to observe what Horace directs.

Ridiculum acri
Fortius ac melius magnas plerumque secat Res.

I agree with him in general, that it does; I prevailed remarkably at Chester the other Day, and would always prevail, provided the Head of the infamous Hydra of our Times were all as one Sort. Hercules undertook the Labour of destroying a Beast with a great Number of Heads that sprung up, for a long Time, as fast as he beat them off; but being all of one Kind, he easily dispatched him.

Our modern Beast puts on a more complicated Appearance; not only many Heads, but many Bodies also; all of which are of various Kinds; so that had Horace been living at this Time, he certainly would have advised a little of the *Arte*, as well as the *Ridi*...

done Justice to Mr. Bolton, and greatly enlivened the Account of the Impositions at Boston which he has given, and indeed rendered the Conversation, during the Interval between the Cloth and the Dessert, very entertaining. [illegible] Arrival between the 7th of January and the 5th of August last.

I shall offer my Friend of the two remaining Heads, in order of which my Character for Candour and Impartiality with the good People of Boston, by giving some Account of their Proceedings in Mr. Bolton's own Words.

This Boston Printer, after giving a long List of Packages and their Contents, together with the Names of the [illegible] in his Paper of the 14th of October, with proposals and amendment on the Committee, as they call themselves, the [illegible] following Terms:

'On collecting the above Sum of [illegible] from those Persons who [illegible] five Vessels [illegible] Hundred Packages, [illegible] and of which were [illegible] (Boston) and some of [illegible] have no Doubt [illegible] every Reader that the [illegible] Duties of consequence [illegible] Sum of [illegible] the Purchasers [illegible] Well-disposed [illegible] and who [illegible] Duty of [illegible] Sum

Hippolitus –

XVII. Hoc Comici cujusdam videtur. Dactylus enim quintam sedem occupat, sic inter γνωμας μονοτιχους. Φιλος με Βλαπτων ουδεν εχθρου διαφερει. Et: Ακμη το συνολον ουδεν ανθους διαφερει. Et: Γυνη γυναικος ~~[illegible]~~ πωποτ' ουδεν διαφερει – Sic in ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ pag. XXI. Macar. fragm. 76. ap. Stob. CVI. Τηρειν μεν ετερους οι γεροντες δυναμεθα –

Hypsipyle.

Αρκτοι. Puellae consecratae Dianae. Ὁτι δε αἱ αρκτευομεναι παρθενοι, Αρκτοι καλουνται, Ευριπιδης Ὑψιπυλῃ. Harpocrat. V. Αρκτευσαι.

Vid. Maussac. in Harpocr. V. δεκατευειν

2

Phelagsi -

VI. 1

2.

3

4

5

6. legit Τευν αντιπαλ' Αγναιος Schrad. Obss. 15. Collatque quoque Ovid. Met. VIII. 297. Grad. Gynaec. 67. Apoll. Rhod. I. 168. Conf. Ruhnk. Ep. Crit. II. p. 55. Ed. 1ma

7

8

9.

XII

Les Bupanoi vid Plect - 1081

Nirquid dicat Valer. Diab-

143 - vel Marsyas

Pedipus.

II. Πασα κακιων [illegible] αλοχος, τ'ανδρος
Κ'αν ὁ κακιστος
Γημῃ την ευδοκιμουσαν.

I. Markl. in Suppl. V. 148.–

Peliades

V.

2. leg. Tolo y', ut vitetur hiatus.

Philoctetes.

Markl. ad Suppl. 109.

Pindarus –

VI. 1. ὄρω

2

3 ἐπεισ. ὁ –

I. M°. in Suppl. V. 24 - Lessings

Rhenobaa

VII. Vid frag. Incert. XXVI.

Timenidæ.

1. Iamp in Suid. I. p. 164.

Versum primum quasi incerti Tragici ill Excerpt. dat Grotius p. 467.

Incert. fragm.

IX. Versus et Soph. Electr. 1047.

Incend.

XXVI. Thenobard. frag. VII.

Incend.

XXXIII. Haec emitatem esse Mercu
rium, ex Terentio
Omnes cum valemus, recta consilia aegro.
tis damus.
conjectari licet.

Recd.

LIV. Conf Medcam. N. 585

Incert.

LXXVI. Dactyl. in 5.ta sede. Vide supra
ad Hipponax. frag. XVII. p. 566.

frag. Incert

CXI.
III Gyst. 421.

frag. Incert

CXI.

III Gnost. 421.

Incerd. Page

CXXVIII – Erotat. Gre

138 – Andromeda

6

Incert. frag.

CLVII. Ζευξαι γυναικα προς νεον γρα-
αν κακον.

CCXXII.

Τ'αλλοτρια δειπνων οξυχειρ
&c

Incer. frag.

C.LV.

[illegible] Toup in Suid. III. 319.

Auge

IV. Valck. in Hippf. p. 217.

Autolycus.

Manfacus in Harpocr. V. αὐτόλυκος.

Bellerophontes

XVII.

10. Mad. 548. Iph. Aul. 1211.

Chrysippus.

VII. 1

2

9. ὑγροβόλος legit Joan. Add. in Theocr. VIII. 57.

Lectiones

XVI. Καὶ μοι, — ἐπιπεμπεις δόμων, | Φράσον, — — πυρίνης χλοης. | Mihi vero, multum enim Pelanum ex aedibus mittis, dic. quo mi/surus olu-natas istas placentas ex tritico factas. - Tamp in Suid. I. 37.

[redacted] Beethoven: Trag III.

31. Mankl. in Suppl. V. 225.

x

Dictys.

XVIII. Μη γενηθης, ω γεραιε, [συν] τυραννοις
τιθυ.

O senex, ne cum regibus condenderis.
Stob. Tit. XLII.

XIX. Σεβειν δε τους πρωτευοντας αρχαιος νομος.

Venerari principes antiqua lex.
Stob. loco cit. ubi vulg. νεος, quod in se mutavit Markl. in Suppl. V. 18, ubi hunc versum, quasi Menandri laudat, et exstat in Comici Adelphis. Vid Gnom. Stob. p. 170

BOUND
1938